

СТЕЛА КАМЕРЪН АНГЕЛЪТ И ГРЕХЪТ

Превод от английски: [Неизвестен], 2000

chitanka.info

1

— Ти винаги си бил един жалък дивак, Синжун. — Брейкър разкопча ризата и я смъкна от раменете си.

— Защото не мога да търпя някой да се вмъква неканен в стаята ми? Ти ме засягаш дълбоко, Лорейн. Досега си мислех, че съм истински джентълмен... в зависимост от обстоятелствата. — Той чакаше убиеца си. Нетипично занимание за цивилизован мъж. — Какво търсиш тук?

— Чакам теб. — Дълъг, заострен нокът се плъзна по гръбнака му. — За първи път сме сами, истински сами, откак дойдохме на острова. Аз съм луда по теб, Син. Съвършеният джентълмен знае какво иска една дама и се стареа да ѝ го даде — прошепна съвсем близо до ухото му Лорейн Харт.

Навън, пред отворените френски прозорци, се простираше малък вътрешен двор, потопен в последното нежно индиговосиньо на едва започващата измамно тиха вечер, с лек примес от червеното на слънчевия залез. Палмите бяха склонили разчорлените си глави, филигранни черни силуети на фона на потъмняващото небе. На около два часа път със самолет източно от частния остров на Синжун, Хавай се подготвяше за поредната си нощ като туристически рай.

— Хмм... — промърмори мъжът и съсредоточено се вслуша да долови шума на хеликоптера. Защо Чък се бе забавил толкова, по дяволите? Трябваше да се е върнал от Кауай още преди няколко часа.

— Какво значи това хмм? — Лорейн обви ръце около кръста му. — Може би намекваш, че се извиняваш, задето си ме пренебрегвал? — Тя се притисна към гърба му и той усети как се раздвижиха гърдите ѝ, за да поемат въздух.

— Хмм, права си. Съвършеният джентълмен знае какво иска една дама и се стареа да ѝ го достави.

— Е? — Опитните ѝ ръце се плъзнаха в подканваща милувка по корема му, пръстите се мушнаха под колана на джинсите. — Е? — повтори нетърпеливо тя.

— Размишлявам. — Нямахте нужда да поглежда жената, която бе полудяла да се люби с него. Лорейн Харт беше известна с ненаситността си. Тя имаше незабравимо лице и тяло, което бе подлудило не един и двама здрави, нормални, преуспяващи в бизнеса, мъже.

За Синжун Брейкър се говореха много страшни неща, повечето от които не бяха особено ласкателни за самолюбието му, но никой не би го обвинил, че е различен от повечето здрави мъже със здрави мъжки инстинкти.

— Още ли размишляваш? — Лорейн отдръпна ръцете си, но само за да откопчее и свали горницето на банския си. — Хайде, Син, преди Чък да се е върнал и да е развалил всичко.

Втвърдените зърна на гърдите ѝ помилваха голата му кожа. Тя се потърка в него като коте и зарови пръсти още по-дълбоко под колана на джинсите.

— Ето ти отговора — промърмори той. Докато мозъкът му не отслабваше бдителността си, неизбежната телесна реакция бързо се разпространяваше. Той стисна зъби и добави: — Една дама не се възползва от отсъствието на любовника си, за да се опита да прельсти шефа му.

— Тази дама обаче го прави. Само с теб, Син. Знаеш, че си единственият мъж, когото искам. Осем месеца! Цели осем месеца понасям Чък, и на всичкото отгоре съм затворена на този проклет остров само защото те желая. Нито веднъж не сме имали възможност да останем насаме. Досега. — Тя отвори устни и остави по гърба му пареща диря от влажни целувки.

— Чък ще се върне всеки момент — отговори кратко той. — И без това закъсня.

— Трябваше ти много време, докато ме откриеш. Не се тревожи за Чък. Ти си шефът. Кажи му, че ти принадлежа, и той ще си подвие опашката. Е, няма да му е приятно, но надали ще рискува да си навлече гнева ти. Моля те, Син. И двамата го искаме. Вземи ме, любими.

Тя бръкна по-дълбоко, ръката ѝ се склочи дръзко около онази част от тялото му, която беше готова за нея, и от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав смях.

— Божичко, толкова се радвам, че дойдох тази вечер! Милото ми момченце, явно има нужда от жена!

— Стига толкова! — Синжун я стисна за китките и издърпа ръцете ѝ от панталона си. После грубо я завъртя, за да застане пред него. — Върни се в къщата на Чък — заповяда ѝ, ядосан от предателството на тялото си. — И не се опитвай отново да се доближиш до мен.

Лорейн се засмя възбудено. Топлият морски вятър развя леките бели завеси и разроши черната ѝ коса. Беше тъмно, но изгряващата луна му позволи да види блестящите ѝ виолетови очи и примамливата закръгленост на гърдите, по-светли там, където банският ги беше прикривал от слънцето.

— Върви, Лорейн. — Той я пусна, наведе се, взе горнището на банския ѝ от пода и ѝ го подаде.

Тя умело задържа ръцете му върху гърдите си.

— Та ти изобщо не искаш да си отида. — За първи път, откак я бе намерил в леглото си, в гласа ѝ имаше несигурност.

— Лека нощ, Лорейн. — Той издърпа ръцете си, макар че тялото му тръпнеше от възбуда.

— Ще кажа на Чък — заяви дръзко тя.

Този път беше негов ред да се изсмее.

Нямам нищо против. С това само рискуваш да те изхвърли от острова с красивото ти задниче напред, бейби. И без това не ми е много ясно какво точно искаш от Чък Джил, но не вярвам, че вече си го получила. — За кой ли път си пожела да можеше да убеди стария си приятел и дългогодишен служител да се отърве от тази проклета нимфоманка.

— Жалка твар! — изкрещя внезапно тя и замахна да го удари. Синжун едва успя да избегне плесницата. — Много добре знаеш, че аз не искам Чък. Останах с него, за да бъда близо до теб. Знаеш, че само заради теб прекъснах и другата си връзка, която беше на път да ме направи богата жена!

— Когато ме срещна, ти разбра, че имам повече пари от Гарт Лейбър, и беше напълно права — отговори мрачно Синжун. — Аз наистина съм много по-богат от него.

— Това е лъжа. Не го направих заради парите. Когато се видяхме за първи път, и двамата разбрахме какво искаме един от друг. Не

можеш да го отречеш. Не разбирам защо продължаваш да отлагаш, след като знаеш, че е неизбежно. Знаем, че ме желаш, Син.

Сърцето му се напълни с отвращение. Гарт Лейбър и „Лейбър Ентърпрайзис“ бяха тема, която тази вечер би предпочел да забрави. Лорейн Харт беше другата.

— Чуй ме добре, скъпа. — От далечината долетя добре познатият шум на хеликоптера. — Това сигурно е Чък.

— Все още имаме достатъчно време. Ще се измъкна през прозореца, и той никога няма да узнае, че сме били заедно.

Синжун блъсна простените ѝ ръце и посегна към ризата, която бе захвърлил на леглото.

— Овладей се. И престани да ми се пречкаш. — Той я бутна настрана и се запъти към вратата.

— Майната ти! — Гласът ѝ преряза сладко ухаещия на манго вечерен въздух. — Върви на майната си, Синжун Брейкър!

Мъжът слезе бавно към плувния басейн.

— Запомни, скъпа, нищо няма да получиш от мен.

На половината път към площадката за хеликоптери Синжун промени намерението си и се върна в къщата. След полет Чък обичаше да остава по няколко минути насаме с любимата си машина и Синжун уважаваше странностите му. Ала когато минаха цели четиридесет и пет минути от кацането, той изпита досада. Не можеше вечно да седи зад бюрото в кабинета си и да се прави, че съсредоточено проучва някакъв доклад.

Най-после вратата се отвори с обичайния замах, така типичен за Чък Джил.

— Майната ти — изгърмя вместо поздрав той. — Колко пъти да ти казвам, че трябва да престанеш да представляваш собствената си армия? Надявам се, че онази женска наистина е безобидна, както ме уверяваш. Ако не, поемаш огромен риск.

Синжун хвърли на бюрото си отворената папка.

— Май господинът е имал лош ден? — Той праметна крака през ръба на бюрото и неволно подритна огромното ирландско куче вълча порода, свито до стола му. — Я се отстрижи малко, Суифти.

— Не е нужно да изпробваш ораторското си изкуство върху мен. — Рус, синеок, загорял от слънцето, Чък пристъпи към бюрото. Ризата в цвят какви беше разкопчана и разкриваше мускулестите, гъсто

окосмени, гърди. Юмруците му, прилични на камилски копита, бяха притиснати към тесните хълбоци. — Това изморява и двама ни.

— Имаше и много по-уморителни неща.

— Преди да продължим разговора за напрегнатия ти работен ден — изрече бавно Синжун, подготвяйки се вътрешно за предстоящия спор, — бих желал да спомена накратко един друг проблем.

— Трябва ли да го направиш? — попита мрачно Чък.

Сега или никога, помисли си Синжун.

— Лорейн не е добра за теб — заговори бързо той. — Мисля, че не бива да остава на Хел с нас.

Чък отпусна ръце.

— Връзката ми с Лорейн не те засяга, по дяволите.

— Напротив, докато е с теб на острова.

— Защото всичко, което е тук, ти принадлежи? Може би мислиш, че и аз ти принадлежа? Смяташ, че можеш да се отнасяш с мен като с глупаво кученце и да решаващ какви лакомства да получавам и какви не?

— Не е така. Аз само...

— Не искам да чуя нищо повече — изръмжа Чък. — Аз не съм дете. Тук не е Монтана и ти не се опитваш да подобриш отношенията ми с моя старец... или с когото и да било друго.

— Знам, но...

— Вече не си ми необходим, когато вземам решения за собствения си живот. — Огромният показалец го посочи обвинително. — Знам, че не можеш да понасяш Лорейн. Ти просто не я разбираш. Ако се опиташ, може би ще проумееш защо за първи път в живота си съм истински влюбен. Нека не говорим повече за това, приятел. Ако държиш на старото ни приятелство, не се опитвай да се месиш във връзката ми с Лорейн.

Синжун познаваше Чък и разбра, че трябва да се откаже.

— Добре, както искаш. — Колко жалко, че Чък си бе загубил ума точно по Лорейн. — Извинявай, твоят живот наистина не ме засяга. Но аз те обичам и...

— Благодаря ти. — В гласа на Чък нямаше и следа от благодарност. — Ще остана на Хел само ако и Лорейн остане.

Синжун беше очаквал да чуе точно тези думи.

— Означава ли това, че ако аз реша да се любя с Лорейн, ти ще останеш с мен?

— Да оставим нещата, както са — отговори мрачно Чък.

— Добре, разбрахме се.

— Имаме си достатъчно проблеми и не е нужно да се караме.

— Прав си — ухили се Синжун.

— Мисля, че правиш грешка — продължи Чък, без да отговори на усмивката му. — Сигурен съм, че един ден ще съжаляваш, дето допусна на острова тази журналистка. Следващия път, когато решиш да пхнеш глупавата си глава в примката, от която уж бягаш, ще го направиш сам. Няма да ме пращаш да взема палача.

Синжун потисна усмивката си.

— Бяхме се разбрали, че мис Дийн наистина е онова, за което се представя — скучаеща журналистка, която търси нещо ново. Намери ли я?

Разбира се. — Чък закрачи шумно по дървения под, застлан с рогозки, приведе се и дръпна грубо запушалката на една кристална гарафа, поставена върху сребърна табла на черно лакираната масичка за сервиране. Наля си уиски до ръба на високата чаша, сложи си една-единствена бучка лед и изруга ядно, когато течността преля.

Синжун чакаше.

— Имах проблеми с машината. — Чък се наведе и изсмука няколко глътки от чашата, за да не я разлее отново. После облиза мокрите си пръсти. — Трябваха ми три часа, докато излетя.

— А сега?

— Ще ми трябват още няколко часа, докато проверя всеки детайл.

— Аха. Значи мис Дийн е много интересна?

— Ха-ха. Днес имах дяволски гаден ден, Син. Не ми е до шеги. — Чък Джил беше грамаден мъж, на ръст почти колкото Синжун. След като хвърли остър поглед към стария си приятел и шеф, той се отпусна тежко в красивия стол от тръстика и махагон. После остави чашата си на резбованата странична облегалка.

— Внимавай със стола — проговори предупредително Синжун. — Донесен е чак от Англия, седемнадесети век, струва толкова, колкото ти печелиш за една година.

— И без това исках да си поговорим за възнаграждението ми — усмихна се криво Чък и вдигна чашата си. — Вече ти казах, че според мен е груба грешка да допуснеш тази мис Дийн на острова. Някой се опитва да те убие, Син. Дойдохме тук, за да се опитаме да го открием. Досега не рискувахме. А сега идва някакво си маце и...

— Прав си — промърмори Синжун и подритна легналото в краката му куче. — Точно така. Ако тя е нашият човек, по-точно казано, нашата жена, най-добре е да е наблизо.

Чък се отпусна назад и обърна обрulenото си от вятъра красиво лице към въртящите се дървени перки на вентилатора на тавана.

— Три опита за три месеца. Докато бяхме в Сиатъл, три пъти се опитаха да те убият и ако бяха успели, всички полицаи щяха да го приемат за злополука. Ако тази мацка... казвам само, ако именно тя те преследва и търси следващата благоприятна възможност да те премахне, ще ни трябва още няколко чифта очи, за да я държим под контрол.

— Хел е мое владение — отговори спокойно Синжун. Не излизаше лесно от равновесие, но запазваше постоянна бдителност. — Хел е мой остров. Никой не идва тук без мое знание, никой не си отива, без аз да знам. Който и да поиска да ме убие, трябва да дойде тук, за да го направи, а островът е под мой контрол. Ако мис Анджелика Дийн си е наумила да ми навреди, трябва да намери начин да ме отдалечи от Хел, да ме отведе например в Хавай, за да го стори.

— Защо?

— Вече сме обсъждали този въпрос. Ако тя или който и да е друг има намерение да ме убие, само мен, не и теб, Лорейн и останалия персонал, а после да изчезне, това е неосъществимо.

— Първо трябва да ме убедиш в правотата на думите си.

Синжун се помоли да запази търпение.

— До острова може да се стигне само с хеликоптер. Като вземем предвид разстоянието, човекът, който иска бързо да дойде и също така бързо да изчезне, трябва да вземе хеликоптер от Кауай. Не може да дойде по море — това би траяло много дълго, даже да не беше рифът. — Той помълча малко и продължи: — Бил Брейдън контролира всички полети от островите. Нашият радар също е много добър. Това значи, че никой не може да мине, без да го усетим.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита Чък. — Да не мислиш, че всичките ни усилия са били напразни или че сме изоставили грандиозните ти начинания просто за да си доставим малко удоволствие? Наистина ли смяташ, че онази банда убийци е престанала да се интересува от теб?

— О, не! Убеден съм, че ще дойдат. Сигурно ще намерят начин да се доберат до мен. И тогава ще ги хванем. — Синжун мушна ръце в джобовете на джинсите си. — Сигурен съм, че тази Дийн не е опитен убиец — Тези думи бяха опит да убеди по-скоро себе си, отколкото Чък.

— Биография — промърмори пренебрежително Чък и отпи голяма глътка уиски.

Синжун стана.

— Не ти се вярва, че някому би могло да дойде на ума да напише биографията на партньора в младежките ти прегрешения, нали? Но дамата настоява, че иска да стори точно това.

— Мисля, че тъкмо това ме прави неспокоен. Струва ми се глупаво.

— Аз съм мъж, който привлича вниманието на медиите. — Синжун се ухили цинично и отиде до масичката с напитките. — Всички казват така. Опитай се да разбереш. Всички клюкарки в страната, а вероятно и в целия свят, твърдят единодушно, че съм Алберто Томба на големите финанси. Синжун Брейкър, злият дух, който манипулира цели държави. Кръвожаден лешояд, който намира слабото звено в уж солидни фирми и ги разбива, за да изкупи евтино остатъците. Да не говорим за армията от красиви жени, които уж съм използвал безсрамно и които сега се влачат с плач след мен. Сигурно си струва да се напишат няколко страници за скандалния ми любовен живот.

— Звучи логично.

Какъв ти любовен живот? Синжун си наля сода върху бучките лед и добави резенче лимон.

— Признавам, че и аз съм скептичен, но документите й са безупречни. Три години е била чуждестранен кореспондент на „Верити“. Изпращали са я по всички горещи точки на света. Няма връзки с нито един от хората, които биха имали интерес да ме премахнат от пътя си.

— Доколкото знаеш.

— Правилно. Доколкото знам. Точно затова я искам тук. Не защото непременно държа да разкажа историята на живота си на някаква си журналистка, а защото не мога да си позволя да не я проверя. Как реагира тя на забавянето?

— Доста хладно.

— А как е иначе?

Чък опря ръце на бедрата си и изпъна рамене.

— Струва ми се свястна. Ако харесваш крехки руси жени с големи уста.

Синжун изпухтя презрително.

— Звучи обещаващо. Досега бях убеден, че всички журналисти са нахални негодници.

— Може би тази е от най-добрите журналистки. Започна да ме разпитва за теб още щом натиснах звънеца.

— Кога ще отидеш пак?

— Какво?

— За утре говоря. Утре ще отлетиш за Кауай, за да я доведеш. Или тя беше толкова ядосана от пропадането на днешната уговорка, че реши изобщо да не идва?

— За какво говориш, Син?

— Най-добре си записвай всяка моя дума. — Синжун разклати леда в чашата си. — След като днес пропуснахме уговорката, трябва да определим нов ден и час. Смятах, че си уредил този въпрос самостоятелно.

— По дяволите. Имам си достатъчно други задължения, за да разкарвам някаква си хитра журналистка от Кауай дотук и обратно. Доведох я на острова и я настаних в една от къщите на плажа.

Синжун се задави със содата си.

— Слушай, приятел, сега да не се разсърдиш? Казах ѝ да си вземе нещо за нощуване, да се разположи удобно в къщата и да чака утре да ѝ се обадиш. Аз пестя време, а теб няма да те заболи. Мисис Миджли първо се смая, но после обеща да ѝ намери нещо за ядене и да прати Кембъл да ѝ го занесе. Не е чак толкова сложно.

Синжун разпери свободната си ръка, а с другата тресна чашата на масата.

— Ти си полудял! — Той устреми поглед към босите си крака, но веднага отхвърли мисълта да отиде в стаята и да си сложи обувки. — Почти съм сигурен, че е безобидна. Но може и да не е. Все пак съществува възможност, мъничка възможност, дамата да е запасала стилет на бедрото си или да е скрила отровни стрели в бикините си. Ами ако идеята ти да я доведеш тук късно вечерта и да я оставиш да се разполага в самостоятелно бунгало се окаже фатална грешка?

Чък се приведе напред, после рязко скочи на крака.

— Майната му! — изруга ядно той. — И аз не знам защо го направих. Остани тук, а аз ще ида да видя дали си е легнала.

— Не. Това не е твоя работа. — Синжун бутна приятеля си обратно на стола. После извади пистолета си от чекмеджето на бюрото и провери предпазителя. — В коя къщичка е?

— В онази най-долу, до самата лагуна.

Синжун поклати укорително глава.

— Трябваше да се сетя. Това е най-далечната къща и единствената, до която не можеш да стигнеш, без да те видят.

— Изобщо не помислих за това, Син. Бях много ядосан от неразбориите с машината. Нека аз да...

— Не — прекъсна го спокойно Синжун. — Аз ще се погрижа за нашата гостенка. Изпий си уискито и върви при твоята... при Лорейн. Сигурно отдавна чака да я стоплиш.

Ако Чък имаше късмет, Лорейн все още щеше да е загрята от несъстоялата се любовна среща с него и щеше да дари любовника си с бурни преживявания през нощта. Краткият сблъсък ясно му бе показал, че трябва много да внимава, когато се опитва да отвори очите на заслепения си от любов приятел.

Тази нощ луната беше негов враг. Синжун се измъкна от прикритието на гъстия храст и продължи напред, като се стремеше да остане в сянката на ръба на обраслия с трева склон, който се спускаше меко към бунгалото до лагуната. Група прастари дървета, опрени накриво върху въздушните си корени, му предложи следващото прикритие. Той се прехвърли с безшумен скок през ивицата светлина и се удари доста силно в едно кораво стъбло.

Притисна се към дървото и се почувства като последен глупак. Защо да не слезе долу спокойно и открито да почука на вратата, за да

се озове пред късогледа жена във фланелена нощница, която не може да различи единия край на оръжието от другия?

От друга страна обаче...

Нещо студено и мокро докосна китката му.

— Какво, по дяволите... — Синжун стисна ръце в юмруци и се обърна. В същия момент от мрака се откри едра космата фигура. Мъжът стъпи здраво на краката си и пошепна заклинателно: — Седни, Суифти, веднага седни! — Твърде късно. Осемдесет фунта кучешка маса се стовариха върху него и огромните лапи на невъзпитания пес го притиснаха болезнено към дървото. — Махни се от мен, по дяволите! — Синжун отблъсна кучето с две ръце. — Седни, казах! Жалък, безполезен уличен пес. Изчезвай оттук! Прибери се вкъщи!

Суифти изръмжа, но подви опашка и се отдалечи, разочарован от нежеланието на господаря да си поиграят.

Синжун се обърна отново и огледа околността. Малката къща стоеше на ниска, но стръмно падаща издатина към дълбоката лагуна. От мястото на Синжун къщата се намираше между него и морето. Страната, обърната към него, се състоеше почти изцяло от стъкло и дървени капаци.

Всички капаци бяха отворени. Ярките светлини в дневната, която заемаше цялата предна част на къщата, позволяваха да се види всяка подробност.

Подробностите включваха ратановите мебели, стенните килими и бялата кахлена камина с натрупани в нея цепеници, книгите на стъклената масичка, изрязаните от дърво митични богове, изобщо всичко в стаята.

Освен жената, която я обитаваше. Все едно късогледа или не.

Синжун чакаше... и си играеше с пистолета, пъхнат в колана му.

Цялата тази нощна акция беше повече от смешна.

Нищо не се помръдваше. Нищичко.

Мускулите на корема му се свиха и той се оттегли предпазливо назад. Тя беше тук едва от половин час — най-много от четиридесет и пет минути. Значи не си беше легнала. Ако беше решила да отиде в леглото, нямаше да остави осветлението в дневната включено.

Може би младата дама очакваше идването му.

Може би се бе прикрила някъде в мрака и чакаше да види лицето му.

Логиката го подтикваше да почука на вратата и да се представи като любезен домакин. Предпазливостта гонеше тази мисъл.

Тънички сиви облаци закриха луната и потопиха Хел в абсолютен мрак.

Синжун излезе от прикритието на дърветата и бавно тръгна напред със сведена глава.

Облакът се оттегли бързо. Къщата отново бе обляна от сребърна светлина.

Синжун успя да се мушне в сянката на близкия храст и да стигне до ъгъла на къщата. Спря там и зачака дишането му да се успокои.

Постъпи много глупаво, като дойде тук сам. Все едно колко сигурен се чувстваше — трябваше да вземе Чък да му пази гърба. А още по-добре беше да повика верния си приятел и личен слуга, който винаги успяваше да запази самообладание, Ендерс Лойд-Уорти, англичанин, който презираше вулгарните изрази на Чък Джил. Той беше идеалният придружител за тази нощна акция.

Можеше да вземе и Уилис, измамно кроткия самоанец, който се грижеше с такава любов за градините. Уилис беше дълбоко благодарен на Синжун, който веднъж му бе спасил живота. Всеки, който заплашваше благодетеля на Уилис, щеше много скоро да признае разкаяно, че е трябвало да размисли малко повече, преди да привлече върху себе си вниманието на най-силния мъж, който Синжун някога беше виждал.

За нещастие той беше пропуснал възможността да планира акцията малко по-грижливо. Според Чък си имаха работа с една-единствена, макар и много знаеща жена. Синжун се извърна леко, за да може да вижда през жалюзите.

Сигурно цялото преживяно напрежение щеше да се окаже безсмислено.

Ако Чък не му беше казал, че е настанил жената именно в тази къща, Синжун щеше да приеме, че някой от персонала е забравил осветлението включено.

Той смръщи чело, и отново огледа стаята. Най-после откри, каквото търсеше: нещо, което доказваше чуждо присъствие. Точно до входната врата беше оставен малък тъмнокафяв куфар.

Куфарът беше затворен.

И беше оставен на място, където човек, решил да изчезне бързо, можеше да го грабне и да избяга.

Синжун се приведе и притича под рамката на прозореца покрай входната врата към отсрещния ъгъл, за да намери другата врата, през която се влизаше в кухнята.

Напрегнат до крайност, той притисна ухо към дървото. След малко бавно завъртя топката наляво. Вратата се отвори безшумно и той пристъпи в помещението.

Лунната светлина падаше на тесни ивици през таванския прозорец и рисуваше бели четириъгълници по бледите плочки и металния умивалник. Синжун се усмихна мрачно, затвори вратата и измъкна пистолета от колана си. После се промъкна на пръсти през тесния коридор към дневната. Каквато и причина да имаше, крехката блондинка с голямата уста беше скрита някъде тук и се надяваше да се добере до него.

Той надникна в единствената спалня на къщичката, но тя беше празна, също като килерчето, малката баня, сауната, гардеробната и душкабината.

Синжун погледна през прозореца на килерчето към тясната площ между къщата и издатината над лагуната. Къщата, построена от човека, който му бе завещал острова и всичко на него, беше само на няколко метра от стръмния ръб на дълбоката малка лагуна.

Скоро повярва, че жената не е тук. Излезе предпазливо през задната врата и се ослуша да долови нещо в мрака. Наблизо се разнасяше нестроен жабешки хор. Коработо шумолене на палмовите листа над главата му и тихото плискане на прибоя, който се разбиваше в рифа, ограждащ лагуната, бяха единствените други шумове около него. Нощният вятър носеше от морето тежък солен въздух, смесен със сладкия аромат на тропически плодове.

След като дълго време беше съдържал дъха си, Синжун издиша бавно. После пристъпи към ръба, където свършваше моравата. Напрежението отслабна, но мускулите му останаха стегнати. По дяволите този Чък! Жалкият глупак беше оставил Анджелика Дийн съвсем сама и тя беше тръгнала на лов. Ако имаше късмет, журналистката беше отишла само да събере няколко пикантни сведения за личния му живот. Ако имаше по-малко късмет тя се

надяваше да го открие — и да разруши окончателно този и без това гаден ден с доказателство, че иска смъртта му.

Коя беше личността, която искаше смъртта му?

През шестте седмици след първата „злополука“ Синжун си беше задавал този въпрос поне хиляда пъти. Тогава едва не стана жертва на изстрелите от минаваща кола. Както всеки път и сега започна да проверява деловите си отношения с хората, които участваха в сделките и може би имаха причина да го ненавиждат. За нещастие те не бяха малко. Магнатите рядко си създаваха приятели в деловите среди, даже моралистите като него.

Синжун отстъпи крачка назад и се вцепени. Бе забелязал движение на ръба на канарата. Видя как се появиха дълги пръсти и опипаха предпазливо, преди да намерят опора в камъните.

Господарят на облаците явно имаше лошо чувство за хумор. Изведнъж светът потъна в черен мрак.

Устремил поглед в мястото, където беше видял пръстите. Синжун зачака.

Чу се мъчително пъшкане, последвано от появата на човешка глава. След нея изникнаха стегнати рамене, покрити с дълга мокра коса, а накрая и останалото тяло, облечено в прозрачен бял бански. Очевидно Анджелика Дийн бе предпочела първо да се хвърли през глава в нощното море — съвсем сама, вместо да залегне в засада и да дебне появата на Синжун Брейкър.

Тя успя да се изправи и застана пред него като огромна бледа жаба, от която капеше вода.

— Мис Дийн, доколкото разбирам?

Фигурата в краката му не се помръдна.

— Да не би да имате проблеми с катеренето?

— Не. — Гласът ѝ беше странно глух.

— Добре. Никой ли не ви е казвал, че е опасно да се плува в чужди води, особено нощем?

— Казвали са ми...

— Значи сте глупачка.

Тя отговори с неразбираемо мърморене. Синжун започна да губи търпение.

— Сигурен съм, че много ви се иска да напуснете Хел по-скоро, също както аз желая да ви видя гърба. Не очаквах да ви доведат тук в

този късен нощен час. Но пък сега имаме възможност да поговорим веднага за проекта, с който ме преследвате от седмици. Така ще можете да си заминете още утре сутринта.

Следващите й думи прозвучаха съвсем ясно.

— Нагъл тип!

Синжун не ценеше особено високо подобни квалификации особено от някой, който толкова настояваше да се срещне с него.

Жената насреща му все още не беше стъпила на краката си.

Той се наведе и докосна рамото й с лявата си ръка.

Тя се сгърчи като от удар.

— Това е смешно. Дайте ми ръката си.

Без да вдигне глава, тя изпълни нареждането му и той я издърпа да излезе на равното. Когато жената най-после се изправи, върхът на главата й се озова малко под брадичката му.

Нещо се пропука в гърдите му.

— Чуйте, мис — заговори той, без да го е грижа колко твърдо звучи гласът му, — имах ужасен ден и бих ви препоръчал да спрете тази тъпа игричка.

— Аз не играя. — Гласът и беше несигурен и той чу ясно тракането на зъбите й.

Ала не можеше да си позволи да изпита симпатия към една потенциална неприятелка или чужда агентка.

— Нямате време — напомни й той. — Тук се работи по моите правила... открито. Очаквам да сложите картите си на масата... веднага. И без излишна сдържаност, мис Дийн. Искам да знам какво държите в ръцете си. Едва тогава ще решим как да продължим.

Не, не си въобразяваше, тя наистина простена мъчително.

Бавно, съвсем бавно жената вдигна глава и Синжун преглътна тежко. Чък не бе съумял да я опише точно. Крехка, да. И руса. Голяма уста? В момента не й личеше. Но лунната светлина ясно разкриваше пълните червени устни на дамата. Освен това Синжун установи, че лицето беше овално, с остра брадичка, нахално чипо носле, корените на косите разположени сърцевидно над фино изрисуваните вежди, а под тях най-големите очи, които някога беше виждал. Сини? Сиви? Зелени? Трябваше да ги види на светло, защото луната не я издаваше.

Той стисна здраво зъби и процеди:

— Казах ви какво искам.

— Добре — прошепна тя и бавно вдигна ръце над главата си. — Ще ме застреляте ли? — Белите зъби се впиха в долната ѝ устна.

Синжун смръщи чело, погледна надолу... и се вцепени.

Съвсем забравил за оръжието в ръката си, том беше притиснал дулото му в пълната бяла гръд на гостенката си.

Мъжът се отдръпна рязко назад. Напрежението от последните дни го бе направило дяволски невнимателен. Но имаше и нещо друго. Първото му впечатление се оказа почти вярно. Мис Анджелика Дийн беше гола.

2

Дулото на отвратителния черен пистолет беше притиснато в гърдите ѝ. Очите на мъжа, блестящи под лунната светлина, бяха устремени право към оръжието... не, само в същата посока. И тези блестящи очи съвсем не бяха студени.

Анджелика се протегна малко по-високо и в същия момент си пожела да не го беше правила. Ясно видя как тесните му устни се извиха нагоре, а ноздрите се издуха. Едно беше да му покаже, че не се страхува. И съвсем друго, че стоеше пред него с голи гърди... съвсем гола... срещу непознат мъж с оръжие в ръка.

Но точно в този момент тя не можеше да си позволи проява на слабост.

— Ще ме застреляте ли? — повтори тихо тя.

— Надали.

Първото ѝ предположение се оказа вярно. Той наистина беше нагъл тип.

— Вие ли сте...? — Зъбите ѝ продължаваха да тракат и тя ги стисна здраво, за да не се издаде. — Вие ли сте Синжун Брейкър?

— Аз съм Брейкър. — Очите му се върнаха на лицето и. — Вие май не прекарвате много време на слънце, мис?

Анджелика стисна здраво устни и поклати глава. Много пъти бе репетирала първата среща, но не бе предвидила подобна катастрофа.

— Така си и мислех. Толкова сте бяла, че светите в тъмното.

Кръвта веднага се качи в главата ѝ и тя се ядоса. Ако наистина имаше намерение да изиграе докрай ролята, която си беше наложила, трябваше да се справи с това проклето изчервяване. Железните интелектуалки никога не се изчервяваха — освен ако не бяха прекарвали много време на слънце.

— Свалете си ръцете.

— Какво?

— Говоря за ръцете ви. Свалете ги.

— Нали казахте да ги вдигна.

— Не, аз... забравете го. В този вид ли дойдохте тук?

— Разбира се, че не! Какво си мислите за мен... Естествено донесла съм си хавлия. В случай че ми стане студено. Ей там е. Ще ида да си я взема. — Тя отстъпи настрана и закрачи с принудена небрежност към храста, където беше оставила хавлията, намерена в банята. Какво би я посъветвала приятелката ѝ Бренда, ако я видеше в тази ситуация? Добрата Бренда беше най-опитната жена която Анджелика беше срещала, най-разумната. Хладна, това беше точната дума.

Това беше Синжун Брейкър! Синжун Брейкър! Само на няколко метра от нея стоеше мъжът, който беше променил целия ѝ живот, без дори да подозира за съществуването ѝ.

Анджелика се уви в плътната хавлия и завърза здраво колана на кръста си. Съвсем близо до нея живееше и дишаше мъжът, когото се бе научила да мрази — и който я видя за първи път гола.

— Да вървим. — Тя се обърна и примигна слисано. Синжун беше изчезнал.

Анджелика се огледа и едва успя да види как задната врата на къщата се затвори зад него.

— Арогантен негодник! — Арогантен и след всичко, което беше видяла, не само богат, но и физически привлекателен. Тя вдигна краищата на прекалено дългата за нея хавлия и се втурна след него. — Сигурно сте свикнали жените да си събличат дрехите заради вас. Кратък поглед към двата метра яки мъжки мускули, и те вече горят от нетърпение да ви разкъсат. Почти чувам мислите им: „Ах, той е наистина страхотен! Да не говорим за хубавите му парички...“ Само почакай да свърша с теб, негоднико!

Тя отвори вратата със замах... и налетя право върху мощните му гърди.

— Казахте ли нещо?

Анджелика остана неподвижна, само отметна глава назад, за да види лицето му.

— Казах, че нямам търпение да разопаковам вещите си.

— Аха, разбирам. Приемам, че желаете да се облечете, преди да поговорим.

— Да. — Какво ѝ бе обяснила Бренда? „Чувствай се добре в кожата си. Красивите жени, които са свикнали всеки мъж наоколо

да застава мирно и да се лигави като разгонен пес, се движат, сякаш нямат крака, а колела. Аз лично се чувствам много зле в тази роля, но ако наистина държиш да видиш този Брейкър в краката си, трябва да играеш убедително. Разбра ли ме?“ Бренда беше англичанка, от Йоркшир, и говореше с прекрасен, макар и малко странен, акцент. Човек трябваше да се вслушва много внимателно, за да я разбира.

— Да не би да са ми пораснали рога, мис Дийн? Защо ме зяпате така?

„Преценявай ситуацията. При нужда се престори на смутена. Вдигни глава и го погледни кротко и нежно.“ Бренда, която беше висока и силна, но по свой начин женствена, се беше потърсила от отвращение при тези думи. Анджелика се запита какво би казала Бренда, ако знаеше, че приятелката ѝ нямаше намерение само да завоюва доверието на известния финансов магнат, за да напише някаква си биография, а планираше да направи възможно най-мръсното разкритие за живота на Синжун Брейкър, за да го продаде на онзи, който ѝ плати най-много и е в състояние да го разпространи най-широко.

Тя докосна бегло ръката на мъжа и се плъзна покрай него. Спря за миг на вратата между кухнята и коридора и погледна през рамо към неясната фигура в мрака.

— Мистър Брейкър — каза Анджелика и усети пронизваща болка в гърдите. — Тогава да поговорим. — Това беше повече от смешно. Как щеше да издържи в тази обстановка?

Когато влязоха в ярко осветената дневна, младата жена се уви поплътно в хавлията и се опита да мисли разумно.

— Едно питие? — попита тя, когато откри бутилките на подвижната масичка от стъкло и тръстика. — Какво желаете?

— Нищо, благодаря.

Гласът му бе дълбок и въпреки това много ясен — и странно спокоен. Беше дошъл моментът да се изправи срещу врага, истински, на светло. Тя се обърна към него и установи, че е застанал обезпокояващо близо до нея. Оръжието не се виждаше. След като изясни тази важна подробност, тя се вгледа изпитателно в лицето му.

Божичко, снимките от архивите не показваха и една десета от завладяващата му красота.

Мъжът наклони глава, вдигна вежди и я погледна право в очите.

Видя как устните ѝ се отвориха и потръпна.

Без да съзнава какво прави, той също разтвори устни и разкри прави, остри, много бели зъби. Устата му беше широка, горната устна по-тънка, долната пълна и червена. Ъглите на устата му бяха съвсем леко извити нагоре.

Носът беше тесен и прав. Веждите имаха съвършена извивка и бяха черни — също като леко къдравата коса, която стигаше до яката на снежнобялата памучна риза.

Погледът на Анджелика се плъзна към очите му и в следващия момент от устата ѝ се отрони дълбока въздишка.

Синжун Брейкър я измери с хладния поглед на зелените си очи със златножълти точици. Черните, невероятно дълги, мигли ги засенчваха и те изглеждаха някак влажни. Погледът му проникна до най-съкровенията дълбини на душата ѝ.

Анджелика прокара език по устните си — и това не убягна от вниманието на Синжун Брейкър. Кафявата кожа над тесните силни кости на скулите и долната челюст се обтегна.

Сърцето ѝ заби така силно, че ушите к забучаха.

Дяволът. Колко подходящо, че островът му се наричаше Хел, ад. Какво казваха за него? Че е най-красивият от всички дяволи. Пред нея стоеше най-елегантният, сатанински красив и невероятно мъжествен тип, когото някога беше срещала.

Анджелика потрепери.

— Сигурно ви е студено.

Тя не чу тези думи и когато той се раздвижи, трепна уплашено.

— Косите ви — обясни делово той. — Намокрили са халата. Още преди Анджелика да е успяла да реагира, Брейкър сложи ръка на тила ѝ, измъкна мократа коса и я разпусна по гърба.

— По-добре ли е така? — попита тихо той и задържа пръстите си на рамото ѝ.

Докосването беше топло и здраво... Но той беше достоен за презрение. Никога не биваше да забравя това.

„Богатите мъже са свикнали винаги да получават онова, което искат — обясняваше Бренда, докато пътуваха към летището. — Не забравяй какво ти казах! Те вземат онази, която им харесва или просто им се е изпречила на пътя. Привличат я и я изпробват — нали разбираш? После я захвърлят, защото са срещнали нова, малко по-

привлекателна. О, аз знам какви са богатите и красиви мъже! А когато един мъж е и богат, и красив, можеш само да се молиш, малката ми.“

Анджелика чу смеха на Брейкър и го изгледа учудено.

— Кое е толкова смешно?

— Нищо — отвърна той, но отново се изсмя развеселено. — Може би е по-добре да отложим разговора за утре сутринта, когато няма да сте толкова разсеяна, ако все пак реша, че има смисъл да разговарям с вас.

Тези думи я улучиха като плесница.

— Ако все пак, така ли, мистър Брейкър? Нали вие ме поканихте да дойда? Защо го направихте, ако не сте имали намерение да се съгласите с предложението ми?

Мъжът я погледна замислено.

— Защото съм любопитен човек — отговори след малко. — Исках да видя жената, която от седмици ме тормози с писма и телефонни обаждания. Която ме последва в Хавай и дори на този остров.

Любопитен човек. Какво ли щеше да каже, ако му заявеше направо, че има намерение да разкрие пред целия свят какво разрушително, безскрупулно чудовище е в действителност Синжун Брейкър?

— Любопитството може да бъде много полезно качество — заяви тя, стараейки се да запази неутралния тон. — Аз също съм любопитна. Повечето журналисти са такива.

— А добра журналистка ли сте?

Тя усещаше капаните и реагира веднага.

— Най-добрата. — Не най-коравата, която оставаше недокосната от жестокостите на света, точно обратното: работодателите ѝ я хвалеха като най-чувствителната и честна репортерка на страната.

Брейкър я наблюдаваше внимателно.

— Най-добрата ли, мис Дийн? А защо не и най-скромната?

Подобни шегички не бяха в състояние да я извадят от равновесие.

— В повечето случаи скромността е лицемерие, мистър Брейкър. Изходих от желанието ви да получите честен отговор на въпроса си. Казах ви онова, което е мое дълбоко убеждение.

Мъжът се поклони церемониално.

— Много добре. Да се върнем към нашата работа. Защо най-добрата журналистка държи да напише моята биография?

Този въпрос се очакваше. Анджелика се усмихна самоуверено и приседна в единия край на ратановия диван с меки възглавници в преливащи се сини и зелени тонове.

— Даже когато е най-добър в своята област, журналистът се стреми да разшири способностите си чрез нови преживявания. В работата си аз съсредоточавам цялото си внимание върху човешкия елемент. Интересуват ме хората, взаимоотношенията им. Много пъти са ми казвали, че умея да представям вярно душевните вълнения. Този път имам желание да разкрия човешката природа от друга перспектива. Вие, мистър Брейкър, сте съвършеният субект за онова, което искам да напиша.

Синжун отиде до прозореца, но бързо се върна и се отпусна в най-близкото кресло.

— Все още не разбирам какво точно искате да направите.

Анджелика се усмихна сдържано.

— Искам да ви проуча. Да разбере всичко за живота ви. Едно дете от низините се издига много високо, до самия връх, и спечелва огромно богатство, което и най-големият оптимист не би могъл да си представи... Искам да започна с момчето от Монтана, бедно като църковна мишка. Син на пияница, който вечно е без работа. Момче, което става баща на баща си и се старае да го предпазва от всички трудности на живота. Накрая полицията отвежда стария господин, защото е убил човек. Как ли се е чувствало момчето...

— Откъде имате тези сведения? — прекъсна я рязко той. Продължаваше да седи удобно в креслото, облегал на възглавницата, сложил стъпалото на единия си крак върху коляното на другия.

До този момент Анджелика не бе видяла, че е бос — дълги тесни ходила с няколко косъмчета, които се сгъстяваха над глезените.

Той не промени позата си, но ръцете му стиснаха с все сила облегалките на креслото и кокалчетата на пръстите побеляха.

— Сигурно не ви е било много лесно, когато полицията е дошла в дома ви и са ви казали, че баща ви е разбил бутилка уиски в главата на свой другар по пиянство и е станал убиец?

— Попитах откъде имате тези сведения.

Тя вдигна небрежно рамене, но стомахът ѝ се сви на топка.

— Журналистите са свикнали да изравят фактите, които ги интересуват. — *За съжаление много често намираха и неща, които изобщо не искаха да знаят.* — Вие сте постигнали невероятен успех, мистър Брейкър. От утайката на обществото до милиардер. Мисля, че на света няма много хора като вас.

Той я наблюдаваше и необикновените му очи бяха като стъкло — парчета счупено зелено стъкло.

— Това не беше нужно, мис Дийн. Подобни разсъждения не ме вълнуват, нито пък ме ласкаят.

— Не харесвате ли истината?

Планът ѝ беше грижливо обмислен, но не ѝ харесваше. Тя живееше, за да открива истината и да извлича от нея най-доброто. Понякога това не беше възможно — както сега.

— Мистър Брейкър, може би онова, което казах току-що, не ви харесва, но това е истината. И двамата го знаем.

Ръцете му се отпуснаха.

Анджелика го дари с най-сияещата си, бъдеща доверие, усмивка, преди да нанесе следващия си удар.

— Опитвали ли сте се да намерите майка си?

Мъжът я гледаше втренчено и в очите му сякаш нямаше живот.

— Това да ли означава, или не? — Когато Брейкър не отговори, тя разтърси мократа си коса и продължи: — Когато е забременяла с вас, тя е била едва шестнадесетгодишна. Баща ви е бил на тридесет. Нали разбирате, могат да му припишат още едно некрасиво престъпление.

Брейкър продължаваше да мълчи. Съсредоточеността, така характерна за него, нарастваше. Стомахът на Анджелика отново се сви, пулсът ѝ се ускори.

— И така, щом майка ви, Бел Форд, ви пръква на белия свят, тя изчезва и като че ли никой не знае какво е станало с нея. — С укорително смръщване и широко отваряне на очите тя му даде да разбере, че това беше още една грижливо пазена тайна в живота на милиардера Синжун Брейкър. — Ако се съди по това, как баща ви се е отнесъл с човека, който уж го е измамил на карти, цапнал го е с бутилката по главата...

— Точно така — прекъсна я рязко Брейкър. — Онзи тип си го заслужи. Засипа баща ми с думи, напълно неподходящи за вашите нежни ушенца, а после извади нож. Не открихте ли това, докато се ровехте в живота ми?

— В нашата професия това се нарича допълнително разследване. Не, не съм.

— Тогава може и да не е било така, нали? Мислете, каквото си искате, мис Дийн. Аз знам истината. Знам също, че баща ми не е убил шестнадесетгодишната ми майка веднага след раждането ми, ако това искахте да намекнете.

Анджелика поклати глава.

— Нищо не намеквам. Просто съпоставям фактите. Опитвам се да ги свържа в едно цяло. Винаги постъпвам така. Вие винаги ще знаете какво мисля, защото бързам да го изразя гласно. — Настойчивостта, с която произнасяше всяка дума, я задушаваше. — Но майка ви...

— Мама почина преди четири години. Претърпя автомобилна катастрофа и лежа почти месец в кома.

Това я завари неподготвена.

— Аха... Разбирам.

— Вие не знаехте това, нали? Информаторите ви явно имат пропуски. Като се върнете, трябва да ги скастрите здравата, за да си вършат по-добре работата. По четиридесет удара с тояга: това помага, уверявам ви.

Анджелика Дийн наистина беше най-добрата. И сега се възстанови бързо от удара.

— Какво знаете за майка си? Каза ли ви защо ви е захвърлила още като бебе?

Мъжът се усмихна криво, и това го направи още по-привлекателен.

— Нищо не ми каза. Много години я търсих. Намерих я чак след злополуката. В болницата. Беше започнала нов живот като почтена жена. Не счетох за уместно да нахлувам в тъгата на семейството ѝ. Те трябваше да запазят добър спомен за нея, не мислите ли? Затова останах наблизко, докато почина, и изчезнах. Не се опитвайте да изровите пикантни подробности от живота на майка ми, мис Дийн. Само ще си загубите времето.

Гласът му беше далечен и още по-спокоен отпреди. Усмивката му трептеше. Анджелика се приведе към него. В тази усмивка имаше нещо ранимо, нещо... по дяволите! Този мъж беше станал истински професионалист в уменията да заблуждава хората, но тя нямаше да стане поредната му жертва.

Анджелика стана и му обърна гръб.

— Мъжът, който ме докара с хеликоптера, се казва Чък Джил, нали?

— Да.

— Отдавна ли се познавате?

Синжун въздъхна облекчено. Тази тема беше безопасна.

— През целия си съзнателен живот. Той е най-добрият приятел, който някога съм имал. Честно казано, той е най-добрият приятел, който някога съм се надявал да имам. Може би това отговаря и на някои други въпроси?

Младата жена отново затегна колана на хавлията.

— Заедно завинаги. Вечно съединени. Нещо от този род?

— Преживели сме много неща заедно, ако това искате да кажете.

— Но вие се справихте по-добре от Чък, нали?

Той се поколеба и след малко отговори:

— Чък невинаги е имал късмет. Като всички нас, и той е правил грешки. Но сега е различно.

— Защото вие сте постоянно наблизко и го окуражавате да върви напред?

— Мисля, че е време да погледнем в бъдещето, мис Дийн.

— Бащата на Чък е вашият спасител?

След кратко мълчание Брейкър потвърди:

— Да, може и така да се каже.

Анджелика отиде до прозореца и огледа отражението си пред силуетите на осветените от луната растения.

— Лен, бащата на Чък, ви е дал работа в ранчото си в Монтана. Научил ви е да управлявате хеликоптер също както и сина си.

— Вярно е. Но какво общо има това с...

— То показва как сте стигнали толкова далеч — прекъсна го Анджелика. — На двадесет и две години сте станали личен пилот и бодигард на мъж на име Бруно Крец.

— Мисля, че изобщо не е нужно да ме разпитвате, мис Дийн. Вие знаете почти колкото мен. Какво ще кажете за номера на слиповете ми? И него ли сте научили?

Анджелика смръщи чело. Нещо се раздвижи между тъмните сенки на моравата. Тя втренчи поглед в мрака, за да открие някаква фигура, но не видя нищо. Сигурно напрежението и беше изиграло лош номер. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

— Е, мис Дийн, толкова ли ви шокирах, че не ви хрумва нищо повече?

Тя посвети отново цялото си внимание на отражението си и усети как лицето ѝ пак пламна. Този мъж не преставаше да я измъчва.

— Знам за вас само сухите факти — отвърна безизразно тя. Той сигурно щеше да се шашне, ако му запратеше в лицето една определена част от тези факти. — Бруно Керц е бил нещо като отшелник. Много богат отшелник. Този остров е бил негов.

— Бруно беше прекрасен човек. Най-добрият.

— Сигурно и аз щях да го обожавам, ако ме беше взел под крилото си, а после ме бе направил свой единствен наследник.

— Вие сте циничка, мис Дийн.

— Аз съм реалистка, мистър Брейкър. Разкажете ми за рубинената пеония.

Синжун пое дълбоко дъх.

— Обърнете се към вашите информатори.

— Предпочитам да ми я опишете вие.

— Цяла пеония, направена от рубини. Има повече карати, отколкото признавам пред журналистите. Вътрешността ѝ се състои от тънки златни конци, цветчетата завършват с безупречни диаманти. Пеонията е много стара и приказно красива. Ценя я по-високо от всичко, което притежавам.

Анджелика се опита да си представи невероятното диамантено цвете, но не успя напълно.

— Мистър Керц ѝ е избрал име, нали?

— Той я наричаше коз в ръкава. Това означава, че я възприемаше като един вид застраховка, ако късметът го напусне.

— Страшно ми се иска да я видя — извика спонтанно тя.

— На вас и на цял куп други хора.

Рязък отказ, точно както беше очаквала.

— Вярно ли е, че където и да отидете, вземате със себе си пеонията? — попита тихо тя.

— Абсолютно. Моето мото е: не се люби с жените, без да наблюдаваш с едното око пеонията. Следващият въпрос?

Анджелика не си позволи да отмести поглед от стъклото.

— Явно си заслужавате славата на прям човек.

— Благодаря — усмихна се той. — Защо сте тук?

Изведнъж тя се почувства зле.

— Мислех, че писмата и телефонните обаждания са изяснили този въпрос.

— Така ли? Аз не съм толкова убеден.

Ето ти на! На този остров, с този мъж, я очакваше неизбродено минно поле.

— Вие сте важна институция, мистър Брейкър. Сигурно знаете тази стара приказка. Бедното малко момиче от кухнята...

— Разбира се, че я знам. — Гласът му преливаше от сарказъм. — Само че не виждам какво общо има с мен.

— Наистина ли? — Тя видя в прозореца как той стана и неволно се напрегна. — Единствената разлика е, че във вашия случай безпомощната жертва на западнали родители е момче, а спасителят не е потенциален любовник... или все пак?

— По дяволите! — изсъска разярено Брейкър. — Искате да ме провокирате, така ли?

— Може би. — Тя се опитваше да успокои стомаха си. — Понякога е полезно информаторът да се ядоса. — Гневът прави човека непредпазлив.

— Подгответе се да си заминете утре рано сутринта.

Анджелика вдигна яката на хавлията си.

— Бих предпочела да остана тук.

— Боже, вие сте невероятна!

Ако знаеше как се чувстваше тя в момента, сигурно щеше да се изсмее и да си тръгне.

— Щом аз съм невероятна, и вие сте невероятен. Страхотна двойка сме, не намирате ли?

— Утре рано сутринта.

— Няма да се съглася. Ако наистина си отида, по-късно ще съжалявате, че не сте научили нещо повече за мен. Защо този остров се

нарича Хел, ад?

— Няма да ви интересува.

— Напротив. Всичко, което се отнася до вас, ме интересува. Абсолютно всичко.

Той се поколеба, после бавно направи крачка към нея.

— Името ми е Синжун. Не ме питайте как моят старец ми е изнамерил такова име. През повечето време бе пьян и така и не успях да го попитам. А когато беше трезвен, бе ужасно кисел. Приятелите ме нарекоха Син, като грях. Някои казват, че ми подхожда.

Анджелика пое дълбоко въздух. Брейкър прекоси стаята и застана зад нея.

— След това пораснах и хората, които твърдяха, че заслужено са ме нарекли „грях“, станаха още повече.

Тя усещаше присъствието му само на няколко сантиметра от рамото си и не смееше да се обърне.

— По някое време ме сполетя късметът, или щастието, ако така предпочитате — продължи Синжун. — Бруно Керц проумя, че мога да му предложа много повече от чифт стоманени юмруци и таланта да пилотирам всички превозни средства с криле или перки. Разбра, че имам мозък, и ме научи да го използвам. Бруно ми даде много, но и аз му дадох немалко. Той беше голяма личност и ми липсва.

— Кажете за Хел — напомни му тя.

— Просто е. — Той взе кичур от изсъхващата ѝ коса и го поднесе към лицето си. — Хубаво. Пролетни рози и малко морска сол. Много хубаво.

Мускулите на бедрата ѝ се стегнаха. Този мъж умееше да възбужда. Досега Анджелика Дийн беше имала твърде малко възможности за секс. Съвсем малко — и нито една от тях не бе успяла да я заинтригува. Но тя познаваше сексуалното привличане, беше го изпитвала. Брейкър сигурно беше усетил вълнението ѝ и щеше да го използва в своя изгода.

— А, да, Хел. — Той събра внимателно косите ѝ на тила. — Меднорусо. Сигурно изглеждат дяволски секси, когато са огрени от слънцето.

Тя не смееше да се раздвижи. Не можеше, не биваше да реагира, все едно колко силно беше привличането.

— Та за какво говорехме? — промърмори полугласно той.

— За Хел.

Грапавото връхче на дълъг показалец проследи ръба на долната ѝ челюст от чувствителната вдлъбнатина под ухото до върха на брадичката.

— Добре. За Хел. Моят остров. Аз имам дяволски късмет. И ме наричат Син. Така се стигна до Хел. Погледнете ме.

Нощта бе задушна. Анджелика не смееше да си поеме дъх. Палецът бе сменил показалеца и се намираше в ъгълчето на устата ѝ.

— Хайде, мис Дийн, погледнете ме. Моля ви.

Анджелика рязко обърна глава.

— Да, естествено. — Палецът се плъзна по долната ѝ устна. — Кафяви са. Меко, топло кафяво. Божичко, обзалагам се, че под слънчевата светлина очите ви са не по-малко красиви от косата.

— Аз... — Погледът му следеше всяко движение на устата ѝ. — Вие сте много добър, мистър Брейкър.

— Добър? — Очите му се разшириха в невинно учудване. — Какво искате да кажете?

— Срецали ли сте някога жена, която да не се топи като восък в ръцете ви?

С тези магични, усмихващи се, невероятно хипнотични очи той беше в състояние да събуди за живот и камъка. Никоя жена не можеше да му устои. За нещастие тя възнамеряваше да победи не тялото, а духа му.

— Може би ще изпитате известна... възбуда, ако установите, че има жена, която не можете да прелъстите?

— Може би. — Без да бърза, той я обърна към себе си. Меко, но настойчиво. — Мислех, че сте тук, за да напишете биографията ми.

— Точно така. — Тя пое мъчително въздух. Погледът му се плъзна към гърдите ѝ. — Не вземайте толкова присърце някои от въпросите ми, мистър Брейкър. Понякога се отклонявам от същинската си задача.

— Наистина ли? — Пръстите му се плъзнаха по шията ѝ. — Някак си се съмнявам, че се отклонявате, без да знаете точно какво целите.

— Вие ме учудвате — промълви тя. — Явно умеете да четете мисли.

— Сериозно? — Лицето му се сведе към нейното. — Възможно ли е в момента да се опитвате да ме спечелите с ласкателства, мис Дийн?

Да не би да искаше...

— Аз... не, мистър Брейкър.

— Добре. Името ми е Синжун. Мисля, че би ми доставило удоволствие да чуя как го произнасяте.

Наистина щеше да я целуне.

— Синжун. — Това беше част от плана ѝ. Трябваше да стигне до онова, което търсеше. Първо щеше да му се умилква, за да спечели доверието му, а после да го разглоби парче по парче. Но никога не беше помисляла как ще се чувства, когато той я докосне.

— Сериозно ли мислите да пишете биографията ми?

— Никога не съм била толкова сериозна. — *Хайде, какво чакаш, съсредоточи се!*

— Мислите ли, че можете с малко думи да ми кажете защо го правите? Честно!

Не, наистина не можеше.

— Вие сте една от значимите личности на нашето време. Може би един от последните представители на вид, който никога вече няма да преживеем.

— Защо не?

— Защото светът се променя. Хората забравят приказките. И когато това се случи, искам да кажа, когато наистина забравят приказките, вече няма да стават истории като тази с Пепеляшка.

— Никога не съм харесвал историята на Пепеляшка.

— Ще ви намеря друга приказка.

— Сериозно?

Тя наистина искаше да знае как ще се почувства, ако го целуне.

— Да. — Анджелика сведе поглед.

Устните му докоснаха нейните.

— Как ви наричат приятелите ви?

— Анджелика — прошепна глухо тя. — Или Ейнджъл.

Мъжът се изсмя тихо.

— Ейнджъл значи. Ангел. Син и ангелът. Много добре звучи. Отворете устните си за мен.

Незнайно по каква причина той си играеше с нея.

— Не мисля, че е редно — отговори Анджелика.

— Но аз искам. Даже знам, че е неизбежно. Ще се опознаем добре, за да можете да напишете биографията ми както трябва: от личен опит. — Той сведе глава, за да целуне шията ѝ.

— Създала съм си правилото никога да не смесвам работата и...

— Удоволствието? Но нали трябва да има и допълнително разследване?

Той я привлече към себе си и коленете ѝ омекнаха.

— Означава ли това, че ще ми позволите да напиша историята ви?

— Означава, че ще помисля сериозно върху тази възможност. — Ръцете му се плъзнаха под хавлията и помилваха раменете ѝ.

Тя се напрегна, но не се поддаде на импулса да го отблъсне.

— Радвам се — промълви тя с добре изиграна небрежност. Защо беше толкова неустойимо красив? Защо тя реагираше на близостта му така, както вероятно бяха реагирали всички жени преди нея, след като той бе пораснал достатъчно, за да използва ръцете и устните си... и тялото си като мъж? — Можем ли да продължим този разговор утре?

— Непременно. — Очите му бяха приковани в нейните. Анджелика се опита да отвърне поглед, но не успя.

— Мисля, че настъпи моментът да си кажем лека нощ.

Мъжът се ухили.

— Смятам, че имате право. Не се бойте, Ангелче. Аз не поглъщам жените още при първата среща. Даже ако са дребнички като вас.

— Лека нощ — прошепна с пресекващ глас Анджелика.

— Даже най-дребните, дяволски привлекателни, жени с красиви гърди...

Лицето ѝ отново се заля в гъста червенина.

— Много почтено от ваша страна.

— Знам. Само една целувка, Ейнджъл, и ще си отида. Ще се прибера вкъщи и ще си мисля за следващия ни... разговор. — Белите зъби се впиха в долната му устна.

— Правилно. — Анджелика смело вдигна ръце и ги сложи на раменете му.

Както се предвиждаше, той я привлече бързо към себе си.

— Една целувка?

Анджелика отново се опита да извърне поглед, но не успя.

— Отвори уста за мен.

Анджелика затвори очи. Той завладя устните ѝ, отначало нежно, после с мощта на опитен любовник. Езикът му се мушна между устните ѝ, върна се назад, проникна между зъбите. В гърдите ѝ лумна пламък. Той искаше да ѝ покаже какво ще стане, ако и двамата бяха голи и той проникваше в тялото ѝ — с цялата сила, която се таеше в потръпващите мускули под пръстите ѝ.

— О, да — прошепна до бузата ѝ той. — Мисля, че сгреших, като исках да ви отпратя още утре сутринта.

— Така ли? — Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха от неведомо предчувствие. Тя се бе постарала да скрие, че е реагирала физически на близостта му, но това явно му беше все едно. Може би пък той беше от мъжете, които се възбуждаха при съпротива...

— Радвам се, че сте съгласен да остана тук — промълви несигурно тя. — Обещавам да работя съвестно и да осъществя проекта си. — О, да, до последната подробност. Ала страхът не я напускаше. Трябваше много да внимава с този мъж. Той беше от хората, за които ѝ беше говорила Бренда: използваше безсъвестно жените и грубо ги захвърляше.

Синжун вдигна глава и хвана с две ръце яката на хавлията ѝ.

— Хмм... Реших да ви дам шанс да докажете колко съвестно можете да работите.

Страх. В този момент Анджелика не изпитваше нищо друго освен чист животински страх.

— Много ви благодаря. — Тази странна сценка беше преди всичко демонстрация на самообладание. Той ѝ бе доказал, че може да получи онова, което иска, винаги когато поиска... в случай че го поиска.

— Не ми благодарете — отвърна той. — Не давам толкова лесно.

Чък беше глупак. Наистина си мислеше, че тя го обича. Докато ѝ разправяше как ходил да търси някаква дамичка в Кауай и я довел на острова, той я гледаше жадно, сякаш изобщо не можеше да си представи, че Лорейн може и да не е луда по него, както той по нея.

Сега пък Син целуваше онази хлапачка, сякаш беше прекарал дълги години в затвора без жена.

Лорейн стоеше на моравата пред къщичката, скръстила ръце пред гърдите. Отвътре не можеха да я видят, даже да гледаха право към нея, защото стоеше в сянката на една огромна австралийска папрат. Но Син и малката мръсница мислеха за други неща и изобщо не се сещаха, че някой би могъл да стои отвън и да гледа отвратителните им целувки.

Тази нощ Син щеше да отиде в леглото с онова безцветно нищо. Още отсега ръцете му се мушеха под смешния ѝ халат и я беше залепил за себе си като масло върху топъл хляб.

А можеше да има нея, Лорейн. Можеше да я има още сега и толкова често, колкото пожелаеше.

Тя беше влажна и готова. Под копринения саронг носеше само тесни яркочервени бикини. Тя се погледна и разтвори една от ивиците плат, които се кръстосваха на гърдите ѝ. Помилва едната си гърда, повдигна я леко и усети гореща вълна на възбуда, когато пръстите ѝ докоснаха коравото зърно.

Лорейн потрепери и простена задавено.

Този негодник! А тя беше повече от готова за него.

Защо най-после не престане да се преструва, че не я желае? Какво още да пожертва, та да му докаже колко много държи на него? Той знаеше много добре какво бе пожертвала за него Лорейн Харт. Не можеше и да бъде друго. Той знаеше, беше длъжен да знае от какво се бе отказала тя, за да живее близо до него. Заради Синжун Брейкър тя живееше в постоянен страх, че един ден Гарт Лейбър ще открие какви лъжи бе надрънкала на онова старо плашило, бившата му приятелка. Ако узнаеше, Гарт непременно щеше да потърси реванш. Защо Синжун продължаваше да прави сделки с Лейбър, макар че тя настойчиво го бе предупредила да не му се доверява?

Чък беше досаден. Винаги готов, но досаден — и бърз. Раз-два, и готово. Нищо ново. Никакви игрички. И не можеше да понася, когато тя го умоляваше да ѝ причини болка. Глупак. Беден невинен глупак. Непрекъснато ѝ говореше, че я обича. Постоянно очакваше да чуе от устата ѝ, че и тя го обича. Син щеше да бъде съвсем друг, тя беше уверена в това. От месеци — откакто бе избягала от Гарт — тя се предлагаше безуспешно на Синжун Брейкър.

Гарт вече почти ѝ бе направил предложение за женитба. Наистина не бе произнесъл необходимите думи, колкото и тя да настояваше. Освен това я предупреждаваше съвсем сериозно, че ако разпространи вестта за годежа им, веднага ще я изгони. Но той я желаше, а Гарт Лейбър държеше да притежава онова, което желаше. Един ден със сигурност щеше да я помоли да се омъжи за него. Като съпруга на Гарт Лейбър тя щеше да разполага с голямо богатство. Обърна гръб на тази блестяща перспектива само заради Синжун, заради подканата, която светеше в погледа му при всяка среща в луксозната вила на Гарт в Сиатъл. Лорейн затвори очи и за миг си позволи да изпита съжаление за онова, което бе изгубила.

Лейбър беше дяволски богат, но съвсем не колкото Син. Тя бе сключила облог със самата себе си, преди да се опита да се добере до Лейбър — и спечели. Гарт Лейбър, могъщият, при когото никоя жена не се задържаше дълго, падна в краката на Лорейн Харт, и то в целия си ръст. Тя изигра ролята си по най-добрия начин, като непрекъснато му показваше какво би могъл да има, но не му даваше нищо. Само след няколко седмици умело прелъстяване той ѝ подари огромен диамант.

Това забележително събитие стана в кабинета му в един от небостъргачите на Сиатъл. Гарт заключи вратата, окачи златната верижка на шията ѝ, без да каже дума, и бързо я разсъблече. Не им трябваша думи. Гарт обичаше да седи в креслото си напълно облечен и да я гледа как се разхожда гола пред него. Обичаше да я усеща близо до себе си, да я докосва, където пожелае. Той умееше да милва жените, това трябваше да му се признае. Първия път я разсъблече и я помоли да се разходи пред него. Това поиска — и получи — от нея в онзи първи ден, преди тя да отвори ципа на панталона му, да се настани в скута му и да му даде, каквото желаше.

Гарт беше почти шестдесетгодишен, но здрав и силен и умееше да разпознава доброто качество. Беше живял дълго и бе научил много неща, толкова много, че те почти заличаваха недостатъците на добре поддържаното, но необратимо застаряващо тяло. През следващите седмици, след като за първи път се любиха в кабинета му, той изпълняваше всяко нейно желание. А тя го напусна и изчезна, защото срещна Чък, който беше достатъчно глупав да повярва, че красивата жена иска него, а не Син, Веднага след като тя и Чък се събраха, Син

им заяви, че докато той прави сделки с „Лейбър Ентърпрайзис“, двамата не бива да си показват носа навън.

Чък. По дяволите! Неговото предназначение беше да ѝ помогне да получи онова, което искаше, и незабавно да изчезне. Като стана негова любовница, тя се превърна в билет, с който можеше да следва Син навсякъде, дори на остров Хел. Лорейн разтърси глава. Не беше в състояние да чака още дълго.

Жената стисна ръце в юмруци, и отново се загледа през прозорците към сведената глава на Син. Той целуваше русата мишка, сякаш това беше последната нощ в живота му.

Майната ти, Син.

Нощта не можеше да завърши така. Тя знаеше къде щеше да намери онова, което ѝ трябваше.

Обърна се рязко и тръгна през гъстата джунгла към лагуната.

— Не — повтори Синжун, — никога не давам нещо просто така, ако не очаквам след това да изпитам радост, че съм го направил. Вие знаете много за мен, Ейнджъл. Но има още доста неща, които можете да узнаете.

Той отстъпи крачка назад и тя притисна ръце към гърдите си.

— Радвам се на... приключението. Може би ще се учудите на поведението ми, но...

Усмивката на Синжун угасна.

— Да — промълви меко той. — Да се надяваме, че имате с какво да ме учудите. Страстно се надявам да преживея изненади. — С тези думи той се обърна и излезе навън в нощта.

Анджелика се взря през тъмните прозорци. Не можеше да види нощния свят, но живо си представяше как едрият широкоплещест чернокос мъж си отиваше, без да погледне назад. Той вървеше към дома си с увереността, че жената, която бе оставил, скоро ще се нареди в списъка на завоеванията му. Според него това беше съвсем естествено — сякаш той имаше право да притежава всяка жена на света.

Предателското ѝ тяло реагира още докато тя се опитваше да тържествува от първия си успех по пътя към целта. Двамата щяха да имат още интимни срещи, но следващия път тя щеше да бъде по-добре подготвена. Следващия път щеше да го използва, както той бе използвал безброй хора по пътя си към върха.

Безогледен в жаждата си за още власт, за още богатство, Синжун Брейкър беше унищожил много хора. Той беше станал причина за смъртта на една кротка, безобидна жена.

Затова щеше да си плати скъпо и прескъпо.

Анджелика беше длъжна да отмъсти на Синжун Брейкър за смъртта на Марлен Голдън. За своята майка.

3

Вятърът беше топъл и притискаше яркочервения саронг към сгорещената кожа на Лорейн.

Нямаше защо да седи сама и да скучае. Не, тази вечер тя щеше да осъществи една идея, която растеше в нея, откак бе стъпила на този остров. Защо не? Чък се върна у дома в най-гадното си настроение, завлече я в леглото, за да я люби с обичайната си бързина, а после се настани на верандата, за да се напие.

Единственото, което тя искаше, беше да си поиграе, да се позабавлява, да си достави малко удоволствие. Това щеше да бъде първото упражнение. След няколко интересни репетиции със заместника щеше да се събере със Синжун — тя беше уверена в това — и мечтите ѝ щяха да станат действителност.

Изпълнена с радостно очакване, тя вирна брадичка, мина под надвисналите диви лози и излезе на обраслата с трева крайбрежна ивица над дългия тесен плаж.

Веднага видя онзи, когото търсеше — точно на мястото, където се надяваше да го намери.

Едва не се сурна надолу, когато хукна по пясъчния склон, за да стигне до мъжа, който седеше на брега и се взираше в морето, оставил до себе си въдица. Не за първи път Лорейн го наблюдаваше отдалеч в това усамотено местенце. Миналата вечер пак бе дошла да го види.

Тази нощ нямаше да остане на върха. Щеше да действа.

Чък я бе предупредил да не си играе с Уилис. Син също. И тя знаеше защо. Двамата се страхуваха, че Лорейн ще се забавлява истински, до насита, и то с мъж, който вече няколко седмици я преследваше с тежки пронизващи погледи и сякаш я подканяше да открие какво точно искаше от нея.

Лорейн приближи до неподвижната мъжка фигура и изведнъж спря. Той беше фантастичен, истинско произведение на изкуството, пред което всяка жена омекваше като восък и закопняваше да го докосне.

Лорейн искаше да го усети. Целия. Още преди края на нощта хладният мълчалив Уилис щеше да изгори в пламъците на страстта. Когато свършеше с него, той щеше да бъде горещ и жаден — и да остане такъв за нея винаги когато го искаше, а тя щеше да го иска често, докато най-сетне убеди Синжун да я вземе.

Бронзовите рамене на Уилис бяха невероятно широки. Мускулите играеха под лунната светлина и Лорейн огледа жадно силния гръб чак до тясната талия и стройните хълбоци. Тази вечер той носеше само къси памучни шорти и беше седнал по турски в пясъка.

Лорейн притисна ръце към корема си. Искаше да усети натиска на краката му — и да възпламени огъня в тъмните внимателни очи. Тя се приведе, сграбчи шепя пясък и я хвърли по него.

— Хей, Уилис! — Гласът ѝ беше дълбок и изкусителен, мамеше мъжете точно както обичаха, и Лорейн напълно го осъзнаваше. Но този мъж не се обърна и не реагира. Тя направи още една крачка. — Тук е много самотно. Не ти ли е мъчно, че си нямаш компания?

Дясната му ръка се раздвижи и придърпа въдицата към краката му. Макаратата избръмча. Той провери кордата, и отново остави въдицата в пясъка.

Лорейн потрепери и уви ръце около тялото си.

— Самотна съм, Уилис. Затова дойдох. Самотна съм и знам, че и ти се чувстваш така. Мислех, че можем да си правим компания през нощта.

— Да си правим компания? — Гласът му беше дълбок, неравен, монотонен. Той се обърна и я изгледа изпитателно. — Защо търсиш моята компания?

— Защото те харесвам. — Тя преглътна мъчително. Макар че той беше коленичил, очите му бяха на едно ниво с нейните. Луната зад гърба му спускаше тъмни сенки под скулите и мускулите на широките гърди и силните ръце. — Ти си като мен, Уилис. Ние сме страстни хора, лишени от възможността да споделят страстта си.

— Сериозно ли говориш?

— Да, разбира се. Не е нужно да се лишаваме от това. Аз съм тук, до теб. Можем да бъдем заедно.

— Ти си приятелка на Чък.

Все старата песен.

— Аз съм жената, която живее в къщата на Чък. Когато напуска острова, той спи с други жени. Защо и аз да не се забавлявам?

Доколкото можеше да прецени, лицето му остана неподвижно.

— Чък напуска Хел, за да върши работа. Никога не се задържа дълго.

Лорейн разпери ръце и се засмя.

— Има неща, за които не се изисква време, Уилис. И двамата го знаем. Можеш да ми вярваш, Чък наистина е прекалено бърз в тази работа. Трябва ми мъж, който знае колко да се забави, за да го усетя, мъж, който си има всичко необходимо и дори в излишък. Искам теб.

— Върви си — проговори тихо той. — Веднага си върви.

Желанието я подлудяваше.

— Ти не искаш да си отида. Ще остана.

— Какво искаш от мен?

Дробовете ѝ се напълниха и тя отметна глава назад.

— Знаеш какво искам, Уилис. Същото, което искаш и ти. — Вятърът разроши косата ѝ и немирните кичури нападаха по лицето. — Ела, ще ти покажа.

Тя не чу как той се раздвижи, дори не го усети, докато огромните му ръце не се ключиха около нея и не обхванаха дупето ѝ. Възбуденият ѝ смях отекна в нощта и се смеси с плискането на вълните. Тя опря ръце на раменете му и въздъхна щастливо.

— Виждаш ли? — попита дрезгаво. — Казах ти, че ние с теб се разбираме. — Тя погледна в косо разположените му черни очи. В тях нямаше и следа от реакция. Пълната, ясно очертана, уста не отговори на усмивката ѝ.

Хватката му се стегна и връхчетата на пръстите му се впиха болезнено в плътта ѝ.

— Не ми трябва жена, която да ми казва какво искам. Не ми трябва жената на друг мъж.

— Но аз те искам. Няма да остана дълго при Чък.

Той явно размишляваше, докато пръстите му се плъзгаха по дупето ѝ.

— Истината ли казваш?

— Разбира се — отвърна задъхано тя. — Чък също разбира, че времето ни свършва.

Уилис промърмори нещо на своя неразбираем език.

— Какво каза? — попита шеговито тя.

— Казах, че все още можеш да си отидеш.

— Не. — Слабините й трепереха. — Оставам. Аз имам опит, Уилис. Не са много жените, които знаят онова, което знам аз. Знам какво искат страстните мъже. Знам какво искаш ти.

През тънкия саронг и копринените бикини пръстите на Уилис се вмъкнаха в цепката на дупето ѝ и я разтвориха.

— А това знаеш ли го? — Той се изсмя безрадостно. — Наистина ли ще направиш, каквото искам? Наистина ли ще направиш всичко?

В първия момент Лорейн изпита страх, но бързо го забрави.

— Всичко.

— Доста отдавна те наблюдавам.

— Знам.

Уилис отново се засмя.

Ти ме подбуждаше да те наблюдавам. Излагаше тялото си на показ. Никога не съм искал да те притежавам. Но аз съм мъж, и си представях какво бих направил с жена като теб.

— Наистина ли? — По тялото ѝ потече огнена лава. — Кажи ми как ще го направиш!

— Не обичам да говоря.

Той вдигна едното си коляно и я дръпна надолу, за да я настани на бедрото си.

— Мокра си — прошепна съскащо той. — Мокра курва.

Лорейн потрепери.

— Мокра съм, защото ме искаш.

— Толкова мокра, колкото се очаква от курва.

— Аз не съм... — Тя млъкна за миг. — Мога да те науча на доста нови неща, Уилис.

— Да ме научиш? — Без да бърза, той изви ръцете ѝ назад и железният му юмрук се склучи около китките и. — Не. — В гласа му нямаше абсолютно никакво чувство.

Прониза я паника, но тя побърза да я потисне. Нали това искаше. От това се нуждаеше.

— Тогава ти ме научи на нещо ново, Уилис. — Тя пое дълбоко дъх, изпъна гръб, знаейки много точно какво ще направи лунната светлина с тялото ѝ.

Като продължаваше да държи ръцете ѝ зад гърба, той стана и я облегна на вулканичната скала, която се издигаше застрашително от пясъка. Без да каже дума, Уилис я притисна към хладния камък.

Лорейн потрепери от допира с грапавата повърхност и се изви в ръцете му. Уилис се изсмя.

— Добре — промърмори той. — Добре. Движи се за мен, това ми харесва.

Той избута саронга настрана и сграбчи гърдите ѝ. Размачка ги здраво с едрите си ръце, приведе се и засмука едното зърно, после го захапа с острите си зъби.

Лорейн се опита да се отбранява. Искаше да вдигне коляно и да го удари, но беше безсилна срещу този грамаден мъж.

— Причиняваш ми болка!

— Нима не ги харесва? — Той притисна ръцете ѝ между скалата и тялото ѝ, застана разкрячен пред хълбоците ѝ и се отърка в таза ѝ. — Говори. Кажи ми, че не харесваш онова, което ти правя. Кажи ми да те пусна и ще те послушам.

Тя поклати глава и си помисли за сините петна, които щяха да останат по тялото ѝ след тази нощ.

Стресна се от шума на разкъсана коприна. Уилис разголи и другата ѝ гърда, потърка долната част на тялото си о слабините ѝ и се усмихна, но усмивката не засегна очите му.

— Харесва ли ти това? — попита той. — Искаш ли да го усетиш? Целия?

Лорейн кимна, но гърлото ѝ се стегна от страх. Той беше студен. Възбуждащ, но ледено студен.

Мъжът огледа гърдите ѝ, обхвана ги с ръце, притисна ги една към друга. Сведе глава и започна да хапе плътта ѝ, докато тя изпищя и се опита да се освободи.

— Много бързо се учиш.

Той мушна ръка между краката ѝ, докато продължаваше да смуче гърдите и. Мина покрай копринените бикини и заби два пръста дълбоко в тялото ѝ.

— Господи! — Тя стисна здраво зъби и се опита да му се изплъзне. Той не очакваше това и разхлаби хватката си. Лорейн падна в пясъка и запълзя настрани.

От устата ѝ се изтръгваха задавени хълцания. В същото време пламъкът на желанието се разгаряше все по-силно в тялото ѝ. Когато ръката му улови глезена ѝ, Лорейн се изви към него, изкрещя и замахна да го удари. Най-после щеше да осъществи мечтата си за сексуално насилие.

— Ти дойде, за да не се чувствам самотен — проговори безизразно той. — Сама ми го каза. Не е редно да си отидеш в самото начало на играта, и пак да ме оставиш сам.

Лорейн отново направи опит да се освободи.

Мъжът пусна крака ѝ, сграбчи копринения саронг и го изхлузи през главата ѝ. После смъкна червените бикини, обърна я по гръб и се изправи застрашително над нея. Решена да отиде докрай, тя се подпря на лакти и му протегна гърдите си.

— Лорейн — промърмори той и за първи път произнесе името ѝ. — Все още мога да спра.

Тя намери пениса му с коляното си и го притисна към тялото му.

— Аз не мога — промълви дрезгаво тя и облиза пресъхналите си устни.

— Кучка — проговори грубо той. — Разгонена кучка.

— Точно това искаш ти. — Тя премести тежестта си на другата страна и се закиска, когато той последва движението на тялото ѝ. — Кажи ми, че точно това ти харесва.

Уилис не каза нищо. Посегна към нея, хвана я през кръста и я издърпа. Когато Лорейн застана пред него, той опъна остатъците от саронга, прекръстоса ги на гърдите ѝ и светкавично я обърна.

— Майчице! Пак ми причиняваш болка — оплака се тя и направи гримаса. Коприната притисна лактите ѝ към тялото и тя простена. — Това не ми харесва.

Без да се трогва, той я обърна към себе си.

— Разбира се, че ти харесва.

Уилис завърза ръцете ѝ на гърба с копринения колан, бутна я и тя падна безпомощно в пясъка.

Лорейн отвори уста да изпищи, но устните му завладяха безмилостно нейните и задушиха вика ѝ. Тя чу отварянето на ципа, усети как пръстите му се забиха брутално в утробата ѝ... В следващия миг, без всякакъв преход, той натика огромния си член между краката ѝ и се задвижи като добре смазана парна машина.

Най-последно Уилис загуби самообладание. Стоновете му се смесиха с нейните и Лорейн, която стискаше здраво зъби, се усмихна тържествуващо.

Тя усети как той я изпълни, усети как топлата течност се изля в утробата ѝ. После светът стана тъмен, с нетърпимо светли и пламтящи краища. Екстазът я връхлетя с такава сила, че сякаш я тласна през плътен черен облак и я изхвърли от другата му страна. Пласт по пласт, докато се приземи в действителността, стенеща и плувнала в пот. Тогава разбра, че беше намерила съвършения любовник — и достоен учител.

Мина доста време, докато Уилис я освободи от копринените окови. Той хвърли остатъците от саронга в скута ѝ и я погледна — достатъчно дълго, за да потвърди онова, което Лорейн вече знаеше: тази нощ беше едва началото.

Уилис вдигна ципа на шортите си и обърна гръб на Лорейн. След малко отиде при въдицата си и се настани удобно в пясъка.

— Уилис — повика го тихо тя, стана и отиде гола при него. — Утре ще бъдеш отново тук, нали?

Той кимна бавно.

— Утре. Да.

Лорейн се опита да си представи следващите нощи и във въображението ѝ затанцуваха изкусителни картини на диви оргазми, споделени с една сродна душа. Във виденията ѝ се примесиха и други лица. Чък бе казал, че онова бледо хлапе има някакво значение за Син. Беше казал също, че малката е дошла тук, за да види отблизо живота му. Двата щели да прекарват много време заедно. Това не харесваше на Лорейн и ако продължеше твърде дълго, може би щеше да има нужда от помощник, за да убеди малката приятелка на Син да напусне острова.

— Добре. И аз ще бъда тук, Уилис. — Утре, вдругиден и всяка следваща нощ. Тя огледа сините петна по тялото си и се присви под напора на ново желание. Помилва могъщия гръб на Уилис и се усмихна доволно. Само една истинска жена можеше да оцени любенето с такъв мъж. Другите щяха да се почувстват отблъснати. А повечето щяха да се уплашат до смърт.

4

— Добро утро, мистър Брейкър.

— Добро утро, Ендерс.

Безупречно облечен в риза със защитен цвят, шорти и чорапи до коленете, Ендерс Лойд-Уорти склони елегантно глава и разкри кръглата плешивина на темето си, обкръжена с венец от сиви, късо отрязани, коси.

— Пъпешът ви чака на масата, сър.

Синжун въздъхна, блъсна вратата на кухнята и примигна под ярката светлина на утринното слънце, която се отразяваше в приборите и чашите, наредени на тръстиковата маса със стъклен плот.

Той се усмихна съзаклятнически на мисис Миджли, неговата превъзходна готвачка, и помоли:

— Яйца, ако обичате. Бъркани яйца.

Това доведе до обичайното укорително смръщване на Ендерс Лойд-Уорти, самопровъзгласилия се личен слуга и доставчик на пъпеши и други здравословни храни, които трябваше да продължат живота на Синжун.

Господарят му махна на Суифти и закрачи бос по хладните теракотени плочки към преградената с растения кухненска ниша, където обикновено закусваше.

— Холестерин — проговори обвинително Ендерс, без да поглежда Синжун, и намести стола му.

— Моля, с бекон, мисис Миджли.

Ендерс разстла с широк замах снежнобяла салфетка в скута на господаря си.

— Стесняване на артериите — допълни строго той.

— Ами да, какво щяхме да правим без артерии? — подкрепи го невинно Синжун. — Тази сутрин изглеждате великолепно, мисис Миджли. Зеленото ви отива.

Жената хвърли кратък поглед към Ендерс и се усмихна на Синжун. Тъмните очи под леко тонираните очила бяха изпълнени с

топлота.

— Да препържа ли бекона, за да стане хрупкав, мистър Брейкър?
— Мисис Миджли беше приятно закръглена четиридесетгодишна дама. Китайският ѝ произход почти не личеше. Общото впечатление беше за завладяваща доброта. Синжун я получи в наследство от благодетеля си Бруно Керц и я настави за постоянно на остров Хел. Мисис Миджли имаше двадесет и една годишен син, Кембъл, но никой не знаеше дали съществува мистър Миджли и не питаше за него.

— Много обичам хрупкав бекон. — До чинията на Синжун бяха оставени купчина факсове. — Както виждам, Фран е вече на поста си.

Фран Симкокс, от осем години лична секретарка на Синжун, беше неотстъпно до него. Тя беше невероятно ефективна, най-добрата секретарка на света. Другото ѝ добро качество беше, че упорито отказваше изгодните предложения за работа от други места. Синжун не можеше без нея и напълно го съзнаваше, затова често увеличаваше заплатата ѝ и правеше всичко възможно чуждите предложения да не я привличат.

— Доколкото чухме, някой живее в бунгалото до лагуната — проговори почтително Ендерс и наля пресен портокалов сок във висока чаша. — Явно Чък се е погрижил да си създаде някакво разнообразие.

Синжун се ухили, но бързо прикри усмивката си зад чашата с кафе.

— Не просто чухме — намеси се мисис Миджли. — Ние знаем, че тя е там. Снощи ѝ изпратих нещо за ядене. Кембъл ѝ го занесе и каза, че дамата е много мила.

Кембъл, който учеше в колеж и прекарваше всяка ваканция на острова, се появи точно в този момент откъм градината. Едро момче с тъмна коса и приятно, открито лице. На пръв поглед мечтаният син на всички родители. Той мина през кухнята и застана зад майка си, без да поздрави нито Синжун, нито Ендерс.

— Добро утро, Кембъл — поздрави Синжун. Момчето беше вече трета година в колежа в Калифорния и все повече се затваряше в себе си. При внимателен оглед тъмните му очи изглеждаха или съвсем невинни, или просто празни. — Приятна ли е ваканцията?

— Чувствам го по-силно от всеки друг път — заяви Кембъл, без да отговори на поздрава. Докосна рамото на мисис Миджли и

продължи: — Тук има редица отрицателни трептения. Ще имам много работа по отстраняването им.

Какво странно хлапе, помисли си Синжун. Той беше готов да изпрати Кембъл при някой добър терапевт, но мисис Миджли му бе заявила кратко и ясно, че категорично забранява да се намесват във възпитанието на сина ѝ.

— Тъкмо казвах на мистър Брейкър, че си отнесъл нещо за ядене в бунгалото до лагуната, Кембъл — обясни кротко готвачката.

— И че според теб дамата е много приятна.

— Тя със сигурност не знае нищо за Чък — заяви строго момчето. — Искам да кажа, за Чък и Лорейн. Иначе нямаше да дойде.

Суифти опря голямата си рунтава глава на ръба на масата и проследи как мисис Миджли поднесе закуската на Синжун.

— Дамата се казва Анджелика Дийн — съобщи развеселено той. — Чък я доведе на острова по моя молба. Тя е журналистка и иска да разговаря с мен.

Ендерс извика изненадано.

— Да не би да е същата, която постоянно се обаждаше в Сиатъл и Кауай? — Той даде знак на Суифти да се отдръпне от масата, но кучето не се помръдна.

— Точно така. Тя бе една от водещите журналистки на „Верити“.

— Беше? Да не са я уволнили?

— Мисля, че я направиха военен кореспондент, Ендерс. Доколкото знам, това не ѝ харесало и напуснала.

— Откъде знаете?

Такива въпроси бяха обичайни за Ендерс, който постоянно се тревожеше за сигурността и удобствата на Синжун, сякаш на света нямаше нищо по-важно от това.

— Дамата ми го разказа — отговори спокойно Синжун.

— Жените се поддават на моментни настроения — обобщил пренебрежително Ендерс. — Младото поколение няма здрав гръбнак. Тъжно е, че премахнаха всеобщата военна повинност. Младите мъже имат нужда от дисциплина, на каквато може да ги научи само армията. Освен това тя ги учи на чест и решителност.

— Мис Дийн не е млад мъж. — Господи, той наистина я защитаваше! — Ако съм я разбрал правилно, тя желае да се

усъвършенства в ново поприще. — Според него качествата на това очарователно същество съвсем не се нуждаеха от разработване.

— Прав ли съм в предположението си, че сте проверили щателно историята ѝ?

— Прав си — отговори с нарастващо нетърпение Синжун. — А сега би ли повикал Фран?

— Не мисля, че получих достатъчно информация защо тази личност толкова държи да разговаря с вас — настоя Ендерс, без да обръща внимание на молбата. — Мисля, че моментът не е подходящ да допускаме чужди лица на острова.

Синжун поклати глава, хвърли кратък многозначителен поглед към мисис Миджли и Кембъл и Ендерс замлъкна. Не беше нужно да безпокоят персонала.

— Мисля, че спокойно можете да ми се доверите. Владее положението — заключи твърдо той, макар че не вярваше много в думите си. Ако имаше поне малко разум, веднага щеше да изпрати Анджелика Дийн там, откъдето беше дошла, и да си намери постоянна охрана.

Уредбата в кухнята даде сигнал.

— Там ли сте, Синжун? — Високият глас на Фран Симкокк звучеше особено настоятелно.

— Да, тук съм, Фран — отговори Синжун, зает с чудесните яйца на мисис Миджли.

— Какво става? — попита сърдито Фран. — Да не сме открили ваканционно селище на острова? Мислех, че искаме да си остане само за нас.

Явно присъствието на мис Дийн не се посрещаше добре от персонала. Всички бяха изпълнени с подозрение.

— Не се бойте, Фран. Всичко е под контрол.

— Вие не контролирате нищо, приятелю. — Подобно на всички добри секретарки, и Фран си падаше чешит.

— Не можете ли да почакате, докато дойда при вас в кабинета?

— Кога ще дойдете? Питам само за да знам как да си подреда нещата.

Синжун се намръщи и изпи кафето си.

— Идвам веднага.

— Желая ви добър ден, партньоре — изрече тържествено Фран и изключи уредбата.

— Какви са тези австралийски нотки днес? — Синжун погледна учудено Ендерс, вдигна вежди, но веднага разбра, че е направил гаф. Според Ендерс беше абсолютно невъзможно Фран Симкокс да направи грешка.

— Сигурен съм, че мис Симкокс има основателна причина да говори така — отговори строго Ендерс. — Предлагам веднага да се осведомите лично какво става.

— Има моменти — промълви замислено Синжун, хвърли недокоснатия бекон на Суифти и стана, — в които се питам дали пък всички тук не са забравили кой всъщност е босът.

Ендерс Лойд-Уорти, роден в Англия, познавач на добрия вкус и човек, който знаеше как да прилага на практика познанията си, презираше целия персонал — мъж по мъж и жена по жена. С изключение на Фран Симкокс, свършената секретарка с хапещото езиче.

Синжун си наля още една чаша кафе и се запъти бавно към кабинета си.

— Добър ден, Фран — поздрави непринудено той, наподобявайки австралийската ѝ интонация отпреди малко. — Чудесен ден, нали?

Тя седеше зад неговото бюро, в неговото кресло.

— Защо някой си на име Бренда Батърс си позволява да изпраща факс на Анджелика Дийн на нашия номер?

Синжун се опря на бюрото и я погледна втренчено.

— Анджелика Дийн е изнервящото маце, което си е поставило за цел да се навре в панталоните ви, за да открие нещо ново. — Фран отговори спокойно на погледа му и сложи молива зад ухото си. Рядката светлокестенява коса се къдреше около тясното ѝ лице. — Говоря за онази, дето е решила да проникне и в най-интимните ви тайни. — Тя се усмихна невинно и разкри широката дупка между предните си зъби.

— Фран — отговори Синжун, стараяйки се да не загуби търпение, — вие сте най-добрата секретарка на света, но имате отвратително мръсен език. Не може ли да го поизчистите?

— Да, сър — промърмори тя, вдигна един лист към очите си и зачете високо и ясно: — „Здрасти, Ейнджъл, мерси за новината.

Съжалявам, че пропуснах обаждането ти. Тук няма нищо, което да не може да бъде отложено. Страшно ми се иска да дойда и двете заедно да се попечем на плажа на господаря.“ — Фран махна молива от ухото си и посочи обвинително Синжун. — Това сте вие, или се лъжа? Слушайте по-нататък: „Помни какво ти обясних. Господинът има скандална слава — най-бързият цип в цяла Америка. Нетърпеливо очаквам впечатленията ти от близкия контакт. Вече съм на път. Доскоро. Бренда.“

Моливът падна шумно. Фран подаде факса на Синжун.

— Най-бързият цип в Америка. Думи на Бренда, не мои. Като че постоянно мъкнете със себе си десетина, вманиачени на тема секс, групари. Имате ли представа откъде дамата има тези сведения? И защо изпраща факс до Анджелика Дийн на острова?

— Анджелика Дийн е тук. — Тази хлапачка явно имаше нерви като въжета, щом си бе позволила да покани и приятелката си на острова.

Фран се изправи като свещ в креслото си.

— На Хел?

— В бунгалото край лагуната.

— Как е дошла?

— Вчера Чък я намерил в Кауай и я довел с хеликоптера.

— Защо? — Бледосините ѝ очи засвяткаха възбудено.

Синжун прочете факса и го пхна в джоба си.

— Дамата помоли за интервю и понеже ми беше скучно, се съгласих.

— Но...

— Край на дискусията.

— Някой се опитва да ви убие!

— Край на дискусията, Фран.

Тя заобиколи бюрото и се изправи пред него.

— В такъв случай ви съветвам да внимавате много за ципа си, шефе.

Синжун предпочете да не коментира.

— Кога пристигна факсът от тази Бренда Батърс?

— Получих го и веднага ви се обадох.

— Изпратете отговор. Пишете ѝ да си стои вкъщи. Вероятно мис Дийн е изпратила факса, преди да тръгне от Кауай. Сигурно не е

знаела, а и не е достатъчно хитра да се сети, че всеки факс, който идва тук, минава първо през нас. За щастие Бренда Батърс ще има нужда от ден или два, за да организира полет от Австралия, и още два пъти по два, за да стигне дотук.

— Тя не е в Австралия.

Синжун смръщи чело и потърка брадичка.

— Вижте началото на факса — обясни Фран. — Сиатъл. Може би вече седи в самолета.

— По дяволите!

— Чуйте, шефе, знам, че не понасяте добри съвети, но какво ви е прихванало, по дяволите? Защо изобщо позволихте на тази Дийн да дойде?

— Това не беше съвет, а критика. Не ви дължа обяснение. Ще ви кажа само, че никак не ми е приятно да седя тук и да безделнича.

— И по този случай решихте да поканите на Хел някаква си журналистка, която обича да рови в калта. — Фран разпери ръце. — Много добре, ще поема риска да ме хванете за гушата. Някой се опитва да ви убие, Синжун.

— Благодаря, Франсис. Подобни напомнания са стимулиращи...

— Оставете ме да довърша. Не знаем кой е този безумец. Имате ли поне гаранция, че мис Дийн не е скрила под полата си цял арсенал?

— Не, нямам гаранция. Но не обичам да се съмняват в оценката ми. Всяко движение на острова е под мой контрол. Може би тя наистина е атентаторката, която търсим. Или се познава добре с човека, който иска да ме убие. Макар че полицията не е на това мнение, аз съм убеден, че три смъртоносно опасни злополуки в кратък период от време трябва да се приемат много сериозно. Най-добре е да продължим собствените си разследвания. Реших да започна с мис Дийн. Има ли още някакви проблеми?

Фран го зяпаше невярващо с високо вдигнати вежди.

— Мисля, че се разбрахме. По-късно ще се погрижа лично за мис Дийн. Какво още имаме за днес? Чухте ли се с Мери? — Мери Барет беше главната му финансова консултантка и редовно го осведомяваше за хода на многобройните му транзакции.

— Доклад за Лейбър.

Още при споменаването на това име Синжун се ядоса.

— По дяволите, искам или да приключа окончателно тази история, или още сега да изляза от играта. Вече десет месеца се мотая с този тип и само си губя времето.

— Нашата Лорейн изцяло подкрепя това мнение — отговори без особено убеждение Фран.

Синжун се покашля. Все още не можеше да повярва, че Лорейн бе успяла да убеди Чък колко е луда по него и как само заради това е напуснала милиардера Гарт Лейбър. Все пак той запази мислите си за себе си и попита делово:

— Появявал ли се е Чък тази сутрин?

— Явно си има други занимания — отбеляза Фран и бързо прибави: — Да го повикам ли?

— Още не.

— Лейбър върви отлично. — Фран посочи дебелия папка за „Скин оф Силк“, прехваления нов козметичен продукт на „Лейбър Ентърпрайзис“, който трябваше да очарова трайно жените и да измести от върха „Ретин-А“. — Имало порой от редакционни съобщения и множество намеци по радиото и телевизията.

Синжун прегледа бегло доклада.

— „Светът чака!“ Дали ще продължи да чака и когато узнае, че Лейбър има сериозни финансови трудности? — Старият беше продал предварително големи дялове от новия продукт, за да попречи на остатъците от огромната клатеца се империя да се изплъзнат от ръцете му. Синжун трябваше да намери начин да се срещне с Гарт Лейбър, и то скоро. — Ще разгледам документацията. После ще се свържа с Мери. Има ли и друго?

— Първите цифри за проекта фанели изглеждат многообещаващи. Мери казва, че в момента не може да се направи нищо повече. Тя смята, че трябва постоянно да следите работата на Такър. Ще ви се обади, когато още веднъж провери цифрите.

Мери Барет беше най-добрата. Синжун можеше само да съжалява, че веднъж бяха прекрачили границата на деловите си отношения. След преживяното разочарование той се постара да преодолее бързо неловкостта и неприятните чувства. За съжаление Мери все още не можеше да забрави случилото се.

— Има ли спешни дела за уреждане?

— Нищо освен тази Бренда Батърс. Ще позволите ли на своята гостенка да кани приятелите си на Хел?

— Аз ще уредя това с мис Дийн — изръмжа нетърпеливо Синжун.

Той погледна през прозореца към огледално гладката повърхност на басейна в средата на вътрешния двор. Снощи не му беше лесно да заспи. Отново, и отново си представяше Анджелика Дийн, мокра и гола, с блестяща светла кожа. Тя просто не можеше да бъде враг. Но и той нямаше право да бъде лековерен... само защото бе очарован от една непозната.

— Ако се появи Чък, кажете му, че по-късно ще поговоря с него. — Синжун нахлузи сандалите си и отвори вратата към двора. Заобиколи басейна и излезе от оградената площ, в средата на която беше къщата, през голямата порта от ковано желязо, вградена във високата стена от черни вулканични камъни, обрасли с ярки бугенвиллии. Бяха минали цели шест дни, откакто беше отново на остров Хел. Това беше любимото му кътче без съмнение. Но мястото беше повече от скучно. Скуката го правеше раздразнителен. Затова бе позволил на Анджелика Дийн да дойде и да му хаби нервите със смешната си идея за биографията.

Тихо изръмжаване зад гърба му сигнализира, че Суифти е решил да го придружи на разходката. Синжун щракна с пръсти и голямото куче се втурна зарадвано към него. Потънали в блажено мълчание, двамата прекосиха гъстата джунгла, която заобикаляше къщата от всички страни и се спускаше към морския бряг.

Преплетените растения бяха дали убежище на безброй птици, които се надпяваха в многогласен хор. Вкопчени в палмовите стъбла, те създаваха ярки цветни петна. Под краката на Синжун блещукаше влажната, добре утъпкана, ръждивочервена почва, осеяна с нападалите ярки листа и ароматни плодове. Когато слънчевите лъчи успяваха да проникнат през гъстата зеленина, Синжун виждаше как фини водни капчици падаха бавно на земята и винаги ги оприличаваше на замъглени лазерни лъчи. Той познаваше много добре пътеката и можеше да я намери на тъмно и дори със затворени очи.

Растителността се разреди и той излезе на склона, който се спускаше към бунгалото. Вече беше девет часът и не беше много вероятно гостенката му да е още в леглото.

Беглото видение на Анджелика Дийн в леглото извика усмивка на устните му, ноздрите се издуха, а в стомаха му за пърхаха пеперуди. Твърдението, че я бе повикал тук, за да прогони скуката, бе напълно вярно. Но нито за миг не бе помислил, че ще срещне така въздушна, невероятно привлекателна жена с фантастично тяло.

Понякога късметът го спохождаше неочаквано.

Синжун се засмя развеселено. В последно време не беше благословен с късмет. И все пак — макар че не можеше да открие никаква връзка между Анджелика и безименната опасност, която го заплашваше, той нямаше право да се довери сляпо на тази узряла за женитба нимфа.

Той я видя, преди тя да го види.

Обърнала лице към морето, тя беше приседнала зад живия плет от жълти цветове.

— Стой тук, Суифти — прошепна съзаклятнически Синжун. — Не мърдай от мястото си. — По изключение кучето веднага изпълни заповедта.

Слънчевите лъчи превръщаха русата коса в разтопен мед. Анджелика беше сплела косите си на дебела плитка, спусната на гърба. В този момент тя клекна, залюля се, после подскочи високо във въздуха. Имаше стройни, добре оформени крака, облечени в съвсем къси шортички, които подчертаваха приятно закръглените хълбоци.

Синжун скръсти ръце пред гърдите си и проследи изпълнението на упражнението. След малко ги отпусна и промълви учудено.

— Това беше манометър.

Явно не беше достатъчно тих. Анджелика се обърна с бързо движение. Този път тя държеше в ръката си оръжие.

5

Слънцето я заслепяваше. Тя примигна, но го видя само като едра широкоплещеста сянка. Сведе очи към оръжието, което държеше с две ръце, и пръстите ѝ затрепериха. Ситуацията беше толкова абсурдна, че ѝ се искаше да се изсмее.

— Добро утро. — Нямаше нужда да поглежда Синжун Брейкър, за да знае, че именно той стои насреща ѝ. Тялото ѝ го усещаше.

— Ще стреляте ли?

Той беше врагът, не приятел, който е решил да намине на чашка кафе.

— Не веднага. — Тя отпусна ръце. Не можеше да му каже, че е купила пистолета, първия в живота си, само преди няколко дни. Беше решила, че сама жена между хора, които не познава и на които не може да се довери, трябва да вземе някои предпазни мерки. — Понякога е много важно да си в добра форма, нали?

Така ли смятате? — Той излезе напред и тя можа най-после да го види ясно. Снежнбяла риза от груб лен, отворена почти до кръста, и стари джинси, явно прани безброй пъти. Голямо рунтаво куче притича и седна зад него.

— Навсякъде ли носите пистолет? — попита със смръщено чело Брейкър.

— Разбира се.

— И защо? — попита раздражено той.

— Живеем в свят на насилие, мистър Брейкър.

Синжун е достатъчно. Или Син, когато пожелаете да бъдете особено мила. Малко момиче като вас би могло да има повече трудности, ако носи в себе си оръжие, отколкото без него.

— Малко момиче? Тези думи се нуждаят от обяснение.

Той я измери с внимателен поглед.

— Много е просто — отговори спокойно той.

Още преди Анджелика да е успяла да разбере какво става, пистолетът в ръката ѝ вече го нямаше.

— Добре ли обясних?

Тя примига смутено. Със същата ръка, с която ѝ бе отнел оръжието, той я привлече нежно, но настойчиво към себе си. Не можеше да му се изплъзне. Стъпалата ѝ се отделиха от земята.

— Недейте! — Анджелика зарита безпомощно с крака, за да намери опора, но не успя. — Ох!

Той я настави удобно в ръцете си и се засмя. В момента, когато тя очакваше да се стовари като чувал с картофи на песъчливата земя, той я обхвана с две ръце и я вдигна до гърдите си.

— Хванах ви, Ейнджъл Дийн — проговори засмяно той и показва силните си бели зъби. Гънчиците от смях около очите и трапчинките над устата се задълбочиха. — Достатъчно добре ли ви обясних?

— Разбирам какво искате да ми кажете.

Една от ръцете му беше под мишницата ѝ, гърдите ѝ се притискаха в неговите. Той погледна в лицето ѝ и усмивката изчезна. На долната му челюст заигра нервно мускулче.

— Наистина ли разбрахте?

Стомахът ѝ отново се разбунтува.

— Вие сте голям, силен мъж, мистър Брейкър. А аз съм дребна, слаба жена. Ако сте искали да ми кажете точно това, мисля, че ви разбрах напълно.

Погледът му се спусна към мястото, където меката закръгленост на гърдите ѝ се притискаше към коравите му топли мускули. Двамата бяха отделени само от тънката материя на ризата ѝ. Предвид обстоятелствата, при които се бяха срещнали за първи път, това не би трябвало да означава нищо, но Анджелика взе твърдото решение през следващите дни да не се разхожда без сутиен. Слънцето не беше единственото горещо нещо тук на острова.

— Имам подозрение, че най-силната част от вас остава невидима. — Той издърпа бавно ръката, с която придържаше краката ѝ, и я пусна бавно по тялото си, докато босите ѝ ходила се опряха в земята. — Очевидно имате остър ум. Но не разбирате нищо от оръжие, иначе нямаше да изберете толкова неподходящ пистолет.

— Малък, но ефективен — отговори тя с думите, които беше употребил търговецът.

— Барета, калибър 25 — гласеше краткият му коментар. Той повъртя пистолета в ръцете си и го върна на Анджелика. — Красива

дръжка от слонова кост, удобна за женска ръка. Както чух, имало и с розови дръжки. Не преставам да се учудвам колко много неща се правят днес специално за жените!

Тя се престори, че шегите му не я засягаха.

— Пистолетът ми е необходим само за повече сигурност. — Ако той очакваше, че тя ще се развълнува от сексистките му изказвания, можеше да си чака много дълго. — Докато знам, че мога да убия някого с него, няма да го измъквам от чантата си.

Като видя как ъглите на устата му се извиха надолу, тя се изправи като свещ.

— Ако сте достатъчно близо, за да забиете дулото в ухото на нападателя — обясни развеселено той, — може би ще го улучите.

— Вие не знаете какво...

— Какво говоря? Може би. Но винаги можете да го промените според потребностите си.

Анджелика смръщи чело.

— И защо е нужно да го променям? Какво мога да направя?

— Да изпилите цепката на мерника.

Бръчките на челото ѝ станаха още по-дълбоки.

— Да извиете надолу спусъка.

— Мисля, че не искам да чуя останалото. — Тя стоеше съвсем близо до него и това я объркваше.

Синжун се ухили.

— Оставете ме да довърша. Уверявам, ви, че краят е най-интересен: намажете целия пистолет с вазелин,, и ще видите как лекарят, който ще се опита да го измъкне, ще побеснее от гняв.

— Това е отвратително.

— Знам. Един малък карабинер ще ви улесни. Пистолетът не е зареден.

Тя бе забравила да го зареди!

— Аз... само се упражнявах.

— Да, разбира се. — Той сведе глава и я изгледа остро. — Упражнявахте се значи. Чувал съм, че сте смела и умна дама. Всъщност аз не знам за вас и половината от онова, което вие знаете за мен. Но водещата журналистка, която е напуснала „Вериги“ без убедителна причина, е голяма загуба за изданието. Всички там ще се радват много, ако се върне. Знаехте ли това?

— Намекнаха ми и аз бях поласкана. — *Велики Боже, няма ли да ме остави да си свърша работата, без да се рови в миналото ми?* — И вие сте си приготвили домашните.

Синжун сложи ръце на талията ѝ.

— Има периоди, в които интелигентността не е достатъчна, Ейнджъл. На света има твърде много глупави, но важни хора, които с удоволствие показват на дребните хитреци колко безпомощни са в действителност.

Анджелика вирна брадичка и се опита да не забелязва, че палците му ритмично се плъзгаха по ребрата ѝ.

— Трябваше да се сетя. Вие владеете съвършено всички видове оръжия, нали?

Палците му спряха — и я притиснаха силно.

— Не мисля, че има за какво да си спомняте.

— Е, може би не по отношение на оръжията, но по отношение на насието.

Хватката му стана толкова здрава, че тя изпита болка.

— Съмнявам се, че ще намерите човек, който да ме нарече насилник.

Дали красивите линии около устата му можеха да станат жестоки? Дали можеше да оголи силните си зъби в пристъп на луд гняв? Тя сложи ръце на гърдите му и го отблъсна.

— Според мен не е чак толкова трудно да се намери човек, който да си спомни, че някога сте печелили пари с юмруците си.

Ето го и отговорът: устата му се опъна в тясна линия. Значи можеше да бъде жесток.

— Говорите като жена, повярвала, че е открила нещо мръсно.

— Аз намерих за вас всичко, което беше възможно. — Имаше някои наистина мръсни истории, но те я интересуваха само като оръжия срещу него. — Тук е много горещо. По-добре е да отидем зад бунгалото, там е сянка.

Той ѝ кимна безмълвно и тя тръгна напред. При всяка крачка усещаше погледа му. Този мъж ѝ ставаше все по-симпатичен, а това не беше част от плана ѝ. Той беше човек, който използваше другите, даже ги убиваше. Що се отнася до последното му престъпление, там оръжието му беше равнодушие.

Въпреки това тя го намираще привлекателен. Каква глупачка беше!

Анджелика излезе на терасата, скрита под сянката на гъсто преплетените увивни растения, отрупани с разкошни бледовиолетови цветове.

— Наистина е мило, от ваша страна, че се съгласихте на това интервю.

Около устните му заигра усмивка, която не стигна до очите.

— Снощният разговор беше многообещаващ. Мисля, че с времето ще ми стане още по-приятно да разговарям с вас.

— Снощи бях напълно неподготвена. Мисля, че и с вас беше същото. Най-добре е просто да го забравим... Много се радвам, че съм на острова.

— Вие сте енергична жена.

— Добрият репортер не може да не бъде енергичен. Който е плах, не стига доникъде.

Той никога нямаше да узнае, че тя трепереше при всяко негово докосване.

— Значи добрият репортер трябва да се натрапва, така ли?

— Нещо подобно.

Мъжът наклони глава. Лек полъх на вятъра раздвижи гъстата черна коса. Танцуващите слънчеви лъчи смекчиха чертите на лицето му.

— Мисля, че красивото тяло също представлява известно предимство — заговори без преход той.

Анджелика не можа да предотврати изчервяването си.

— Обикновено не попадам в ситуации, където хората ме... изненадват в евино облекло, преди да ги интервюирам.

Странните му зелени очи, изпъстрени със златножълти точки, се разходиха от косата до пръстите на краката ѝ, и отново се върнаха на лицето.

— Ами ако след това имат възможност да ви разгледат по-отблизо, Ейнджъл? Вие изглеждате като истинска нимфа и според мен това увеличава значително шансовете ви да задържите вниманието на жертвата си. Прав ли съм? Защо не седнете?

— Предпочитам да стоя права — отговори кратко тя. — Тук не става въпрос за мен. Ще позволите ли да ви задам няколко въпроса?

— Сигурна ли сте, че това е необходимо?

— Защо иначе съм тук?

Мъжът се намести удобно в креслото и кръстоса крака.

— Настъпи време да ми обясните по-подробно намеренията си.

— Кожените връзки на обувките му висяха свободно, краката му леко се полюляваха. — Какви въпроси имате към мен, Ейнджъл? Смятате ли, че ще ви трябва много време, за да ги зададете?

Тя щеше да му задава въпроси, докато го изобличи като подъл опортюнист, безмилостно премахнал всички, дръзнали да се изпречат на пътя му.

— Ще ви отговоря честно, мистър Брейкър. Имам куп въпроси. За да напиша истинската ви биография, трябва да намеря подходящото съотношение между професионалния и частния живот.

— Искате да кажете, че книгата ви ще има успех само ако съдържа достатъчно, за предпочитане, пикантни подробности?

Тя се принуди да се усмихне.

— Подробности винаги помагат. Но аз ще се задоволя и с добър материал за човешката ви страна.

— Като например с подробности, които засега ви липсват: за живота ми с вечно пияния баща или с майката, която ме е напуснала веднага след раждането ми? Това човешко ли е според вас?

Явно беше чувствителен на тази тема. Много добре. Тя щеше да се връща към нея винаги, когато той я притесняваше.

— Извинявам се за снощи. Вие ме хванахте в много... неподходящ момент. — Тя се постара да му се усмихне невинно и очарователно. — Затова отговорих на удара. Не беше много професионално, признавам.

— Извинението е прието. — Блестящият му поглед се спусна към гърдите ѝ. — Е, колко време, Ейнджъл?

Тя едва устоя на изкушението да провери добре ли беше закопчана ризата ѝ.

— Колко време искате да останете тук? — повтори въпроса си той.

Анджелика го погледна стреснато.

— Не мога да кажа със сигурност. Ще ми трябва много интервюта и най-добре ще бъде да ги разпределим през следващите няколко седмици. Е, понякога става и по-бързо. — Тя щеше да се

постарае да побърза. Синжун Брейкър беше опасен човек, със силно еротично излъчване, и го знаеше. Нямахше съмнение, че гледа на нея като на потенциално завоевание. На този остров тя беше като негова пленница и трябваше да избяга колкото се може по-скоро.

Мъжът се извърна настрана и мушна едната си ръка в джоба на панталона. Дългият бедрен мускул се опъна под тесните износени джинси.

— Очевидно очаквате да останете дълго тук, за да можете да посрещнете гост. — Той ѝ подаде сгънатия факс. — А може би този гост е само първият от цяла редица съмишленици, които сте поканили да ви правят компания.

Анджелика го погледна намръщено, прочете факса и усети как кръвта се качи в главата ѝ.

— По дяволите!

Синжун избухна в смях.

— Прав ли съм в предположението си, че това посещение обърква плановете ви?

— Знаете ли, това е недоразумение. В действителност е съвсем различно.

— А именно? Да не искате да кажете, че не сте поканили австралийската си приятелка да ви прави компания на плажовете, които принадлежат на най-бързия цип в Дивия Запад?

— Господи, ще я удуша тая Бренда!

Първо отговорете на въпроса ми.

— Не — отговори глухо тя и сгъна факса. — Бренда е англичанка, не австралийка. Тя е най-добрата ми приятелка. Обадох ѝ се от Кауай, но само за да ѝ съобщя, че излитам за Хел. Тя се опитва да ме разсмее, нищо повече.

— Тази ваша приятелка явно си въобразява, че знае много неща за мен. Невероятно много.

Анджелика се отпусна в креслото си и въздъхна дълбоко.

— Бренда е от жените, които... ами, тя не обича мъжете.

— Да не е лесбийка?

— Тя наистина не харесва мъжете, но това съвсем не означава, че е лесбийка — изсъска разярено Анджелика.

Синжун измъкна ризата от джинсите си и отвори и останалите копчета.

— Така е по-хладно — обясни с усмивка той. — Значи и предложението ѝ да дойде тук е само шега?

Анджелика сведе очи.

— Вероятно не.

— Не мислите ли, че първо трябваше да ме попитате?

— Господи, аз нямах представа, че тя е решила да дойде!

— Няма нужда да крещите.

— Не крещя. Бренда Батърс е решителна натура.

— А вие не сте ли?

— Тя знае, че си нямам никого, за да ме... — *Глупачка! Жалка глупачка. Защо допусна тази непредпазливост?* — Тя знае, че съм сама тук и вероятно мисли, че е редно да дойде и да ми прави компания. Това е в характера ѝ. Бренда е много грижовна. Синжун не биваше да узнае нищо за приятелката ѝ, камо ли пък за самата нея. Тя трябваше да запази в тайна от него, че е съвсем сама на света и че Бренда е единствената, която се тревожи за нея и се старее да я пази от неприятности.

— Островът е частно владение.

— Знам.

— Никой няма право да каца тук освен по моя изрична покана.

— Знам.

Изведнъж той се приведе напред и ѝ протегна ръката си.

— Отпуснете се, Ейнджъл. Няма да ви изям.

Този мъж беше като живак. Допреди минута мрачен и заплашителен, в следващия миг озарен от слънце и безкрайно очарователен.

— Дайте ми ръката си.

Тя направи, каквото се искаше от нея, и потрепери, когато топлите му силни пръсти се заключиха около нейните.

— Вашата Бренда ще трябва да се свърже с нас, за да може да кацне на острова. Щом се обади, ще изпратя Чък Джип да я доведе.

Недоверието ѝ отново се събуди.

— Това е много мило, от ваша страна. — Дали пък не беше заподозрял истинската причина за идването ѝ? Дали този изпреварващ ход беше направен нарочно с цел да я успокои, за да може след това да нанесе удар?

— Преди малко споменахте, че сте научили много неща за мен, повечето от които неприятни. — Хватката му стана по-силна и той я привлече към себе си. — С нетърпение чакам да чуя какво са ви наговорили.

Анджелика преглътна мъчително. Кога щеше да дойде Бренда?

— Моето намерение беше да изведа на преден план достойнствата ви.

— А, наистина ли?

Ароматът му я удари право в носа, чист, с полъх от уханията на острова: червена земя и топъл морски въздух.

По всяко друго време, на всяко друго място тя щеше само да се изсмее. Какво знаеше тя за еротиката на мъжете? Нищо. Абсолютно нищо.

— За какво мислите, Ейнджъл? — Тя усети как той вдигна пръстите ѝ към устните си и нежно ги потърка. — За всички онези ужасни неща, които знаете за мен?

— Точно така — отговори хладно тя. Не можеше да си позволи да загуби контрол над себе си нито за секунда. — Говорят се какви ли не неща за причината, поради която сте се скрили тук.

Синжун стисна до болка крехките ѝ пръсти.

— Да се крия? Кой ви е казал, че се крия?

— Много хора. Най-известните, най-влиятелните личности, особено онези в Сиатъл, които не са получили извиненията ви за пропуснатите срещи и други подобни мероприятия, свързани с много разходи.

— Какъв ужас. Никой ли не е помислил, че просто не обичам светските забавления? Нека не говорим повече за това.

— Даже ако аз приема това обяснение, другите няма да го приемат.

— Все ми е едно какво си мислят за мен.

Анджелика издърпа пръстите си, но не се отдалечи от него.

— Защо се криете?

Бялата линия около устата му отново се появи.

— Всички репортери са еднакви. Сигурно го учите още в първите години на следването, нали? Ядосвай хората с неучтивни въпроси и се надявай да се изпуснат и да ти доверят някоя тайна.

— Добре го формулирахте.

— Това вони.

— Наистина ли смятате, че аз ви ядосвам и е вероятно да проявите непредпазливост и да ми доверите тайните си?

Усмивката му беше ледена.

— Никога не съм обичал свръхумните жени.

— И Ди-Ди Калър ли беше от тях?

Синжун присви очи и втренчи поглед в лицето ѝ. След малко се отпусна назад в креслото си и попила лицето си с треперещи пръсти.

Улучих!

— Спомняте ли си Ди-Ди? Тя е била...

— Знам коя беше Ди-Ди.

Понякога Анджелика не харесваше професията си. Често добрият репортер трябваше да върши отвратителни неща. Постоянно си повтаряше, че не би трябвало да изпитва угризения, а да бомбардира Синжун Брейкър с добре подбрани коварни въпроси и да го засяга болезнено. Но въпреки това се срамуваше. Явно още не беше станала достатъчно твърда.

— Тя е била съвсем млада, когато вие...

— Беше на седемнадесет. Явно сте много добре осведомена за живота ми.

Каквото и да чуваше в гласа му, не биваше да го тълкува погрешно като болка — освен ако тази болка не беше от причиненото му неудобство.

— Бях в Монтана.

— По дяволите — прошепна задавено той.

— Нали ви казах, че знам всичко за Монтана.

— Вие не знаете нищичко за Монтана.

— На картата няма дори точка за онова място, където сте живели с баща си. Но когато попитах в Дилън...

— Там са ви осведомили къде се намират жалките дъсчени бараки без течаща вода и санитарни възли, освен ако не сте така добра да наречете с това име гадните дупки, над които набързо бяха сковани няколко дъски.

Чувствата, които безизразният му глас събуди в душата ѝ, никак не ѝ харесаха.

— Точно така. Казаха ми, че името му е...

— Блес, блаженство. — Той отпусна ръката си и опря глава на облегалката на креслото. Точно над главата му беше решетката, по която се виеха яркозелени растения, отрупаш! с цветове. През фината мрежа проникваха късчета синьо небе и ослепителни слънчеви лъчи. — Блаженство. Явно го е кръстил човек с дяволско чувство за хумор. Ще се съгласите ли с мен, Ейнджъл? Обзалагам се, че никога не сте виждали такава дупка.

— Онези жилища вече не съществуват — обясни тихо тя. — Част от хората са си отишли и...

— И са умрели. Нали това искате да кажете?

— Повечето били преселени. Наблизо има парк с каравани и ги настанили там. — Тя отново преглътна. — Знаехте ли това?

— Не.

— Отгатнете как са нарекли парка с караваните.

Той примигна.

— Блес — отвърна кратко тя. — Забележително, нали?

— Да не би да мислите, че след преселването си в добре обзаведените каравани хората са искали да забравят, колкото се може, по-бързо предишния си живот? Кой знае? Според мен много от тях са имали спомени, които с удоволствие са пазили в сърцата си.

— Чуйте ме...

— Що се отнася до мен, аз никога не съм живял там. Забравете го. Аз го забравих

— Сигурно и Ди-Ди Калър е искала да го забрави.

Мъжът замълча.

— Как се чувствате, когато мислите за нея?

— Това са въпросите, необходими за личната нотка, така ли?

— Точно така.

— Не е ли по-добре да си водите бележки?

— Имам фантастична памет. — Тя беше убедена, че запомня всяка дума.

— Аз не мисля за нея. Никога.

Тя беше готова да се обзаложи на милион долара, че той си спомняше. Гласът го издаваше.

— Намерих баба й. Това е най-старата жена, която съм виждала.

— По дяволите!

— Често го казвате. Мисис Калър ми разказа цялата история.

— Само че тя не знае всичко — процеди през здраво стиснати зъби Синжун.

— Знае, че сте се оженили за Ди-Ди.

Синжун обърна лице настрана.

— Това беше преди цяла вечност. В друг живот.

— Само че след това Ди-Ди не е имала дълъг живот.

Той обърна рязко глава.

— Изразявайте се по-ясно.

— Вие сте един от най-желаните ергени в света, Синжун. Животът ви е една от най-романтичните истории за издигане от нищото до върха.

— Да, да. Пепеляшка и други подобни мръсотии... Но да не употребявам изрази, които не ви харесват. Вече ви казах, че сравнението не ми е особено приятно.

— Ще го запомня и ще се постарая вече да не го използвам. Но погледнете фактите в очите: ако аз не напиша биографията ви, ще го стори някой друг. Моята ще бъде авторизирана биография. Това доказва, че сте много умен мъж, защото ще имате участие в крайния продукт. Ако се съгласите да ми сътрудничите, няма да напиша неавторизирана версия и да събера всички скандални материали за живота ви, до които мога да се добера.

Настана неловко мълчание. Синжун размишляваше усилено.

— Почти вярвам, че ще го направите. Но кой знае? Ще си помисля. Струва ми се обаче, че има още нещо, към което се стремите, Ейнджъл. Хайде, изплюйте камъчето!

— Ще трябва да работим на основата на взаимното доверие. — Гърлото ѝ беше толкова стегнато, че я болеше. — Да станем екип.

Синжун стана, напусна терасата и се загледа към онази част от острова, която беше завладяна от гъстата растителност на джунглата. Профилът му беше корав и горд и тя не можеше да си представи, че човек с такъв профил някога е живял в Блис, Монтана — място, което даже не беше отбелязано на картата.

— Ще ми се доверите ли, Синжун? — Тя се готвеше да използва човека, който беше свикнал да използва другите. Щеше да го изсмуче по всички правила на изкуството и да се постарее да му остави, колкото се може, по-дълбок белег. За тази цел трябваше само постоянно да си припомня как изглеждаше майка ѝ, когато за последен

път беше при нея: красива, руса като Анджелика, с все още младежки вид. Марлен Дийн Голдън наистина изглеждаше красива в ковчега си. Анджелика стисна зъби.

— Можете да ме проверите. Препоръките ми са безупречни. — Безупречни, но изобличаващи. Той трябваше само да потърси подробностите.

— Е, добре — отговори той, без да я погледне. — Ставаме екип. Анджелика се усмихна тържествуващо.

— Чудесно. Много ви благодаря. — Сега трябваше да дойде и последният истински удар. — Смятате ли, че ще понесете без сътресения онова, за което ще ви питам? Защото аз ще задавам въпроси за всичко и за всеки.

— Но, да, разбира се — кимна сериозно той.

— Понякога ще ви нервирам.

— Знам това, Ейнджъл. — Усмивката му беше цинична.

— Страх ли ви е, че нещо от миналото може да ви връхлети отново и да ви причини неприятности?

Прекрасните му очи бяха напълно спокойни.

— Да ме връхлети?

— Някой или нещо, което трябва да бъде погребано и забравено.

— В момента не се сещам за нищо такова.

Анджелика кръстоса крака и попита невинно:

— Даже когато се отнася за мъртвите? — Гневът превърна очите му в зелен лед и тя разбра, че мъртвото лице, което той виждаше пред себе си в момента, не принадлежеше на майка ѝ.

6

Лицето на Ди-Ди беше синкавобяло. Прозрачно.

Докато животът изтичаше от тялото ѝ, тя го гледаше втренчено, но той никога нямаше да узнае дали е престанала да повтаря името му, преди или след като последният дъх беше излязъл с тихо съскане под напоения с кръв чаршаф.

— Син — шепнеше тя, но после тъмните ѝ очи се изцъклиха и загубиха посоката. Краят дойде само след няколко секунди. Синжун се вгледа в ръцете си. Ди-Ди беше мъртва от няколко часа, когато той най-после се сети да измие кръвта ѝ от ръцете си.

В този момент той чу как Анджелика Дийн се раздвижи в креслото си.

Той наистина беше забравил Ди-Ди, беше престанал да мисли за нея, макар преди да вярваше, че това никога няма да се случи. Двадесетгодишен, той бе гледал мъртвата си жена с чувството, че ще я вижда пред себе си през целия си живот — и насън, и наяве.

След това животът ви се е подобрил значително. Синжун погледна Анджелика и се почеса по носа. Меките ѝ кафяви очи избягваха погледа му.

— Така беше нали? Животът ви стана по-добър.

— Какво искате да кажете?

— След като Ди-Ди Калър... прощавайте, тя е станала Ди-Ди Брейкър, нали? Та след смъртта на жена си не сте имали много време да тъгувате. Трябвало е да уредите твърде много неща. Точно тогава сте...

— Стига. — Болка експлодира в слепоочията му. Какво ставаше с него? Това беше стара история. Мъртва. Мъртва като Ди-Ди и... отдавна приключила. — Намесата на Лен Джил се оказа решаваща. Аз бях приятел на Чък, на сина му, и когато се озовах на улицата, Лен ме прие в дома си.

— Това е било преди Ди-Ди.

— Забравете Ди-Ди — отсече сърдито той.

— А вие забравихте ли я?

Синжун се отпусна тежко в креслото си.

— Наистина сте добра. — Той се изсмя безрадостно. — По дяволите, наистина сте добра. Не е чудно, че сте работили в едно от най-уважаваните списания на Америка. Сигурно не изпитвате никакви чувства? Всичко е работа.

— Дойдох при вас, за да си свърша работата — отговори най-после тя. — Мястото ми харесва. Истинска идилия.

— И аз го харесвам.

— Островът ви е завещан от Бруно Керц. Имаше ли нещо, което тя не знаеше?

— Той ми завеща цялото си имущество. Бяхме партньори, освен това нямаше роднини. — *Бруно му беше повече от партньор. Синжун беше синът, който Бруно никога не беше имал.*

Анджелика го гледаше изпитателно.

— Наистина ли не се е намерил никой, който да е пожелал да се порадва на плодовете от труда му? Каква... случайност. Бруно не е ли имал поне котка или канарче?

— Нямаше даже златни рибки. — *Играта можеше да се играе и от двама.* — Наистина ли сте сигурна, че не е нужно да си водите записки?

— Абсолютно. Първо искам да ви запомня с чувствата си.

Синжун изсвири тихо през зъби и впи поглед в лицето ѝ. Както беше свела очи, той виждаше ясно дългите, невероятно гъсти, мигли със светли връхчета, в които се пречупваше светлината. По дяволите, ако продължаваше така, скоро щеше да започне да пише стихове.

— Добре ли е така... дете се опитвам да ви усетя... — Изведнъж тя вдигна глава и го погледна с разширени от учудване очи. — Син?

Боже, колко беше сладка!

— Имате пълното право да ме усетите, мила.

В очите ѝ се появи странна светлина. Всеки от двамата осъзнаваше ясно присъствието на другия.

— Защо се криете зад баналности? — попита хладно тя. — Може би вече съжалявате, че се съгласихте да работим заедно?

Какво искаше тази жена, за Бога? И защо? Не беше ли много по-просто да се обади на Чък и да го помоли да я отведе обратно в Кауай? По дяволите!

Той знаеше защо.

Знаеше защо тя беше тук, знаеше защо не се решава да я отпрати. И не беше сигурен кое от двете го плашеше повече — да знае, че тя е дошла тук, за да го изцеди докрай, или още по-лошо, да съзнава, че не желае да я отпрати, защото при всяка среща с нея го обзема неизпитвано досега вълнение.

По кожата му пролазиха студени тръпки. Даже под нарастващата горещина на тихоокеанското утро Синжун изведнъж изпита чувството, че се е вледенил. Гръбнакът му изстина и той се разтрепери.

Напрегнатата ѝ усмивка показа, че тя съзнаваше какво става с него. Вече беше почти сигурен, че първото му впечатление е било правилно. Жената, която го гледаше с големите си кафяви очи, може би замисляше убийство.

— Чия беше идеята да дойдете тук? — попита той. Проявената от нея несръчност вероятно беше театър, който да отслаби бдителността му.

— Моя. — *Лъжкия.*

— Нима очаквате да ви повярвам, че от многото възхитителни хора на този свят сте избрали именно Синжун Брейкър, за да напишете биографията му?

Погледът ѝ стана невероятно корав.

— Според мен Синжун Брейкър заслужава най-много възхищение от всички. — Тя го погледна право в очите и той не се усъмни в искреността ѝ.

Един ангел с правдиво лице. Но ръката, скрита зад гърба, беше въоръжена с отрова.

— Мисля, че трябва да ми отговорите малко по-ясно. Защо не избрахте Тръмп?

— Той е свършен.

Колко вярно.

— Ами Малкълм Форбс?

— Много е лесно да пишеш за мъртви хора.

— Какво ще кажете за Пол Сгайнбърг? Сигурно в живота му има доста истории, на които можете да си наточите зъбките.

— Неговият живот вече не крие изненади.

— Ами синът му, Джонатан? Той е в центъра на обществения интерес.

— Много млад и много чист.

Синжун поклати глава.

— Анънбург?

— Предвидим — обясни кратко тя.

— Вие сте наистина отракана журналистка, Анджелика.

— Но изобщо не мога да се меря с вас, Синжун.

— Е, поне сте много по-красива от мен. — Как можа да каже това? — Вероятно за вас красотата е само полезен инструмент, нали? Предателската очарователна външност прикрива острите ками, с които се цели умът ви.

Анджелика премести напред добре закръгленото си дупе и го измери с внимателен поглед.

— Вие страдате от мания за преследване.

Тя беше абсолютно права.

— Не, искам само да установя дали и аз мога да обезпокоя противника. Това е всичко.

Анджелика вдигна поглед към буйно цъфтящите храсти над главата си, после премести крака си и разтри изтръпналите пръсти.

— Аз не съм противник. Аз съм жена, която пита дали може да работи с вас. Тази работа ще донесе цял куп пари и на мен, и на вас.

Позата и ъгълът, от който я гледаше, разкриваха съвсем мъничка част от розовите дантелени бикини, точно над гънката на бедрото. Дантелата се губеше в сянката...

— Откъде можете да знаете дали книгата ще се продава? Говорили ли сте вече с някой издател?

— Още не. Първо искам да събудя обществения интерес, след това агентката ми ще организира необходимата реклама.

— Не ми трябва пари.

Анджелика завъртя глава, после протегна шията си.

— На мен обаче ми трябва. Всеки има нужда то пари. Не съм срещнала нито един човек, който да каже, че са му достатъчно.

Синжун вдигна рамене.

— Въпреки това смятам, че сте направили лош избор. Трябва ви човек с по-почтено име.

Анджелика изпъна гръб, и отново завъртя глава.

— Човек с по-почтено име? — повтори бавно тя. Гласът ѝ замаиваше слушателя. Шията ѝ беше гладка и бледа, чак до пълните

гърди, които бяха опънали застрашително тънката бяла риза.

Синжун усети как мускулите на корема му се напрегнаха. Ала това не помагаше. Подозрението му се превърна в увереност. Някой я беше изпратил на остров Хел по причина, съвсем различна от тази, която изтъкваше. За нещастие подозренията не оказваха влияние върху хормоналния баланс.

— Обзалагам се, че по-рано сте пушили.

Той пое дълбоко въздух.

— Какво? — Ако погледнеш панталона му, веднага щеше да разбере къде са в момента мислите му.

— Пушили сте хашиш, нали?

Синжун кръстоса крака.

— Какво общо има хашишът с онова, което говорехме допреди малко?

— Споменах го, защото ме посъветвахте да си потърся човек с почтено име. Размислих върху това и започнах да се питам защо все още не сте се устремили към президентския пост.

Той явно беше загубил нишката.

— Съжалявам, мила, но явно не съм следил достатъчно внимателно хода на мислите ви.

— Това не е вярно. — Тя го погледна и се усмихна. — Вие никога не спирате, освен ако наистина не го искате.

Синжун примигна. Устата му беше суха и той знаеше много добре защо. В последно време това му се случваше рядко, поточно казано, отдавна не му се беше случвало. Тази сутрин беше възбуден по начин, който можеше да се сравнява с едно-единствено чувство: с триумфираща увереност в победата след дълга, тежка борба.

Имаше случаи, когато сътрудниците му отхвърляха категорично някакъв проект. Но той продължаваше да преследва целта си — докато най-после благословеният му инстинкт излизаше победител, и то какъв победител. В този случай обаче той представляваше двете партии, утвърждаващата и отричащата. А проектът беше Анджелика.

— Не мога да разбера дали съм се движила твърде много или твърде малко — проговори тя със странно глух глас. — Тялото ми е сковано. — Тя се плъзна гъвкаво от креслото и се настани по турски на пода.

Синжун веднага се изкуши да ѝ помогне да се отпусне.

Анджелика се приведе напред, докато челото ѝ докосна пода. После се извърна леко настрана, обхвана едното си коляно и повтори движението.

— Много сте гъвкава.

Без да отговори, тя протегна единия си крак и спусна ръце към прасците, докато обхвана глезена.

— Помага ли ви това?

— Хмм.

Тя се изправи, вдигна едната ръка над главата си и се изви настрана.

За Бога! Синжун прехапа болезнено долната си устна. Само едно малко движение, и той можеше да напълни ръката си с дясната ѝ гърда, протегната подканващо към него.

— Вече съм по-добре — промърмори все така глухо тя. Вдигна лявата си ръка — и сякаш му подаде лявата си гърда.

Устата му щеше да се склочи около розовото зърно, да намокри памучната тъкан, да засмуче сладостно... Как ли изглеждаше по време на оргазъм?

— Ди-Ди е била бременна, нали?

Лакътят му падна отсечено от облегалката на креслото. Анджелика седеше с толкова изправен гръб, че и най-строгий флотски сержант би я похвалил.

— Когато е станало... каквото и да е било, тя е била бременна в петия месец, права ли съм? — Ако допреди минута наистина е била сънлива, няколкото разтягащи упражнения я бяха освежили много по-добре от кофеин, вкаран във вената. Очите ѝ бяха широко отворени и пареха неговите.

— Вие да не сте от репортерките, които питат какъв цвят на очите е имало мъртвото бебе?

— Не мога да задам този въпрос, когато плодът е бил само на двадесет седмици.

Синжун скочи.

— Майната ви, мис!

— Мразя, когато хората ругаят само защото не са в състояние да предприемат нещо.

— Проклета малка... — Той не си разреши пауза, за да обмисли добра ли беше идеята му, а просто протегна ръка, улови тънката ѝ

китка и я издърпа да стане. — Ако наистина сте решена да откриете дали съм в състояние да предприема известни действия, трябва само да ми кажете.

Тя се сгърчи като от удар, но не се опита да се изплъзне.

— Предупредих ви, че ще задавам трудни въпроси.

— Досега не съм чул нито един труден въпрос. — Той пристъпи по-близо до нея.

Тя се отдръпна назад.

— Кръвоизлив. Бабата каза, че е починала от кръвоизлив.

Гневът запулсира болезнено в слепоочията му.

— Нямате право...

— Напротив. Никой няма право да крие информацията си. Даже вие. — Бузите ѝ се оцветиха в тъмнорозово. — Имало е и по-важни мъже от вас, които са се опитвали да крият миналото си, но не са успели.

Синжун отново направи крачка към нея.

— Ди-Ди получи кръвоизлив и умря. Не можахме да ѝ помогнем навреме. Стига толкова. Нека да преминем към следващата тема. Не искате ли да чуете нещо повече за първите ми мокри сънища? — Глупак, глупак, глупак. Възбудата му растеше неудържимо. Още няколко думи на тази тема, и той щеше да експлодира. Опита се да сведе рамене. — Хайде да говорим за кариерата ми с Бруно.

— По-късно. — Анджелика вдигна глава и упорито погледна силния гневен мъж в очите. Може би се страхуваше, но това не ѝ личеше. — Мисис Калър каза, че Ди-Ди получила кръвоизлива след брутален побой.

Слънцето угасна.

Синжун затвори очи и видя мрак на червени петна. В дълбините на съзнанието му пулсираше ясно предупреждение: съществуваха много методи да бъде убит един мъж. Начинът, по който процедираше тази жена, целеше професионално, а вероятно и личностно, разрушаване.

Той пусна ръката ѝ.

— Поздравявам ви. — Гласът му прозвуча чуждо и съвсем спокойно. — Вие проникнахте в миналото ми много по-дълбоко от най-умелите репортери досега.

Анджелика застана пред него с разкрячени крака, готова да поеме следващото нападение.

— Все още ли сте сигурен, че не задавам трудни въпроси?

— Ще подпишем договор. Ще наредя да го изготвят.

— Вече говорих с агентката си. Тя ще влезе във връзка с вас.

— Моите адвокати непременно ще поискат да проверят уговорките ни.

— Разбира се.

Нищо не беше в състояние да я разтревожи.

— Колко ли е часът... — запита се с отсъстващ вид Синжун. — Напълно загубих представа за време. — В този момент уредбата в бунгалото даде сигнал.

Анджелика го погледна объркано.

— Това е уредбата — обясни кратко той и влезе в спалнята ѝ през отворената балконска врата.

— Къде се намира? — попита бързо тя и заобиколи голямото легло, където на зелено-черната копринена завивка беше захвърлена целомъдрена бяла нощница.

Синжун застана пред шкафчето с огледало и отвори вратичката.

— Ето я — отговори той. — Във всяка стая има телефони. Бруно живееше уединено, но когато пожелаеше да говори с някого, трябваше да го направи веднага. Може би ще имате нужда и от тази подробност. Уредбата изпука отново и той натисна копчето. — Да?

— Ти ли си, Синжун?

— Какво има, Фран?

Мълчание, а после:

— Значи си в спалнята ѝ?

Фран беше погледнала дъската с лампичките, която показваше с коя стая се осъществява връзката, и беше разбрала къде се намира в момента Синжун.

— Какво има, Фран? — Мъжът погледна в огледалото и видя колко внимателно го наблюдаваше застаналата до вратата Анджелика. Изразът на лицето ѝ показваше, че бе разбрала намека на Фран.

— Очаквах да говоря с мис Дийн.

— Тя също е тук.

— Ах, наистина ли? Прекрасно, Значи не си губите времето. — Фран направи кратка пауза. — Как върви работата?

Синжун се опря на стената и сведе глава.

— Върви чудесно, Фран. — Той вдигна бързо глава, и отново устреми поглед към Анджелика. Наистина ли беше обезпокоена, или само така му изглеждаше? Странно. — Скоро ще се върна.

— Скоро не е добре, шефе. Най-добре веднага.

Наистина беше разтревожена. Устните ѝ бяха леко отворени, зъбите здраво стиснати... като че очакваше лоши новини.

— По-късно, Фран — отговори кратко той и вдигна ръка, за да изключи уредбата.

— Не, сега, веднага. Дойде моментът на истината. За вас и за мис Дийн.

Синжун се обърна към Анджелика и попита спокойно:

— Какво трябва да означава това? Изразявайте се по-точно, Фран.

— Ако ви кажа, че тук е рецепцията, ще се сетите ли какво имам предвид?

— Няма да си играя на отгатване. — Макар че страшно му се искаше да разбере защо Анджелика кърши ръце и гледа уредбата като звяр, готов за скок.

— Положете малко усилия. Ако искате, мога да кажа следното: „Простете, госпожо, в момента нямаме свободна стая.“ Или да уведомя Уилис, че хеликоптерът от Кауай може да кацне на нашата площадка?

— Ние не очакваме никого... Вие май се шегувате... Сега?

— Тъй вярно. Австралийците явно имат безупречно работещ транспорт.

Синжун поклати глава и погледна втренчено Анджелика. Тя все още изглеждаше като хипнотизирана.

Очевидно нямаше смисъл да обяснява на Фран, че новата гостенка не е австралийка.

— Дайте позволение за кацане.

— Сигурен ли сте? Чък каза, че трябва да се съобразяват с уединението ви и...

— Сигурен съм — прекъсна я нетърпеливо той. Докато Анджелика беше наблизко, хората му трябваше да се научат да си държат езика зад зъбите — все едно каква беше темата. Персоналът не знаеше нищо за неуспелите опити да го убият. Той беше решил, че така

е най-добре за всички. — Анджелика, нали искате Бренда да дойде и да ви държи ръчичката?

Тя отпусна ръце и шумно пое въздух.

— Да не би да е пристигнала? — Радостта в гласа ѝ беше повече от явна. — Ако това не ви смущава... аз наистина много бих искала Бренда да дойде тук. Тя е най-добрата ми приятелка. И ви уверявам, че е много интересна жена.

Синжун кимна.

— Запознахме се в Австралия, по-точно в Карн. Тъкмо работех над статия за изваждането на един потънал кораб.

— Сериозно? — Синжун погледна сърдито уредбата.

— Да. Имаше един австралиец, който постоянно се мъкнеше след мен, и много скоро работата стана... напечена. Искам да кажа, нервите ми бяха опънати до скъсване.

— Сериозно? — повтори Синжун.

— Да, напълно. Той постоянно ме заплашваше, че ако не го приема, ще ме... Все старата история.

— Мога да си представя. Но не е ли по-просто...

— Точно тогава срещнах Бренда. Тя е системен аналитик. Блестяща в професията си. Тъкмо се връщаше от някаква си ферма с хиляди овце, където беше изградила компютърна система за управление. Трябва да кажа, че се справи много елегантно с онзи тип.

Синжун направи крачка назад, и отново се облегна на стената. Причината за трескавото ѝ бъбрене беше очевидна. Облекчение. Но защо? По каква причина?

— Какъв беше австралиецът? — попита весело той. — Сигурно някой грозен дявол? Може би приятелката ви има черен колан?

— Не, за Бога! Тя просто му каза да се маха по дяволите. Когато узна, че с Бренда сме двойка и тя ревнува, той веднага загуби интерес към мен.

Докато вървяха към площадката за хеликоптери, Анджелика с мъка се сдържаше да не се разсмее. Докато разказваше на Синжун за Бренда, лицето му непрекъснато се менеше и издаваше, че е лош артист. Тя не искаше той да приеме думите ѝ буквално, но в момента прекъсването на напрежението, което се развиваше между двамата, беше най-доброто нещо на света.

Кучето — вече беше разбрала, че името му е Суифти, — явно я бе харесало от пръв поглед, Без да се трогва от думите на господаря си, то вървеше съвсем близо до нея по тясната пътека през джунглата към главната къща.

От изток долетя шум на двигатели и бавно се усили. Синжун ускори крачка и сякаш забрави присъствието ѝ.

Господи, той сигурно си мислеше, че е пожелал една лесбийка. При тази мисъл Анджелика избухна в луд смях. Синжун спря и се обърна почти сърдито към нея.

— Какво толкова смешно има?

— Разсмя ме Суифти — отговори бързо тя и помилва рошавата козина на кучето. — Толкова е мил...

Синжун я погледна с присвити очи, после безмълвно се обърна и закрачи по приличната на тунел пътека.

От широките блестящи листа на увивните растения, които се виеха по стъблата на палмите и другите дървета, капеше влага. Дребни животинки се стрелкаха с тихо шумолящите си опашки от постовете си на големите папрати, от време на време от манговите и гуаявовите дървета излиташе по някоя пъстра птица. Анджелика настъпи един паднал лимон и силният му аромат я замая.

Шумът на хеликоптера се усили и машината мина точно над главите им, но растителността беше толкова гъста, че не можаха да я видят.

— Колко време прекарвате тук? — попита Анджелика.

— Репортерката се събуди — отбеляза той и ускори крачка. — Различно.

— Защо сте тук сега?

Стъпките му станаха малко по-неравни.

— Трябва ми почивка. Кратка пауза. Нищо интересно.

Анджелика не му вярваше. Беше станало нещо и той бе изчезнал от Сиатъл, без да осведоми много важни хора. Тя бе говорила с някои от тях и беше видяла искреното им учудване от внезапното му изчезване.

— Сигурно имате намерение да останете дълго.

— Не знам.

— Това не беше въпрос. Преместили сте почти цялата си командна централа от Сиатъл. Друг път не се е случвало.

Синжун се поколеба и спря.

— Как го правите? — попита тихо той и опря ръце на хълбоците си. — Какви извинения имате за нахалството си да задавате такива въпроси и да получавате отговори, които очевидно знаете?

— Никакви. — Тя стигна до него и му се усмихна. Сиуфти приседна наблизо и се облегна на нея — което означаваше, че тя трябваше да се опре на него или щеше да загуби равновесие. — Отново, и отново установявам, че прямите честни въпроси получават най-добрите отговори.

— Мога да си представя. Включвате дежурната си лъчезарна усмивка и жертвата пламва от желание да ви разкаже всичко, което искате да знаете. Така е, нали?

— Приблизително. Освен това имам на разположение фантастичното си тяло, което ме спасява в случай на нужда. Нали така?

— Точно така. Колко време мина, откакто се срещнахте с Бренда?

— Около две години.

— И все още се разбирате добре?

Всеки тънък нерв по тялото му, който се ужасяваше от хомосексуалността, го заливаше с предупредителни сигнали.

— Синжун, нямам думи, за да ви опиша колко разчитам на Бренда. Тя ми помогна да придобия ново отношение към връзките между хората. Съществува една съвсем особена близост между две жени, които са изградили здраво приятелство и умеят да го поддържат и ценят.

— Вие знаете най-добре — отбеляза тихо той и продължи пътя си. Синжун зави надясно. Площадката за кацане беше на няколко метра оттатък източната стена. Стройният бял еврокоптер на Синжун, украсен с тесни сини ивици и дискретното, много подходящо КВ на вратичката за пилота, стоеше на същото място, където Анджелика го бе видяла за последен път. Втори малък хеликоптер тъкмо се готвеше за кацане.

Анджелика откри блестящата морковена коса, която ѝ беше толкова добре позната, и махна зарадвано.

— Ето я! — Тя понечи да хукне към площадката, но Синжун я задържа с желязната си хватка.

— Не отивайте там. Перките ще ви смажат — проговори предупредително той.

— Горя от нетърпение да я видя отново.

Вратичката на хеликоптера се отвори и само след няколко секунди се появи Бренда Батърс. Късата ѝ, много гъста, коса светеше като факла. Тя хвърли платнената си пътна чанта на земята, обърна се засмяно назад и каза нещо на пилота, после огледа търсецо площадката.

— Бренда! — извика възбудено Анджелика, стараяйки се да надвика шума на мотора. — Тук сме!

Бренда я откри бързо и даже от това разстояние се видя широката ѝ усмивка. Тя грабна чантата си и се запъти към тях с обичайната си широка крачка.

— Здравей, малката — изгърмя плътният ѝ глас. Когато спря пред Анджелика, тя захвърли небрежно чантата си, разпери ръце и я притисна в силните си обятия. — Нали разбираш, не можах да понеса второстепенната си роля в тази важна акция. Реших да дойда лично и да се осведомя какви ги вършиш.

Анджелика не смееше да погледне към Синжун.

— Радвам се, че дойде. Как се справи толкова бързо? Факсът ти пристигна тази сутрин.

— Я не говори глупости. Ако Сиатъл не беше потънал в мъгла, щях да бъда тук още вчера.

— Вашият факс пристигна едва тази сутрин — намеси се хладно Синжун.

Бренда го погледна с блестящите си сини очи, които въпреки предвидливо обутите ниски обувки бяха почти на едно ниво с неговите.

— И вие ли сте решили да се занасяте с мен, мистър? — Гъстите червеникави мигли затрепкаха бързо, което за Анджелика беше знак за повишено внимание, но за другите изглеждаше като проява на нервност.

Анджелика отмести поглед от Бренда към Синжун и потръпна от безизразното му лице.

— Бренда смята, че не говорите сериозно — преведе тя. После се обърна към приятелката си и добави: — Това е истината. Факсът ти дойде едва тази сутрин. Значи не е чак толкова лошо, че мъглата те е

задържала. Ако беше дошла вчера, аз нямаше да бъда тук. Пристигнах снощи.

— Но аз си мислех...

— Да, аз също. Мистър Джил, това е пилотът на мистър Брейкър, имаше проблеми с машината и тръгнахме от Кауай в късния следобед.

Бренда поклати глава.

— Проклетите чудеса на техниката! — На възраст някъде между тридесет и пет и четиридесет, тя никога не говореше по тази тема. Бренда беше ослепително красива жена с онзи вид пълна фигура, която при повечето хора би изглеждала безформена. С нея съвсем не беше така. Без да се смуцава, Бренда подръпна кафявия кожен колан на измачкания ленен панталон с маслинен цвят и намести ризата си. — Истински чудеса, докато работят без засечка. Впрочем това важи и за проклетите факсове, респективно за хората, които ги обслужват. Защо тук се разхождат въоръжени охранители?

Анджелика проследи движението на главата ѝ и видя един напълно непознат мъж При вида му коленете ѝ изведнъж омекнаха.

— Това е Уилис — обясни механично Синжун.

В този момент вторият хеликоптер се издигна отново във въздуха и Анджелика се загледа с копнеж след него. Имаше чувството, че се намира в капан и единствената ѝ надежда за бягство бавно угасва.

— Е, защо Уилис се разхожда с автоматична пушка? Да не ме мисли за атентаторка?

Анджелика неохотно отдели поглед от изчезващия в небето хеликоптер.

— Той не се разхожда — отговори Синжун, който безмълвно се прокланаше.

— Аха — отговори Бренда и го зяпна подигравателно. — Вие май изпитвате такава силна враждебност към новата си гостенка, че не сте в състояние да произнесете нито една приветствена дума, а?

С ъгълчето на окото си Анджелика забеляза как лицето на Синжун се затвори и очите му станаха още по-бдителни. Той разглеждаше Бренда, сякаш имаше пред себе си животно от застрашен от изчезване — или крайно опасен — вид.

Вниманието ѝ бе привлечено от Уилис. Непознатият носеше широки панталони от фин памук, от кръста нагоре беше гол и бе заел позиция на няколко метра от тях с автоматичната си пушка. Беше

огромен и притежаваше масивните мускули на щангист, дълга тъмна коса, която падаше свободно по раменете му, и екзотично лице. Стоеше широко разкрачен, стъпил здраво на босите си ходила, и държеше пушката като бебе в скръстените си ръце.

Бренда прокара пръсти през гъстата си коса.

— Трябва да кажа, че перспективите тук са повече от забележителни. — Тя не се опита да скрие, че имаше предвид Уилис.

Бренда избухна в смях.

— А, виж кой идва. Прилича ми на остатък от отдавна минали времена.

Дребен слаб мъж вървеше към тях откъм къщата. Носеше дрехи в защитен цвят, включително къси панталонки и три-четвърти чорапи. Обувките от дивечова кожа бяха здраво вързани и се движеха през тревата с военна прецизност.

Новодошлият спря елегантно до Синжун.

— Какво става тук, мистър Брейкър? Мис Симкокс намекна, че имало нещо като бунт. Явно смяташе, че ви е необходимо подкрепление.

Бренда се изсмя развеселено. Анджелика прехапа устни. Синжун присви очи и премести тежестта си от петите на пръстите.

— Благодаря ви, че дойдохте, Ендерс. Това е мис Батърс, приятелка на мис Дийн.

Мъжът с автоматичната пушка направи крачка към малката група и премести оръжието в другата си ръка.

— Майчице — проговори Бренда толкова високо, че всички да я чуят, — това ми напомня за Индия, разбира се, преди рухването на Британската империя. Не намираш ли и ти, Анджелика? Липсва ми само да дошляпа някой махараджа. Виждаш ли онзи с пушката, скъпа? Питам се какво толкова ценно има тук, че ни охраняват като проклетите бисери в короната...

Анджелика се покашля.

— Мистър Брейкър...

— Синжун — прекъсна я той с глас, който изобщо не я успокои.

— Да, Синжун. Той цени високо личната си сфера, Бренда.

— Всички я ценим. Аз например също. Въпреки това не поздравявам гостите си с...

— Не си спомням да съм ви поканил тук, мис Батърс.

Бренда се усмихна, едно наистина забележително събитие, когато желаше. Блестящите ѝ очи заискряха като аквамарини, фантастичните бели зъби бяха наистина ослепителни. Тя се справи умело със задачата да изглежда едновременно очарователна и опасна.

— Толкова съм разочарована — промълви тя и отлично наподоби маниерите на плахо момиче. — Но съвсем ясно чух как някой даде на пилота разрешение за кацане. Кой би могъл да бъде, Синжун, как мислите? Как да ви наричам, Синжун или предпочитате Син? Мисля, че Син ви подхожда много повече.

— Йоркшир — проговори изведнъж скованият сивокос мъж с дрехи в защитен цвят.

— Тъй вярно. — Бренда вдигна високо едната си вежда. — И какво от това?

Мъжът потрепери.

— Просто направих една кратка забележка по отношение на произхода ви, мис... Батърс.

— Можете спокойно да ме наричате Бренда. А вие? — Когато не получи отговор, тя настоя: — Питам за името ви!

Анджелика изохка едва чуто.

— Лойд-Уорти. Ендерс Лойд-Уорти.

Бренда му протегна силната си ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, Ендерс.

Той не обърна внимание на ръката ѝ.

— Прав ли съм в предположението си, мистър Брейкър, че мис Батърс ще отседне в бунгалото край лагуната?

— Там ли живееш? — попита Бренда и Анджелика кимна. — Е, добре, ако нямате нищо против, бих предпочела да ми отредите друго бунгало.

Синжун хвърли дълъг въпросителен поглед към Анджелика.

— Имам си свои навици, ако разбирате какво искам да кажа — обясни Бренда с тон на светска дама. — Освен това съм на мнение, че приятелството не бива да означава вечно напрежение. Какво ще кажете?

— Изцяло подкрепям мнението ви — усмихна се Синжун. — Къде да настаним мис Батърс, Ендерс?

— Бунгалото Коа е свободно — отговори веднага слугата. — И е готово за гости.

— Близо ли е до морето, Ендерс? — намеси се Бренда.

Мъжът отново потрепери от тона ѝ.

— Много близо.

— Да не сте настинал? — попита Бренда. — Така силно треперите.

— Не съм настинал. И бих ви помолил да ме наричате Лойд-Уорти.

— Благодаря. Знаете ли, предпочитам да живея по-далече от морето. Нощният шум на вълните ме изнервя.

— Моля да ме извините — проговори сковано Синжун. — Имам работа и ви предавам в умелите ръце на Ендерс.

— Вие изцяло отговаряте на очакванията ми — обяви тържествено Бренда, като нарочно удължаваше гласните по йоркширски маниер, докато развеселено наблюдаваше пренебрежително вдигнатия нос на Лойд-Уорти. — Да, наистина, Син, вие изглеждате точно толкова красив, колкото ви описа Ейнджъл.

— Бренда! — изсъска укорително Анджелика.

— Така ли? — Синжун се обърна към нея. — Наистина ли съм красив, Анджелика?

Младата жена вирна брадичка.

— Вие сте забележително красив мъж, Синжун. Но мисля, че не е нужно да ви уверявам в това.

— А добре ли е сложен? Отговаря ли на очакванията? — попита Бренда и заразглежда ноктите на лявата си ръка с безкраен интерес. — Само че няма и наполовина толкова мускули, колкото частната му армия отсреща, какво ще кажеш?

Защо не ме сполети бърза милостива смърт, помисли си измъчено Анджелика и затвори очи. Бренда заслужаваше бой.

— Но моля ви — възмути се Ендерс. — Ако свършихте със забележките си, мис Батърс, мисля, че е време да ви подслоня в определеното ви бунгало, което се намира в къщата над басейна.

Бренда вдигна чантата си на рамо.

— Странно обозначение. Каква е тази къща над басейна? Шумно ли е там? Пияните ме изнервят. Надявам се, че не стоят будни през цялата нощ да слушат музика. После сигурно се клатушкат и се препъват покрай басейна.

Този път Бренда наистина прекали.

— Говорим за къщата над басейна, Бренда. Това няма нищо общо с кръчма — обясни нетърпеливо Анджелика. — Според мен мистър Лойд-Уорти има предвид апартамент или нещо подобно, който се намира в сграда край плувния басейн. Права ли съм?

— Напълно. — Анджелика бе възнаградена със слаба усмивка. Ендерс обърна празния си поглед към Бренда. — Сградата се използва рядко. Сигурен съм, че временното ви жилище ще ви хареса.

— Много добре. Моля ви, водете ме. Ще се видим по-късно, Ейнджъл. Много по-късно. Миналата нощ не можах да затворя очи и сигурно ще си легна и няма да се събудя до утре сутринта. После може да се поогледам. — Бренда закрачи бодро след Ендерс. Тежката чанта се удряше в хълбока ѝ. — Горя от нетърпение да узная как напредваш с проекта. — Тя посочи с пръст Синжун.

— Ще се видим по-късно — отговори кратко Анджелика, благодарна, че Бренда бе споменала официалната версия за присъствието ѝ на острова. Може би по-късно, когато се увереше, че приятелката ѝ е станала по-разумна, щеше да ѝ разкаже цялата история.

Мъжът на име Уилис праметна опасното си оръжие на рамо, кимна кратко на Синжун, настигна без усилия Бренда и безмълвно взе чантата от рамото ѝ.

Бренда хвърли кратък поглед през рамо към Анджелика, после вдигна лице към Уилис и устните ѝ оформиха учудено „Ооо“.

Останала сама със Синжун, Анджелика се опита да разсее напрежението, като помилва рунтавата козина на Суифти.

— Нима това е жената, която ви е помогнала да придобиете ново отношение към хората?

Анджелика бе загубила предимството си.

— Бренда... не е тактична, тя е... доста пряма.

— Дръзка, искате да кажете. Освен това много обича мъжете.

— Никога не съм казвала... Разберете, тя е загубила вярата си във вашия пол. Това е различно.

— Но тя не ви е любовница, нали?

Анджелика се изчерви чак до корените на косите си.

— Как ви хрумна тази мисъл?

— Вие сама ме насочихте по тази следа.

— Защо си вадите прибързани заключения?

— Защото вие ми помогнахте. Как издържате с тази жена?

Сега вече Анджелика се ядоса.

— Бренда е единствена по рода си. Никога не се опитва да отговори на чуждите очаквания.

— Тя е груба и тромава.

Понякога ѝ беше много трудно да защитава Бренда пред хора, които не я познаваха.

— Тя се държи така, защото иска да прикрие... плахостта си.

— Да, ясно. — Синжун поклати глава. — И аз съм плах. Сигурен съм, че това вече ви е направило впечатление или се лъжа?

Анджелика не отговори на въпроса.

— Бренда няма да ви създава трудности. Забравете, че е тук, това е най-простото.

Синжун я погледна втренчено и направи крачка към нея.

— Значи Бренда няма да ми създава трудности. Вие също. — Думите прозвучаха необвързващо, гласът беше равен. — А аз ще бъда изпреварващият прелъстител.

Анджелика задиша ускорено и гърдите ѝ натежаха.

Добре. Много добре дори.

— Тази сутрин наистина успяхте да ме извадите от равновесие — призна с усмивка той. — Това не ме прави щастлив. Обикновено хората не смеят да си играят с мен. Казват, че имам типично лице на покерджия. Никога не се издавам.

— Това е... интересно.

— Чувал съм и твърдения, че никога не показвам какво изпитвам — все едно какво правя. Това ми харесва. С вас беше друго. Няма да се повтори.

Сърцето ѝ заби по-силно.

— Страх ли ви е да не загубите търпение?

Очите му станаха повече жълти, отколкото зелени.

— Очевидно не. Нали току-що ви обясних, че умея да се владеея. — Езикът му навлажни бавно долната устна.

Анджелика беше впила поглед в устата му.

— Дълго ли ви трябваше, за да го научите? — Сърцето ѝ се качи в гърлото. Беше усетила опасността. Той беше непредвидим.

— Какво искате да кажете с това, дали ми е трябвало дълго време, за да го науча?

— Да се владеете. — Този мъж имаше армия от въоръжени до зъби защитници, а тя се опитваше да го провокира. — Колко време мина, докато бяхте в състояние да... Кога за последен път сте загубили истински самообладание, Син?

Мъжът вдигна глава и я погледна изпитателно.

— Много отдавна.

— Не можете ли да посочите конкретен период, за да го запомня? — попита тихо тя и притисна ръце към бунтуващия се корем. — Близко ли съм до истината, ако кажа например петнадесет години?

Лорейн, скрита в една пясъчна падина в другия край на малкото летище, наблюдаваше развоя на събитията. Син продължаваше да се занимава с онази руса мишка.

Толкова много ядове.

В края на падината растеше трънлив храст. През гъстите му зелени листа Лорейн можеше да следи ясно сцената, като оставаше скрита за участниците. Червенокосата амазонка и Уилис тръгнаха след онази странна птица с пилешки крака и смешни бермуди, която се беше провъзгласила за главен слуга на Синжун — и беше нарекла нея, Лорейн, курва. От мястото си тя не можеше да чуе нито дума от разговора, но тримата вървяха към голямата къща, а червенокосата се бе вкопчила в ръката на Уилис като узрял и готов за откъсване домати.

Уилис вървеше право напред и Лорейн се усмихна доволно. Онова, от което се нуждаеше Уилис, щеше да го чака тази нощ на южния плаж, и той го знаеше.

Чък се държеше като идиот. Само защото снощи се беше напил като свиня, очакваше тази сутрин тя да се примири с лошото му настроение. Имаше намерение да остане целия ден в леглото и дори не я помоли да разнообрази пребиваването му там.

Лорейн умираше от желание да чуе за какво си говореха Синжун и русата. Двамата стояха с гръб към нея в края на площадката и тялото на Син беше толкова сковано, че Лорейн веднага си представи какво щеше да бъде да го докосне интимно: все едно да се допре до стоплен от слънцето стоманен кабел. Тя се разтрепери с цялото си тяло.

Приятното беше, че двамата се караха — това личеше по жестовете и мимиката им.

Неприятното беше, че Син си губеше времето с хора, които не го интересуваша.

Рано или късно той щеше да разбере, че всичко, от което имаше нужда, беше съвсем близо до него, че тя, Лорейн, знаеше как да го накара да забрави всяка друга жена в живота си.

Все пак тя не смееше да му заговори направо. Не и след случилото се вчера.

С русата беше друго.

Защо не бе помислила за това по-рано? Лорейн се отпусна в топлия пясък, но след малко скочи и се втурна към плажа.

Само след десет минути беше заобиколила джунглата и излезе на крайбрежната ивица. След още пет минути спря пред бунгалото край лагуната. Дишайки тежко, тя се промуши към терасата зад къщата и влезе вътре през отворените френски прозорци.

Чък ѝ бе обяснил, че новодошлата е журналистка в голямо известно списание, която е решила да напише биографията на Синжун. Ама разбира се! А пък Лорейн беше специалистка по морска биология, дошла на острова да изследва кораловия риф!

Снощи Син целуваше тази журналистка, сякаш никога преди това не беше виждал жена. И мушеше ръце под халата ѝ, сякаш никога не беше докосвал женска плът!

Тази малка мръсница имаше нещо друго наум и Лорейн трябваше да я изобличи.

Тя знаеше от опит, че винаги има средство да се отървеш от противника. Това беше най-простото нещо на света.

Тя отвори най-горното чекмедже на скрина и започна да рови.

Анджелика се препъна в един корен, полускрит в нападалата шума, и едва успя да предотврати падането си. Малко преди Синжун да си отиде, стомахът ѝ за пореден път се разбунтува.

Беше напълно объркана.

Този мъж излъчваше могъщи вълни на власт — и гняв. Гняв макар да беше казал, че умее да се контролира.

Но най-опасното беше, че Синжун Брейкър я привличаше по начин, който никой мъж досега не беше успял да постигне.

Божичко, тя беше виждала немалко жени, които се чувстваха привлечени от зли мъже.

Карай по-бавно, каза си тя. Стъпвай внимателно. Трябваше да пренебрегне реакцията на хормоните си, за които бе повярвала, че не съществуват.

Обратно в бунгалото — колкото се може по-бързо! Там щеше да измъкне писмото от скривалището му и да си припомни защо Синжун Брейкър трябваше да бъде спрял.

Нямаше право да забравя.

Очите ѝ запариха и тя примигна. Вече нямаше връщане назад. Тя щеше да намери начин да докаже какво зло беше извършил той и какви качества притежаваше. Целият свят трябваше да го узнае. Всички щяха да разберат, че той не се колебаеше да жертва слабите на олтара на онези, които непременно искаше да впечатли, на онези, пред които се беше закълел да ги надмине в онова, което умееха най-много: правенето на пари.

Тя се подхлъзна на нещо и спря. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. Ярките цветове на джунглата се размиха пред очите ѝ.

В момента не можеше да си позволи сълзи. Майка ѝ лесно се разплакваше и винаги когато беше наранена, се затваряше в себе си — тя беше идеалната жертва.

Най-после Анджелика стигна до бунгалото.

Днес Синжун беше толкова студен и неодобрителен. Защо, защо, защо? Дълбоко в гърдите ѝ дълбаеше въпросът, с който не искаше да се измъчва: защо ѝ бе позволил да дойде тук? Беше повече от ясно, че въпросите ѝ го нервираха. Беше повече от ясно, че не искаше истината за ранните му години да бъде публикувана. Защо тогава, защо?

Може би и той се питаше колко знаеше тя в действителност, и това беше достатъчен мотив. Ако я задържеше на острова, той щеше да бъде в състояние да ѝ попречи да напише книгата си.

Ясно беше само едно: ако познаваше действителната причина, поради която Анджелика Дийн беше дошла на Хел, отдавна щеше да я отпрати.

Краката ѝ тежаха като олово. Тя отвори неохотно вратата и влезе в къщата. Така ѝ се искаше Бренда да беше дошла с нея.

Трябваше да намери сигурно място за писмото — то беше последното, получено от майка ѝ. Писмото беше изобщо последното изявление на майка ѝ. Онова, което беше написала починалата, щеше да ѝ помогне да нанесе толкова силен удар на Синжун Брейкър, че да го унищожи.

В кухнята Анджелика си наля чаша леден чай и застана замислено пред хладилника, напълнен вчера от Кембъл Миджли... малко след като Синжун си отиде.

Не беше гладна.

С чаша в ръка тя се запъти към дневната. Първо щеше да прочете още веднъж писмото, а след това да го скрие на сигурно място, докато напусне острова.

Дългите дантелени пердета се развяваха от морския бриз като корабни платна. Анджелика смръщи чело. Нима не беше затворила всички врати, преди да отиде със Синжун на площадката за хеликоптери?

Тя помисли малко и вдигна рамене. Явно беше забравила. Още при мисълта за съзливите думи на майка си изпита безкрайна тъга. — О, мамо...

От най-горното чекмедже се подаваха чифт бикини и то не можеше да се затвори добре. Анджелика пъкна червения сатен понавътре, после издърпа второто чекмедже. Пръстите ѝ намериха плика, залепен със скок от вътрешната страна на скрина.

Сутринта беше открила малко езерце на мястото, където моравата се спускаше към морето. Сега си взе чая и писмото и се запъти към сенчестото местенце, за да се настани под една огромна палма с дебели листа на брега на езерцето.

Синжун ѝ бе обяснил, че ще дойде при нея, когато си свърши работата. „Може и да се забавя“, бе допълнил той. Хладният му поглед я измери от главата до петите, върна се обратно към лицето, след което той се отдалечи, без да се сбогува.

Тя го бе обвинила, че е бил жена си, докато е получила кръвоизлив и е починала. Желязно овладеният гняв, начинът, по който мълчаливо се бе преборил със себе си, бяха единствената му реакция.

Анджелика остави чашата си на пясъка и извади от плика ухаещото на парфюм писмо от майка си, което беше с дата отпреди три месеца.

Винаги когато усещаше погледа на Синжун върху себе си, тя си представяше как той я докосва точно на това място.

По дяволите, тя познаваше цяла дузина хубави мъже, не бяха малко и мъжете, които настойчиво я бяха ухажвали, без тя да им реагира по никакъв начин. Какво толкова я привличаше у Синжун — дали пък не беше фактът, че не можеше да го има?

По дяволите.

Дали снощи, когато беше останал сам, той беше продължил да мисли за целувката, за ласките?

Я стига глупости. Ако изобщо бе помислил за нея, сигурно се беше развеселил от лекотата, с която бе получил, каквото искаше.

Бузите ѝ отново пламнаха.

Тя разгъна кремавата хартия. Най-отгоре с тъмнорозов шрифт беше написано името на майка ѝ. Марлен. Розовото беше любимият ѝ цвят.

Мила моя Ейнджъл,

Ти си някъде в Европа, мисля, че беше в Италия, и пишеш една от чудесните си статии за нещо, което с голяма вероятност пак няма да разбере. Експедиции за изравяне на древни кости или нещо подобно.

Знаеш, че винаги чета статиите ти. При това ми става хубаво, макар и малко тъжно, защото ти реши да носиш името на баща ми. Моят баща обичаше да пише през целия си живот — често съм ти разказвала това, — но никога не успя да публикува статиите си. Често се смееше на неумението си и казваше, че животът почти винаги пречи на хората да осъществят онова, което искат. Знам, че той щеше да се гордее с теб.

Ти ще прочетеш това писмо тук, в Сан Диего, не в Италия. Когато го прочетеш, аз ще бъда вече мъртва.

Не бъди тъжна, Ейнджъл. Спести си тъгата и я превърни в куража, който ще ти е необходим, за да направиш онова, което трябва: за мен и за хората, които обичах най-много на този свят.

Не исках да кажа това. Направи го за мъжа, който никога не ни е разочаровал. Той наистина не ни разочарова, Ейнджъл, през всичките тези години. Бях съвсем млада, когато Лари загина, бях почти момиче. Ти беше още бебе. Не знам как щях да се справя без добрия си приятел (Знаеш кого имам предвид.) Преди злополуката Лари работеше за него. Той се погрижи за нас, Ейнджъл. Той се стараше никога нищо да не ни липсва — докато някой го настрои срещу нас.

Тук мастилото беше толкова замазано, че Анджелика едва разчиташе думите на майка си. Тогава ли беше започнала да взима хапчета? Без да погледне, Анджелика посегна към чашата с леден чай и отпи голяма глътка, за да навлажни пресъхналото си гърло. После зачете отново.

Не смея да напиша името на приятеля ни (не е и нужно, нали?), само за сигурност, в случай че писмото случайно попадне в ръцете на онзи, когото трябва да накажеш. Знам, че никога няма да заговориш за това с чужд човек, но онзи мъж е жесток и зъл и трябва да бъдеш много, много предпазлива.

Мъжът, който ни причини цялата тази мъка, иска да измами нашия приятел в някаква сделка. За да осъществи това, той трябваше да се отърве от мен, тъй като му пречех. О, мила моя Ейнджъл, знам, ти си мислиш, че напуснах Сиатъл, защото така исках. Но това не е вярно. Нашият приятел ме отпрати. Първо ми каза, че се тревожи за нещо, което не може да сподели с мен.

Каза, че е много вероятно да съм изложена на опасност и би искал да ме изпрати на сигурно място.

Ейнджъл, никога не бива да се съмняваш, че нашият приятел е напълно невинен.

Боже, уморена съм. Трябва да пиша бързо и ясно, за да знаеш какво трябва да направиш.

Другият мъж, онзи, когото трябва да накажеш, назначи една отвратителна жена, която трябваше да приложи изкуството си върху нашия приятел и да му стане достатъчно близка, за да му измъкне важна информация. Жената не е важна, само той. Тя му беше любовница. Все пак успя да убеди нашия приятел, че е лудо влюбена в него и не иска в живота му да има и друга жена. Това бях аз. Затова той ме отпрати.

Сега онази жена е сгодена за нашия приятел. Той обеща, че ще продължи да ме посещава, когато се настаня в Сан Диего, но не спази обещанието си. Изпращаше ми само пари — като че ли не се бе погрижил предварително да живея с всички удобства.

Анджелика, аз имам нужда от него. Винаги съм имала нужда от него. Разбираш ли какво искам да ти кажа? Не искам да живея без единствения си приятел.

Когато узнах за другата жена, аз ѝ поисках сметка. Тя ми се изсмя в лицето. Разказа ми за онзи ужасен мъж, че имали интимна връзка, какво планирали и че нищо, което кажа или направя, нямало да ѝ попречи да осъществи плановете им. Обясни ми също, че приятелят ми поддържал връзка с мен само от съжаление. Сега желяел единствено нея.

Каза ми също, че му било неловко с мен, че съм била досадна. Освен това съм била твърде стара за него. Каза, че му омръзнало да бъде с мен и предпочитал да живее с жена, която е млада, красива и темпераментна — т.е. с нея.

Аз съм на четиридесет и шест години. Не съм млада, но не съм и чак толкова стара.

Опитай се да разбереш колко важен беше за мен приятелят ми. Не се шокирай, но през всичките тези години той ми беше любовник, Ейнджъл. Някога, в началото, той имаше жена на легло, а ти знаеш колко е почтен — не посмя да стори нищо, с което да я нарани. Когато най-после се освободи и можеше да се ожени за мен, онзи отвратителен тип изпрати проститутката си, за да ми го отнеме. Тя ще се омъжи за човека, който трябваше да принадлежи на мен.

Опитах се да предупредя нашия приятел, че тя иска да го унищожи, но той много се ядоса. Ейнджъл, онази ужасна, хитра жена вече беше разказала на приятеля ни, че съм разговаряла с нея. Тя твърдеше, че съм ѝ разказала ужасна история и съм решена да го отдели от нея. Историята, която уж съм си измислила, беше същата, която разказа на мен. Попаднах в капан. Той не пожела да ме изслуша. Каза, че съм си измислила всичко това, защото ревнувам, каза никога вече да не се доближавам до него... Каза, че съм наранила човек, който му е много близък, и никога вече не бива да разговарям с него. Накрая ми заяви, че вече не желае да ме вижда.

Разбираш ли, че след всичко това не мога да продължа да живея?

Все пак нашият приятел остана мил и великодушен. Изпрати ми пари. Трябва да знаеш, че той плаща наема на жилището ми. Винаги го е правил. Той плати и скъпото ти образование.

Анджелика усещаше болки в гърба и главата. Почеркът на майка ѝ ставаше все по-колеблив.

Това е лъжа, нали? Само малко. Разбира се, аз имах и други възможности. Ти имаш пълното право да ми се сърдиш. Ейнджъл, знам, че той продължава да ни обича, и винаги ще ни обича. Той е мъж със силни страсти, ако разбираш какво искам да кажа. Онази жена го накара да се почувства отново млад, и с това ще го задържи.

Спаси го, преди да го унищожат. Моля те, направи го, преди да е станало много късно.

От написването на това писмо бяха минали три месеца. Анджелика знаеше, че сделката, за която беше писала майка ѝ, продължава да е в ход. Но нямаше представа кога ще бъде завършена.

Моля те, спаси нашия приятел. Накрая ще ти кажа името на мъжа, който ми отне живота:

Синжун Брейкър.

Писмото продължаваше в този дух още три страници, но тя трябваше да си почине, да размисли. Следата на Синжун бе доста размита. Но Анджелика се постара да разрови пепелта и да намери достатъчно материал, за да го разобличи. Най-важното бе да си осигури директен достъп до него, за да проникне под маската му.

За нещастие тя не беше успяла да открие името на жената, за която пишеше майка ѝ.

В този момент тъмна сянка се плъзна над лявото ѝ рамо.

Анджелика спря да диша. Сгъна писмото, колкото можеше по-небрежно, стисна го в дясната си ръка, а с лявата посегна към чашата с чай.

Сянката над рамото ѝ порасна.

— Здравейте! Вие сте Анджелика Дийн, нали?

Анджелика вдигна глава и засенчи с ръка очите си, за да види неканената посетителка.

Синьо-черна коса обкръжаваше лице, което никой, все едно мъж или жена, не можеше да забрави лесно. Гъсти, красиво извити, черни

мигли падаха над очи с цвят, какъвто Анджелика бе виждала само веднъж досега — такива бяха очите на Елизабет Тейлър.

— Анджелика Дийн?

— Да.

Бърза усмивка пробяга по високите скули и подчерта красивата малка трапчинка вдясно от устата.

— Чък каза, че сте красива — обясни тя. — Това е вярно. Аз съм Лорейн Харт.

Тя назова името си, сякаш то трябваше да бъде известно на Анджелика. Младата жена отговори учтиво на поздрава и зачака.

— Вероятно най-доброто обяснение, което мога да дам за себе си, е, че принадлежа на Чък. — Лорейн се засмя и показа съвършените си бели зъби. После намигна на Анджелика. — Ние с вас знаем кой на кого принадлежи, нали?

— Да — отговори Анджелика и наистина беше съгласна с непознатата. Чък беше добра хапка. А Лорейн беше дяволски красива и напълно му подходеше.

Помислих си, че и вие скучаете като мен, и дойдох да си поговорим. — Лорейн носеше мека памучна рокля с кремав цвят и бризът я увиваше около тялото ѝ. Тя премести тежестта си на единия крак, за да подчертае красивата извивка на хълбока, и обърна лице към слънцето. — Чух, че днес пристигнала и приятелката ви.

— Да, Бренда.

Лорейн имаше пищен бюст. Талията ѝ беше тънка, коремът плосък, а леко издаденото хълмче под него беше обрасло с гъсти черни косъмчета, които се виждаха ясно през тънката рокля.

Явно Лорейн не носеше нищо под роклята.

В този вид тя се разхождаше из острова, или по-точно се предлагаше... И това пред мъже, които нямаха почти никакви възможности за секс!

— Вие сте журналистка — продължи Лорейн. — А приятелката ви?

— Тя се занимава с компютри. Експерт в създаване на системи и решаване на сложни проблеми.

Лорейн махна пренебрежително с ръка.

— Звучи убийствено. Аз съм модел. „Кой би си помислил?“

— Ах, да.

— Значи работите за някакъв вестник?

— Сега съм на свободна практика. По-рано бях във „Вериги“.

— Я виж ти! — Лорейн явно беше впечатлена. Тя приклепна и дългата цепка на роклята разкри фантастично дългия, загорял от слънцето крак, чак до дупето. — Защо сте напуснали списание като „Верити“? Да не са ви изхвърлили?

Анджелика не отговори на злобния намек.

— Реших, че имам нужда от нещо ново. Може би по-късно ще се върна в редакцията.

— Чък каза, че искате да пишете нещо за Синжун. За живота му. За какво ви е това?

— Искам да напиша биография.

— Историята на живота му? — Жената отметна коса назад и се разсмя — Дали е интересна?

Анджелика вдигна рамене и скри писмото на майка си в плика.

Дали Лорейн беше дошла тук само за да си разменят няколко учтиви думи, или беше специално изпратена? Дали някой се надяваше, че един женски разговор ще накара Анджелика да се почувства по-сигурна и да издаде какво знае за Синжун? Всеки път, когато се срещаха, тя усещаше, че той гори от желание да узнае отговора на този въпрос.

— Жадна съм — проговори измъчено Лорейн и хвърли поглед към чая на Анджелика.

Последното, което Анджелика искаше, беше да прекара по-дълго време с тази шеметна жена.

— Желаете ли чай? — попита неохотно тя.

— Много мило, от ваша страна. — Лорейн скочи на крака. — Има нещо важно, което искам да ви кажа.

Анджелика я погледна очаквателно.

Лорейн се поколеба, после се извърна настрана.

— Да идем в къщата. Ще седнем на терасата и ще си поговорим. Пътят до къщата беше изминат в мълчание.

Анджелика остави чашата си и влезе вътре. Когато прекоси дневната, сърцето ѝ изведнъж спря да бие и тя се обърна рязко. Писмото на Марлен беше до чашата и тя го остави на масичката!

Терасата беше празна, чашата ѝ стоеше самотна на масата.

— Лорейн! — Младата жена изскочи на моравата.

— Ето ме.

Анджелика се обърна ядосано. Лорейн се бе облегнала на стената в ъгъла на бунгалото.

— Ето къде сте били — промърмори Анджелика и се нарече глупачка. Жената беше скрила ръце зад гърба си, пликът не се виждаше никъде.

— Толкова ми е горещо — оплака се Лорейн. — Дойдох тук, защото духа вятър.

Анджелика се огледа изпитателно.

— Тук имаше един плик — проговори тя. — Оставих го до чашата.

Лорейн поклати глава.

— О, извинете. Исках да го отнеса в стаята, но бризът ме привлече. Заповядайте. — Тя извади плика иззад гърба си и го размахаше.

— Благодаря. — Анджелика стисна здраво скъпоценния плик и забеляза, че е топъл. — Отивам да донеса чая.

— Мисля, че вече не искам чай. — Лорейн прекоси терасата и обгърна с две ръце една от дървените подпори на перголата. — Аз знаех, че възнамерявате да напишете биографията на Синжун.

Анджелика се отпусна на дивана.

— Защо тогава ме попитахте?

— За да видя дали ще разкажете същата история, която чух от Чък.

— Защо мислите, че ще ви кажа нещо друго?

— Синжун не за първи път кара Чък да сводничи за него.

Анджелика се изчерви като рак.

Каква грозна мисъл.

— Мисля, че ние сме големи момичета и трябва да се разбираме. Едната със сигурност беше много по-голяма от другата.

— В този случай сте си извадили погрешно заключение.

— Е, поне отчасти.

— Какво трябва да означава това?

Лорейн опря брадичка на дясното си рамо и дари Анджелика с безизразен виолетов поглед.

— Означава, че вие използвате идеята за биографията като претекст да останете на острова.

В гърлото на Анджелика се надигна гадене и тя притисна ръце към стомаха си. Не, тази жена не беше прочела писмото, не беше имала време дори да го отвори.

— Нямам ни най-малка представа за какво говорите.

— Може би да. А може би и не. Извън факта, че Синжун представлява наистина интересен обект за биографията ви, не мога да отмина възможността, че сте потърсили и намерили най-добрия начин да си уловите един от най-търсените ергени в света.

В първия момент Анджелика я погледна слисано, после избухна в смях. Трябваше да прехапе устни, за да престане да се смее.

— Вие не сте единствената жена, която се смее, когато е нервна. Или когато я заловят на местопрестъплението. Възхищавате се от него, нали? И ви интересува не само защото искате да напишете биографията му.

— Разбира се, Синжун Брейкър е възхитителен мъж — ухили се Анджелика.

Лорейн се завъртя около дървената подпора и роклята се развя около тялото ѝ. Виждаха се целите ѝ гърди.

— Е, добре. — Тя спря да се върти, скръсти ръце и погледна втренчено Анджелика. — Аз не ви дължа добри съвети, но въпреки това ще ви дам един. Синжун Брейкър е дяволски опасен тип.

Анджелика чакаше мълчаливо.

— Съветвам ви да си съберете багажа и да си заминете. Кажете на червенокосата си приятелка да направи същото. Никога вече не се връщайте на този остров. Аз ще убедя Чък да ви откара с хеликоптера, уж по ваша молба, и...

— Не.

— Ако Синжун поиска обяснение, Чък ще му каже, че сте имали спешно повикване и сте заминали, без дори да се сбогувате.

— Не.

— Вие не ме слушате. — Лорейн направи крачка към нея. — Вече съм почти убедена, че сте дошли тук по съвсем друга причина и никак не ви интересува дали ще узнаете няколко пикантни подробности за тъпата си книга. Мисля, че сте дошли да изстискате Синжун по друг начин. Сигурна съм, че не е нужно да се изразявам поясно.

— Не, не е нужно. А сега си вървете.

Лорейн се наведе над Анджелика и опря ръце на облегалката на дивана.

— Вие ще си отидете. Моето място е тук. Не знаете с какво се захващате. Синжун не е мъж за вас. Той се занимава само с жени, които са като него, а вие съвсем не сте от тях.

Божичко, тази жена ревнуваше, нищо друго. Може би Лорейн Харт беше любовница на Чък, но тя искаше Синжун — Анджелика беше готова да се обзаложи, че е отгатнала правилно.

— Благодаря за предупреждението. Ще го запомня.

Гладкото лице се разкриви в злобна гримаса.

— Чуйте какво ще ви кажа. Ако наистина сте добра журналистка, трябваше да знаете, че Синжун Брейкър не допуска да му се пречкат, особено жени.

Анджелика погледна в безумно святкащите очи на Лорейн.

— Как мислите, дали ще разкажа на Синжун за какво си говорихме днес?

— Не, няма — отговори сърдито Лорейн. — Ние със Син сме така... — Тя потърка показалците си един в друг. — Той никога няма да ви повярва.

— Нали сте приятелка на Чък?

— Слушайте, давам ви шанс да се приберете на сигурно място. Това е последното ми предложение.

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Може би трябва да попитам Чък как вижда отношенията си с вас.

Лорейн отметна глава назад и се изсмя презрително. После се изправи и няколко пъти пое дълбоко въздух, за да се успокои. Гърдите ѝ се движеха неравномерно.

— Уверена съм, че няма да кажете нищо на Чък просто защото нямате достатъчно смелост. Всичко, което е преживял Син, е преживял и Чък. Той е бил винаги до него. Грижите на Син са грижи и на Чък. Каквото има Син, принадлежи и на Чък, и обратно. Разбрахте ли ме сега?

— Даже и вие? — попита Анджелика и се зарадва, че гласът ѝ не трепери. — Значи принадлежите и на двамата? Това ли искахте да ми кажете?

— Да! — Лорейн се наведе отново над нея. — Да, и това ми харесва. Ние с Чък се разбираме много добре, и така ще бъде винаги.

— Значи искате да изчезна, защото не можете да понасяте конкуренция?

Лорейн се изправи и приглади роклята си.

— Няма да повтарям. Каквото и да се случи оттук нататък, си остава за ваша сметка. Има хора, мъже, които са твърде силни и жизнени, и остатъкът от света не може да ги разбере. Те имат потребности, които трябва да бъдат задоволени, а хората не разбират това. Те са богове, които са слезли между дребните хорица, и трябва да намерят пътища да задоволят глада си.

— Майчице мила! — промърмори смаяно Анджелика.

— Не се смейте, глупачке! Синжун Брейкър има нужда от сила. Той заслужава да я има, защото е по-голям от всеки друг мъж. И той го знае. Когато иска да има една жена, той я получава. Щом свърши с нея, вече не иска да я вижда. А когато някой му се изпречи на пътя, реакцията може да бъде само една, и той действа.

— И как действа? — Анджелика стана от дивана, надявайки се Лорейн да не забележи как треперева краката ѝ. — Какво прави с тези жени, да не би да ги хвърля в джунглата? Или ги смазва от бой? Или пък...?

Лорейн отстъпи крачка назад.

— Нищо. Мисля, че най-после ме разбрахте. Живея в бунгалото Пуа-Кали, което се намира северно от голямата къща. Извън стените. Когато сте готова да си тръгнете, изпратете ми вест. Междувременно не забравяйте: ако Син ви поиска, ще ви получи. А след това ще гледа, колкото се може, по-бързо да се отърве от вас.

— Права ли съм в предположението си, че говорите от личен опит?

— О, не. — Лорейн разтърси глава. — Аз съм друга. Аз приличам достатъчно много на Син и знам как да общувам с него. Вие не сте като него. Вие сте като другите.

— Кои други?

— Онези, които вече не са тук.

8

— Искаш ли да поговорим?

Синжун, който тъкмо искаше да пъхне лист хартия във факса, поставен на покритото с кожа бюро в стаята си, спря насред движението.

— Влез, Чък — каза той, когато приятелят му вече беше прекошил стаята, за да си налее сода от току-що отворената бутилка.

Чък вдигна чашата си за поздрав.

— Реши ли да я изпратиш обратно?

Синжун се направи, че не разбира.

— За какво говорим?

— За красивата руса биографка, мис Анджелика Дийн. Онази, която те кара да се държиш така нетипично.

— Аха. — Синжун грижливо пъхна листа с цифри в апарата и си представи с какъв копнеж го очакваше Мери Барет в Сиатъл. — Как ти хрумна, че съм решил да я отпратя?

Чък вдигна чашата и пи, докато късчета лед загракаха по зъбите му.

— Споменатото нетипично поведение ме наведе на тази мисъл. — Той изтри устата си с опакото на ръката. — Синжун Брейкър да крещи пред целия свят!

— Говориш глупости.

— Ами тази сутрин? На площадката! Очи в очи с красивата журналистка, а в погледа ти се четеше диво желание да ѝ извиеш красивото вратле.

Факсът даде сигнал и изплю отговора.

— А аз си мислех, че си неразположен. Какво си направил? Да не си сложил телескоп на покрива?

— Кембъл Миджли — отговори ухилено Чък. Отвори си кутия с ядки и изсипа половината в шепата си.

— Малката би могла да ме накара да променя едно от най-важните правила в живота си — обясни мрачно Синжун.

— А именно?

— Никога да не губя търпение.

Няколко ядки паднаха на килимчето в краката на Синжун и Суифти стана от мястото си, за да ги събере.

— Искаш да кажеш, че вече си нарушил едно от най-строгите си правила два пъти за един ден.

— По дяволите! Къде е бил Кембъл?

— В еврокоптера.

— И какво е правил там?

— Момчето е лудо по хеликоптерите. Направихме обиколка. Каза, че отишъл да огледа и случайно чул разговора ти с момичето.

— Недей да ръсиш ядките по пода — промърмори сърдито Синжун. — Не са добри за кучетата. Кажи на Кембъл да стои далече от хеликоптера, иначе ще се наложи аз да му кажа. При това няма да загубя търпение, но въпреки това няма да му е приятно.

— Остави на мен. Искаш ли няколко ядки?

Синжун поклати глава.

— И защо Кембъл е изпитал потребността да разкаже тази история точно на теб?

— А аз си мислех, че си осведомен за Кембъл.

Синжун чакаше търпеливо.

— Откакто е тук за ваканцията, той е полудял по Лорейн.

— Какво? — Синжун се отпусна тежко в креслото си. — От Анджелика Дийн към Лорейн? Може би съм твърде ограничен, но не разбирам връзката.

— Много е просто. Още преди няколко седмици дойде при мен и ми каза да предприема нещо, защото ти не харесваш Лорейн.

— И ти се хвана на въдицата му?

Чък напълни устата си с ядки и извъртя очи.

— Какво означава това?

— Човече, аз си мислех, че си забелязал колко странно се държи малкият. Провъзгласил се е за защитник на всяко същество от женски пол, което живее на острова. Мисля, че днес искаше да ми каже следното: теб не те бива да общуваш с жени, които той нарича меки. Ти не си мил — това е негов израз, не мой, — държиш се зле с Лорейн, а днес се разкрещя на бедната малка мис Дийн.

— По дяволите.

— Прав си. И аз не бих могъл да го изразя по-добре. Всъщност това изобщо не ме интересува. Все ми е едно, че не харесваш Лорейн, даже като се има предвид фактът, че това не е истина. И двамата го знаем. Но дори и да беше така, тя щеше да остане напълно студена.

Синжун кимна. Как един толкова интелигентен мъж можеше да ослепее от любов по такава жена?

— Проблемът е, че... — продължи Чък, без да престава да дъвче.
— Ами, бедната малка мис Дийн направи нещо, което се удава на твърде малко хора: успя да те извади от равновесие. Ако Кембъл е прав, ти си офейкал и си я оставил задяна в сълзи.

— Заляна в сълзи? Сигурен ли си?

— Така каза Кембъл.

— Не е плакала. Вниманието ѝ беше съсредоточено в онова, което знае за мен. — Той отпи голяма глътка сода. — Не искам да я пусна. Искам да я задържа тук, докато открия какво точно иска и какво знае в действителност.

— Как ти хрумна, че тя може да знае нещо важно?

— И аз не знам. Например за живота ми в Блис. Какво ще кажеш за онези дни, Чъки? Звъни ли нещо в душата ти? Няма да говоря за щастието ти, когато клатиш леглото с Лорейн.

— Блис? — повтори съвсем тихо Чък.

— Ами да, Блис.

— Велики Боже... да не искаш да кажеш, че мис Дийн е открила всичко това?

— Ами да. Била е там.

— Не мога да повярвам.

— Даже се е сприятелила със старата мисис Калър.

— За да напише успешна биография, мис Дийн трябва да създаде добра смес от професионални и лични аспекти — обясни поучително Синжун. — Тя сама ми го каза. Грубо преведено, не може да продаде историята на живота ми, ако не я напълни с достатъчно мръсотия, за да накара хората да прелистват страниците.

— Открила ли е нещо за...

— Разбира се.

— И какво точно?

— За кръвоизлива. За... за бебето. — Синжун стана и обърна гръб на приятеля си. — Историята с боя.

— Велики Боже! — изсъска ядно Чък. — Съжалявам, че я доведох.

— Не съжалявай. Тя знае само онова, което ѝ е казала мисис Калър, а то е нищо. Същото беше написано и в полицейския доклад.

— Сигурен ли си?

— Да. Тя се опита да ме предизвика. Това беше моментът, който е проследил Кембъл. Тя ме притиска до стената и се опитва да ме накара да кажа нещо, за което после ще съжалявам.

— Разкарай я отгук.

— Да, за да продължи да рови, докато намери търсеното съкровище? В никакъв случай. Тя ми даде да разбера, че може да напише биографията ми, все едно дали искам, или не. Сигурно познаваш неавторизираните гадости на книжния пазар и можеш да си представиш какво ще излезе.

— Сигурно има начин да я спрем.

— Разбира се, че има. Само ми дай време. — Синжун се обърна и погледна настойчиво приятеля си. — Остави тази работа на мен, моля те.

— Щом така искаш.

— Да, така искам.

Чък поклати замислено глава.

— Е, добре. Да сменим темата. Първо имам един въпрос. Помниш ли чартърния хеликоптер, за който говорихме?

Синжун се чувстваше безкрайно изтощен.

— Онзи, който се предлага за продажба?

— Точно той. Мисля, че собственикът му има парични затруднения. Все още се опитва да прикрие урагана с финансови инжекции. Машината е точно за нас. И без това имаме нужда от резервен хеликоптер. Вече я разгледах.

— Кога?

— Отведох Фран в Кауай.

Синжун смръщи чело и отново попита:

— Кога?

— Веднага след приятния ти разговор с Анджелика. Върнах се едва преди малко.

— И Кембъл беше с теб?

— Ами да. Но заговори за теб едва по обратния път.

Синжун потърка челото си.

— Защо имам глупавото чувство, че вече не контролирам живота на острова? Фран дори не намекна, че има намерение да отиде в Кауай.

— Според мен всички са на мнение, че предпочиташ да те оставят на спокойствие, Фран отиде да види приятелите си и ще остане през нощта. Обещах да отида да я взема утре следобед. Сигурно ще бъде много кисела, ако ѝ се наложи да чака в работилницата.

— В работилницата?

— Струва ми се, че чувам лоши шумове при кацането на еврокоптера. Някъде в предната част. Записах си час в Лихуе и ще направим основна проверка с някой от механиците.

— Това може да трае дълго.

— Точно така. Затова би могъл да дойдеш с мен и... О, забрави.

— Не. Идеята е чудесна. Ще дойда с теб с другата машина. Ще я изпробвам и тъкмо ще доведе Фран. Две мухи с един удар.

— Мисля, че идеята не е добра, Син.

— Идеята е фантастична. Вече започва да ми писва да седя на едно място, пък и никой няма да узнае, че ще напусна Хел за няколко часа. Значи животът ми не е в опасност.

Чък изкриви лице и прехапа долната си устна.

— Хайде, махай се оттук — засмя се Синжун. — Върви и се обади на Фран. Кажй ѝ, че я чака голямо щастие, защото съм решил да я отвлека. Уреди нещо с хората от чартъра и ѝ кажи къде да ме чака. Уговорете точен час.

— Син...

— Марш оттук! — Телефонът иззвъня. — Хайде, Чък. И престани да се тревожиш за мен, чуваш ли?

Чък се запъти колебливо към вратата и Синжун посегна към слушалката.

— Ей, Чък?

— Да?

— Благодаря ти, приятел. За всичко.

— Моля, моля.

— Синжун Брейкър — проговори механично той в слушалката, докато следеше с поглед Чък, който вдигна палец за поздрав и излезе от стаята. — Кой е?

— Добре ли си? — попита мек женски глас.

— Кой говори?

След една не особено ласкателна дума женският глас продължи вече по-спокойно:

— М. А. Б. Мери Абернати Барет. Мери, Син. Твоята дясна ръка, човече. Онази, която събира в едно цяло частите на империята ти, докато ти се печеш на слънцето.

Синжун въздъхна облекчено.

— Здравей, Мери. Радвам се да те чуя.

— Има ли някой при теб?

Синжун извъртя очи към небето.

— Не, никой. — Той включи телевизора и намали тона.

— Гласът ти звучи странно — продължи Мери. — Трябва да обсъдим някои важни неща. Факсът, който ми изпрати. Не си записал цифрите на международната група.

— Така ли?

— Кой е при теб?

— Никой, Мери, само ти и аз, кълна се — отговори бързо той.

— Погледна ли цифрите на международната група, Син?

— Все още не съм видял подробностите. През последните два дни тук е много оживено.

Мълчанието на Мери Барет трябваше да му напомни, че просто е изчезнал от Сиатъл и е предоставил на нея да отблъсква възможните изстрели, които като нищо щяха да се посипят по „Керц-Брейкър“. Мери мислеше като повечето хора, а именно, че трите злополуки са били случайни. Тъй като беше корава делова жена, тя предполагаше, че той се е уплашил и реагира свръхчувствително — затова се е скрил на Хел. Синжун се питаше дали тя щеше да съумее да остане хладна, ако върху колата ѝ беше връхлетял изгубил управление циментовоз — а тя беше сама вътре.

— Не можеш да си представиш какви работи стават тук — заговори най-после той. — Мога само да ти кажа, че сме се превърнали в нещо като централна гара.

— Как така? Ти твърдеше, че само най-близките ти сътрудници знаят, че си на острова и че никой не бива да научи, докато не решиш нещо друго!

Синжун обмисли грижливо следващите си думи.

— Реших, че това е подходящото време да се занимая с един личен проект, който отдавна ме вълнува. — Трябваше да внимава за формулировките. — Намерих човек, който да напише биографията ми, и сега работим заедно.

— Биография? — Възбуденият глас на Мери го нарани болезнено. — Защо, за Бога, ти трябва биография?

Точно там беше проблемът: той не можеше да признае, че малката журналистка буквално го беше изнудила да се съгласи. Но каквото и обяснение да дадеше, то щеше да прозвучи глупаво. Той пое дълбоко въздух.

— Мисля, че за всички ще бъде добре, ако престанат да обръщат толкова внимание на хора от света на развлеченията и научат нещо човече за важни личности в бизнеса и индустрията.

Мери едва успя да преглътне развеселеното си изпуктяване.

— Щом така искаш. Значи си имаш биограф? И си го поканил на Хел?

— Ами... да.

— Е, един биограф не може да се нарече стълпотворение.

— Пристигна и още някой.

— А именно?

Нямаше смисъл да крие от Мери. Ако не й кажеше, Фран, която много се стараеше да надмине Мери като негова довереница, непременно щеше да го направи.

— Дошъл е човек от компютърния бранш.

— И защо, по дяволите?

Синжун премести телефонната слушалка на другото си ухо.

— Стимулиране на комуникацията. — Защо да не приложи на практика уменията на Бренда Батърс? Тя беше способна жена.

— Какво каза? — В гласа на Мери прозвуча изумление. — Аз смятах да поръчам нова линия в тукашните ни комуникации. Имахме проблеми. Да не сме се отказали от учтивостите?

— Щом така смяташ.

Какво му ставаше? Обикновено нямаше търпение да се захване с поредния световен проблем.

— Наистина така смятам. Какво имаш от Лейбър? — Гарт Лейбър и проклетият му чудодеен крем за лице, сделката, която се опитваха да довършат, най-досадното нещо на света.

— Когато Лейбър изпадна във финансови затруднения, това беше щастлив ден за нас. Смятам, че ще стане голяма работа, Син. Огромна. Четеш ли докладите, които ти изпращам?

Понякога лъжата беше истинско облекчение.

— Не. — Мери много обичаше да подчертава прецизните си работни методи.

— Божичко, какво щастие е, че поне единият от двамата ни е добре информиран. Впрочем онзи пикльо Ейкър е решил да води война с нас. Явно е повярвал, че когато ти не си наблизо, е осенен от Божията благословия и има право да бъде главнокомандващ.

Питър Ейкърс, специалист по дългосрочно планиране в „Керц-Брейкър“, беше интелигентен честолубив мъж Син се ухили.

— Питър е добро момче. Дай му малко повече свобода. Вероятно се опитва да бъде галантен и да те ухажва.

— Пфу!

Син отдалечи слушалката от ухото си.

— Той знае, че ти си моето второ аз — обясни той, когато ухото му престана да бучи. — Ако ти не се справиш с него, ще се намеся аз.

— Разбира се, че ще се справя.

В някои отношения беше утешително да знае определени неща предварително.

— Така си и мислех. Обещай ми да следиш всяко движение на Лейбър и ме осведомявай какво става.

— Той настоява да се срещнете. Колкото се може по-скоро.

Синжун вдигна очи към тавана.

— Да, ясно. — Очакваше да чуе тези думи. — Щом мога, ще уредим среща.

— Как мислиш, не бих ли могла да го доведе при теб и да...

— Не.

Кратко мълчание.

— В момента всички вестници и списания съобщават за най-новите постижения на специалния му крем за лице. Ако се съди по рекламите, само след седмица четиридесетгодишната жена заприличва на тийнейджърка.

— Ами ако заприлича на бебе?

— Не говори глупости, Синжун. Пресата вдига голям шум около този глупав крем и според мен имаме добър шанс да се включим в

играта.

— Ти си възбудена.

— Ти на друго мнение ли си?

И той беше възбуден, но по съвсем друга причина. „Тук е много оживено.“

— Да, да. — Той се претърколи по корем и се прокле наум.

— Какво каза, Синжун?

— Казах да. Играта наистина е възбуждаща. — Още веднъж по дяволите! Незнайно кога по време на разговора Анджелика беше изникнала в мислите му, с леко поклащащи се хълбоци, крехка и нежна, и реакцията му беше така бурна, че го накара да се почувства неловко. — Слушай, Мери, не е ли по-добре да отложим срещата с Лейбър?

— Невъзможно.

Тя беше права, той го съзнаваше.

— Не за дълго. Само до... — Докато успееше да предотврати тържественото си, но твърде ранно погребение.

Лейбър държи на лична среща.

— Ще го направим, но не много скоро.

Въздишката на Мери можеше да се чуе и без телефон от Сиатъл до Хел.

— Той предложи вторник. Мисля, че мога да го задържа още една седмица. Достатъчно ли е?

Десет дни. Десет дни, през които щеше да чака Анджелика Дийн — или който и да е друг, — да си разкрие картите и да премине в нападение. Времето трябваше да му стигне.

— Кажи на Лейбър, че ще се срещнем следващия вторник. — Ако останеше още малко в тази луксозна клетка, щеше да превърти. Принудителната изолация го подлудяваше до такава степен, че не можеше да мисли за нищо друго, освен как да доведе в леглото си жената, която беше твърдо решена да го извади от равновесие.

— Защо не дойдеш тук един ден по-рано? — попита с надежда Мери.

Синжун не отговори веднага.

— Вече ти казах, че ще ми е много трудно да дойда. — Той подръпна нервно бялата памучна завивка.

— Трябва да бъдеш отпочинал и в добра кондиция за срещата. Нали познаваш Лейбър. Той има нужда от пари, но с неудоволствие се разделя от онова, което му принадлежи.

— Дядо Коледа е мъртъв. Светът е жесток.

— Можем да вечеряме заедно, Син. — Гласът ѝ стана учудващо нежен. — А после да обсъдим всичко, което ни е необходимо за преговорите.

Синжун потърка болезнено пулсиращото си чело.

— Не мисля, че... — Какво толкова, нямаше да го заболи, ако ѝ дадеше онова, което желаше. — Добре, можем да го направим. Звучи обещаващо.

— И ще стане, ще видиш. — Тонът ѝ прозвуча като котешко мъркане, което доста време го бе топило на най-подходящите места.

— Нека да отидем на някое спокойно местенце.

— Ще вечеряме у нас. Тук е най-спокойно.

По дяволите, той не искаше това.

— Не искам да ти създавам трудности.

— Ще сготвя с удоволствие за теб.

Каква каша забърка! Е, там поне нямаше да проверява стените и да търси пожарните стълби.

— Благодаря, Мери.

— Аз ти благодаря, Син. При някой от следващите разговори ще уточним подробностите. — Тя затвори телефона.

Дискретно чукане на вратата намекна, че някой беше очаквал телефонният разговор да свърши.

— Влез!

Ендерс влезе в спалнята с вирната брадичка и здраво стиснати устни под грижливо поддържаните мустачки.

— Съжалявам, ако ви попречих, мистър Брейкър. — Той затвори безшумно вратата и стъпи на топло кафявия дървен под. — Знаете ли... възложиха ми да ви съобщя, че в седем и тридесет ще има вечеря. Коктейлите са час преди това.

Синжун изръмжа недоволно и остави слушалката. Вече беше почти шест. Претърколи се настрана и седна в леглото.

— Някой да не е решил да даде парти?

— Така изглежда.

Имаше дни, в които много му се искаше наоколо да няма никой, който да му казва какво трябва да се прави.

— Май има нещо, което искате да ми кажете, Ендерс? Нещо ви мъчи?

Ендерс вдигна многозначително рамене и раздвижи рунтавите си вежди.

— Не, освен ако не се интересувате от нашите досадни или, по-добре казано, глупави дребни домакински проблеми. И то такива, които не биха се появили, ако не бяхме отворили острова и обятията си, фигуративно казано, за две напълно чужди лица. Доколкото си спомням, бяхме се споразумели да спазваме предпазливост.

— Аха. Е, кажете ми за какво става дума.

— Мис Батърс се обади на мисис Миджли. Възмущението в гласа на Ендерс беше така искрено, че Синжун с мъка успя да задържи смеха си.

— Наистина ли? — промърмори със сведена глава той. Никой не би посмял да се изсмее в лицето на Ендерс Лойд-Уорти. Синжун не можеше да разбере защо, но верният му слуга мразеше даже сянката на мис Батърс.

— Точно така — отговори възмутено Ендерс. — И не само се обади, ами и изказа предпочитанията си към определени ястия. Изреди й алергиите си. Изброи продуктите, които не понасяли на чувствителния й стомах, и така нататък, и така нататък.

— Божичко!

— Много добре, мистър Брейкър. — Ендерс издуха невидима пращинка от ръкава си. — За съжаление мисис Миджли не реагира правилно. Мис Батърс — впрочем тя размисли и обяви, че нямала нужда от почивка, та мис Батърс каза, че била свикнала да се храни редовно и по възможност разнообразно, а мисис Миджли отговори, че за нея е чест да изпълнява всяко желание на новата ни гостенка.

— Май не разбирам какво общо има всичко това с мен...

— Мисис Миджли реши да направи най-подходящото за случая. Съобщи ми, че според нея вашето желание е гостите ни да получават всичко необходимо. Така се стигна до идеята за вечеря и парти. Мистър Джил и приятелката му, онази мис Харт, вече заявиха присъствието си.

— Чък си отиде преди малко. Не каза нито дума за радостното събитие.

— Вероятно е загубил ума си от предстоящата нощ, сър. Вероятно е усещал, че не може да намери думи, с които да изрази въодушевлението си.

— Не разбирам.

— Уведомих мисис Миджли, че вие вероятно няма да споделите ентузиазма ѝ. Според нея това не било толкова важно. Веднага възложи на Кембъл да отиде лично в бунгалото край лагуната и да връчи поканата. След това трябва да придружи мис Дийн до къщата. Очевидно съществуваха известни съмнения дали дамата ще е в подходящо настроение.

Синжун стана от леглото.

Усмивката на Ендерс беше повече от саркастична.

— Както вероятно знаете, мис Франс Симкокс е заминала. Иначе съм сигурен, че и тя щеше да дойде.

— Някой помисли ли да ме попита дали желая да организирате това проклето парти?

— Нали затова дойдох при вас, мистър Брейкър, да ви попитам. Само една дума, и ще се постарая да ви извиня.

— Направете го.

— Много добре. Ще попреча на Кембъл да отиде при мис Дийн. Когато дойдат другите, ще ги отпратя. С малко повече късмет, ще стигна и до Уилис, преди да е напуснал бунгалото си.

— Уилис? — Верният му приятел почти не говореше и никога досега не беше участвал в светски забавления. Той ненавиждаше подобни събирания. — Защо мисис Миджли е поканила и Уилис? Как, за Бога, е успяла да го накара да се съгласи?

— Това не е дело на мисис Миджли, сър.

— Но нали току-що казахте...

— Поканата е от мис Батърс. — Ендерс движеше шията си като нервна костенурка. — И той е приел.

В този момент Синжун се сети колко му бе скучно на острова.

— О, по дяволите! Защо да им развалям удоволствието, щом са решили да се забавляват? Какво като не съм в настроение? Нека заповядат.

Може би пък вечерта щеше да се окаже приятна.

9

Обезпокояващо невинната усмивка на Кембъл Миджли и невинният му поглед накараха Анджелика да извърне глава.

— Искате ли нещо? — попита го тя. Двамата стояха на вратата на бунгалото. Той беше дошъл при нея, но не казваше нито дума. — Кембъл?

Момчето пое дълбоко въздух през носа и показа сивата си тениска. Отчасти скрито от пръстите му, на гърдите беше написано страшното заявление: „В смъртта всички сме единни“. Усмивката му стана още по-широка.

Анджелика се почувства неловко.

— Ще влезете ли? — Надяваше се, че той ще откаже.

— О, да. — Кембъл, як двадесет и една годишен момък с къса тъмна коса, влезе спокойно в дневната. — По-добре ли сте вече? Щях да дойда по-рано, но знаех, че трябва първо да преодолеете изтощението си. В повечето случаи човек има нужда да остане сам, за да облекчи болката си.

— Много съм добре, благодаря. — С изключение на последните остатъци от главоболието, което я нападна веднага след излизането на Лорейн.

— Вие сте много смела. — Той докосна бузата ѝ.

Анджелика едва успя да се овладее, за да не направи изплашен скок настрана.

— Благодаря.

— И много, много красива. — Докосването премина в бегла милувка, след която Кембъл бързо отпусна ръката си.

Досега денят беше отвратителен кошмар и тази нова среща с нищо не подсказваше, че положението ще се подобри.

— Благодаря ви, че сте толкова мил — продължи Анджелика. — По някаква специална причина ли дойдохте?

— Да.

Тя склони глава встрани.

— Изпратиха ме да ви придружа до неговата къща. Но първо искам да се уверя, че разбирате най-важното: тук не сте сама. Аз няма да допусна да ви се случи нещо лошо.

Кожата на главата ѝ изтръпна и усещането бе много неприятно.

— Това е мило, от ваша страна, но аз съм на сигурно място.

— Ще ви разкажа една тайна, защото знам, че мога да ви имам доверие.

Тя вдигна ръка, за да го спре, но той продължи невъзмутимо:

— Мама не знае, дори на нея не съм казал. Не искам да я безпокоя. Знам кога ще дойде подходящият момент да ѝ го кажа. Вече не съм в колежа в Баркли.

Анджелика стисна юмруци. Не искаше да му бъде изповедник.

— Когато най-после открих коя е истинската ми мисия, реших, че не бива да оставам повече там.

Тя знаеше, че по-късно ще съжалява, но въпреки това попита:

— И коя е истинската ви мисия, Кембъл?

— Да намеря хармонията в живота със себеподобните си мъже и жени. Получих големия дар на съчувствието към всички онези, които страдат, защото са слаби. Най-голямо е съчувствието ми към жените, защото са раними. Задачата ми е да спасявам слабите и да ги защитавам. И да наказвам хората, които ги нападат.

— О! — Стомахът на Анджелика се преобърна. — Това звучи наистина героично. Когато имам нужда от защитник, непременно ще се обърна към вас. Много ви благодаря, че сте загрижен за мен — добави бързо тя.

Усмивката му стана още по-загадъчна.

— Разбирам, още не сте готова да приемете помощта ми, но аз не ви се сърдя. Никога не забравяйте, че съм тук, че съм с вас. И стойте далече от него.

— За мистър Брейкър ли говорите? — попита тихо тя.

— Той е жесток човек. Вие не сте първата жена, която става жертва на безумния му гняв. Аз ще го наблюдавам.

Анджелика погледна в пламтящите очи на момчето. На пръв поглед мило, открито съществуване.

— Вижте, аз...

— Имах щастието да срещна група хора, които ми помогнаха да разбера каква е задачата ми в този лош свят. Те бяха загрижени, защото

реших да се отдалеча за малко от тях, но всъщност нямаше защо да се тревожат: съдбата пожела да дойда тук. На острова имам достатъчно работа. — Очите му я пронизваха настойчиво. — Трябва да дойдете на вечеря. Анджелика го погледна смаяно.

— Какво?

— Наредиха ми да ви придружа до къщата му, където ще вечеряте. Там ще бъде и Чък. И Лорейн. — Той затвори за миг очи. — И приятелката ви мис Батърс. Вероятно ще дойдат също мистър Лойд-Уорти и Уилис. Тази вечер мис Симкокс е в Кауай. Разбира се, ще присъства и мистър Брейкър.

Да се изправи още веднъж срещу Лорейн — и то в една стая със Синжун?

Не! — Анджелика усети как цялата се скова. — Не, боя се, че това е невъзможно. Имам си работа. Моля ви да ме извините.

— Мама ме помоли да ви кажа, че по желание на мис Батърс приготвя специални ястия. Мис Батърс ѝ помага в готвенето.

— Велики Боже! — Бренда се чувстваше навсякъде като у дома си.

— И мистър Лойд каза същото. — Кембъл се ухили и изведнъж се превърна в съвсем нормален младеж. — Трябваше да видите как я зяпна! Като че е дошла от друга планета. След това измърмори нещо за селяните и еснафите от Йоркшир. Знаете ли, според мен мистър Лойд-Уорти не харесва особено Йоркшир.

Анджелика едва не избухна в смях.

— Значи вечеря...

— Точно така. Преди това коктейли. Мама е много развълнувана

— По кое време трябва да бъда там?

Момъкът погледна часовника си.

— Ами веднага. За коктейлите. Вечерята е след един час.

Анджелика си напомни да се погрижи за изпращането на останалите си дрехи от Кауай.

— Значи нямам време да се облека официално. — Тя разпери ръце и погледна късата си мрежеста рокля от бял памук, облечена над тесен корсаж и подходящ клин. — Това май не е подходящ тоалет за официална вечеря?

Когато Кембъл втренчи поглед в роклята и я разгледа с пълно съсредоточаване, Анджелика си пожела да не беше задала този въпрос.

— Намирам, че изглеждате прекрасно — проговори най-после той и възхищението в гласа му беше напълно искрено. — Но мисля, че е добре да си вземете пуловер.

Явно бе видял всичко, което му трябваше. Анджелика кимна.

— Добре, ще дойда, както съм. Не ми трябва дебел пуловер. — В едно беше сигурна: при всяка среща със Синжун Брейкър тялото му реагираше незабавно. Нейното също. Може би трябваше да използва това в своя изгода — макар че това я плашеше. Тя се усмихна смело на Кембъл. — Само да се среща и тръгваме.

Непредубеденият наблюдател би възприел сцената, която предлагаше просторната тераса, заобиколена от три страни с великолепа, буйно растяща, градина, като луксозна и приятна, ала Синжун имаше чувството, че изведнъж се е озовал на снимачната площадка на „Далас“ или в сцена от лоша сапунена опера.

А тя още не беше дошла.

Той отиде в ъгъла, който беше най-отдалечен от *гостите* му, и се облегна на дървения парапет. Внезапният слаб дъжд беше направил земята мека и ароматна. От банановите дървета, които растяха в един ъгъл на градината, падаха тежки капки. Ароматът на белите цветове на кафееното дърво изпълваше душния въздух.

Защо, по дяволите, ѝ трябваше толкова много време да се приготви?

Синжун погледна към езерата и неволно се възхити на трепкащите оранжеви отблясъци, които запалените факли хвърляха върху водната повърхност.

— Как мислите, кога ще се появи мистър Уилис? — попита зад него звучният глас на мис Батърс.

— Уилис — поправи я механично той. Тази вечер явно беше в ролята на втори домакин.

— Да, точно това казах.

— Без мистър. Той е само Уилис.

— Как е фамилното му име?

— Нещо с много гласни, което не може да се произнесе — намеси се в разговора Лорейн. Тя пиеше водка с тоник, със съвсем малко тоник, и от изпития алкохол вече леко заваляше думите. — Не се бойте, малка... Е, както и да е, исках да кажа, че Уилис няма да дойде. Той не е любител на подобен род представления.

Но като по команда в тоя момент от другия край на градината се появи грамадна фигура. Уилис, който напразно се бе опитал да изглежда малко по-цивилизован в мека синя риза и дълъг сив панталон, вървеше бавно към верандата.

Без да каже дума, той изчезна в къщата. Бренда Батърс отметна глава назад и се изсмя гърлено.

— Великолепно! Никога не съм виждала такъв чудесен мъж. Невероятно секси. Господи, сигурно всички жени си мечтаят да му смъкнат дрехите от гърба, не мислите ли?

В дупката от мълчание, която последва думите ѝ, Синжун най-после видя онази, която беше очаквал. Анджелика Дийн, придружена от Кембъл Миджли, изкачи стъпалата на терасата под арката от увивни растения.

— Ейнджъл! — извика Бренда. — Ето те най-после. Защо, за Бога, се забави толкова дълго? Пропускаш чудесно забавление.

Ако шумното посрещане на приятелката и я накара да се почувства неловко, Анджелика не се издаде с нищо. Тя се надигна на пръсти, целуна Бренда по бузата и я потупа по ръката, после се обърна към останалите.

— Здравейте. Съжалявам, че закъснях, но едва сега разбрах, че съм канена на вечеря.

Синжун остана в сянката. Тази жена беше направо зашеметяваща. Беше дребна и крехка, но всеки сантиметър от тялото ѝ го привличаше властно. Косата ѝ беше вдигната на тила, отделни немирни кичурчета се къдреха около лицето ѝ. Широката мрежеста рокля, в която много други жени биха изглеждали безформени, подчертаваше красотата на тялото ѝ. Съвършено закръглените ѝ гърди бяха стегнати в тесен корсаж без презрамки и неустойимо привличаха мъжките погледи. Явно това беше единствената функция на корсажа, защото като предпазно средство от течение той беше напълно безсмислен.

Така му се дося да смъкне от гърдите ѝ това парче плат...

Синжун премести тежестта на тялото си върху другия си крак и въздъхна.

Кембъл промърмори нещо и забърза към къщата. Лорейн, увиснала на ръката на Чък, се запъти към Анджелика.

— Как върви биографията?

— Отлично.

Лорейн носеше рокля до коленете от тънко сребърно ламе. Страничната цепка стигаше до самия край на бедрото, а тесният корсаж едва удържаше пищните ѝ гърди.

— Какво да ви донеса за пиене, мис Дийн? — попита Ендерс. Тя се поколеба, и той прибави: — Моето шабли с лимон е изключително освежаващо. Наливам го върху на чукан лед.

— Благодаря ви, звучи наистина примамливо — отговори Анджелика толкова тихо, че Синжун едва я разбра.

— Звучи като пунш за детски рожден ден — обяви презрително Лорейн. — Защо не се присъедините към възрастните и не пиете водка с тоник?

— Аз обичам шабли и намирам, че е подходящо за мен.

Бренда бе разположила стола си така, че да се открива гледка към къщата. За вечерята тя бе облякла зелен панталон с подходяща риза, този път от коприна, и седеше с протегнати дълги крака.

— Как мислите, защо Уилис се забави в къщата? — попита почти сърдито тя.

Никой не отговори.

— Какво има за вечеря? — попита нетърпеливо Чък, обърнат към Ендерс.

— Мисис Миджли е много тайнствена, но...

— Изненада — ухили се Бренда. — Трябва да почакате.

— Боже, дано не е някое от здравословните ѝ ястия — въздъхна тежко Чък. — Син ще получи пристъп.

— Наистина ли ще получиш пристъп, Син? — попита високо Лорейн. — Престани да се криеш в сянката. Ела при нас.

Мъжът се отдели от парапета и се присъедини към групата.

— Добър вечер, Анджелика. Радвам се, че дойдохте.

Тя го погледна право в очите и дълго не отдели погледа си. След това рязко се обърна.

— Изплюй камъчето, Бренда — проговори шеговито тя. — В какво си въвлякла бедната жена?

Синжун гледаше като замаян гърба ѝ, меко закръглените хълбоци под мрежестата рокля. Отвори уста и усети как пулсът му заудря неравномерно на най-нежеланото в момента място. Тази жена го подлудяваше.

— Ако ти сервира пирожки от соево брашно, ще те отведе вкъщи и ще ти стотвя истинско мъжко ядене — оповести тържествено Лорейн и се залови за ръката му. Тя се извъртя предизвикателно и гърдите ѝ едва не изскочиха от деколтето. — Знам, че ще останеш доволен. — Тя се облегна на него и когато се вгледа в безизразните очи на Чък, Синжун усети как езикът ѝ закръжи около връхчето на ухото му.

— Чък има голям късмет с теб — отговори спокойно той и се освободи от ръката ѝ. — Не е чудно, че винаги бърза да се върне вкъщи.

Чък се ухили облекчено и Синжун усети как напрежението в раменете му отслабна. Как да се отърве от тази досадница? Трябваше да намери малко време и да обмисли този проблем.

— Вкусно ли е? — Като видя, че Уилис е вече в трапезарията, Бренда го отведе на масата и седна до него. Изчака го да опита супата и продължи: — Не намирате ли, че ароматът е завладяващ?

Анджелика погледна безстрастното лице на Уилис, после сведе глава към чинията с рядка зеленикава супа. Потопи лъжицата си в течността и се опита да идентифицира частичките, които плуваха отгоре.

— Моля ви — изрече тихо Бренда и очите ѝ засвяткаха. — Кажете нещо, Уилис.

Уилис я погледна мълчаливо и продължи да яде. Ендерс Лойд-Уорти, който седеше от другата ѝ страна, не успя да скрие усмивката си.

— Без съмнение, супата е... приятна — отговори той. — Само не съм сигурен кой е основният зеленчук.

— Това е плод, не зеленчук — обясни Бренда. — Ситно нарязани смокини. Знаете ли колко са полезни? Само изчакайте и ще видите как ще се окосмят гърдите ви. — Тя се засмя и го удари по гърба.

Ендерс се усмихна отново, този път истински, и Бренда го блъсна с лакът.

— Знаех си, че имате чувство за хумор.

— Не виждам нито един мъж, който има нужда от още косми но гърдите — намеси се Лорейн и помоли Кембъл да напълни чашата ѝ с вино. — Какво ще кажете, Анджелика?

Младата жена се направи, че не чува. Лорейн се обърна към Чък, който седеше вдясно от нея, и мушна ръка в ризата му.

— Хмм. Не. — Тя го помилва и го погледна в очите. — Тук всичко е наред.

Чък извади ръката ѝ, ухили се и смело продължи да яде супата, която според Анджелика беше твърде сладка.

— Какво ще кажете за Син? — попита Лорейн, обърна се наляво и отвори едно копче на бялата му риза. Синжун отмести чинията със супа, опря лакти на масата и я погледна пренебрежително.

— Тъмнокосите мъже са истински животни. — Лорейн отвори ризата и плъзна пръсти по окосмените му гърди.

Анджелика се почувства зле. Защо мил човек като Чък Джип се беше влюбил в жена, която пиеше и го поставяше в неловко положение?

— Стига толкова, Лорейн — проговори спокойно Синжун.

За първи път Анджелика видя във виолетовите очи на жената следа от несигурност. В следващия миг обаче тя се изкиска и помилва дясната си гърда, като пхна пръсти в опънатия корсаж.

— Мисля, че не е нужно да ям супа от смокини — обяви тя и продължи да милва гърдата си. — Намирам, че съм достатъчно красива.

Дървеният вентилатор на тавана раздвижваше топлия въздух. На масата се възцари мълчание.

Синжун седеше срещу Анджелика. Тя се опитваше да не го гледа в очите, но не успяваше. Той не отместваше поглед от нея. Лорейн беше оставила ризата му отворена и се виждаха ключицата, ясно оформените мускули — и къдрави черни косъмчета.

Той я погледна отново и се усмихна, макар и съвсем леко.

Анджелика отговори на усмивката. Не можеше другояче.

От невидими колони се носеха тихите звуци на сопран-саксофон, който изпълняваше нежни мелодии. Въздействието им беше някак противоестествено и хипнотично.

Синжун се движеше почти незабележимо в ритъма на музиката.

— Мисля, че е време за следващото ястие — проговори Бренда.

— Идва — отговори тържествено Кембъл и събра чиниите за супа.

Синжун склони глава и около рязко очертаната му уста заигра усмивка. Едната тъмна, красиво извита, вежда се вдигна въпросително.

Анджелика отвори уста и мъчително пое въздух.

Смръщил чело, Кембъл започна да нарежда чисти чинии пред вечерящите.

— Многоцветно ястие — обясни той и Анджелика го погледна изненадано.

— Аха — промърмори Ендерс Лойд-Уорти. — Това звучи многообещаващо.

Светлината на свещите превърна лицето на Синжун в лунна местност от остри ръбове и дълбоки падини.

— Е, добре, Уилис — отсече Бренда. — Кажете ми какво има вътре.

Устните на Синжун се отвориха съвсем леко.

Устните на Анджелика бяха сухи и тя ги навлажни с език.

Погледът на Синжун се впи в устата ѝ

— Не — чу Анджелика далечния глас на Чък.

— Но аз искам още вино — изхленчи Лорейн. — Всъщност по-добре е да ми донесеш водка с тоник, Кембъл.

— Яденето е великолепно — проговори въодушевено мистър Лойд-Уорти. — Кажете това на майка си, Кембъл. Пилешкото се разтапя на езика.

— Ха! — Бренда размаха вилицата си. — Това не е пиле, това е тофу. Манатарки, патладжани, чушки. Гъбите бяха замразени, но не са лоши. А я погледнете чушките. Мисис Миджли е магьосница. В кухнята ѝ има всичко. Сосът е от горчив пъпеш и шойо. Това място е истински рай за вегетарианци.

— Вкусно е — подкрепи я Анджелика и набоде на вилицата си парче патладжан. Не понасяше тофу.

— Анджелика, как стана така, че избрахте точно Син?

Неочакваният въпрос на Лорейн я стресна. Все пак тя се овладя бързо и отговори:

— Като обект на биографията, която искам да напиша ли? — Този въпрос беше закономерен. — Прекарвах много време в четене на финансовите новини. След известно време започнах да разпределям имената и накрая останаха само шепа кандидати. Проучих ги много внимателно.

— В търсене на мъжа с най-горещия частен живот?

— Стига, Лорейн — намеси се Чък. — Може би е най-добре тази вечер да си легнем рано.

— Аз се забавлявам отлично. Синжун има най-интересния частен живот, нали? Най-пикантните тайни?

— Сигурно е, че не е скучен — отговори Анджелика, опитвайки се да запази спокойствие.

— Аз съм Пепеляшка — ухили се Синжун, който явно беше в добро настроение.

Лорейн се изкиска доволно.

— Това е страхотно. Само дето Пепеляшка е похотлив мъж.

— О, това вече... — укорително заклати глава Ендерс.

— Тц, тц — проговори със същия тон Бренда и се ухили.

— Не звучи особено оригинално — отбеляза Анджелика, без да се опитва да скрие знаещата си усмивка в посока към Синжун.

— Утре трябва да ставам рано. — Явно Чък не се забавляваше добре.

Лорейн размаха чашата си.

— Е, как върви съвместната работа с Пепеляшка?

— Началото е многообещаващо.

— Мога да си представя. Ще ни дадете ли цифри? Колко пъти го направихте? Искам да кажа, колко пъти преговаряхте за сътрудничеството му.

— Лорейн...

— О, я млъкни, Чък. Остави ме да говоря.

— Планирал ли си нещо по-специално за утре, Чък?

При звука на дълбокия глас на Уилис всички замлъкнаха.

— Той говори — обади се страхопочтително Бренда и го удари здравата по могъщия бицепс. — Трябва да го правиш по-често.

Уилис я погледна с обичайното си непроницаемо изражение.

— Защо?

— Защото гласът ти ме пронизва до мозъка на костите и отива чак до едно специално място долу, където е топло и тъмно. — Бренда уплашено закри устата си с ръка. — О, не исках да прозвучи така, но се изпуснах.

Устата на Лорейн се опъна в тънка линия.

— Блажени са вярващите. Това важи и за разгонени кучки.

— Трябва да откарам еврокоптера в сервиза — намеси се бързо Чък. — Предният двигател звучи странно.

Уилис отново се съсредоточи в яденето. Ендерс Лойд-Уорти се приведе през масата.

— Ще доведете ли мис Симкокс?

— Да, разбира се.

— Чудесно. Мислите ли, че ще се върнете до края на следобедата? Получих вест от Сиатъл и много искам да се посъветвам с нея. Трябва да отговоря до утре вечер.

Лорейн се изкиска шумно.

— Имате нужда от помощта на Фран за любовните си писма?

— На път съм да купя едно произведение на изкуството и времето е важен фактор. Утре вечер търговката ще се върне от Ню Йорк и трябва да получи писмото ми. Аз държа много да узная мнението на мис Симкокс за покупката.

— Аз ще доведа Фран — обясни спокойно Синжун. — Утре отлитам заедно с Чък и на връщане ще взема друг хеликоптер. Трябва ни още един и утре ще идем да го видим. Не се тревожете, Ендерс. Сигурен съм, че ще върнем навреме.

— Разбрахме се най-после — изръмжа Чък. — Много съм уморен, наистина. Син, би ли ни извинил?

Уилис стана безмълвно и излезе от трапезарията.

— Доколкото разбирам, и той е уморен — промърмори Бренда. — Аз обаче ще остана, докато сервират десерта. Личе в коняк. Кой ще остане с мен?

— Аз, разбира се — отговори решително Ендерс.

— Аз ще изпия само коняка — отвърна през смях Лорейн.

Анджелика бутна стола си.

— Звучи добре, но аз съм пас. Имам още доста работа.

— С удоволствие ще ви придружа. — Кембъл сложи ръка на гърба ѝ и Анджелика отново усети как се скова.

— Не е нужно. Много ви благодаря, Кембъл. Нали на острова няма змии и диви зверове? — Освен двукраките.

— Има диви свине — отговори сериозно Кембъл. — А в мрака джунглата плаши хората.

Синжун стана от стола си и заобиколи масата. Спря пред Анджелика и се поклони шеговито. После ѝ предложи ръката си. Тя се поколеба за мит, после сложи ръката си в неговата. Синжун ѝ помогна да стане.

— Не се тревожи, Кембъл — проговори бащински той. — Аз ще се погрижа младата дама да се прибере спокойно в бунгалото си.

10

— Между нас съществува невероятно силно привличане, Анджелика.

При следващата си крачка тя не беше достатъчно внимателна, препъна се и се удари в гърба му. Той се обърна веднага, но тя побърза отново да възстанови разстоянието.

— Как мислите, прав ли съм?

Досега бяха бродили мълчаливо през джунглата. Синжун вървеше напред.

— Анджелика?

Тя се опита да мине покрай него, но той посегна към ръката ѝ.

— Искам да се прибера в бунгалото си — проговори решително.

— Разбира се, че ще се приберете. Оставете ме да вървя пръв. Аз се оправям в мрака, вие не.

Лунната светлина проникваше едва-едва през короните на дърветата. Синжун продължи и Анджелика го последва. Някъде в далечината се чуваше шумът на морските вълни. Щурците свиреха с все сила. Наблизо пропя птица.

— Можете да бягате от истината, но няма как да я заличите. От мига, в който излязоха от къщата и се озоваха в тропическата нощ, тя знаеше, че я очакват трудности.

До този момент обаче не осъзнаваше колко големи са те.

— Е, добре — каза той. — Да погледнем на нещата от друг ъгъл. Кои специални ядки „Брейкър“ се опитвате да трошите в момента?

— Ще работя доста време, докато изясня връзките на Брейкър с другите хора.

— С други думи, ще бистрите любовния ми живот. И как напредвате?

— Мислех да почакам, докато сам ми разкажете подробностите от него.

— Защо ли не мога да си го представя?

Анджелика се почувства в капан. Той беше едър, силен, невероятно самомнителен мъж. Излъчваше неустоима привлекателна сила и го знаеше. Сигурно знаеше и това, че докато тя вървеше след него в мрака, сърцето ѝ биеше като безумно, главата ѝ бучеше и тя не беше в състояние да разсъждава.

Но най-важното, което не знаеше, бе, че истинската Анджелика Дийн беше стигнала до зрялата възраст двадесет и осем години, без да е спала с мъж. Беше се целувала много пъти с различни мъже и целувките ѝ харесваха. Харесваше ѝ и физическата близост, но всяка следваща стъпка я караше да мисли за бягство. Интензивните ласки може би бяха приятни на другите жени, но не и на нея. Никога не беше виждала гол мъж. Винаги си казваше, че причината е само в липсата на подходяща възможност да го осъществи. Когато Синжун я целуна — и я помилва, — реакцията ѝ беше смайваща, но това можеше да се припише по-скоро на необичайната ситуация и на дяволски високото ниво на адреналина в кръвта ѝ. Тя наистина беше искала тази целувка и си бе пожелала дори нещо повече.

За щастие този безумен миг отмина бързо. Анджелика, ледената принцеса, не се разтопи в мъжката прегръдка.

— Открихте ли, че не консумирам жените като препечени филийки? — попита той. — Никой ли не ви каза, че в това отношение съм по-скоро сдържан?

— Така да се каже, плах? — заяде се спонтанно тя.

Синжун избухна в смях.

— Хайде да не си играем с достоверността.

— Във всеки случай винаги разчиствате добре след себе си.

Той спря изведнъж, но този път тя не се блъсна в него.

— Какво искате да кажете? — попита той, без да се обръща.

Сърцето ѝ спря за момент, удари силно, после отново спря.

— Май прекалих в усилията си да бъда остроумна. Това е част от историята на Пепеляшка, на... Към тази история принадлежи и частта за доброто разчистване.

— Аха. С други думи, аз съм успял много умело да скрия niskия си произход. Много ви благодаря. — Синжун продължи напред.

Без преход Анджелика си спомни житейската мъдрост, която майка ѝ постоянно повтаряше: „Ако веднъж се отдадеш на един мъж, значи си употребена.“ Тя чуваше гласа на майка си, сякаш стоеше до

нея: „Мъжете отиват на лов и сихващат жени. След това интересът им угасва. Не забравяй това.“

Очевидно мама не беше съобразила поведението си с това правило. Но предупреждението беше заседнало дълбоко в душата на дъщерята. Анджелика се усмихна тъжно и си призна, че имаше всички шансове да си остане вечно гонен дивеч, но в крайна сметка забравена и самотна жена.

Синжун наруши мълчанието:

— Внимавайте тук.

Излязоха от джунглата и когато стъпиха на тревата, той зави наляво — далече от бунгалото ѝ.

Анджелика се поколеба, после извика подире му:

— Благодаря, че ме изпратихте. Лека нощ.

— Елате с мен — каза той, без да забави крачка.

Анджелика отвори уста да възрази, но не знаеше какво да каже.

— Елате, Ейнджъл. Един малък риск. Заслужава си.

Какво го караше да мисли, че тя не живее рисковано? Разстоянието помежду им се увеличаваше.

Тя беше дошла на острова, за да прекарва, колкото се може, повече време с този мъж. Трябваше да отиде с него.

Анджелика се втурна да го настигне, и отново закрочи равномерно след него.

— Има достатъчно място. Да вървим редом.

Той я изчака и двамата се запътиха на изток. Минаха през моравата, слязоха по полегатия склон през обрасли с трева възвишения и пясъчни падини, докато стигнаха до тясна ивица сиви скали. Блеснали на лунната светлина, скалите разделяха острова от плажната ивица и блещукащата тъмна вода зад нея.

— Все още не сте видели най-красивото кътче на моя остров, мадам. — Той ѝ протегна ръка, както беше направил в трапезарията, и този път тя не се поколеба да я поеме.

— Щом искате да пишете за мен, трябва да видите и да разберете къде зареждам батериите си. Това място е много важно за мен.

— Наистина ли? — Тя се хвана здраво за него и се изкатери предпазливо по хлъзгавите скали.

— Когато съм навън, в света на сделките, трябва да представлявам точно определен тип мъж. Това не ми създава

проблеми. Мисля, че дори харесвам този тип. Е, може би е по-добре да кажа, че го уважавам, защото си върши добре работата. Той е корав, пресметлив и има успех. Тук съм различен. Това място, както го виждате сега, през нощта, е другата ми страна, или поне така си я представям. Тя е потънала в размисъл, мека, мирна.

— Това е страната, хранена от мъжа, който понякога с удоволствие оставям зад себе си.

Анджелика бе забравила да се движи. Стоеше с разкрячени крака, за да не падне, и се опитваше да различи лицето му в мрака.

— Какво ви е? Нещо не е наред ли?

— Аз... Не. — Нито един човек не притежаваше само едно измерение. Но нима тя можеше да си позволи да повярва, че Синжун притежаваше и друга страна, много по-мила от онази, заради която бе дошла? Даже ако това е истина, имаше ли някакво значение?

— Отпуснете се. Няма да ви позволя да паднете.

Беше успяла. Той вярваше, че тя не е нищо повече от честолюбива журналистка, която се опитва да направи нещо от историята на живота му. Когато за първи път... не, по-добре да прогони тази мисъл. В началото той се бе опитал да открие дали зад историята ѝ не се крие нещо друго. Тя беше усетила как я преценяваше; но сега ѝ показва, че приема всичко за истина.

Ръката му беше топла и силна, пръстите стискаха здраво. Той я потегли и тя го последва по влажния пясък, който полепна по сандалите ѝ. Щом усети сигурна земя под краката си, той пусна ръката ѝ и се отдръпна.

— Освен от малката лагуна под вашето бунгало, от този плаж можете да се насладите на целия остров.

— Как се чувствате като собственик на остров?

— Никога не съм се замислял за това.

Анджелика направи няколко крачки по плажа. Морето беше вдясно, Синжун вляво от нея. Той притежаваше собствен малък рай и не мислеше за него?

— Представете си какво е било, когато сте живели в Блис.

— Това се нарича „спомен“, не „представа“. — Гласът му се промени едва забележимо. Небрежността беше изчезнала.

— Е, добре. Спомнете си. Какво щяхте да помислите тогава, ако някой ви беше казал, че един ден ще притежавате цял остров?

— Тогава мислех само за оцеляването си. Мечтаех си да остана жив. Нямах никакви други стремежи.

— Не съм ви питала колко реалистични са били мечтите ви. Въпросът е чисто хипотетичен. Сигурно е имало и моменти, в които сте се отдавали на мечти. Може би на заспиване? Или в някой горещ ден, докато сте дрямали с поглед към сините планини на Монтана?

— Стойте така. — Синжун направи няколко бързи крачки към склона и се изкачи на една самотна скала.

Анджелика продължи бавно пътя си, докато застана под него.

— Сега сте на върха на собствената си планина.

— На Хел няма висока планина. Затова антените на радиоуредбата са на покрива на къщата. Оттук мога да видя светлината на фара отгатак скалата на Лоно — той махна към морето. — Лоно е бил хавайски бог. Разказват, че претърсвал островите за загубената си любима.

На фона на сребърното небе острият му профил изпъкваше още по-силно, стройното тяло беше прекрасен тъмен силует в развялата бяла риза.

— Права ли съм в предположението си, че никога не я е намерил?

— Напротив, веднъж я открил. Мислел си, че тя го е предала, затова я убил. Запратил една скала по главата ѝ. После прекарал остатъка от живота си да търси духа ѝ.

Анджелика потрепери и космите на тила ѝ настръхнаха.

— Май не ми харесва много тази история.

— Тъжна е, нали? Но те кара да се замислиш. — Той опря ръце на хълбоците. — Във всеки случай скалите на стария Лоно стърчат ей там, в морето, и чакат да заловят някой непредпазлив моряк.

— Какво толкова ви кара да се замислите?

— Да, разбирам, вие сте недоволна от цялата история. Но би трябвало да се замислите над необходимостта винаги да бъдем честни един към друг.

— Нали казахте, че той само е повярвал в измамата ѝ? Може би тя не го е сторила.

— Може би. Но все пак му е дала основания да се съмнява. Поуката от тази тъжна история е: човек трябва да изразява ясно

намеренията си, иначе се излага на опасност да получи удар по главата.

Анджелика го погледна безмълвно. След минута чу смеха му и потрепери. Тя се опита да се засмее с него, но това не ѝ се удаде напълно. Мисля, че разбрах, каза си тя. Явно не беше успяла да го убеди напълно в искреността си.

— Не отговорихте на въпроса ми. — Най-добрата защита беше нападението. — Какво бихте си помислили за това място и за възможността то да ви принадлежи, докато бяхте момче и живеехте в Блис, Монтана?

— Упоритостта ви е учудваща. Като момче в Блис, Монтана, аз бях убеден, че субтропичните острови са населени с враждебни туземци — или с хора като Дългия Джон Силвър. Нито едно от двете не ми изглеждаше особено привлекателно. Съжалявам, Ейнджъл, но не мога да дам отговора, който очаквате.

— Е, добре. А какъв беше любовният ви живот?

— В Блис ли?

Тя си пожела Синжун да слезе най-после от скалата, за да бъдат на едно ниво.

— Не, сега.

— О, не, не така. Нямам намерение да улеснявам работата ви. Видяхте ли малката ми лодка?

— Не, още не.

— Трябва да я видите. Ако останете тук достатъчно дълго, ще излезем на разходка в морето.

Значи не беше престанал да брои минутите, докато най-после щеше да се отърве от нея... а може би не? Тя му обърна гръб. Преди малко ѝ беше казал, че помежду им съществува особена сила на привличане. Вероятно за него това означаваше само една мимолетна връзка, но все пак не искаше тя да си отиде веднага.

— Островът е заобиколен от риф. Впрочем, ако източниците ви са пропуснали нещо, ще допълня, че Хел има площ около три квадратни километра. Рифът образува естествена защитна линия. Нещо като стена, заобиколена с ров, а в средата е замъкът.

Анджелика потърка ръце.

— Но явно има път през рифа, иначе защо ви е лодката?

— Има един отвор. Когато приливът е достатъчно силен, но само за кратък период от време, може да се мине. Човек трябва да познава много добре мястото, за да се осмели да премине.

— Възхитително. Та как стои въпросът с любовния ви живот?

— Вероятно ви е направило впечатление колко разкошни са градините и изобщо всичко на острова.

— Да, разбира се — усмихна се Анджелика.

— Тъй като няма планини, дъждът е непредвидим. На северния бряг имаме станция за утаяване на морската сол и пречистване на водата. За всичките си потребности използваме морска вода.

— Впечатлена съм.

— Бях ли ви предложил да ме разпитвате за любовния ми живот?

— Малко или много...

Синжун скочи така внезапно до нея, че тя изписка стреснато.

— Какво искате да знаете?

Дръзко ли беше да се надява, че веднага щеше да ѝ разкаже за жената, заела мястото на майка ѝ?

— По-новите неща.

— Да се разходим. Иначе може да стана нетърпелив.

Не беше лесно да се върви в мокрия пясък. Анджелика спря, свали сандалите си и продължи боса.

— Имате ли си някого? — попита тя, като едва сдържаше вълнението си.

— Не.

— В последно време?

— Да. Преди известно време, но за кратко.

— Бързо ли ви доскучава?

Бризът се усили. Ризата му се изду.

— Намирам, че скуката никак не е приятна в отношенията между двата пола, не мислите ли?

— А вие мил ли сте? — попита почти сърдито тя.

— Понякога. В някои отношения.

— Е, добре, в последно време сте имали връзка с жена, но сега вече нямате. Бихте ли казали името ѝ?

— Не.

Анджелика затвори за миг очи.

— Биографите се нуждаят от статистики и от имена. От много имена.

— Забравете го.

— Защото сте твърде добре възпитан? Значи сте скучали с нея?

— Просто престана да ми бъде добре... Вече не ми правеше удоволствие. Разбирате ли?

Анджелика Дийн беше жена с твърде малък личен опит, но знаеше всичко за отношенията между хората.

— Разбирам.

— И как се чувствате сега срещу мен?

— По отношение на факта, че една жена винаги трябва да се старае да доставя удоволствие на мъжа, да бъде част от неговия живот? Нали казахте, че харесвате честността? Е, добре. Отчасти съм възхитена, отчасти отблъсната.

Той стоеше неподвижен и я гледаше втренчено.

— Вие наистина сте дяволски критична, мис. Когато напишете книгата си, ако изобщо се стигне дотам, съсредоточете вниманието си върху възхищението. „Отблъскващо“ не е особено приятно прилагателно.

Двамата изминаха в мълчание пътя до тесния нос, обрасъл с големи дървета, които закриваха гледката към плажа.

— Уморихте ли се? — попита Синжун. — Или желаете да минем целия маршрут?

— Няма ли да стане много късно за спане?

Той се изсмя тихо и белите му зъби блеснаха. Анджелика усети как лицето ѝ пламна.

— Ще забравя какво казахте. Освен ако искате да го запомня.

— Още не съм уморена — отговори тихо тя.

Прибойт се търкаляше по скалните късове, натрупани в края на носа. Синжун поведе Анджелика по тясната пътека, осяяна с камъчета, която завърши в малък плаж.

— Бихте ли ми казали нещо повече за връзките си с жените? — Тя осъзна, че се бе излъгала по отношение на собствената си обективност. Опитът ѝ във вземането на интервюта се оказа недостатъчен и тя се чувстваше зле подготвена... пред този мъж. Синжун спря и я изчака да се приближи.

— Искате да ви говоря за моите жени? Но аз нямам жена.

— Сигурно има много, които биха искали да споделят живота ви. Той посегна към китката ѝ и Анджелика потръпна от нерви.

— Къде сте се научили да се ровите в калта по този настойчив начин? — попита тихо той и я привлече към себе си.

— Това се нарича „да събираш опит по време на работа“. Е, колко жени сте имали, Син? И как беше с последната? Сигурно е била нещо особено, след като сте я държали в тайна. Макар да съм сигурна, че тайната няма да се запази вечно. Гарантирам ви, че ще узная името ѝ. Но ако ми разкажете доброволно за нея, вероятно ще реша да ви повярвам, и резултатът ще бъде много по-приятен.

Той я привлече толкова близо до себе си, че тя трябваше да вдигне глава, за да го погледне.

— Вие сте дяволски секси, Ейнджъл. И явно ви харесва да извличате полза от очарованието си.

— Не сме тук, за да говорим за мен.

— Защо не? Според мен избягвате много интересна тема. Всеки път, когато се доближа до вас, хормоните ни започват да се настройват едни към други като топчета, летящи към целта.

— А аз си мислех, че нямате фантазия.

— Аз наистина нямам фантазия. Освен когато си рисувам еротични картини в самотното си легло. Когато си мисля как бихте изглеждали с влажна от пот кожа, докато съвършените ви твърди хълбоци се движат под моите.

— Престанете. — Тя се чувстваше слаба и трепереща, а някъде дълбоко в корема ѝ треперенето се превърна в теглене, което напрягаше всеки мускул. — Ние с вас изобщо не се познаваме.

— Трябва ли да ви обяснявам подробно какво става в момента с нас двамата, Ейнджъл? Вие съвсем естествено очаквате от мен да позволя да обръщате всяка казана дума, докато се превърне във виц или в обида, която можете да използвате срещу мен. — Той доближи лице до нейното. — Всеки път, когато правите това, изпитвам желание да ви сграбча. Ето това се опитвам да ви обясня. Изпитвам желание да ви грабна и да открия какво означава да бъда с вас съвсем близо.

Устата ѝ беше напълно суха и сякаш пълна с пясък.

— Връщам се. Вие не бива... — Тя забрави какво искаше да каже.

— Какво не бива?

Тя беше вперила поглед встрани от него към двама души, които бяха твърде заети, за да забележат, че не бяха сами.

— Какво ви става, по дяволите?

— Н... нищо. — Гласът ѝ пресекваше.

Синжун я притисна до гърдите си и се извърна назад.

— Велики Боже! — прошепна изумено той.

Шумът на приборя — и вихърът на страстта — бяха заключили жената и мъжа в собствения им свят. Мъжът беше висок — огромен; луната и фосфоресциращото блещукане на приборя разкриваха могъщата му фигура. Той беше облегат на наведеното стъбло на една палма. Жената висеше върху него, обвила с ръце врата му, краката вляво и вдясно от тялото му, притиснати до хълбоците му.

Синжун не направи опит да се отдалечи.

Анджелика не можеше да отвърне поглед от сцената. Беше като хипнотизирана от дивата похот, която владееше любовния акт.

Това не беше любов. Тези двамата не се любеха.

Това беше само секс. Неприкрит, животински секс.

Задавените хълцания на жената се чуваха сред силните, груби тласъци, тя буквално яздеше върху пениса на мъжа. Анджелика видя как големите му ръце стискаха здраво дупето ѝ и направляваха ритъма.

Блесна нещо сребърно. Жената беше гола. Разкъсаната рокля висеше на талията ѝ.

— Божичко! — прошепна Ейнджъл, обърна се и хукна да бяга. Докосването на Синжун, ръката, която обхвана тила ѝ, я доведоха до паника. Тя го отблъсна с все сила.

— Успокойте се — помоли той и тръгна редом с нея. — Нищо особено не се е случило. Нали се интересувате от любовния живот на хората.

— Любов? Този израз със сигурност не подхожда на сцената, която видяхме.

— Защо? Думата не означава нищо особено, нали?

Анджелика отново се втурна да бяга, но той я настигна без усилие.

— Нали искахте да узнаете нещо за любовния ми живот? Може би това е подходящ случай да поговорим по темата.

— О, не, моля ви!

— Не е нужно да ме молите. Искате ли да започнем с техниката ми?

— Това е безвкусно. — Анджелика забави крачка.

— Не, не е — ухили се той. — Питайте, когото искате. Разбира се, най-добре е да питате жените, които имат опит.

Тя съзнаваше, че той е забелязал колко потресена беше от разигралата се пред очите им сцена и сега смяташе да се възползва от слабостта ѝ.

— Превъзходно. Разкажете ми за някое от тези преживявания и аз ще мога да... — Анджелика не можа да довърши изречението, защото неволно се обърна назад, макар че двамата вече не се виждаха. — Дали не е по-добре да се върна? Може би ще успея да взема интервю от единия участник? Може би дамата има опит и с вас? Разбира се, ако вече е свършила с представлението.

Синжун не отговори. Анджелика погледна скалите, които преграждаха пътя им, и отново ускори крачка.

— Това беше Лорейн.

— Благодаря за информацията. Освен това държа да знаете, че винаги забелязвам, когато ме обиждат.

Тя се изкуши да му каже, че Лорейн вече ѝ беше разказала за любовта си към груповия секс и особено към тройките. Не, това беше неразумно.

— Лорейн е красива жена.

— Тя е курва.

Анджелика потрепери като от удар.

— Мъжът, който има много жени, е мъж, но жена със същите вкусове е курва. Защо не проявите снизхождение и не кажете, че тя има здрав сексуален апетит, който обаче е различен от вашия? — Не че вярваше в тези думи.

— Ще кажа всичко, което искате да чуете от мен.

Тя не обърна внимание на ръката, която той ѝ протегна, а прекоси сама скалите и стигна благополучно до обраслите с трева дюни.

— Явно са имали уговорка. Тя е тичала дотам с невероятна бързина и...

— И се е нахвърлила върху него?

— А аз си мислех, че тя е на Чък... доколкото разбрах, дошла е тук с него.

— Точно така. Лорейн е много жизнена. Чък е здрав и силен мъж, но явно не ѝ е достатъчен.

— Той знае ли, че тя... Искам да кажа... — Анджелика не можа да довърши.

Синжун отговори с подчертана небрежност:

— Като момче Чък прекара тежки времена. Живееше с чувството, че не може да изпълни очакванията на баща си. Аз имах късмет и промених живота си. Чък никога не се е оплакал от съдбата си, но твърде често трябваше да слуша укорите на Лен, че неговите успехи изобщо не могат да се сравнят с моите. Както знаете, аз бях момче от дъното, няхах никакви предимства.

Анджелика го погледна колебливо.

— Какво общо има това с... Защо смятате, че Чък не обръща внимание какво прави Лорейн?

— Нямам представа, но аз не мога да заповядам на Чък как да си урежда личния живот и с кого да се люби. Години наред съм се старал да му обясня, че не е нужно непрекъснато да се доказва пред Лен и пред мен. Лен вече не е между живите, но понякога си мисля, че Чък до края на живота си ще се опитва да му докаже, че вече е голямо момче и умее да взема самостоятелни решения.

— Но...

— Да, знам. И какво от това? Чък обича Лорейн. Не ме питайте защо, приемете го като факт. Той не иска да се намесвам.

Анджелика продължи напред.

— Все още не разбирам — настоя упорито тя. Сърцето ѝ биеше като безумно. — Та тя го прави на идиот.

— Явно Чък не го забелязва. Много ми се иска един ден да се събуди и да я изрита оттук. Иска ми се Лорейн най-после да изчезне от живота ми, за да не се спъвам непрекъснато в нея, където и да отида. Разбира се, това не означава, че имам нещо против прелестите ѝ. Напротив, като видя жена с хубаво дупе в подходяща позиция...

— Стига толкова.

— Права сте.

Той стигна преди Анджелика до обраслия с дървета склон и отстъпи, за да ѝ направи място.

Докато тя се катереше, той продължи небрежно:

— Нямам нищо против добрия и енергичен секс. Е, не е нужно непременно да останат сини петна, но някои пози имат своите значителни предимства.

— Знаете ли, просто не мога да повярвам, че казвате такива неща.

— Преди съвсем кратко време ме попитахте точно за тези неща. Почти бях повярвал, че сте корава, опитна журналистка, която не се шокира от нищо. Даже ме попитахте дали съм готов да се боря с упорити дами.

Анджелика продължаваше да се изкачва.

— Аз... не ви попитах директно. — Явно му беше внушила впечатлението, че е невероятно опитна и обръгнала на всичко.

Синжун я надмина без усилие.

— Мракът е нещо много чувствено, Ейнджъл.

Тя се опита да се отдалечи от него, но той беше по-бърз.

— Сега вече става интересно. Жалко, че нямате бележник. Мрак и топъл морски бриз. В нощ като тази има нещо опустошително. Ако се опитам да ви любя... мисля, че това е подходящият израз, нали? Звучи по-мило. Е, ако го направя, Ейнджъл, ще бъда съвсем бавен. Имам страст към водата. Първо ще ви отведа в прибоя. Ще оставя проклетата ви мрежеста рокля на брега, но ще запазя късата червена блузка и панталонките.

— Пуснете ме да си вървя.

— Не. Искам да чуете цялата история. Искам да си представите как ще бъде, ако тази нощ ви любя. Само така ще добиете представа какво очакват от мен жените, макар и най-общо.

Стомахът ѝ се беше свил на топка.

— Спестете си усилията. Имам достатъчно фантазия, благодаря.

— Да, разбира се, представям си го картинно — прошепна той.
— Ще ви отведа сред вълните, все по-навътре и по-навътре, докато водата стигне до раменете ви.

— Защо всъщност правите това?

— Глулав въпрос. Защото ми доставя удоволствие. Вие сте достатъчно опитна и знаете как да се справяте с всяка ситуация. Така че защо не? Ще ви хвана за тънкото кръстче и ще ви завъртя много

бързо, докато извикате уплашено и се вкопчите в мен — за да ме помолите да спра. Много обичам да ме молят, да го знаете.

— През това време вече ще съм разпуснал косата ви и тя ще бъде мокра. Страшно обичам мокри коси, още повече влажни. А след това ще ви целуна. Не като първия път. Този път ще ви целувам, докато забравите, че е възможно да направите грешка. И докато ви целувам, ще смъкна мократа червена блузка към талията и заедно с нея ще сваля панталонките, които стягат така примамливо хълбоците ви. Ще ви съблека във водата, ще ви положа по гръб и ще ви гледам. Първо ще се насладя докрай на радостното очакване, преди да премина към изследване на вкуса ви.

Анджелика опря едната си ръка върху гърдите му, блъсна го силно и мина покрай него. Този път той се задоволи да върви до нея, съвсем близо до рамото ѝ.

— После ще ви полюлея. Сигурен съм, че с гърди като вашите това ще ми достави невероятно удоволствие. Вие имате доста голям бюст за една толкова малка жена. Но гърдите ви са прекрасни. Можете да ми вярвате, защото аз съм човек с опит. Във водата гърдите ви ще бъдат на много подходящо място, ще се вдигат и спускат, ще плуват, а аз ще ви държа в подходяща позиция. После ще взема мокрото зърно в устата си...

— Престанете! — Анджелика стъпи на моравата и хукна да бяга.

— Ей, та аз ви направих комплимент!

— Махайте се отгук!

Синжун стигна пръв до бунгалото ѝ.

— Точно това ще направя — отговори той и рязко отвори вратата, точно когато Анджелика беше решила да избяга към задната страна на къщичката. — Моля ви да ми простите за неприличните приказки. Вие сте...

— Махнете се от пътя ми.

— Боже, това май също беше неприлично, а? Съжалявам.

— Вие сте отвратителен. И изобщо не съжалявате.

Мъжът протегна ръка, за да препречи вратата, и склони глава.

— Напротив, съжалявам. По дяволите, не знам какво... Напротив, знам. Вие ме провокирате. Зафирате се навсякъде, душите и си пъхате носа във всичко, за да откриете някои гадни подробности от

живота ми и да ги публикувате. Това изважда на бял свят най-лошите ми качества, Ейнджъл.

— Това изважда на бял свят отблъскващите ви качества.

— Аха. — Той я огледа отдолу нагоре, после обратно. — Доколкото си спомням, няколко минути след първата ни среща не ме отблъснахте. Възможно ли е тогава да не сте ме намерили отворителен?

Споменът за първата вечер тегнеше между тях. Нямахте как да се защити.

— Хайде, обяснете ми, че сега не ме искате. Кажете ми в лицето, че описанието на любовния акт помежду ни не ви е направило жадна и нетърпелива.

Анджелика поклати глава.

— Жадна?

Синжун улови ръката ѝ.

— Не си играйте с мен, Ейнджъл. Не стигнах дотам, да ви разкажа как ще проникна в тялото ви, но вие го очаквахте. И бяхте готова за мен. Познавам страстните жени, повярвайте. Още от самото начало ми сигнализирахте типичното женско „ела и ме вземи“.

Значи той си мислеше, че тя...

— Махнете се отгук и вървете по...

— Да си ида сам? Какво губене на време.

Той я привлече към себе си и притисна лицето ѝ към гърдите си, където ризата беше отворена. Тя усети под бузата си меките косъмчета и вдъхна дълбоко мириса на морска сол.

— Усети ме, Ейнджъл — прошепна той и опря глава на темето ѝ. — А после ми кажи искаш ли ме, или не.

Ръцете му обхванаха дупето ѝ, той я вдигна и притисна хълбоците ѝ към своите, за да не остане и капчица съмнение в думите му. Членът му беше корав, огромен и пулсираше.

Тялото на Анджелика направи онова, което беше предсказал Синжун. Той потрепери и тя усети теглене и пулсиране между краката, които точно съответстваха на неговите усещания. Тя копнееше за него.

Какъв ужас. Не можеше да се отдаде на мъжа, когото трябваше да мрази. Опита се да се пребори с него, но той беше много по-силен.

— Гориш ли? — прошепна до слепоочието ѝ той и я целуна. — Копнееш ли за мен? — Той целуна ухото ѝ, облиза чувствителните му

извивки и тя се разтрепери още по-силно. Той целуна брадичката, шията ѝ. Устните му останаха върху кожата ѝ, докато бавно я спусна по тялото си и ѝ позволи да стъпи на краката си. — Така ли е, Ейнджъл?

Тя затвори очи.

— Пуснете ме.

— Разбира се. — Синжун разхлаби хватката си, леко помилва ръцете ѝ, направи крачка назад и взе дланите ѝ в своите. После вдигна пръстите ѝ към устните си и започна да ги целува един по един, много интензивно. — Аз те желая истински — прошепна задъхано той. — Взе показалеца ѝ в устата си, засмука го и го изплю звучно. После отново стисна ръцете ѝ.

— Моля, пуснете ме.

— Питам се колко още ще трябва да те убеждавам, докато ме помолиш да остана. — Той пусна ръцете ѝ и отстъпи крачка назад. — Уверен съм, че началото беше добро. Не е ли казано, че журналистът трябва да пише „само за нещата, които познава лично“? Ние с теб напредваме добре, малката. Убеден съм, че биографията ще стане чудесна. И много реалистична.

Той ѝ обърна гръб и си тръгна, като продължаваше да говори:

— Проявих много по-силна воля, отколкото очаквах. Но не си въобразявайте, че следващия път ще издържа толкова дълго. Ще се видим утре.

Анджелика се облегна тежко на вратата, после се свлече и седна на прага.

— Боже, какво да правя? — Краката ѝ трепереха така силно, че трябваше да седне. Беше загубила и сандалите си.

Господи, главата ѝ беше като топка, напмпана с въздух до пръсване. Лорейн се опря на лакти, намести слънчевите си очила и нахлупи сламената шапка по-дълбоко над очите. Ако имаше малко повече енергия, щеше да се хвърли в басейна, за да се охлади. Но мързелът надви.

Ако Син си мислеше, че тя не го виждаше оттатък в спалнята му — той я наблюдаваше, — значи беше глупак. Но Син не бе глупак. Той знаеше, че тя го виждаше и я желаше също както тя него.

Тя се усмихна знаещо, но потрепери от болка, когато невидима стрела прониза главата ѝ от едното ухо към другото. Все пак успя да се овладее.

— Кембъл! — Красивото момче непременно беше някъде наблизо. Кембъл винаги беше наблизо особено когато тя лежеше край басейна, за да подобри тена си. — Кембъл!

— Да, Лорейн.

Тя не си направи труда да се обърне и да го погледне.

— Ти си истинско съкровище. Би ли ми направил една малка услуга? Иди в кухнята и помоли майка си за една голяма чаша...

— Тя искаше да каже лимонада, но усети, че се нуждаеше от по-силно питие. — Помоли я да ми приготви една голяма чаша от онова шабли с лимон, което прави Ендерс. Ще го направиш ли за мен, сладкият ми?

— Добре ли сте? — Гласът му звучеше загрижено.

В болезнено пулсиращата глава на Лорейн експлодира гняв.

— Да, благодаря за загрижеността. Шабли с лимон, разбра ли? — По дяволите, тя имаше спешна нужда някой да се погрижи за нея. Чък непрекъснато ѝ мърмореше, укоряваше я за поведението ѝ. Всеки поглед на Син в нейната посока издаваше пренебрежение. Ендерс се държеше с нея като с досадно хлапе... Списъкът продължаваше безкрайно.

— Кембъл?

— Шабли с лимон. Отивам да ви донеса.

— Ти наистина си съкровище. О, и още нещо, Кембъл, свърши ми се кремът. Би ли ми потърсил нов?

— Разбира се. Трябва да внимавате за себе си, Лорейн. Усещам колко сте наранена.

Тъпотия! Тя затвори очи зад дебелиите стъкла.

— Много ти благодаря, че се грижиш за мен. — Хлапетото не беше наред с главата, но тялото му беше първа класа. Може би вечно готовите му хормони щяха да окажат благоприятно въздействие върху душата, ако го обработеше малко.

Син все още бе там, грамаден надзирател, който гледаше право в нея. Тя потисна порива си да му махне, взе оставената наблизко надуваема възглавница и я сложи в скута си, за да облекне главата си.

Тя го желаше. Както винаги.

Журналистката и голямата ѝ дръзка приятелка непрекъснато ѝ се пречкаха. Трябваше да ги убеди да се махнат от Хел. Може би, ако веднага им предложеше добър аргумент, щяха да се възползват от случая и да заминат с Чък и Син — а после да не се върнат.

За съжаление нямаше достатъчно време да ги убеди.

Може би трябваше да помоли за помощ Уилис, поне за Анджелика Дийн. „Отишли да поплуват.“ Само за удоволствие. Тази тъпа хлапачка нямаше понятие какво иска мъж като Уилис. Той щеше да я погълне жива.

Ами ако се оплачеше на Син?

Лорейн пое дълбоко въздух. Беше загубила твърде много, но сега нямаше да се откаже от онова, което искаше.

Понякога хората отиваха да плуват и не се връщаха...

След това трябваше да измисли нещо, за да вразуми Син. Лорейн отново хвърли поглед към прозореца на спалнята. Син беше изчезнал. Веднъж тя бе отишла в стаята му, за да го чака. Той се ядоса, но само защото не искаше да засегне Чък.

На Хел нямаше затворени врати.

Разбира се! Тя се ухили и раздвижи крака. Син имаше нужда от малко помощ, за да разбере къде му е интересът — да стане такъв, какъвто го искаше тя. Защо тази мисъл не ѝ бе дошла наум по-рано? Малък подкуп — съвсем малък — щеше да помогне, ако нещата се объркат. Трябваше само да избере подходящата нощ.

Но първата ѝ задача беше да отстрани двете жени.

— Шабли с лимон. — Кембъл се беше върнал, без да го е чула.

— Сложих и малко джоджен.

— Много умно, от твоя страна.

— Помислих, че го харесвате.

Той клекна до нея и остави чашата наблизо. Лорейн проследи линиите на опънатия прасец, мина през бедрото и спря в края на прерязаните джинси. Протегна се лениво и сложи ръка на прасеца му. Потърка кожата му, после плъзна длан по бедрото.

Момчето се вцепени.

Лорейн въздъхна тежко.

— Наистина съм ти много благодарна, Кембъл.

Когато си възвърна дар слово, той отговори едва чуто:

— Аз бих направил всичко за вас, Лорейн, и вие го знаете. Вие сте една от жените, които имат нужда от закрила.

Тя извъртя очи, скрити зад тъмните стъкла.

— Много съм ти благодарна. Като знам, че си тук, съм спокойна.

— Тук е място на злото — отвърна сериозно Кембъл, без да се отдръпне от нея. Пръстите на Лорейн продължаваха да милват бедрото му. — Навсякъде, където погледнеш, виждаш само зло — прибави бързо той.

Лорейн чу гръмък женски глас и веднага се обърна в посоката, откъдето идваше той. Опря се на лакът и изви глава, за да погледне покрай Кембъл към другия край на басейна.

О, Божичко! Доця ѝ се да скочи и да хукне към мястото, където Уилис, облечен само в тесен кралскосин бански, вървеше бавно по края на басейна и събираше в мрежата си листата и клончетата, нападали във водата.

Тя усети тежестта на гърдите си. Зърната ѝ набъбнаха и между краката ѝ пламна огън.

Снощи чак ѝ дойде много. Е, почти. Тази вечер се надяваше наистина да ѝ дойде много. Да, точно това искаше.

— Уилис не бива да се показва пред дами в това облекло.

Лорейн едва не изкрещя: Какви ти дами! Вместо това обаче измърмори нещо неразбрано и извърна глава.

— Надявам се, че Анджелика няма да дойде. Уилис със сигурност ще я уплаши.

Анджелика. Какво омразно име — и в същото време напълно подходящо за онова дребно хлапе с невинно изражение на досадното лице. Малката си позволяваше да сваля Син и той, бедничкият, беше магично привлечен от тайнствената ѝ аура и от проклетия ѝ проект за книгата.

Малката стопроцентово криеше нещо. Може би писмото, което Лорейн не бе успяла да прочете, съдържаеше някаква тайна. Анджелика се бе върнала да го търси, обзета от истинска паника. Трябваше да разнищи този въпрос.

Уилис се надигна и погледна към къщата над басейна, двуетажна сграда, построена от същите тежки черни камъни като голямата къща, с подходящ тъмосин покрив. Бренда Батърс, проклетата вещица с яркочервена коса, излезе през една от трите двойни врати на партера.

Тя видя Уилис и му махна.

Той ѝ отговори с махване на ръка.

По дяволите. Уилис не общуваше с никого — във всеки случай не така, както беше нормално да се очаква.

Бренда носеше сандали с високи токове, които правеха фигурата ѝ почти двуметрова. Без да се срамува от ръста си, тя се запъти самоуверено към Уилис. Ярकोжълтият бански, който беше облякла, приличаше на спортно плувно трико и не скриваше нито милиметър от съвършеното ѝ стегнато тяло.

— Велики Боже — промърмори Лорейн, без да се тревожи, че Кембъл чуваше всяка нейна дума. — Това е неприлично. Без бански щеше да е много по-облечена.

— Безсрамна жена — потвърди Кембъл и Лорейн се успокои. — Мисля, че се интересува от Уилис. Възможно е и той да я харесва.

Лорейн стисна здраво зъби.

— Глупости.

Едва казала тази дума, тя втренчи поглед в забележителната издутина на банския на Уилис и преглътна мъчително. Харесването — все едно дали се отнасяше за човек или предмет — не беше част от програмата на грамадния мъж, каквато и да беше тя. Явно обаче Бренда Батърс имаше много добър достъп до известни елементи от

неговия механизъм. В нейната компания атлетичният мъж като че ли ставаше още по-силен.

Смехът на Бренда огласи басейна. Тя захвърли сандалите си, направи две крачки към ръба на басейна и скочи във водата с уменията на опитна плувкиня. Плъзна се под повърхността, но скоро изплува и отметна назад грозната си оранжева коса.

После сложи ръце на тила си, вирна лакти към небето и заплува към Уилис. Лорейн беше на доста метри от нея, но видя, че тънкият жълт бански не скриваше нищо от тялото ѝ.

Уилис клекна и ѝ подаде ръка.

Той никога не реагираше на присъствието на Лорейн — освен когато правеха секс. След това си отиваше, без да се обърне нито веднъж.

Бренда се хвана с две ръце за десницата му и го дръпна със силен замах. Уилис нададе кратък протестиращ вик и падна във водата.

Не, той не падна, той просто играеше играта ѝ. Лорейн свали шапката си, а после и очилата. Уилис се потопи дълбоко и в следващия миг Бренда изписка сърдито и също изчезна под водата. Когато Уилис изскочи на повърхността и разтърси глава, ръцете на Бренда бяха около шията му. А на лицето му грееше усмивка...

— Никога не бях виждал Уилис да се усмихва — проговори изненадано Кембъл.

И Лорейн не го беше виждала.

— Тази жена е от злите.

— Да, точно така. Донесе ли ми крем, Кембъл?

Момчето извади едно шишенце и отвъртя капачето.

— Мама каза да...

Лорейн сложи ръка върху неговата.

— Преди малко спомена, че искаш да бъдеш мой приятел. Честен ли беше? Тогава нека си говорим на ти.

Кембъл се намръщи и очите му заблестяха въодушевено.

— Ти знаеш, че искам.

— Е, тогава... — Тя преплете пръсти с неговите. — Опитах се да се престоря, че не знам какво искаше да ми кажеш. Заради хората тук, които не се държат мило с мен. Никой не бива да знае, че съм наранена. — Божичко, как успя да произнесе тези думи!

— Да, разбирам — отговори Кембъл. — Какво е станало с теб? Разкажи ми.

Беше невероятно просто.

— Все още не мога да говоря за всичко, Кембъл, но мисля, че ще имам нужда от твоята помощ.

— Можеш да ме помолиш за всичко — увери я тържествено той и пръстите му се напрегнаха. — Наистина за всичко. Каквото и да е, аз ще го направя за теб.

— О, толкова е сложно. Защото... знаеш ли, някога бях добра приятелка на Син, а сега той ме мрази.

Ноздрите на Кембъл се издуха.

— Няма нужда да ми обясняваш. Разбрах те. Казах на Чък, че трябва да се скара на Син, дето се държи така с теб, но той ми се изсмя.

Лорейн го погледна разтревожено.

— В никакъв случай не бива да говориш за това с Чък, разбираш ли? Той се поколеба, после кимна несигурно.

— Вярвай ми. Чък е добър човек, но е твърде близо до... знаеш до кого.

— Искаш ли аз да отида при Синжун и да...

— Не! — изсъска сърдито тя. — Синжун не е проблемът. Има други, които са го настроили против мен.

Кембъл склони глава и я погледна в очите.

— Много ли искаш Синжун да се отнася добре към теб?

Лорейн обмисли много внимателно следващите си думи.

— Той беше мой приятел. Познавах го още преди да срещна Чък. Бяхме като... брат и сестра. — *Ами да, затова тя си мислеше за него като за брат.* Лорейн едва не избухна в смях.

— И какво се случи? — Съсредоточеното сериозно лице на момчето заплашваше да разбие самообладанието ѝ. — Чък ли се намеси? Може би е сторил нещо, за да настрои Синжун срещу теб?

Лорейн забави отговора си.

— Не. — Проблемът с Чък щеше да се разреши от само себе си — като му дойдеше времето. Тя размаха очилата си и посочи забавляващата се в басейна двойка. — Тя беше.

— Бренда Батърс? — Кембъл погледна през рамо. — А аз си мислех... че вчера тя и Синжун се срещнаха за първи път.

Лорейн потърка чело, наведе се и косата ѝ падна върху очите. В следващия момент ръката на момчето се плъзна нежно по тила ѝ и надолу по гърба. Лорейн се ухили и изхълца шумно.

— О, не! — прошепна Кембъл. — Моля те, не плачи. Сигурен съм...

— Трябва да ми обещаеш, че няма да кажеш на никого тайната, която ще ти разкрия сега — зашепна настойчиво тя.

— Обещавам.

— О, много ти благодаря. — Тя опря с две ръце челото си и въздъхна дълбоко. — Много ти благодаря, Кембъл. Бъди мил и ми намажи гърба с крем.

Отново пауза, след което Лорейн чу как Кембъл изсипа малко плажен крем от шишенцето в шепата си. Много колебливо и внимателно той размаза хладния влажен крем по горещата ѝ кожа. Лорейн потръпна от наслада.

— Какво има? — Кембъл веднага спря. — Лорейн?

— Бях много загрижена. Твоето докосване ми вдъхна сили, приятелю.

Кембъл продължи да размазва крема по гърба ѝ и каза тихо:

— Не разбирам как мис Батърс...

— Те се познават — отговори дрезгаво тя. — Не знам защо се правят, че не се познават, защо лъжат всички ни. Но те знаят, че аз знам истината. Видях ги заедно в Сиатъл. Може би тя е частен детектив. Това звучи логично. В момента със Син става нещо странно. Защо дойде тук, без да предупреди служителите си? Защо се крие?

— И аз мислих по този въпрос.

— Ти си умно момче — отбеляза доволно тя. — Никой не може да те излъже. Ще ти кажа какво мисля. Мисля, че някой, вероятно жена, заплашва Син. Той е назначил Бренда, за да открие тази тайнствена личност. Вероятно Анджелика Дийн е само фасада, извинение за идването на Бренда.

Ръката му спря.

— О, не. Не си права. Анджелика е добра, аз го усещам.

Лорейн извъртя очи и го прокле безмълвно.

— Не искам да кажа, че тя не е журналистка. Всъщност аз вярвам, че тя прави точно това, което казва. За да осъществи целите си,

Бренда ѝ е пуснала мухата с биографията на Син и Анджелика се е запалила от идеята. Тя е жертва на тази жена, също като мен.

— Божичко! — прошепна учудено Кембъл.

— Анджелика не знае, че само я използват. — Каквото и да се случеше, Кембъл трябваше да остане под неин контрол. — Не би било добре да ѝ кажеш истината, защото тя ще се обърне право към Бренда. Не можем да рискуваме.

— Защо тази жена иска да настрои Синжун срещу теб?

— Засега това е само теория, Кембъл, и трябва непременно да си остане между нас. Нали виждаш каква е тя, как използва тялото си, за да омае мъжете. Тя ще накара Син да вярва на нея, не на мен. Затова ще правиш само онова, което ти казвам.

Момъкът промърмори нещо в знак на съгласие. Лорейн пое дълбоко въздух.

— Бренда ще съумее да настрои Синжун срещу мен, защото в действителност тя знае какво го заплашва. Мисля, че именно тя стои зад цялата тази грозна история. Тя иска да го премахне. Това е единственият отговор, който има смисъл. Но някак си е успяла да намери обяснение, според което виновната съм аз.

— Исусе! — прошепна изумено Кембъл.

Лорейн потисна с мъка усмивката си и помоли:

— Отвори горницето на банския ми.

— Горницето ли?

— Да, моля те.

Кембъл развърза връзките с треперещи пръсти.

— Благодаря ти. Мисля, че опасността от слънчево изгаряне е реална. Навсякъде, където кожата ми е още светла. Бъди така добър и намажи грижливо светлите места, Кембъл.

Момчето сложи двете си ръце на гърба ѝ и започна да размазва крема от лактите към мишниците, в свивките на раменете, а после надолу към талията. Пръстите му неволно докоснаха гърдите ѝ и той потръпна.

— Чудесно — прошепна тя. — Направи го още веднъж. Харесвам начина, по който ме докосваш. Ти си силен и аз се чувствам сигурна с теб.

Кембъл намаза ръцете си с крем и повтори процедурата.

Всичко, което трябваше да бъде направено, щеше да бъде направено. Уилис нямаше да рискува да заявят на уважавания му шеф и на Чък, че е изнасилил Лорейн. Не, Уилис можеше да плати цената за мълчанието ѝ, като отиде да плува с Анджелика. А Кембъл — бедното душевно нестабилно момче, което вероятно от години потискаше насилническите си пориви, щеше да бъде на нейно разположение, за да посети Бренда и да отмъсти за наранения си идол.

Или пък Анджелика и Бренда имаха достатъчно ум в главите си и щяха да отлетят към залеза — за да се спасят от злата съдба. Каквото и да станеше, краят щеше да бъде един — Син щеше да остане само неин.

— Готов съм да направя всичко за теб, Лорейн — повтори задавено Кембъл.

— Знам — прошепна нежно тя. — И съм ти много благодарна. — Той ѝ беше в кърпа вързан.

— Велики Боже... — прошепна невярващо Синжун и пристъпи към прозореца.

Чък, който стоеше зад него, изпухтя неспокойно.

— По-добре е да тръгваме. Знаеш каква е Фран, когато я карат да чака.

— Фран е добър войник — отговори с отсъстващ вид Синжун. — Чък, трябва да си поговорим.

— Звучи сериозно. Какво пак съм направил?

— Ти не си направил нищо.

— Добре. Тогава ще си говорим по пътя за Кауай.

— Ела тук — помоли Синжун и продължи да се взира.

— Слушай, Син...

— Това не може да чака. И без това работата е отишла твърде далеч.

Чък направи крачка към прозореца.

— Трябва да тръгваме — повтори той, без да погледне навън. — Какво ти става, по дяволите?

— Лорейн — отговори просто Синжун.

Чък изпухтя сърдито.

— Лорейн не е твой проблем, Синжун. Тя изобщо не е проблем. Снощи прекали с пиенето и се държа неприлично, знам. Е, и какво от това? Лорейн е под мой контрол.

— Чък...

— Край на дискусията. И аз понякога прекалявам с пиенето. Жаден съм. Днес ти си тотално чист, но си имал и тежки периоди.

— Чък...

— Аз ще се оправям с Лорейн.

Синжун загуби търпение.

— Това би било най-доброто решение. Само че в момента явно не можеш да се справиш. Ела и погледни жената, която уж контролираш. — Той направи знак с глава към басейна. — Ето я. Виж какво прави.

Чък погледна към басейна и очите му потъмняха.

— Точно така — каза Синжун. — Лорейн е напълно под твой контрол. Не виждаш ли, че се готви да се нахвърли върху момчето? Той е още малък за нея, Чък, честно.

Лицето на приятеля му стана празно.

— Той само ѝ маже гърба.

— Та тя е почти гола — възрази Синжун. — Ако добричкият ни Кембъл не е на път да разкъса шортите си, готов съм да изям шапката си.

— Той няма представа от секса — обясни глухо Чък.

Синжун изпухтя презрително.

— Глупости. Да не мислиш, че разсъжденията му, кой е мил към Лорейн и кой не, са напълно безобидни? Той е полудял по нея и тя го използва, за да го спечели за целите си.

— Какви цели? — попита безизразно Чък.

Синжун не посмя да разкрие на приятеля си, че жената, която споделяше леглото му, копнееше да се настани в спалнята, в която се намираха сега.

— Според мен тя иска да те накара да ревнуваш — отговори уморено той. — Незнайно по каква причина жените като Лорейн винаги живеят на границата. Тя иска да бъде сигурна, че си видял как си играе с Кембъл и си пламнал от ревност.

— Но аз не мога да ревнувам това глупаво хлапе.

— Тя изобщо не се интересува какво има в главата му. По дяволите!

— По дяволите! — повтори съвсем тихо Чък. В този момент Лорейн се надигна на лакти и горнището на банския ѝ остана на

шезлонга. — Тя просто не мисли какво прави.

— В момента обаче мисли — възрази Синжун и присви очи. — Готов съм да се обзаложа на каквото искаш. Ти имаш късмет, човече. Жената е в леглото, а ти си зает с работа.

— Лорейн знае какво харесва един мъж.

Син погледна през прозореца и видя как Кембъл Миджли се отдръпна назад, седна на петите си и се огледа нервно. Лорейн отметна косата си на една страна и премести тежестта си на другия лакът. После се извърна леко, за да погледне Кембъл — и да му разкрие голите си гърди.

Момчето отвърна глава.

Лорейн помилва бедрото му и Синжун видя как Кембъл потрепери.

— Проклятие! — изскърца със зъби Чък. — Тази жена има прекалено много енергия, там е работата.

Синжун се изсмя безрадостно.

— Тя е постоянно в пламъци, приятелю. Това е добре, ако си в състояние да я обслужваш по двадесет и четири часа в денонощието. Но очевидно ти не ѝ даваш достатъчно.

— Слушай, Син...

— Успокой се — заповяда Синжун. — Не искам да те гневя, но онова, което става край басейна, е недопустимо. На острова сме малко хора и трябва да внимаваме за отношенията си.

— Тя не би... Тя не би направила нещо с Кембъл.

— Сигурен ли си?

— Да... разбира се, че съм сигурен. Аз... — Той преглътна.

Лорейн погали слабините на момчето.

— И как би оценил онова, което прави в момента Лорейн? — попита сърдито Синжун.

Чък потърка очи и промърмори:

— Забрави. Когато се върнем довечера, ще поговоря с нея. Тя си играе с момчето, това е всичко. Исква да се позабавлява. След няколко минути малкият непременно ще избяга.

— Може би. Но едва след като е намазал с крем гърдите ѝ. Кембъл все пак е мъж.

— Тя не би допуснала... — Чък отвори широко уста и челюстта му изтрака. — Би трябвало да убия проклетото хлапе.

След като се увери, че Уилис и Бренда не го виждат, Кембъл намаза дланите си с лосион и започна да натрива гърдите на Лорейн.

Чък направи крачка към френския прозорец, но Синжун стисна настойчиво ръката му.

— Ако направиш това, тя ще получи, каквото иска — обясни спокойно той. — Тя знае, че я гледаме.

— Не, тя... — Погледът на Чък отново се стрелна към неравната двойка. След секунди той се обърна рязко и закрачи към вратата. — По-късно ще се погрижа за Лорейн. Разбрахме ли се?

— Постарай се да я укротиш. Имаме си достатъчно ядове и не мога да допусна Лорейн да въввлече девствения син на готвачката ми в сексуалните си игрички.

— Девствен?

— Мисля, че ме разбра много добре. Знам как изглежда едно зелено хлапе, когато прави първите си експерименти. Не искам мисис Миджли да се тревожи. Тя е много важна за мен. Бруно също я ценеше много.

— За Бога, да не искаш да проливам сълзи заради една готвачка?

Синжун погледна приятеля си право в очите и отговори:

— Да, искам. — Помисли си дали да разкаже на Чък за Лорейн и Уилис, но веднага отхвърли тази мисъл. Щеше да пусне в ход тази информация само след като всичките му опити да разубеди Чък претърпяха провал. — Погрижи се за Лорейн.

Чък отдаде чест и го погледна подигравателно.

— Тъй вярно, сър. Можем ли най-после да тръгваме?

— Можем. Само ще попитам Ендерс и мисис Миджли дали имат нужда от нещо.

— Син...

— Ей сега се връщам. — Той отвори една врата, маскирана като шкаф, зад която се намираше телефонната централа на къщата. Натисна копчето за кухнята. — Мисис Миджли? — попита той веднага щом отсреща вдигнаха слушалката.

— Да, мистър Брейкър?

Синжун се ухили и се отдръпна от телефона. Мисис Миджли крещеше по телефона както винаги.

— Отлитам с Чък за Кауай. Трябва ли ви нещо?

— Не, благодаря, мистър Брейкър. Искате ли да попитам и мистър Лойд-Уорти?

— Да, моля ви.

Чуха се отдалечаващи се стъпки.

Чък ходеше напред-назад по стаята и нетърпеливо поглеждаше часовника си.

— Крайно време е да тръгваме.

Синжун кимна.

— Успокой се.

— Ало, мистър Брейкър. — Благозвучният глас на Ендерс отекна в слушалката. — Помните ли, че тази вечер имам спешна нужда от помощта на мис Симкокс?

— Не съм забравил.

— А ще можете ли да набавите нещо за колосване, сър? Най-добре под формата на спрей. Неколосаните яки имат ужасна форма.

Синжун видя как Чък сърдито вдигна вежди и посочи часовника си.

— Спрей за колосване. Добре, ще потърся. Пожелавам ви всичко хубаво...

— Ще бъдете ли така добър да потърсите и маракуя? Мис Батърс намекна, че с удоволствие би опитала специалната торта на мисис Миджли.

— Не е проблем.

Чък разпери ръце.

— Торта с тропически плодове? Значи мацето пристига тук, поема управлението и изисква да ѝ се направи специална торта? А Ендерс я гледа в очите и... по дяволите!

— Надявам се, че ще се въздържите от подобни забележки в присъствието на засегнатата дама — отговори укорително Ендерс.

Чък направи гримаса в посока на осветената уредба и промърмори, но така, че да го чуе Синжун:

— Един ден ще си разчистя сметките с този всезнайко.

— Спрей за колосване и тропически плодове — повтори ухилено Синжун. — Ще се справим.

— Много благодаря, сър. — Ендерс изключи уредбата.

Чък взе папката, която беше оставил на бюрото.

— Хайде да се махаме оттук. Сега ми трябва чист въздух, а не празни приказки.

— Звучи чудесно. — Чист въздух, малко приказки и възможност за няколко часа да се отърве от този затвор.

Звънецът на факса издрънча.

— Не го пипай — извика Чък, който вече отваряше вратата. Синжун се наведе, за да види какво излизаше от апарата.

— Почакай малко! — отговори сърдито. — Може да е нещо важно.

— Тук всичко е важно — отговори изнервено Чък.

— Нещо за Лейбър. — Синжун откъсна листа. — Я виж ти! Нашата Мери е гений.

— Тръгваме ли най-после, или да си обуя пантофите?

— Тръгваме, тръгваме. Я виж ти. Помниш ли фирмения парк на Лейбър в Кентъки?

Чък спря на вратата.

— Е, и? Какво му е на парка?

— Засега нищо. Но светът не подозира, че Лейбър току-що го е заложил срещу заем от осемнадесет милиона, за да не затвори магазините си за софтуер в Сан Диего и Сиатъл.

Чък подсвирна изненадано.

— Всеки ден по един долар, както се казва — продължи коментара си Синжун. — Нашият приятел затъва все по-дълбоко.

— И се нуждае от теб все повече?

Синжун изгледа остро стария си приятел.

— Така е. Но ако си мисли, че аз не искам залог срещу парите си, от сделката няма да излезе нищо.

Чък изкриви устни.

— Как се получи така, че момчето, с което някога дружах, се превърна в такъв корав бизнесмен?

През последните дни Синжун беше чул предостатъчно подобни забележки за миналото си.

— Ще се обадя на Мери и тръгваме.

— Фран ще побеснее.

— Знам, знам, вече ми го каза. Няма да се бавя.

Един час по-късно Синжун остави слушалката и се обърна. Едва сега забеляза, че Чък беше излязъл. Още преди да е тръгнал да го

потърси, приятелят му се върна. Носеше чаша сода и отворена кутия с ядки.

Синжун кимна признателно и взе чашата.

— Мислех си, че бързаш.

— Вече не. Обадох се на хората от чартъра и се опитах да открия Фран. Исках да ѝ кажа, че ще закъснеем. За съжаление тя току-що беше излязла. Онзи тип, на когото принадлежи интересуващият ни хеликоптер, изяви съгласие да я доведе тук.

Синжун погледна часовника си.

— По дяволите!

— Само без паника — засмя се Чък и изсипа няколко ядки в шепата си. — Ще се справим. Аз ще откарам еврокоптера в Кауай. Сам. Ти ще чакаш Фран да се върне. После ще се върнеш заедно със собственика на хеликоптера, за да изпиташ машината. Накрая двамата ще излетим заедно от Кауай. Не виждам защо механикът да седи и да безделничи. Тръгвам още сега.

— Звучи чудесно. — Синжун последва Чък към изхода през хладната вътрешност на къщата. Излязоха във вътрешния двор, където бяха оформени красиви лехи от речни камъчета, засети с бамбук.

— Какво ще кажеш да прием по едно питие в Кауай, преди да си тръгнем? — попита Чък и отвори желязната портичка във външната стена.

— Нямам нищо против — отговори Синжун. И на двамата щеше да се отрази добре да пият по чашка в неутрална обстановка. — Кога ще пристигне другият хеликоптер?

— Сигурно след доста време. Човекът, с когото говорих, каза, че имал да свърши някаква работа и след това ще потегли насам. Когато кацнеш в Кауай, иди в Лихуе. Ще се срещнем в чакалнята на летището. Аз ще се погрижа за всичко.

Чък тръгна надолу по пътеката, която водеше към площадката за хеликоптери. От вниманието на Синжун не убягна, че приятелят му упорито избягваше да поглежда към басейна. Само глухият нямаше да чуе веселите викове и плискането на вода, които долитаха от вътрешния двор.

Синжун стисна зъби. За съжаление съдбата не беше благосклонна към Чък. Лен Джил беше добър баща, но не намери време да научи сина си как да оцелее и как да ръководи ефективно

голямото ранчо. След смъртта на Лен богатата някога ферма западна бързо и това се дължеше единствено на неспособността на новия ѝ собственик. Оттам нататък всичко, с което Чък се захващаше, включително връзките му с жени, се проваляше. Когато фалира напълно, той застана един ден на прага на Синжун и поиска работа. Това беше добро решение и за двамата. За съжаление Чък не умееше да подбира жените, с които общуваше.

По дяволите — промърмори Чък, хвърли шепа ядки в устата си и подаде кутията на Синжун. — Извинявай, би ли могъл да я върнеш в къщата?

С удоволствие — ухили се Синжун.

Чък спря рязко, мушна ръце в джобовете и погледна към земята.

— Винаги така казваш. С удоволствие. Винаги когато е трябвало да измъкнеш от тинята стария Чък, нещастния бедняк, си отговарял: с удоволствие.

Синжун се почувства неловко и отмести поглед.

— Приятелите трябва да си помагат — отговори тихо той. — Хайде, тръгвай.

— Веднага. — Чък тръгна решително напред.

Когато стигнаха на площадката, Чък направи обичайната обиколка на еурокоптера, преди да се качи в кабинката. Понечи да се качи, но се поколеба, и отново се обърна към Синжун.

— Ще се видим по-късно в Лихуе — напомни му Синжун.

Чък сведе глава.

— Да, разбира се. Доскоро.

Далечният шум от двигателите на чужд хеликоптер проряза тишината и сложи край на неловката ситуация. Синжун хвърли изпитателен поглед към Чък и засенчи очите си с ръка.

— Хайде, тръгвай — повтори той и се съсредоточи върху точката, която се появи в далечината. — Не си създавай безполезни тревоги. Може би си прав и Лорейн просто скучае.

— Да.

— Всички преживяваме трудни моменти, в които не можем да оценим правилно ситуацията. Тя също. — Не му се искаше да отстъпва пред Чък, но не можеше да го гледа нещастен.

— Благодаря, Син — Чък го удари здравата по рамото. — За всичко.

— По всичко изглежда, че Фран е тръгнала по-рано, отколкото ти си мислеше.

— Какво? — Чък едва сега забеляза другия хеликоптер. Обърна се към небето и присви очи. — Не може да бъде. Онзи тип каза, че ще мине доста време, докато си свърши работата.

Двамата проследиха как хеликоптерът се приближи до острова. Синжун избухна в смях.

— Сигурен съм, че е Фран. Типично за нея. Мрази да бъде зависима от когото и да било. Сигурно е държала да пристигне тук, преди аз да излятя.

Чък смръщи чело.

— Вероятно съм забравил да я уведомя кога ще пристигнем в Кауай. Даже ако бяхме излетели навреме, щяхме да я пропуснем.

Синжун остави чашата на земята и махна с ръка.

— Добре се движи — промърмори той и изчака малкият хеликоптер да увисне над острова. — Компактен е. Мисля, че е подходящ.

— Да.

— Нека кацне, за да можем да го разгледаме. Не тръгвай, Чък. Искам двамата да го видим.

— О кей.

Другият хеликоптер, светлокафяв със златно ребро на носа, наближи рифа.

Изведнъж Синжун вдигна ръце над главата си.

— Какво, по дяволите... Чък! — Той поиска да поеме дълбоко въздух, но не можа. От гърлото му се изтръгна само задавен шепот: — Божичко, божичко! — той се втурна да бяга и чу как Чък хукна след него.

В ясната синева на ранния следобед се издигна огромна огнена топка с черни ръбове и небето се оцвети в кървавочервено... Хеликоптерът беше експлодирал.

Анджелика с мъка отмести поглед от сипещите се огнени звезди и дъжда от метални частици, който падаше в океана.

Хеликоптерът летеше към острова. Много скоро щеше да кацне.

Тя притисна ръце към ушите си, за да прогони грозното бучене, което я подлудяваше.

Още докато тичаше по пътеката през джунглата, тя осъзна, че вече нищо не можеше да се направи. Стъпките ѝ отекваха глухо върху дебелия слой листа, шумът на собственото ѝ дишане беше оглушителен.

Щом видя хеликоптера, тя разбра, че Синжун се връщаше с машината, която възнамеряваше да купи. Той бе загинал в огнената експлозия.

И двамата бяха загинали. Синжун и секретарката му — Фран. Да, така се казваше тя, Фран.

Докато стигна до моравата, която заобикаляше голямата къща, Анджелика беше цялата в пот. Топли капчици се стичаха между гърдите ѝ, капеха от челото и пареха в очите ѝ.

Най-после видя Бренда. И Уилис. Уилис се отдалечи бързо от Бренда и се затича към плажа. Няколко огромни крачки на силните крака през водата, след което той се хвърли в морето и заплува с мощни движения в посока към рифа.

— Бренда! — Викът на Анджелика излезе от устата ѝ като истеричен шепот. — Бренда!

Тя се втурна като замаяна през тревата, дългата ѝ тънка пола се уви като въже около краката ѝ и я затрудни още повече. Наистина ли Синжун беше мъртъв?

Защо гърлото ѝ пареше така болезнено? Защо се беше загрижила, че мъжът, разрушил живота на майка ѝ, вече не съществуваше?

Тя не се интересуваше от него.

Бренда я видя и спря, за да я изчака.

— Хеликоптерът... той... избухна — прошепна задъхано Анджелика. — Просто изчезна в огъня... — Тя спря до приятелката си, изпъшка и се загледа след Уилис.

Бренда седна в тревата и обхвана с две ръце коленете си.

— Божичко! — Тя пое дълбоко въздух. — Никога не бях виждала подобно нещо. Бедните хора.

Анджелика притисна с ръце стомаха си.

— Нали това беше хеликоптерът, който искаха да купят?

— Да. И Уилис каза така.

— Какво иска да направи Уилис? — попита Анджелика и посочи с ръка към морето. Младежът беше вече само една малка точка, която

се носеше по вълните.

— Според мен и той не знае точно — отговори Бренда и скочи на крака. — Прави, каквото може. Плува и се моли да стане чудо.

— Няма смисъл. Защо рискува? Може да загине.

— Той е невероятен плувец. — Бренда се изсмя безрадостно. — Само виж как се движи. Като машина.

Анджелика затвори очи и си представи лицето на Синжун. Тя наистина щеше да тъгува за него.

— Ей! — Бренда я потупа по гърба. — Май не ти е добре? Нищо чудно. И аз се чувствам зле. Спокойно, Анджелика. Дишай през устата.

— Уилис няма да намери нищо — прошепна дрезгаво Анджелика, отпусна се на земята и се сви на кълбо. — Никой няма да намери нищо.

Бренда клекна до нея.

— Питам се как се е случило. Не видях експлозията, само чух трясъка. След това видях пламъци и дим.

— Хеликоптерът летеше напълно нормално — отговори с отсъстващ вид Анджелика, устремила очи към небето. — Изведнъж избухна в огромна огнена топка и изчезна.

— Аха. Ето какво е било.

Анджелика събра разпилените си коси и ги нави на тила.

— Права си. Всичко свърши. — Една злополучна случайност беше изпълнила нейната задача и тя трябваше да се радва.

Не, не искаше Синжун да умре.

Чу бързи стъпки зад гърба си и се обърна към светлината. Две фигури тичаха откъм къщата. Бренда засенчи очи с ръка.

— Боже, и те искат да се хвърлят в морето. Защо не почакаат, докато дойде полицията?

Една от фигурите застана между нея и слънцето и Анджелика примигна.

— Кой са те? — попита тя и бавно се изправи.

— Синжун и Чък — отговори почти сърдито Бренда, сякаш имаше пред себе си малко дете.

— Но... — Анджелика се обърна към морето, после отново към сушата и погледна право в загриженото лице на Синжун. — Но вие сте... Вие бяхте...

Мъжът спря да тича. Напомпаната гумена лодка с окачен външен мотор висеше като черна сянка между него и Чък Джил.

Присвитите зелени очи се впиха изпитателно в лицето на Анджелика.

— Какъв? — попита тихо, почти заплашително той. — Мъртъв?

12

Синжун сложи ръка върху слушалката на безжичния телефон.

— Сигурен ли си, че е горе при Бренда?

Чък седеше в креслото зад бюрото. Краткото му „Да“ прозвуча безкрайно уморено и Синжун отново усети колко бе изтощен.

— Уилис каза, че тази сутрин отишла рано-рано в къщата при басейна и оттогава не е излизала оттам.

Синжун вдигна ръка, за да му нареди да мълчи, и продължи да говори по телефона.

— Завчера. Вероятно рано сутринта. Може би е било и предишната вечер. Късно. Да. — Той кимна и продължи да се разхожда нервно по стаята. — Добре, но побързайте.

— Следователите не вярват, че е експлозия, Син — заговори отново Чък.

— Те не знаят. Водолазите работят вече два дни, но не са намерили нищо подозрително. Всъщност не намериха нищо. Край. Единственият резултат е, че загина една жена без роднини, които да настояват за отговор. Светът няма да спре и заради мъжа, който е пилотирал хеликоптера. „Огън в машината, който води до експлозия“. Сигурен съм, че така ще пишат в доклада.

— И аз бих се задоволил с това обяснение — отговори Чък. — Сигурно някой е разбрал, че искаш да изпиташ хеликоптера и се е погрижил да го вдигне във въздуха. Но какво ще кажеш за времето?

— Какво му е на времето?

— Не знам, но не мога да си представя как убийците са се организирали във времето. По дяволите, Син, не можеш сериозно да твърдиш, че Анджелика Дийн е организирала убийството ти.

Синжун се отпусна тежко в най-близкото кресло.

— Ако имах отговор на този въпрос, сега нямаше да седим затворени тук и да се надяваме, че имам още поне пет живота.

— Всяка от тези злополуки изглежда напълно правдоподобна, като истинска злополука.

За момент Синжун усети оловната тежест на безнадеждността.

— И ти говориш като полицаите. Вярно е, едва не станах жертва на един случайно минаващ луд стрелец, но това означава само, че съм бил на погрешното място в погрешно време.

— Възможно е. Такива неща се случват.

— След това някой се опита да изхвърли колата ми от шосето. Чисто и просто да я метне в пропастта. От моята перспектива тази пропаст изглеждаше поне тридесет хиляди метра дълбока.

— Но не те изхвърлиха от шосето.

— Само защото отзад се появи кола и онзи трябваше да се откаже. — Той разтърка болезнено пулсиращия си тил. — Жената трябваше да се откаже. Продължавам да твърдя, че беше жена с кърпа на главата и тъмни слънчеви очила.

— Ти беше убеден, че и стрелецът е бил жена.

— Точно така. Съвсем същата. Пак беше увила главата си с кърпа, а очите ѝ бяха закрити с очила.

— Ако сега започнеш да виждаш в лицето на онази жена Анджелика, ще те обявя за невменяем.

Синжун си наля сода и отпи жадно.

— Не съм идиот. Нямам намерение да отправям обвинения, без да съм сигурен във версията си. Слушай, Чък, аз не съм измислил онази кола в планината. Тя се изравни с мен и започна да ме избутва към пропастта.

— Било е на здрачаване. Може би той, или тя, се е опитвал да те изпревари и...

— Не беше така. — Синжун посочи обвинително Чък. — Вече съм чувал тези доводи. Ако беше с мен, щеше да запееш друга песен, приятелю. Сега нямаше да се опитваш да изсмукваш от пръстите си несъстоятелни обяснения. Но хайде, продължавай да говориш. Постарай се да ме убедиш, че и спирачките на циментовоза не са издържали напълно случайно.

— Така си беше.

Синжун усети болка в гърлото.

— Ами да, какво друго би могло да бъде? Само че някой се бе погрижил да ги среже. — Телефонът иззвъня и той натисна копчето. — Синжун Брейкър... Да, да. Защо не? Аха. Много ви благодаря. — Той

приключи набързо разговора и остави телефона на облегалката на креслото.

— Какво има? — попита напрегнато Чък.

— Завчера, рано сутринта, някой се е обадил от бунгалото край лагуната в Кауай — Синжун направи кратка пауза и продължи: — Това беше денят на експлозията. Искаш ли да знаеш кой е номерът?

Чък вдигна рамене.

— Обадил се е на чартърното летище извън Принсвил. Точно на...

— Знам, знам. На летището, от което е излетяла Фран.

— Това не е доказателство — призна Синжун. — Но е твърде близо, за да го оставим без внимание.

Моливът шумно падна от пръстите на Чък.

— С кого е говорила?

— Телефонната компания каза, че е номерът на централата. Можела е да говори с всекиго.

— Точно от това се опасявах. Можем да разпитаме всички, които работят там, но може да е и човек, който уж случайно е отишъл там точно по това време.

— По дяволите, иска ми се да върна времето назад, — Синжун усети необичайно парене в очите, не за първи път през последните два дни. — Фран беше... Фран беше чудесна жена. Невероятна жена. Много ще ми липсва. Ендерс не е на себе си от мъка. Не е казал нито дума, откак стана нещастие.

— Мисля, че е време да разчистим цялата тази мръсотия — изръмжа заплашително Чък. — Не можем да допуснем да ни преследват навсякъде.

— Понякога наистина вярвам, че тя го е направила. — Не беше нужно да пита Чък за подробностите. И двамата бяха преживели достатъчно гадни години. — Ние с теб преживяхме много неща, Чък. Имахме добри и лоши времена. В последно време доброто беше повече от лошото, докато започнаха тези странни нападения.

— Прав си. — Чък се изсмя безрадостно. — И тъй като имам намерение да споделя с теб още добри неща, отсега нататък ще бъда неотлъчно до теб, приятелю. Където си ти, там ще съм и аз. Не смей да ми противоречиш.

— Мога и сам да се грижа за себе си.

— Страхотно, но аз ще стоя до теб и ще гледам. Трябва да бъде сигурен, че няма да забравиш собственото си благополучие.

Топло чувство се разля като балсам върху напрегнатите до крайност нерви на Синжун.

— Впечатлен съм от майчинските ти инстинкти. Ще се наложи да отлетя в Сиатъл и да се погрижа за делата на Фран.

— Добре. Ще го направим заедно.

Синжун стана и кимна.

— Първо трябва да говоря с полицията.

— Предпочитам да не го правиш.

— Искам да се занимаят по-отблизо с Анджелика. След това аз лично ще се заема с нея.

— Разбирам — промърмори Чък. — Но полицията ще каже, че си въобразяваш несъществуващи неща. А ако си прав, ако дамата наистина има нещо общо с покушенията срещу теб, ще постигнеш само това, че човекът, за когото тя работи, ще се прикрие. По дяволите, май наистина е по-добре да говориш с полицията.

Двете безсънни ноци бяха изложили на сериозен риск способността на Синжун да се концентрира.

— Хмм — промърмори колебливо той. Единствената реалистична възможност му бе подръка. — Мисля, че имаш добри инстинкти. Време е Анджелика Дийн да се заеме сериозно с биографията ми.

— Разкажи ми каква беше тя. — Бренда се беше изтегнала на леглото си в къщата край басейна.

— Никога не съм я срещала.

— Така ли? — Бренда вдигна глава от възглавницата и погледна смаяно приятелката си. — Доколкото си спомням, каза ми, че била ефективна.

— Казах, че гласът ѝ звучеше ефектно. По уредбата. — Анджелика седеше на тръстикovo столче до прозореца и наблюдаваше какво става в двора. — Чух я да говори по уредбата в бунгалото. Ефектна, весела, и хитра.

Бренда се отпусна отново на възглавницата.

— А сега е мъртва. От два дни.

— Какво безумие — прошепна Анджелика и проследи как група мъже излязоха от къщата и се запътиха към площадката, където чакаше голям полицейски хеликоптер. — Все повече се убеждавам, че според Синжун виновната съм аз.

— Не ставай глупава. Как би могъл да те подозира?

— Не знам. Понякога ми се струва, че е готов да ме пребие от бой. — Стомахът ѝ се разбунтува, както беше ставало многократно през последните два дни, откакто Фран Симкокс и някакъв мъж на име Джим Алън бяха експлодирани в небето пред очите ѝ. — Тази сутрин се опитах да говоря с него, но той просто ме отмина.

— Най-добре е да се махнем оттук. — Бренда се обърна настрана. — И без това Син ще се откаже от биографията. Не вярвам, че можеш да продължиш при създадите се обстоятелства.

— Синжун нареди да не си помислям за заминаване. — Много ѝ се искаше да разкаже на Бренда защо всъщност бе дошла тук. Но ако разкриеше на приятелката си обстоятелствата около смъртта на майка си, това щеше да изтощи всичките ѝ сили, а в момента те ѝ бяха необходими за друго. — Чък Джил ми предаде думите му.

— Брейкър няма право да те командва.

— Той е дълбоко потресен от смъртта на Фран.

Бренда вдигна глава и се опря на лакът.

— Ендерс е много по-засегнат от него. Мисля, че е обичал Фран.

— Аз бях сигурна, че Синжун е мъртъв — промърмори едва чуто Анджелика.

— Вече го каза. — Бренда се претърколи на другата страна и стана. — Не е нужно да го казваш толкова често.

Анджелика подръпна нервно късите си панталонки.

— Слушай, всъщност не исках да ти го казвам, но мисля, че трябва да знаеш — Бренда погледна приятелката си в лицето, докато пъхаше ризата в панталона си. — Чух как Чък внушаваше на Синжун да внимава какво ти разправя. Не съм сигурна, но смятам... Ти си права. Той наистина е настроен срещу теб. Чък каза нещо подобно на: „Ако си прав, трябва да се увериш, че тя няма да отгатне.“

Анджелика скри лице в ръцете си.

— Нямам представа какво означава всичко това...

— Може би то няма нищо общо с тази ужасна трагедия. Може би той се опитва да те отстрани. Държи те тук, докато провери дали ще

има пазар за биографията му.

Анджелика вдигна рязко глава.

— Какво искаш да кажеш? — Сърцето ѝ биеше все по-бързо. — Мислиш ли, че е решил да говори за това с някои хора в Ню Йорк?

— Възможно е. Той има много връзки и няма да му е трудно да намери подходящите хора. Може би се опитва да открие дали някой друг няма да му даде повече пари.

— Още не сме говорили за пари — възрази едва Анджелика.

Бренда вдигна високо червените си вежди.

— И защо не? Тук става въпрос за страшно много пари, нали? Ти каза, че си избрала Брейкър, защото е водил необичаен живот и хората ще го намерят възхитителен. — Тя се засмя и изведнъж заприлича на дяволит горски дух. — Той наистина е възхитителен, Ейнджъл. Преди да се случи тази страшна катастрофа, бях готова да се закълна, че е полудял по теб. Вечерта на партито... Нали помниш, че те изпрати до вкъщи?

— Помня, разбира се. — Как можеше да забрави какво се случи тогава?

— Представям си как сте си прекарвали. Е, какво стана? Добре ли се целува между другото?

Анджелика усети как се изчерви, но не отговори.

— Няма нищо, миличка — продължи съчувствено Бренда. — Няма да настоявам да узная тайните ти, но по-късно се надявам да ми разкажеш цялата интересна история. Лично аз съм хвърлила око на Уилис.

— Бренда!

— Не ми говори с този тон. Да не съм някое непослушно хлапе! Сигурно си разбрала какво изпитвам, нали ни видя как лудувахме в басейна. — Тя отвори широко очи и се засмя въодушевено. — Боже какъв мъж! Ако бях от бързите момичета, синият му бански вече щеше да виси на огледалото ми.

— Невъзможна си — изохка Анджелика. — Аз съм изтощена до крайност, а непременно трябва да помисля какво ще правя по-нататък. Мисля, че най-добре е да се върна в бунгалото и да се опитам да работя.

— Твърде късно — възрази Бренда и се наведе да погледне през прозореца. — Ако Синжун не е излязъл да се поразходи край басейна,

скоро ще имаме посещение.

Анджелика скочи.

— Той идва тук?

— Хмм... да, без съмнение. В тази секунда влиза в къщата край басейна.

— Може би иска да се преоблече и да поплува.

Бренда въздъхна театрално.

— Ако имах малко повече късмет, щях да се промъкна надолу по стълбата и да погледна през ключалката.

— Бренда!

— Стига с тази Бренда. Ако иска да плува, трябва само да излезе от спалнята си и да се потопи в басейна. — Тя склони глава и се вслуша. — Ето, някой се изкачва по стълбата насам.

Това беше вярно. Шумът от приближаващи се стъпки накара Анджелика да се скрие в най-далечния ъгъл на стаята.

— Я стига — укори я Бренда. — Не гледай като уплашена сърна. Накарай го да се защитава. Може би идва само за да се извини за отвратителното си държание.

Бренда отвори вратата още след първото чукане и поздрави весело:

— Добро утро, Синжун, влезте. Ние с Анджелика си правим компания. В последните дни не ми е приятно да оставам сама, предполагам, че и с вас е същото. Всъщност аз обичам самотата, но сега...

— Добро утро — отговори официално Синжун. Без да погледне Бренда, той отиде право при Анджелика и попита загрижено: — Добре ли сте?

Тя усети смешната потребност да заплаче.

— Напрегната съм — отговори честно тя.

— През тези дни всички сме напрегнати, нали?

— Съжалявам... — Анджелика изтри овлажнелите си длани в шортите. — Звучи зле, но не мога да направя нищо повече. Кембъл ми разказа, че... Обясни ми, че Фран е била неоченима за вас.

— Точно така. — Мускулите на бузите му потръпваха нервно. — Утре рано сутринта отлитам за Сиатъл. Фран нямаше близки роднини. Трябва да се погрижа за наследството ѝ.

— Разбира се. — Точно в този момент Анджелика погледна в лицето му и видя само искрена тъга. — Ако мога да направя нещо, за да ви помогна... — Още преди да е довършила предложението си, тя се смая, че наистина бе казала тези думи.

— Нищо не можете да направите. — На фона на яркото утро очите му бяха колкото жълти, толкова и зелени, и в тях нямаше и следа от любезност. — Приятелите на Фран ще се погрижат за всичко.

— Да, разбира се. Предполагам, че Ендерс...

— Той иска да й издигнем паметник тук, на Хел. Място, където може да ходи и да си спомня, макар че нямаме какво да погребем.

Стомахът ѝ отново се сви на топка.

— Много съжалявам — повтори тихо тя и си пожела да избяга от настойчивия му поглед.

— Искам да тръгнем утре в седем. Пригответе се за заминаване.

Анджелика усети как в душата ѝ се надигна протест. Синжун се обърна към Бренда.

— Има ли нещо, което искате да свършите тези дни?

— Аз... не. Нищо интересно. С удоволствие бих дошла с вас.

— Благодаря ви, но ви моля да останете тук.

Анджелика бе обзета от паника.

— Какво говорите? Защо...

— Незнайно по каква причина, Ендерс е убеден, че Бренда е единствената жена, която би могла да го утеши в този момент.

— Аха. — Анджелика преглътна мъчително и продължи: — Хората често казват това за Бренда. Но аз...

— Добре. Значи се разбрахме. Бренда ще остане, за да помага на Ендерс, който иначе ще рухне. — Той отново посвети вниманието си на Анджелика. — Вие ще дойдете с мен.

Тя го погледна неразбиращо.

— Уилис също остава тук. Имам му доверие. Знам, че ще ме държи в течение на ставащото на острова. Чък ще ни придружи.

— Не разбирам защо аз...

Синжун продължи все така спокойно:

— Имам важна делова работа в Сиатъл. Всъщност срещата ми е едва след няколко дни, но смятам да я изтегля напред.

— Какво общо има всичко това с мен? — Тя направи крачка към него.

Той направи същото и застана толкова близо до нея, че трябваше да сведе глава, за да я погледне.

— Много просто. Аз отлитам в Сиатъл. Вие идвате с мен. Имаме уговорка, нали? Биографията на Синжун Брейкър ще бъде написана от Анджелика Дийн. Време е да се хванем сериозно за работа. Не намирате ли и вие?

— Мислех, че искате да изчакате.

Напълно неочаквано Синжун сложи тежката си ръка на рамото ѝ и тя потръпна.

— Не искам да чакам повече. Искам да напишете най-добрата биография, която някога се е появявала на пазара. Ще уловите голяма риба, Ейнджъл. Ще ви дам възможност да присъствате в живота ми. Съвсем отблизо. Думата „лично“ ще получи съвсем ново значение.

— Аз... много ви благодаря — поведението му я плашеше. Усмивката разтегна устните му, но зеленият лед в очите остана.

— Няма защо. Това е моят принос за хрониката на столетието. Където съм аз, там ще сте и вие. Може би ще ви създам известни проблеми и вие на мен. Но дълбоко в себе си съм убеден, че ще се справя по-лесно от вас.

Той я заплашваше. *Защо?* Дали това беше реакция на мъката му по Фран? Защо беше решил да удари единствената личност, която можеше да нарани?

— Не вярвам, че е добра идея да ви се натрапвам, докато сте зает с лични неща — проговори тихо тя, надявайки се, че той няма да чуе неохотата ѝ.

— Мисля, че това е най-добрата идея. Реших да ви предоставя най-добрите условия, за да напишете биографията ми. Сигурно се питате защо изведнъж добих толкова силно желание да се видя увековечен?

— Да — прошепна задъхано тя.

— Причината е, че непрекъснато се питам дали тази експлозия е била случайност. Вие вярвате ли в тази версия?

Анджелика притисна с ръка устата си.

— Аха, значи и вие не вярвате. Бяхте убедена, че се намирам в хеликоптера, и не бяхте единствената. Обзалагам се на куп пари, че именно аз бях човекът, който трябваше да умре завчера. Също, че ще има и други опити за убийство.

Анджелика с мъка потисна стона си.

Синжун се усмихна отново — обезпокояваща гледка.

— Знаех, че сте чувствителна жена. Разбира се, аз се тревожа и за вашата сигурност, Анджелика. Може би пък някой се опитва да скъси живота ми, за да не ви издам всичките си тайни, какво ще кажете? Ще се погрижа да ви дам всичко, което искате, затова трябва да сте винаги до мен. Не мога да рискувам някой да се промъкне при вас... и да ви стори зло.

— Не!

— Прощавайте, не исках да ви плаша. Доверете ми се, Ейнджъл. Ще се погрижа за вас, защото се чувствам отговорен за съдбата ви.

Бренда направи крачка към тях.

— Извинявайте, но...

— Млъкнете! — прекъсна я рязко Синжун. — Тук ще се грижат добре за вас, докато се върнем. Междувременно аз няма да се отделям нито за минута от Анджелика — само за да съм стопроцентово сигурен, че няма да ѝ се случи нищо лошо.

— Моля ви, не се тревожете за мен — прошепна пресекващо тя.

— О, не мога да не се тревожа. Идете да си съберете багажа, Анджелика. Мисля, че къщата ми в Сиатъл ще ви хареса. Ще вземете стаята до моята, ще ви дам и красив малък кабинет, където да си водите бележки. Сигурен съм, че този път няма да минете без подробни бележки. Животът ми е изпълнен със събития.

Това беше отговорът на най-съкровения ѝ желания, но тя трепереше от страх.

— Благодаря ви — проговори с мъка тя и по тялото ѝ премина силна тръпка.

— Не ми благодарете. Нека погледнем на следващите дни като на един вид брак по сметка. Ще живеем заедно, за да сме сигурни, че ще получим точно онова, което искаме. Заедно... — Усмивката му отново я накара да потрепери с цялото си тяло. — Докато, или може би трябва да кажа: освен ако смъртта ни раздели.

Освен ако смъртта ни раздели.

Анджелика усещаше с всяка фибра на тялото си силното излъчване на мъжа, който вървеше до нея през залата на летището в Сиатъл-Такома. Той крачеше право напред и хората автоматично се разстъпваха, за да му сторят път. Жените се зазяпваха подире му — даже и няколко мъже. Анджелика не можеше да им се сърди. *Освен ако смъртта ни раздели.*

Синжун беше праметнал тъмното си сако през рамо. Бялата риза подчертаваше бронзовия му тен. Разхлабената червена вратовръзка не го правеше да изглежда уморен от пътуването, а го обкръжаваше с ореол на небрежно самочувствие.

Синжун Брейкър очакваше да владее всичко, към което посегнеше, и внушаваше непосредствено това очакване. Настроението на Анджелика непрекъснато се люшкаше по тясната линия между страха и копнежа да играе важна роля в живота му. Да се съсредоточи върху унищожаването му — това беше станало мъчение за нея. Някъде в самолета между Хел и Сиатъл, докато наблюдаваше спящия мъж до себе си, тя бе започнала да се надява, че майка ѝ се е излъгала.

Той ѝ беше позволил да го наблюдава известно време, но изведнъж отвори очи и я погледна с безкрайно внимание. Тя изпита чувството, че е открила в очите му вътрешна борба и може би съжаление... но във всеки случай желание.

През часовете, след като напуснаха Хел, двамата почти не разговаряха, въпреки това Ейнджъл никога не беше усещала с такава сила присъствието на мъж до себе си. Дори не беше помисляла, че е възможна такава силна реакция на мъжката близост.

— Къде е Чък? — попита тя, опитвайки се да овладее треперенето на гласа си.

— Тръгна напред, за да вземе багажа.

— Ще се наложи да си купя някои неща — продължи тя. — Не мислех, че ще трае толкова дълго...

— Това лесно ще се уреди.

Когато спряха пред асансьора, той я пусна да мине пред него и през цялото време я държа за лакътя. *Освен ако смъртта ни раздели.*

Отново я обзе паника. Когато излязоха от асансьора, влакчето на подземната железница вече ги чакаше и Синжун бързо я бутна в един от вагоните.

— Седнете — покани я той и посочи оранжевата пластмасова седалка.

— Достатъчно дълго седях — възрази тя и се хвана за една от пречките. — Предпочитам да постоя.

Синжун стоеше срещу Анджелика, широката му длан с дълги пръсти беше върху нейната. Кокалчетата изглеждаха почти бели.

Дано най-после се появи истинският Синжун Брейкър.

Палецът на дясната му ръка помилва меко бузата ѝ и тя се уплаши.

Той я погали отново, пръстите му се плъзнаха по ухото ѝ.

— Изглеждате уморена.

Анджелика не можа да прикрие треперенето си.

— Добре съм.

— Има ли нещо, което много искате да ми кажете, Анджелика?

Гърлото ѝ пресъхна.

— Нещо, от което искате да се освободите, за да ви олекне. — Пръстите му се заровиха в косата ѝ и той вдигна лицето ѝ към своето. — Отново имам странното чувство, че между нас е издигната бариера. Като че ли казвате едно, а мислите съвсем друго. Само да можем да проникна в мислите ви...

Значи тя беше единствената, която криеше истината?

— Много странно — промълви замислено тя. — И аз имам чувството, че вие не желаете да ми разкриете личните си тайни. Не мислите ли, че проектирате собственото си минало върху мен?

Вместо отговор той мушна зад ухото ѝ една немирна къдрица. След това отпусна ръка, погледна осветената табела над вратата и се вслуша в пронизителния женски глас, който повтаряше часовете на полетите на японски.

Анджелика сведе глава и едва сега усети, че е спряла да диша. Отношенията им се усложняваха с всяка минута. Тя не можеше да

избяга, даже да искаше. Колкото повече се доближаваше до този мъж, толкова по-близка ставаше целта ѝ.

Прехапа долната си устна. Целта ѝ вече не беше толкова ясна.

Щом стигнаха главния терминал, той отново я хвана за лакътя, за да я преведе през множеството.

— Току-що се сетих, че не съм ви задал един много важен въпрос — каза той. — Къде всъщност е домът ви?

Обзе я бегло смущение, което бързо изчезна.

— Никъде. — В този случай ѝ беше лесно да отговори честно. — Работата ме отвежда в най-различни части на света, поне досега беше така. Когато съм в Ню Йорк, нощувам в жилището на една приятелка. Там са всичките ми вещи. Нямам кой знае какво.

— Имате ли приятел?

Тя го измери с остър поглед.

— Важно ли е това?

— Не.

Но все пак я беше попитал. Анджелика скри усмивката си и разбра, че това ѝ беше харесало. Незнайно по каква причина за нея ставаше все по-важно Синжун да я възприема като жена.

Той продължи да върви все така бързо и тя трябваше да тича, за да не изостане. Излязоха от сградата през автоматичните врати и се запътиха право към улицата. Таксите, градски автобуси и лимузини идваха и заминаваха в постоянен ритъм, потоци пътници слизаха и се качваха.

Анджелика едва успя да поеме свежия летен въздух, когато пред тях спря тъмносива кола, а зад тях се появи Чък с багажа. Някой отвори багажника и Чък побърза да нареди куфарите.

— Качвайте се — покани я Синжун и Анджелика зае място на задната седалка.

Синжун седна до шофьора, а Чък се настани до Анджелика.

Една жена с гладка тъмна коса до брадичката, разделена на път по средата, седеше на кормилото. Тя хвърли изпитателен поглед към Анджелика през стъклото на скъпите си очила, после съсредоточи вниманието си върху Синжун.

Боже, тя буквално го изпиваше с поглед!

Анджелика се отпусна на меката кожена седалка и проследи как жената леко, но еднозначно се наклони към Синжун.

— Всички говорят — започна с тих, ясен глас тя. — Направих всичко възможно да предотвратя клюките, но...

— Това е Анджелика Дийн — представи я официално Синжун и се обърна назад, за да я погледне. — Анджелика, представям ви Мери Барет, моята главна финансова консултантка.

Анджелика отново бе удостоена с хладен поглед — и с една високо вдигната вежда.

— Вероятно двете ще се срещате често — продължи все така официално Синжун. — Анджелика пише биографията ми.

Тъмнокафявата вежда се вдигна още по-високо.

— Наистина ли? Странно.

Анджелика реши, че незабележимо учтивото промърморване беше най-добрият отговор.

— Вече ти казах, че пишат биографията ми — напомни Синжун.

— Да, каза ми. — Тонът на Мери издаваше, че не беше очаквала биографът да бъде жена. — Мислех да идем в жилището ми, както се бяхме уговорили.

— Ей сега ще ни изгонят оттук — обяви ухилено Чък, като видя идващия полицаи.

Мери потегли и сръчно насочи автомобила към шосето покрай цяла редица чакащи коли. Тя мълча, докато минаха под първата табела за влизане в Сиатъл.

— Разговорът е насрочен за утре. Аз...

— Ще говорим за това по-късно — прекъсна я Синжун.

С други думи, двамата щяха да говорят за *това*, когато Анджелика не беше наблизо. Явно Синжун не беше склонен да я допусне до някои страни от живота си, макар че беше обещал друго.

— Били ли сте в Сиатъл, Анджелика? — попита Чък.

Каква странна ситуация. Тя беше близо до Синжун и пътуваше с хора, които не знаеха почти нищо за нея.

— О, да, и много ми харесва.

Беше израснала в Ийтсайд и бе живяла там до осемнадесетата си година, когато отиде в колежа.

Чък погледна от прозореца към белите брези, чиито светли листа трептяха от лекия бриз.

— Според мен тук е доста студено — оповести той. — Предпочитам горещината на Пацифика.

Или Монтана? Анджелика се запита каква ли информация щеше да получи от Чък Джил, ако успееше да го убеди да забрави предпазливостта и да заговори за мъжа, когото очевидно обожаваше.

— Къде живее семейството ви? — попита Мери Барет. Тя погледна Анджелика през рамо, прекоси бързо няколко платна и премина на магистралата. Жени като Мери Барет задаваха подобни въпроси особено хладно. Анджелика се изненада, че Чък ѝ хвърли развеселен поглед. И този път можеше да отговори съвсем честно.

— Нямам семейство. Не познавам баща си, защото е починал почти веднага след раждането ми. Мама също почина. Обикновено давам адрес в Ню Йорк, за да ми изпращат пощата. — Всичко беше абсолютно вярно или почти. — Познавахте ли Фран Симкокс?

Елементът на изненадата подейства. В първия момент в колата се възцари пълна тишина, толкова оглушаваща, че ушите им забучаха. Докато Мери Барет отговори:

— Разбира се, че я познавах. Познавам всички, които познава и Синжун.

Освен мен. Наистина необикновен отговор. Анджелика се почувства изкушена да попита: *Наистина ли всички?* Но накрая реши да премълчи.

— Сигурно е било ужасно — продължи Мери и Анджелика видя как ръцете ѝ стиснаха по-здраво кормилото. — Да се пръснеш във въздуха, ей така изведнъж...

— Никога не е ей така изведнъж — възрази Чък, и отново обърна лице към прозореца. — Казват, че всеки път има поне по една секунда, която е най-дългата в живота ти.

— Глупости — възрази Мери. — Това е чиста спекулация. Нали няма нито един човек, който би могъл да обясни как се е чувствал в миговете преди смъртта.

— Ти не си ли чувала за връщане към миналия живот?

— Достатъчно — намеси се меко Синжун. — За всеобщо съжаление пилотът не е направил запис. Затова нека приключим темата.

Чък не се отказа толкова лесно.

— Би било много по-добре, ако не трябваше да подтикваме Мери да каже една добра дума за Фран.

Синжун се обърна към приятеля си със смръщено чело, поклати глава, и отново се обърна напред.

— Всеки човек изживява скръбта по различен начин — защити се Мери.

Чък изпухтя пренебрежително.

— Фран и Син не бяха само работодател и служителка, но и добри приятели. Рядко съм виждал такава тясна връзка между мъж и жена, такава истинска дружба. Ти беснееше от завист и мразеше Фран. Не можеш да го отречеш.

— Стига толкова! — Този път Синжун се обърна рязко и изгледа Чък с присвити очи. — Всички скърбим. Край на темата.

— Няма нищо — проговори Мери с тон, който накара Анджелика да изскърца със зъби. — Очевидно проблемът не е в бедната жена, а в мен, нали, Чък?

— Синжун каза да приключим с темата.

— Прекрасно. Но въпреки това не бива да се преструваме, че не знаем кой ревнува истинските приятели на Синжун.

— Велики Боже! — Синжун запуши ушите си. — Надявам се, че прилежно записвате с невидимия си молив, Ейнджъл.

Мери рязко обърна глава встрани и измери с остър поглед Синжун, после се извърна към Анджелика. Не й беше убягнало, че тази забележка прозвуча твърде интимно — и какво име беше използвал.

— Ние със Син отиваме у нас — обяви Мери. — Къде да ви оставя?

— Имам да направя някои покупки. — Чък се приведе напред. — Вече сме в града. Остави ме при Колумбия-център. Ще ида да взема колата си от гаража. Ти ще останеш при Мери, докато дойда да те взема, нали, Син?

Синжун помълча малко, после кимна в знак на съгласие. Не изглеждаше особено въодушевен.

— А вие, Анджелика? — попита Мери.

— Тя ще дойде с нас — отговори спокойно Синжун.

— Да, но...

— Така е най-добре. — Синжун протегна ръка и я сложи на облегалката зад гърба на Мери. — Най-добре за мен.

Мери няма да посмее да възрази, помисли си Анджелика и се запита дали пък да не се откаже от това безнадеждно начинание, преди да е станало твърде късно. То беше много по-сложно, отколкото беше очаквала в най-смелите си мечти.

— Къде пазаруваш? — попита неочаквано Синжун.

Мери го погледна слисано.

— Какво?

— Къде си купуваш дрехи. И други подобни неща.

Мери смръщи гладкото си чело.

— При Нордстром, Ан Тайлър, Хелънс Ок Корс, Бали. Зависи какво имаш предвид.

— Много добре. — Той се обърна към задната седалка. — Запомни ли тези имена, Чък? Ейнджъл не беше подготвена за пътуването. Първата ти работа утре сутринта ще бъде да обиколиш магазините заедно с нея.

Анджелика се почувства подложена на недопустим натиск.

— Не мисля да...

— Няма нужда да мислите. Задачата ви е да се съсредоточите върху мен. Аз ще се грижа за вас.

Даже ако тя беше пропуснала възможното двойно значение на тази забележка, Мери със сигурност го бе разбрала. Изглеждаше, като че всеки момент ще откъсне кормилото на луксозната кола.

Чък слезе пред огромната черна колона на Колумбия-център и Мери продължи през града до елегантния жилищен комплекс, от който се виждаше целият Лейк Юниън.

Щом слязоха от колата, Мери мушна ръката си под лакътя на Синжун и му се усмихна подканващо.

— Толкова се радвам, че си отново тук. През последните дни беше някак... страшно.

Той отговори на усмивката и не се опита да издърпа ръката си.

— Там, където бяхме, също беше страшно. — Двамата вървяха съвсем близо един до друг, Мери притискаше добре оформеното си тяло към неговото. — Надали има по-страшна гледка от експлодиращия във въздуха хеликоптер, нали, Ейнджъл? — попита той и се обърна за миг към нея.

Анджелика вървеше след двамата и се чувстваше като шаферка, която не се сееща да остави новобрачните сами.

— Беше... ужасно.

— Мога да си представя. — Мери вървеше съвсем бавно, сякаш беше излязла на разходка, и непрекъснато гледеше Синжун. — Слава Богу, че ти не беше...

Луксозното ѝ жилище беше на третия етаж на сградата. Синжун влезе в зелено-златната дневна като човек, който познава добре обстановката. Анджелика остана на прага и огледа смаяно блестящия тъмен дървен под, покрит с великолепен стар килим. Сцената беше повече от интересна. Мери свали сакото на Синжун и той се отпусна на тъмнозеления диван.

— Минерална вода? — попита с усмивка Мери. — Или сода?

Синжун кимна и затвори очи.

— Минерална вода. Ейнджъл, вие също сте уморена, нали?

Тя мълчеше, чакайки той да отвори очи.

Услужливата Мери шеташе наоколо, подаде чашата на Синжун, след това изчезна в тесния проход, който извеждаше от дневната.

— Извинете ме — проговори принудено учтиво тя. — Всеки от нас живее в свой собствен малък свят, нали? Защо не се разположите в моята стая? Син и аз имаме да обсъдим някои делови въпроси.

Анджелика погледна въпросително Синжун и когато той не каза нищо, кимна.

С указанието „да се чувства като у дома си“ и „да си поспи, ако има желание“ Мери спокойно, но с недопускащ възражение вид отведе Анджелика в спалнята си, толкова заслепяващо бяла, че гостенката усети болки в очите.

След половин час, по-точно след тридесет и две минути, Анджелика се насити на гледката, престана да поглежда нетърпеливо часовника си и се запъти към банята.

„Керц-Брейкър“ явно не плащаше лоши заплати. Ако бе само малко по-голяма, ваната спокойно можеше да се нарече басейн. Всеки който се къпеше сам в нея, сигурно се чувстваше самотен.

Анджелика тихо изсвири през зъби.

Тази баня би била чисто пилеене на пари, ако собственичката не я споделяше с някого.

Тя затвори вратата и се заключи, макар че не знаеше защо.

От вътрешната страна на вратата висяха два дебели бели халата, съвсем еднакви на дължина и ширина. Може би Мери Барет беше

мисис Барет.

Бръсначът и одеколонът на мистър Барет бяха оставени на десния от двата големи мраморни умивалника, вградени в дълъг бял плот. Парфюмите и лосионите на мисис Барет, както и чифт перлени обици, украсяваха ръба на втория умивалник.

Анджелика се приближи предпазливо и отвори малката кутийка до бръснача.

Кутийката беше пълна с плоски опаковки.

Анджелика преглътна и бързо затвори капачето.

Беше глупаво, че влезе в банята. Освен това беше нередно.

Кърпите на Мери, окачени на дълги поставки вляво от ваната, бяха избродирани с инициалите й. М. А. Б. Явно дамата имаше вкус. Веднага й личеше.

Погледът на Анджелика се насочи към подходящите по цвят кърпи за ръце вдясно от ваната. Те не носеха инициали.

Зелените букви оповестяваха скромно: На Син.

Луксозната кола принадлежеше на Синжун. Очевидно Мери Барет също му принадлежеше.

Докато Синжун отведе Анджелика във вилата, която наричаше свой дом — Чък ги следваше в незабележим кафяв форд, — дългият летен ден отстъпи място на мрака.

Къщата на Синжун се намираше зад висока стена в най-изисканата част на луксозния квартал Куин Ан Хил. Когато вратите с електронно управление се затвориха зад лимузината, Чък изчезна някъде в мрака.

Синжун отключи предната врата и покани Анджелика да влезе.

— Веднага ще ви отведе в стаите ви — обясни кратко той и ѝ посочи стълбата.

По пътя към втория етаж тя успя да хвърли кратък поглед в стаите, които се отваряха към големия салон. Почти всички бяха обзаведени с редки стари мебели, много от тях далекоизточни.

— Изглежда зашеметяващо — промълви тя, когато изкачиха стълбата, която се извиваше в дъга към горния етаж и се разклоняваше в две посоки. Таваните бяха украсени с фрески във всички тонове на червеното между най-нежното розово и ръждиво-кървавото. Куполът в средата беше от великолепно многоцветно стъкло.

Синжун сложи ръка на кръста ѝ и я побутна да върви наляво.

— Повечето от онова, което виждате тук всъщност то е най-доброто, беше купено заедно с къщата. Затова трябва да похвалите бившите собственици.

— Може би сте прав. Но вие също заслужавате похвала, че сте проявили добър вкус при покупката и сте запазили мебелировката. — Това ѝ даде повод да заговори за нещо, което я интересуваше повече. — Жилището на Мери Барет също е много красиво.

— Да.

— Сигурно е много добра в работата си.

— Права сте.

Виж ти, каква изненада. Синжун не искаше да говори за Мери Барет. Дали тя беше жената в писмото на майка ѝ? Жената, която е била любовница на Синжун и се е заела да прелъсти приятеля на майка ѝ?

— Откога познавате Мери? Искях да кажа... откога работи при вас?

— Това е вашата стая. — Синжун натисна бравата, отвори вратата и я покани да влезе. — Мисля, че ще ви е много удобно.

Анджелика избухна в смях, и той я погледна изненадано.

— Извинете — помоли през смях тя. — Стаята е фантастична. Никога не съм спала в легло с балдахин. — Никога не беше живяла в помещение с такъв огромен копринен килим на пода. Солидната възраст го беше превърнала в скъпоценна патина от тъмночервено и синьо. Всички мебели бяха от Франция. Анджелика не беше експерт и постоянно бъркаше многото Людовици, но сега разпозна пищното рококо на едната епоха и неокласическото великолепие на другата. Мотивите с делфини на френския дофин красяха ъглите на великолепното плоско писалище, което стоеше точно там, където падаше светлината на трите високи тесни прозорци.

— Ако ви разбирам правилно, стаята ви харесва — установи Синжун.

Тя беше усетила изпитателния му поглед.

— И тези мебели ли бяха в къщата при нанасянето ви?

— Не. — Той вдигна единствения ѝ куфар и го хвърли на леглото. — В къщата живее и мисис Фалън. Тя е моя икономка и мой ангел хранител. Останалият персонал не живее тук. Стайте на мисис Фалън са на партера, от задната страна. Вижте онзи шнур до камината. Ако имате нужда от нещо, трябва само да го дръпнете. Тя ще ви се обади веднага.

— Вие май се шегувате — засмя се Анджелика.

Синжун се усмихна и отговори с известна меланхолия:

— Може би причината е в момчето, което никога не можах да бъда. Всички ме убеждаваха, че шнуровете трябва да изчезнат от стаите, но аз ги запазах.

Двамата се засмяха безгрижно.

За съжаление мигът на близост изчезна също така бързо, както се беше появил.

Анджелика се чувстваше много близо до Синжун, но тази близост беше чисто физическа. Той я бе накарал да осъзнае болезнено колко е дребна — в сравнение с неговата едра, силна фигура. Ако се опиташе да я... тя нямаше достатъчно сили, за да му се противопостави. Глупости. Той беше цивилизован мъж, не беше животно.

Но беше признал колко трудно му е понякога да обуздава темперамента си.

Тя беше преживяла и мига, в който той бе загубил контрол над себе си.

Ди-Ди Калър-Брейкър е била бита, докато... докато смъртта я е разделила с младия ѝ съпруг.

— Какво ви е?

Ейнджъл се стресна.

— Нищо. Съвсем нищо. Мисля, че съм много уморена. Твърде много впечатления, нали разбирате. Денят беше дълъг и...

— Разбира се. Оставям ви сама, за да се устроите удобно. — Той ѝ показа банята, която беше непосредствено до спалнята. — Както изглежда, всичко е било приготвено за вас. Желаете ли веднага да ви покажа кабинета?

Анджелика се опита да подреди мислите си.

— Мисля, че предпочитам да работя тук. — Тя посочи писалището. — За нещастие досега нищо не върви така, както го предвиждах. Ако знаех, че толкова скоро ще започнем работа, щях да си донеса компютъра от Ню Йорк. Но мисля, че за известно време мога да се задоволя с невидимите си записки.

Синжун не отговори на усмивката ѝ.

Ще ви набавя един лаптоп. От офиса ми ще ви се обадят, за да обсъдите подробностите.

— Много ви благодаря, но...

— Вероятно утре сутринта ще искате да си поспите. Мисис Фалън ще ви донесе закуската в стаята. Ще ви се обади, за да попита какво желаете.

— Много мило. — Този господин явно имаше непоправима склонност към авторитарност.

— Утре следобед ще ви отведе в „Керц-Брейкър“. Ще присъствате на една делова среща. Мисля, че така ще вникнете по-

добре в начина ми на работа в професионално отношение.

Явно беше решил да ѝ внушава всяка дума, която трябваше да напише.

— Това наистина би ми помогнало много. — Тя се съмняваше, че ще има полза от присъствието си на деловата среща, но можеше поне да слуша. С малко повече късмет там щеше да бъде и Мери Барет, а Мери беше станала много интересна за целите ѝ. Може би тя беше жената, за която Синжун беше казал, че е престанала да му доставя „удоволствие“.

— Какъв номер дрехи носите? — попита изведнъж Синжун и Анджелика го зяпна с отворена уста. Без да се смути, той огледа критично тялото ѝ. — Как се наричат дрехите за ниски хора?

— Ниски хора? Често си купувам дрехи от детските отдели.

— Аха. Детски отдел значи. А коя големина? Може би тридесет и шест?

— Тридесет и четири — отговори хладно тя.

— Чудесно. Тридесети четири. Чък умее да избира дамски дрехи. Знаете ли колко хубави неща е накупил на Лорейн. Утре сутринта си починете. Той ще отиде в магазините, които спомена Мери, и с помощта на продавачките ще намери подходящото за вас.

Лорейн, която презираше сутиените и бикините и носеше прозрачни сребърни рокли?

— Не искам Чък да ми купува дрехи — отговори решително Анджелика. В гласа ѝ звучеше ледена гордост, на устните играеше резервирана усмивка. — Даже ако мога да си позволя нов гардероб, а това не е възможно с парите на една журналистка, която е зависима от хонорарите си, предпочитам сама да си избирам дрехите.

Лицето му остана непроменено.

— Ако предпочитате, ще наречем парите, които давам за вас, заем. Нали сте тук по моите дела? По-късно, когато пристигнат първите аванси за възхитителната ми биография, ще се разплатим.

Анджелика отново усети страх. Той явно предполагаше, че тя е дошла при него за друго, не заради биографията. Подозрението му беше физически доловимо.

— Нека да не говорим повече за това — отвърна бързо тя. — Сигурно и вие сте уморен не по-малко от мен. — Сигурно бялата

спалня вече го чакаше. Мери Барет едва успя да скрие гнева си, когато се появи Чък и Синжун настоя да я разведе из дома си.

Мъжът насреща ѝ развърза червената си вратовръзка и я нави на ръката си.

— Трябва още да спомена, че в стаята и градината е монтирана сложна и ефективна алармена система.

— Мога да си представя.

— Да, разбира се. Вероятно ви е ясно, че не можете просто да влизате и излизате. Обикновено ще излизаме заедно. Но ако сте сама и желаете да излезете, а аз не съм наблизо, обадете се на мисис Фалън. През нощта ще си стоите вкъщи. В случай на нужда идвайте при мен.

Анджелика се почувства неловко.

— Да, разбирам. И на вас ли да се обадя по телефона?

Синжун отиде до вратата в другия край на стаята и завъртя ключа.

— Най-лесно е да използвате тази врата. — Той я изчака да приближи, за да види израза на лицето ѝ, когато се озова пред огромната викторианска баня, наред която беше разположена вана на железни крачета. — Тази връзка между стаите е още от времето на отделните спални. Вашата стая и банята до нея са били на съпругата. Предполагам, че тя е изразявала интереса си към... Ами, когато е отключвала тази врата и я е отваряла, мъжът ѝ е можел да бъде сигурен, че главоболието ѝ е преминало.

Миналия път, когато говориха за секс, той беше много по-изобретателен.

— Може би мъжът е бил този, който е давал знаците.

Синжун прехапа долната си устна.

— Ако жената от другата страна на вратата бяхте вие, Анджелика, той щеше да бъде готов по всяко време.

— Как е възможно да изразявате дори комплиментите си като...

— Тя премълча думата, която се готвеше да употреби.

— Като какво? — Той склони глава и я погледна въпросително.

— Като покана ли? Вероятно защото наистина отправих този комплимент като покана. Но не искам да се чувствате неловко. Знам, че ще прекарам нощите, през които ще бъдете тук, във възбудено или полувъзбудено състояние, но вие не ми обръщайте внимание.

— С всички жени ли говорите така?

Той поклати глава.

— Не, всъщност не. Като си помисля, виждам, че досега не съм си и помислял да говоря с друга жена така, както говоря с вас.

— Това ме обижда.

Усмивката му беше ангелска.

— Мисля, че е въпрос на тълкуване. — Отсрещната врата водеше към спалнята му, която беше доста по-голяма от тази на Анджелика. Синжун я покани да влезе. — Понякога спя много дълбоко. Не се страхувайте просто да влезете и да ме раздрусате.

Тя застана, колкото се можеше, по-далече от него. Стаята беше повече от учудваща. Стените бяха тапицирани с коприна в цвят на слонова кост, леглото беше застлано с копринена покривка в същия цвят и изглеждаше квадратно, без табли от горната и долната страна. Махагоновият под беше покрит със скъпи килими също с цвят на слонова кост, потъмнели от старост. Черните лакирани мебели се отразяваха в блестящия паркет.

— Е? — попита Синжун и усмивката му се превърна в подкана, стара като света. Тя означаваше, че двамата са сами, че го осъзнават и че мисълта за онова, което можеше да последва, го възбужда извънредно много.

Единственото, което Анджелика успя да каже, беше:

— Много красива стая. — След това тя се обърна рязко и тръгна бърза към собствената си спалня.

— Почакайте малко — помоли Синжун.

Тя се опита да успокои лудо биещото си сърце и се извърна към него.

— Слушам ви.

— Няма да заключвам вратата откъм моята страна. Най-добре е и вие да не я заключвате. Така е по-сигурно. — Той ѝ кимна и се върна в спалнята си.

По-сигурно? Велики Боже!

Анджелика затвори вратата на стаята си, колкото се може, по-безшумно. Щом останеше сама, веднага щеше да се обади на Бренда. Даже ако Синжун забележеше обаждането ѝ, тя имаше много просто извинение: искаше да знае как се чувства приятелката ѝ.

Скоро след като бе затворила вратата, тя чу как той слезе по стълбата. Прозорците ѝ гледаха към входната алея. След минути

лимузината изчезна през външната порта и излезе в нощта. Анджелика нямаше съмнение къде отива Синжун.

Първо разпространяваше смърт, заплахи и страх, а сега я оставяше тук сама, пленница в голямата празна къща. Тя му бе казала, че няма семейство. Той можеше да предположи, че освен Бренда на света няма друг човек, който да я потърси в случай на нещастие...

Глупости. Нищо страшно не можеше да ѝ се случи. Нали Бренда знаеше къде е.

Но Бренда също беше нещо като пленница — на остров, от който нямаше измъкване освен с лодка, която Анджелика никога не беше виждала, или с хеликоптер, който сега беше в Хонолулу.

Анджелика разтърка изтръпналите си пръсти и грабна телефона. Вслуша се внимателно в сигнала, и той ѝ се стори съвсем нормален. Треперейки от нерви, тя остави слушалката и се вслуша да долови някакъв шум в къщата.

Вместо да изпада в паника, по-добре да се поздрави за напредъка. С малко повече търпение щеше да научи цялата история на Синжун Брейкър. Щеше да го изобличи и да предпази от беда мъжа, когото беше обичала майка ѝ. От злото, което се готвеше да му причини Синжун.

С бързата си лимузина той вече беше стигнал до Лейк Юниън. Не беше редно да се измъчва от мисълта, че в момента той се намира в бялото легло на Мери Барет и бронзовото му тяло се е сляло с нейното. За съжаление тази представа беше крайно неприятна. Бузите ѝ горяха, в корема ѝ се усещаше странно теглене, също като онази вечер на плажа... преди да я остави сама в бунгалото ѝ.

Какво ли щеше да направи, ако узнаеше, че е още девствена? Да се изсмее подигравателно? Или да не повярва?

Тя му беше дала достатъчно основания да приеме, че сексът не ѝ е чужд.

Какъв ли беше в действителност? Как ли щеше да се чувства в леглото с него?

Тя не беше чак толкова неопитна, че да не може да си представи какво щяха да правят двамата под сатенените чаршафи. Не беше и чак толкова наивна, та да не може да си представи как изглежда онази част от него, която през цялата нощ щеше да бъде възбудена или поне полувъзбудена, както беше казал...

Стана ѝ страшно — и много горещо.

Вече ѝ беше писнало да се „пази“ за истинския мъж.

По дяволите. Как можеше да си мечтае за интимност с мъжа, когото искаше да унищожи?

Анджелика посегна отново към телефона, погледна в бележника си и избра номера на апартамента в къщата край басейна.

Бренда вдигна слушалката още след първото позвъняване.

— Ало? — Гласът ѝ прозвуча необичайно тихо.

— Бренда — прошепна дрезгаво Анджелика. — Не мога да повярвам, че се свързах така лесно. Аз съм, Ейнджъл.

— О, Ейнджъл. Господи, колко се радвам да чуя гласа ти. Добре ли си?

— Не знам.

— Защо шепнеш?

Анджелика прехапа уста.

— Защото ме е страх да не ме чуят.

— Кой?

— Аз съм в къщата на Синжун. Всъщност това е един малък дворец. Освен мен в момента тук е само икономката. Още не съм я видяла, знам само, че живее някъде в партера. Синжун излезе.

— Защо не отидеш на улицата и не телефонираш от някоя кабина?

Анджелика стисна по-здраво слушалката, придърпа си един позлатен стол до прозореца и седна така, че да забележи връщането на Синжун.

— Ейнджъл?

— Ако се опитам да изляза оттук, без да кажа на никого, ще заработи алармената система.

— Божичко, ние с теб сме страхотна двойка затворници.

Значи Бренда разбираше, че може би ги дебне опасност.

— Да. И двете седим в златни кафези. Какво става на острова?

— Уж всичко е в ред. Ендерс е чудесен момък, но е полудял от скръб. Смъртта на Фран го засегна извънредно дълбоко.

— Сетих се! — Анджелика скочи на крака. — Полицайте сигурно ще дойдат още веднъж на острова, за да продължат разследването. Можеш да ги помолиш да те вземат със себе си.

— Ендерс каза, че няма да дойдат повече.

Анджелика погледна отражението си в прозореца.

— Можеш да се обадиш на някоя чартърна компания да прати хеликоптер да те вземе.

— Мислих и за това. Но всеки пристигащ хеликоптер ще се появи на радара. В това няма нищо лошо, но преди да опитам, трябва да бъде сигурна, че заминаването ми няма да накара някой от хората тук да извърши нещо необмислено.

— Какво могат да направят? Кого подозираш в лоши намерения? Бренда въздъхна.

— Някой спокойно може да ме отрови и да ме закопае в джунглата, а после да твърди, че съм заминала.

Анджелика падна тежко в стола си.

— Защо мислиш, че някой би могъл да ти причини зло?

— Може би мистър Брейкър крие нещо голямо и желае тайната да си остане тайна? Ейнджъл, не знам какво искаш да изровиш, но мисля, че е нещо грозно. Виж, на света има цял куп интересни хора, защо не си помислиш малко и не се откажеш от тази работа? Защо просто не си потърсиш някой друг?

Ако разкажеше всичко на Бренда, щеше да я изложи на още по-голяма опасност — ако приятелката ѝ наистина беше в опасност.

— Ейнджъл — продължи настойчиво Бренда, — с изключение на мисис Миджли и Ендерс тук никой не ме поздравява. Уилис е изчезнал. Лорейн се мотае наоколо и ме гледа злобно. А онзи малък глупак, Кембъл, изглежда дори заплашителен.

Анджелика погледна към вратата на спалнята си, после към вратата, която водеше към банята на Синжун. Не се чуваше нищо подозрително.

— Кембъл е сериозно момче. Наумил си е да освободи света от злото. Защо да те заплашва?

— Много просто. Решил е, че аз съм една от силите на злото. Слушай, не си губи времето. Просто иди при Синжун и му кажи, че си размислила. Честно, аз мисля, че съм отгатнала. Той има тъмно минало или настояще и иска да бъде сигурен, че няма да откриеш пъклените му дела и да ги публикуваш. Страх го е за доброто му име, Ейнджъл. Кълна ти се, че това е истината.

Бренда беше улучила право в центъра — както винаги.

— Знам. Но не мога да се откажа.

В слушалката се чу задъханото дишане на приятелката ѝ.

— Разбира се, че можеш. Кажи му, че не искаш повече да се занимаваш с него. Кажи, че си решила да се върнеш във „Верити“. Все едно какво ще му кажеш, само се откопчи.

Анджелика взе решение.

— Изслушай ме, Бренда, и не ме прекъсвай. Това е лична работа. Знам, че преди ти говорех друго, но това беше лъжа. Дойдох при този човек по молба на друг, който ми е много близък. Работата е чисто лична, въпрос на чест. Трябва да го направя. Разбираш ли?

Мина доста време, преди Бренда да отговори:

— Всъщност не.

— Тогава просто го приеми и не питай повече. Един ден ще ти обясня всичко. Ако приема безропотно ограниченията и съм послушна и ако ти изиграеш добре ролята на очарователна гостенка, ще се справим.

— Нали Синжун ти каза, че според него някой се опитва да го убие!

Като че ли това можеше да се забрави.

— Знам. Искам да разбера защо. Проблемът е, че той не ми вярва и често ми го показва с държанието си. Все още не знам как да спечеля доверието му.

Бренда цъкна с език.

— Нали видях как те гледа. Изгледите за добър секс най-лесно отклоняват мъжа от глупавите мисли. Колко пъти съм ти казвала това?

Анджелика закри очи с ръка и тихо простена. Нима тя беше единствената двадесет и осемгодишна девственица на света?

— Чу ли какво ти казах?

— Да.

— Разбра ли ме добре?

— Искаш да кажеш, че трябва да правя секс с него, за да получа онова, което искам?

Пауза.

— Да. Почти съм убедена, че той е мечтата на всяко женско същество, но ако се разочароваш, ще измисля нещо друго. Слушай, Ейнджъл, нима не усещаш нищо, когато си близо до него?

Анджелика не можеше да отрече очевидната истина.

— Преди да замина за Хавай, за да се срещна със Синжун, ти ми заяви, че е най-добре да се опитам да го убедя за биографията, като му покажа... сексуален интерес. Мнението ти беше, че това ще поласкае и моето его. Не знам как, но... ами, аз явно съм му внушила впечатлението, че... Той не вярва, че го намирам отвратителен.

Добре познатият ѝ неудържим смях прелетя по жицата.

— Сериозно? Това звучи окуражително.

— Но аз нямам намерение... не ми се струва много редно да отида докрай, за да получа, каквото искам.

Бренда отново се изсмя.

— Да отидеш докрай? Не съм чувала този израз, откакто бях дете. Ти сама ще решиш важно ли е това за теб, или не. А после ще направиш всичко, което трябва, за да го получиш. Край на лекцията.

— Благодаря.

— Важно ли е за теб?

— Много важно — отговори тихо Анджелика. — Когато всичко свърши, ще ти разкажа и ти ще ме разбереш. Мислиш ли, че на Хел си на сигурно място?

— Да. Не се тревожи за мен. Ендерс е нормален, а мисля, че и Уилис също, макар и по свой начин. Може би между Лорейн и Кембъл съществува силно привличане и тя мрази всички жени, които биха могли да ѝ го отнемат. Останалото можеш да си представиш и сама.

Анджелика дори не се опита. Погледът ѝ беше устремен към вратата на банята.

— Добре, Бренда. Дръж си ушите и очите отворени. Обаждането ми не беше проблем. Утре отиваме в „Керц-Брейкър“ на някаква делова среща. След това ще се опитам да ти се обадя пак.

Когато се сбогуваха и телефонът се озова на мястото си на писалището, Анджелика бе осенена от страхотна идея.

Можеше да отиде в стаята на Синжун и да се огледа. От неговите прозорци също можеше да види светлините на колата и да чуе отварянето на портата.

Тя събу обувките си, изсипа съдържанието на огромната си ръчна чанта на леглото и намери джобното си фенерче.

След това предпазливо отвори вратата към банята на Синжун и погледна към спалнята му. Вратата беше отворена.

Стаята беше тъмна. Само през прозорците падаше мека лунна светлина.

Никога досега не беше търсила нещо в пълен мрак. На всичкото отгоре не знаеше какво търси — и то в спалнята на един толкова опасен мъж.

Но спешно ѝ трябваха важни доказателства.

Луната ѝ показва пътя към високия скрин до отсрещната стена. Анджелика започна с най-долното чекмедже. Като си светеше с фенерчето, тя претърси внимателно съдържанието, но не откри нищо подозрително. Не ѝ се искаше да рови много надълбоко, за да не остави следи.

След като разгледа всички чекмеджета, тя изключи фенерчето, облегна се на скрина и огледа тъмната стая. Имаше само един шум и това беше тъпото пулсиране на собственото ѝ сърце в ушите ѝ.

Чекмеджетата на нощните шкафчета съдържаха документи, които не ѝ говореха нищо. Може би трябваше да извади книгите от високите етажерки, за да види дали в тях, или зад тях не беше скрито нещо важно.

Между двата прозореца беше поставен висок скрин с огледало. Анджелика включи отново фенерчето си и застана пред него. Чекмеджетата бяха празни. Само във второто отгоре намери износена плоска кутия, завързана накръст със стар ластик.

Анджелика свали ластика с трепереци пръсти, остави го предпазливо на скрина и отвори картонената кутия.

Само една снимка. Тя потрепери от напрежение и се опита да се отпусне. Черно-бяла снимка в евтина бронзова рамка. Лъчът на фенерчето разкри двойка, застанала на единственото стъпало към входа на бяла дъсчена сграда. Анджелика се вгледа в лицата и изведнъж подсвирна тихо. Мъжът беше съвсем младият Синжун Брейкър, а до него, вкопчена в ръката му, стоеше млада, слаба и тъмнокоса жена с рокля, в която ясно ѝ личеше, че е бременна.

Анджелика издиша с мъка. На вратата на сградата висеше табела. Тя не можеше да разчете буквите, но знаеше, че това е стара, западнала църква и жената до Синжун е Ди-Ди Калър. Тази достойна за съжаление снимка беше от сватбата им.

Светът щеше да ликува при появата на тази снимка — доказателство за живота, който е водил младият Синжун Брейкър, — и

всички щяха да се интересуват какво е станало с мисис Брейкър.

Анджелика бе толкова възбудена, че за малко не изпусна снимката, когато я обърна, за да види задната страна. По вида на кутията тя беше разбрала, че Синжун не я е отварял с години. Ако имаше късмет, той изобщо нямаше да забележи липсата на снимката.

Анджелика извади снимката, закрепил картонения гръб на рамката и я прибра в кутията. За щастие старият ластик не се скъса, когато отново го прекръстоса, за да затвори кутията. Сега трябваше да скрие снимката на сигурно място.

Когато прибра кутията в чекмеджето и го затвори, Анджелика забеляза, че на задната страна на снимката беше написано нещо. Моливът беше избледнял и тя се взря по-внимателно. Голямо X и дата. Датата на сватбата. Мисълта, че младата жена беше написала нещо на снимката с надеждата за розово бъдеще с бебето и съпруга си, накара гърлото на Анджелика да се свие болезнено.

Тя погледна втренчено надписа. Имаше и друго място, на което беше записана същата дата... с нейния почерк! Тя си беше отбелязала този ден!

— О! — Анджелика не можа да предотврати тихото си изпъшкване. Това беше денят, в който Ди-Ди беше починала.

Тя вдигна рязко глава, погледна в огледалото и застина на мястото си.

Лунната светлина рисуваше синкавобели линии по лицето на мъжа, застанал пред затворената врата на банята.

— Сложете ръцете си там, където мога да ги видя ясно — заповяда мрачно Синжун Брейкър.

— Елате при мен — нареди все така ледено Синжун. — Бавно. Анджелика не се помръдна.

Той се отправи странишком към близкото нощно шкафче. Стисна пистолета в лявата си ръка и посегна към копчето за светлината. Абажурът смекчи малко внезапно блесналата светлина, но той можа да види, каквото искаше.

Анджелика не носеше оръжие.

— Елате при мен. — Той ѝ махна със свободната си ръка. — Елате при мен, Ейнджъл. Покажете ми какво намерихте.

Паниката ѝ бавно отслабна, но очите ѝ все още бяха тъмни от страх.

— Вие май обичате да плашите беззащитни жени...

Той пое дълбоко въздух и напрегна мускулите на корема си, сякаш беше получил удар.

— Беззащитни? — Тя умееше да се възползва и от най-малкото предимство. Каква хитруша излезе тази... тази журналистка или каквата и да беше. — Много бих искал да чуя, че красивият ви малък пистолет е скрит на място, където с удоволствие ще го потърся.

— Вие наистина имате склонност към евтини шеги. Дори за дреболии.

Боже, каква жена! Високомерна, макар че я беше заварил да претърсва стаята му. Непокколебима, макар че беше насочил оръжие срещу нея.

Синжун направи крачка към прозореца.

— Щом не желаете да изпълните нареждането ми, значи аз трябва да дойда при вас. В никакъв случай не движете ръцете си.

— Претърсих всички чекмеджета в стаята ви — проговори високо и ясно тя. — Ето, признах си.

— Благодаря, че ме просветихте. В първия момент си помислих, че фантазията ми е изиграла лош номер.

— Опитвайте се да ме отклоните от работата ми.

— Ще се върнем по-късно към тази тема — отвърна меко той, заобиколи леглото и спря пред нея. — Всъщност това е добра идея. Защо не ми разкажете нещо повече за работата си? Можете да започнете с името на човека, който ви плаща за онова, което правите при мен.

Никой не ми плаща. — Кафявите ѝ очи бяха широко отворени, полуотворените устни влажни и треперещи. Русата коса се беше развързала и падаше свободно по раменете ѝ, късата бежова рокля се бе опънала по тялото ѝ.

Синжун огледа внимателно измачканата от носене рокля и задържа поглед върху гърдите ѝ. Ако изобщо носеше сутиен, той беше от онези красиви творения, които повдигаха съдържанието, без да скриват желаните местенца. Зърната на гърдите ѝ издуваха прелъстително тясната рокля.

Той вече я беше виждал гола, но не я беше докосвал. Сега трябваше да навакса.

Едва сега забеляза какво беше притиснала към гърдите си, сякаш за да се защити.

— Казахте, че тук съм нещо като пленница! — Гласът ѝ се повиши забележимо. — Казахте, че не мога да напусна къщата, без да заработи алармената инсталация, а после ме оставихте съвсем сама.

— Не, не съм.

Снимката затрепери в ръцете ѝ и той се усмихна мрачно. Колкото и смело да говореше, тя беше много изплашена.

— А, да, икономката ви също е тук. Страхотно. Да не би да твърдите, че тя ще ми помогне, ако ѝ дадете съответните указания?

— Не, няма да ѝ дам. Искам си снимката.

— Не чух кога се върнахте.

Той изтръгна снимката от ръцете ѝ.

— Не съм ходил никъде. Мисис Фалън излезе с моята кола. Анджелика отвори уста, но не успя да произнесе нито дума.

— Тук сме само вие и аз. Това би трябвало да ви зарадва. Целият съм ваш...

— Заплашвате ли ме?

— Точно така.

Тя си помисли дали пък да не направи рязко движение и да му избяга, но бързо разбра, че беше безсмислено.

— Вие... вие сте чудовище!

Синжун избухна в смях.

— Говорите развеселяващи неща за една светска дама. Затова пък връхчетата на гърдите ви са прекрасни. Наистина прекрасни.

— Престанете!

Ако можеше да парализира отровното ѝ езиче, като ѝ говори подобни неща, нямаше да спре.

Той взе ръцете ѝ заедно с оръжието в едната си ръка и спокойно измъкна снимката от вледенените ѝ пръсти. Трябваше да положи усилие, за да скрие стария гняв, който се надигна в гърдите му.

— Сватбата не е много разкошна, нали?

— Значи не отричате, че е сватба?

Синжун се направи на учуден.

— Защо да отричам? Ди-Ди се омъжи за мен. Това е снимката на щастливата двойка. — Той бутна Анджелика настрана, изтегли първото чекмедже на скрина и пъкна снимката вътре. — Нямам думи да ви опиша колко съм разочарован, че явно не се интересувате достатъчно от биографията ми.

Анджелика вирна упорито брадичка.

— Разбира се, че се интересувам.

— Лъжкиня. Дали някой... По дяволите, има някой, който да търси подобни неща.

— Кой какво търси? — попита през здраво стиснатите си зъби тя.

— Ще ви обясня. Има ли човек, който се опитва да ми отмъсти чрез вас?

В първия момент тя загуби самообладание и сведе глава.

— Аха — промърмори многозначително Синжун. — Вие знаете нещо, което аз не знам. Някой ми е вдигнал мерника. Вярно ли е?

Тя поклати глава.

— О, мисля, че е вярно. Но не е достатъчно да ме убие. Името ми трябва да бъде унищожено заедно с личността ми.

— Не знам за какво говорите.

Той я притисна към скрина и опря хълбоци в нейните. Начинът, по който тя се сгърчи и се опита да се отмести, показа и на двамата състоянието му.

Анджелика си пое тежко въздух и изрече съвсем тихо:

— Бях уверена, че сте излезли с колата.

— Очевидно. — Той я притисна още по-силно. — Но се излъгахте.

Тя отново навлажни устни и той едва не загуби контрол.

— Аз... исках да узная повече за вас.

И той искаше да научи повече неща за нея.

— Какво например?

— Лични неща.

— Питайте ме.

— Направих го. Вие отказахте да отговорите. Подхвърляте ми парченца от консервирани речи за сделки и Бруно Керц. Искате историята ви да звучи сладникаво, нали?

— О, как обичам огнените жени. — Харесвах му още капчиците пот по кожата ѝ и начинът, по който се вдигаха и спускаха гърдите ѝ.

— Пуснете ме.

Не мога, милейди. Не и преди да ми кажете имената на негодниците, които ви плащат.

— По дяволите! — Тя се опита да се изтръгне от яката му хватка, но напразно. — Кълна ви се, че няма такива. Но искам да знам защо не ми вярвате. Тези неща правят биографията пикантна и интересна, Синжун. Трябва да узная защо вярвате, че някой е наел убийци да ви премахнат. Трябва, чувате ли! Доверете ми се!

Мъжът се изсмя и я обгърна със свободната си ръка.

— Да ви се доверя? Не знаете ли, че мъжете като мен се научават още в люлката да не се доверяват никому? Има съвсем малко хора, на които вярвам. Трудно ми е да изпитвам доверие към една почти непозната жена. Мъжете, които имат доверието ми, са го заслужили, както и аз тяхното. — Той смъкна ципа на роклята ѝ.

— Какво правите?

В големите кафяви очи отново блесна паника. А може би и тя беше възбудена не по-малко от него. Дано беше последното.

Синжун я вдигна без усилие с една ръка и я настани върху скрина.

— Събличам ви.

Анджелика се скова.

— Защо?

— Глупав въпрос — отговори през смях той.

— Престанете!

— Кажете ми за кого работите и ще спра.

От гърлото ѝ се изтръгна неразгадаем звук. Дъхът ѝ идваше тежко.

— Аз работя само за себе си. Аз съм голямата армия на злото, която е решена да унищожи доброто ви име, или поне вие вярвате в това, и да ви убие. Разбрахте ли най-последно?

Сигурно пистолетът ѝ причиняваше болка. Синжун стисна китките ѝ в другата си ръка и хвърли оръжието на леглото.

— Защо искате да ме убие?

— Не искам, за Бога! Нямам ни най-малка представа какво искате от мен. Вие предполагате, че експлозията в хеликоптера е била планирана. Нима твърдите, че аз бих могла да извърша подобно нещо? Това е абсурдно!

Той отново стисна китките ѝ в лявата си ръка.

— Това не ме прави по-спокоен. — Не му беше приятно да играе с открити карти, но трябваше да го направи. — Ако претърся вещите ви, сигурно ще открия черен шал и тъмни слънчеви очила.

Анджелика се дръпна назад.

— Вие сте луд!

Синжун отвори краката ѝ с коляно, вдигна полата и се озова между бедрата ѝ.

— Ей сега ще видим. Когато направя, каквото трябва, ще ви позволя да ми помагате в търсенето.

— Нямам черен шал. Имам тъмни очила. Кой ги няма?

Това беше вярно, но не го убеди. Не можеше да си позволи да бъде убеден. Синжун отново посвети вниманието си на ципа, отвори го докрай, погледна в огледалото зад гърба ѝ, видя ластика на черния сутиен и стройната линия на гръбнака чак до крайчеца на черните дантелени бикини.

Тя се опита да се отбранява и роклята се свлече от раменете ѝ.

— Какво ще направите?

— Много просто — отговори той и кръвта забуча в слепоочията му. Членът му пулсираше болезнено. — Ще проверя къде сте скрили пистолетчето си.

— Нямам пистолет.

— Простете, но не ви вярвам.

Раменете ѝ бяха бели и гладки, черните презрамки подчертаваха красотата им.

Роклята падна от раменете ѝ.

— Не направихте добре, като дойдохте тук да се ровите в нещата ми.

— Прав сте. — Той не можа да устои на изкушението, наведе се и притисна устни към мястото, където шията преминаваше в рамото. Анджелика се разтрепери. Синжун затвори очи за миг и тежко пое въздух. — Харесвам мириса... и вкуса ви. Не можем ли просто да забравим какво стана тази вечер? Аз ще продължа да пиша историята си и предварително ще обсъждам всичко с вас.

— Не ви вярвам. — Сутиенът щеше да последва роклята без много усилия. Устата му се плъзна към гърдите ѝ. — Нима очаквате да приема, че съвсем случайно сте намерили Блис в Монтана и сте отишли да говорите със старата мисис Калър?

Дишането ѝ се ускори.

— Аз съм репортерка. Журналистка. Търся факти, после нещо по-особено. Търся тенденции. Не е тайна, че произхождате от Монтана. Знае се, че сте бил беден. Когато не сте наблизо, хората говорят, че...

— Продължавайте — подкани я той и издиша шумно във вдлъбнатината над ключицата ѝ. — Зад гърба ми хората си доставят единственото възможно удоволствие: разправят вицове за примитивния ми произход. Аз съм нищото, което се е изкачило на самия връх и е задминало всички. Те ме мразят, но аз не се трогвам. Не ми трябва тяхното одобрение.

— Проследих дирите ви до Блис в Монтана. Какво толкова лошо има в това?

— Не знаете ли нищо за изстрелите, които бяха изпратени към мен от една кола, докато пътувах по магистралата?

— Велики Боже!

— От какво се шокирате, от случилото се ли? Или от това, че подозирам и вас? Добре ли шофирате?

Накъсаното дишане се превърна в хълцане.

— Дяволски добре.

— Мога да си представя. — С две бързи движения той освободи ръцете ѝ от роклята и „дяволски добрата“ шофьорка остана пред него

само по черни бикини, които едва скриваха венериния хълм. Е, и изкусителния сутиен, който беше точно такъв, какъвто си го беше представял. От черен сатен, с предно затваряне, между гърдите се подаваше мъничка роза от розов сатен, а чашките бяха така дълбоко изрязани, че едва скриваше дръзките млади зърна.

Лицето на Анджелика побеля.

— Виждате ли някакво оръжие?

Мъжът склони глава.

Още не, но... — Той млъкна и сложи показалец върху розата.

— Е, тогава проверете.

— Ще го направя. — И той я целуна по устните. Както първия път, усети известна съпротива, но много скоро тя допусна устата му да отвори нейната и езикът да си проправи път навътре.

Целувката беше дълга и страстна. Синжун пусна китките ѝ и тя опря длани на гърдите му. Макар и през ризата, топлината ѝ беше изгаряща.

— Вдигнете ръце и ме прегърнете — помоли глухо той. Анджелика промърмори нещо под устните му, но не го спря.

Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под умелите му милувки.

Той не знаеше коя бе тя. Не я познаваше истински. Само преди минути беше готов да я обвини в опит за убийство и да я признае за виновна.

Но сега му се струваше жизнено необходимо да държи ръцете си върху гърдите ѝ, да я усеща с голата си кожа. Затова свали с резки движения ризата си и я притисна силно към себе си.

Двамата се целуваха като умираци от жажда, езиците им се търсеха с взаимна страст.

Той мушна ръце в бикините ѝ и обхвана твърдото дупе. Замъгленият му мозък все пак успя да отбележи, че дамата не беше скрила оръжие между краката си.

Ръцете върху раменете му се свиха в юмруци и той вдигна глава да я погледне.

— Какво има?

Тя смръщи чело и избегна погледа му.

— Това е... Аз... — Ръцете ѝ се спуснаха надолу и помилваха гърдите му, ребрата, корема. — Дори не помислих да взема пистолета.

Синжун почти се усмихна. Почти.

— Даже да сте помислили, не сте го взели. — Той се наведе и взе едното зърно в устата си. Анджелика пое шумно въздух, понечи да се отдръпне, но само простена и се притисна до него. Синжун помилва втвърденото зърно с устни и език, после посвети вниманието си на другото. След малко неохотно вдигна глава. — Коя сте вие, Ейнджъл? В действителност?

— Вече ви казах, че съм...

— Журналистка.

— Да. — Пръстите ѝ се впиха в плътта му. — Нямам представа кой иска да посегне на живота ви — продължи тихо тя. — А онова, което открих за Ди-Ди, беше просто късмет.

— Късмет? — Възмущението му беше напълно искрено.

Тя въздъхна.

— Да, късмет. Когато журналистът намери нещо, което открива пред изследването му напълно нови перспективи, това е късмет. Можете ли да разберете това?

— Разбирам само, че сте си създали някаква зловеща теория за мен. За мен и момичето, което беше моя жена за... — Той стисна устни. — Тя беше моя жена.

— За един ден, нали? Или за по-малко? Сърцето му спря да бие.

— Датата на сватбата е написана на задната страна на снимката. Нали това е датата?

Той вече не можеше да си спомни защо беше запазил проклетата снимка.

— Да. — Може би все пак трябваше да си спомни.

— Ди-Ди е починала същия ден.

Ръцете му се обвиха около шията ѝ.

— Същата нощ. — Жената пред него беше толкова красива, толкова желана и му причиняваше повече болка, отколкото можеше да си представи.

— Убиха ли я?

Той изпита абсурдната необходимост да изкрещи. Вместо това отговори беззвучно:

— Да. Да, убиха я. Не така, както си го представяте, но все пак беше убийство.

— Някой я е пребил от бой и тя е получила кръвоизлив?

— Трябва ли да продължаваме така?

— Пуснете ме в живота си. Оставете ме да задавам въпроси и ми отговаряйте честно. — Тя отпусна ръце на раменете му. — Престанете да ме подозирате в нещо, което не съм извършила. Аз съм само една безопасна журналистка.

Толкова искаше да ѝ повярва. Но ако го направеше, щяха да се върнат в изходната точка. Някъде навън дебнеше убиец, който заспиваше с неговото име на устните си.

Докато оглеждаше лицето на Анджелика, той откри изпълнения с надежда блясък в очите ѝ, видя треперенето на пълните, зачервени от целувките, устни.

— Хайде, Синжун — настоя тя. — Доверете ми се. Нека да направим най-доброто от вашата история.

Тя се наведе към него, устните ѝ се отвориха подканващо, пълните ѝ гърди буквално го молеха да получат повече от онова, което беше започнал.

— Книгата ще стане много добра — увери го тя. — Ако работим заедно, ще се получи нещо фантастично.

— По дяволите! — Той разтърси глава и направи крачка назад.

— Синжун?

— Я се погледнете. — Той видя треперенето ѝ, но не спря. — Толкова го искате, че сте готова да направите всичко, за да постигнете целта си. Всичко. — Бедрата ѝ бяха отворени и той виждаше черния сатенен триъгълник, който не скриваше почти нищо. — О, Анджелика, почти съм убеден, че ще свършите добра работа с тази биография. Вярвам, че постигате всичко, което си наумите.

— Аз...

— Не. — Той вдигна ръка, за да я спре. — Каква гадост! Все едно какво има между нас, искам да знаете, че никога не съм принуждавал жените да се любят с мен.

Анджелика скръсти ръце под гърдите си.

— Вървете си. — Нямахше доверие в самообладанието си. — Върнете се в стаята си, преди да направя онова, което чакате с копнеж.

— Няма да съжалявате...

— Млъкнете най-после! Решили сте да направите онова, което умеете така добре: да се любите с бедния глупак, докато му изтръгнете мозъка от главата и получите всичко, което желаете.

— Не. — Тя грабна роклята си и се плъзна на пода.

— Спестете си възраженията. Ще имате историята си.

Тя направи няколко несигурни крачки към вратата.

— Не се опитвам да направя онова, за което намекувате...

— Все ми е едно какво се опитвате, Ейнджъл.

Тя стигна до вратата към банята.

— Аз дори не знам как се прави онова, което твърдите за мен.

— Никога не съм принуждавал жените. За нищо. Но и нито една жена не е успяла да ме принуди да извърша нещо, което не искам. Все едно какво.

— Искам само да напиша биографията ви.

— Добре де! — изрева гневно той и ѝ махна да си върви в стаята.

— Утре започваме.

Анджелика стискаше с една ръка роклята си, а с другата се опитваше да скрие гърдите си, докато се препъваше заднешком към стаята си.

Синжун я огледа от глава до пети.

— Ако някога все пак решим да се любим, и то така, че да изтръгнем душите си, решението ще бъде мое. Ясно ми е какво искате вие. Утре ще се видим.

Той блъсна вратата, свали панталона си и се хвърли под душа. Преди да завърти крана на студената вода, наостри уши, но от съседната стая не се чуваше никакъв шум.

Ледената вода плисна по тялото му, но той изобщо не я усети.

В осем сутринта се обади мъж, който се представи като асистент на мистър Брейкър и попита какъв лаптоп би желала да ѝ донесат.

— Нямам претенции — отговори тя и неохотно седна в леглото. — Работя с „уърд перфект“. Много ви благодаря. — И затвори.

Нощта не преставаше да занимава мислите ѝ. Картините се редяха във въображението ѝ като колаж от усещания и събития. В постоянното люшкане между будуването и съня светът се бе превърнал в дълбоко обезпокояваща мозайка.

В осем и десет се обади весел женски глас, представи се като мисис Фалън и попита какво би желала за закуска.

— Препечена филийка — отговори Анджелика и се отпусна във възглавниците. — И кафе с много сметана. Много ви благодаря.

Трябваше да се стегне, да вземе душ, да се облече и да започне новия ден, в който нямаше да избегне срещата със Синжун. Щеше да го гледа, да го слуша, да го усеща, все едно дали той щеше да я докосне, или не.

Анджелика стана от леглото с натежало от болка сърце и повлече крака към банята. Надали беше спала и три часа.

Водата в банята на Синжун не спря да тече дълго след като той тресна вратата под носа ѝ.

Тя погледна към банята му и потрепери. Как щеше да го погледне в лицето? И двамата нямаше да забравят тази нощ. Той беше уверен, че тя реагираше така силно на близостта му само защото искаше да го подкупи.

— Няма да мисля — промърмори тя. — Няма да мисля, няма да мисля.

По пътя към банята тя си взе чисто бельо и се опита да не поглежда към роклята, която той беше свалил от раменете ѝ и която тя бе захвърлила някъде на разсъмване. Докато стоеше под душа, постоянно си повтаряше, че няма да мисли — като някакво заклинание.

Пяната на шампоана скри лицето ѝ и тя продължи да повтаря „няма да мисля“, но въпреки това снощната сцена се въртеше отново, и отново пред очите ѝ като на видео.

Едва спряла водата, Анджелика чу шум в спалнята си.

— Добро утро! — поздрави любезно влязлата жена. — Да ви донеса ли кафето?

Анджелика едва не каза не. Уви се бързо в дебелия хавлия и отговори:

— Да, моля. — В такава къща истинските приятели бяха рядкост. Трябваше да се запознае с икономката.

Закръглената сивокоса жена, която влезе, облечена в незабележима тъмносиня рокля и ниски обувки с връзки, беше като добрата майка във фантазиите на всяко сираче.

— Добро утро! — повтори тя и остави черно глазирана чаша с димящо кафе до един от рубиненочервените умивалници. Сложи до него чинията с препечената филийка и огледа Анджелика с добродушни кафяви очи. — Не ме жалете, мила. Наяжте се добре и ако искате още, веднага ме повикайте.

Анджелика се зае да суши косата си.

— Не ми трябва нищо друго. Много ви благодаря. — Макар че ужасно ѝ се искаше да ѝ зададе въпроси. Много въпроси. Какво закусваше Синжун? По кое време? Дали вече му бе занесла кафето?

— Мистър Брейкър каза, че вчера сте имали труден ден. — Мисис Фалън изглеждаше искрено загрижена. — Каза също да не бързате. Той ще се върне в дванадесет и половина да ви вземе. Помоли ме също да ви кажа, че срещата е в един часа. А, да, мистър Джил ще ви донесе някои дрехи, а асистентът е вече на път с компютъра.

Значи Синжун беше излязъл.

— Благодаря. — Не можеше да ѝ каже, че не иска дрехите, които щеше да ѝ купи Чък Джил. Мисис Фалън не можеше да промени нищо. Затова Анджелика само повтори: — Много ви благодаря.

— Няма за какво. — Мисис Фалън се запъти към вратата и извика през рамо: — Обещавате ли да ми се обадите, ако имате нужда от нещо?

— Да — отговори кратко Анджелика и се огледа в голямото огледало на банята. Най-после вратата на спалнята се затвори зад мисис Фалън.

В следващия момент тя се втурна към прозореца и погледна към входната алея. Обкръжени от високите стени, пред къщата се простираха прекрасни морави и лехи с разцъфтели в цялото си великолепиe рози.

Тя можеше да се облече, да излезе оттук... и да се откаже от проклетата биография.

Миналата нощ, когато Синжун я попита дали някой се опитва да си отмъсти чрез нея, тя беше готова да повярва, че е научил цялата история.

Под прозореца се появи загоряло от слънцето момиче с памучна риза, джинси и гумени ботуши. Носеше кофа и ножица за рози. Анджелика остана да я гледа, докато почистваше розовите храсти и режеше увехналите цветове.

Слънце и цветя. Топло, мирно утро. Всичко изглеждаше така нормално.

Не, в тази къща нямаше нищо нормално.

Телефонът иззвъня.

Тя го остави да звънне три пъти, преди да вдигне слушалката.

— Най-после — каза Синжун. — Защо не вдигате?

Анджелика размаха кабела.

— Може би още спя.

— Да не вземате душ, спейки?

Анджелика смръщи чело.

— Да не би мисис Фалън да е получила поръчение да ви информира за всяка моя стъпка?

— Мисис Фалън е чудесна. Препечена филийка и кафе с много сметана. Прекрасна сте. Розовата хавлия ви отива, но мисля, че се нуждае от подгъване. Смятам, че трябва да ви храним повечко, за да я изпълните.

Анджелика се усмихна, без да иска.

— Разбирам. Мисля, че не ми харесва да се чувствам наблюдавана.

След кратка пауза Синжун отговори:

— Нали с това печелите парите си: с наблюдение на други хора? Е, вероятно то е нещо различно.

— Мисля, че и двамата знаем колко е различно. Какво мисли за мен мисис Фалън?

— Казах й, че пишете биографията ми — отговори веднага той.
— Какво би могла да си помисли според вас?

Въпросът беше поредният капан.

— Искях да бъда сигурна. Не би ми харесало, ако си помисли...

— Ако ви бях довел в къщата си с такава функция, щяхте да спите в моята стая.

С такава функция! Значи за него сексуалната връзка беше нещо всекидневно — или клинично.

— Наистина ли вярвате, че някой се опитва да ви убие?

— Знам, че е така.

Космите на тила й настръхнаха.

— И си мислите, че съм аз?

— Нали ви казах, когато... Казах ви, че вече не мисля така.

— Но ме мислите за безскрупулна. — Сърцето й биеше като безумно. — Мислите, че съм една от онези жени, които са готови на всичко, за да стигнат до целта си, включително... на всичко.

— Включително да предложат секс на мъжа, макар че не го желаят? — Синжун направи кратка пауза и продължи: — Да, така мисля. Сега знаете, че при тези обстоятелства предложението ви не ме интересува.

— Да, знам. — Тя не искаше това, поне не накрая. Накрая го желаше, както никога не беше желала мъж досега. Всъщност никога не беше пожелавала да спи с някой мъж, но не можеше да му го признае. Той щеше да се изсмее и да я нарече лъжкиня.

— Май няма за какво повече да си говорим — каза Синжун и гласът му прозвуча хладно и дистанцирано.

— Някой се обади за компютъра.

— Вече е на път.

— Не искам Чък да ми купува дрехи.

Синжун се покашля.

— Въпреки това ще го направи. Една жена, която се занимава професионално с тези неща, ги избира. Сигурен съм, че ще ви харесат.

— Не ми харесва да се чувствам пленница.

— Не сте пленница — отговори кратко той. — В началото, когато ви поканих, или по-скоро ви наредих да ме придружите, имах намерение да ви вода със себе си навсякъде, за да ви е трудно да се

отървете от мен, без да пострадате и самата вие. Но вече нямам съмнения. Не мога да ви попреча да ходите, където си поискате.

— Алармената инсталация...

— Просто уведомете мисис Фалън, че искате да излезете.

— Не искам — изтърси сърдито тя и прехапа устни. Не биваше да се изпуска така.

— Заради страхотната ви история, нали?

Това не беше въпрос.

— Да. — Това не отговаряше на истината. Или поне не изцяло.

— Мисля, че сте по-честолюбива дори от мен. Досега не вярвах, че е възможно.

— Миналата нощ ме подложихте на изпитание.

Смехът му я накара да настръхне.

— Изпитах ви и намерих, че сте добра. Готова сте да сторите всичко за делото.

За делото. Тя разбра, че той нямаше представа какво беше нейното дело.

— Миналата нощ беше катастрофа — отговори тихо тя. — Но се оказва, че е имала смисъл, щом сте се убедили, че не съм атентаторка.

Желанието ѝ да има Син непрекъснато нарастваше и това правеше целите ѝ все по-неясни. Но в никакъв случай не можеше да забрави последното желание на майка си — както и другите неща, които Марлен Голдън ѝ разкриваше в писмото си.

— Анджелика — проговори меко Синжун, — аз наистина не вярвам, че имате намерение да ми забиете нож в гърба, но все още не съм убеден, че сте това, за което се представяте.

— Ако съм разбрала правилно, ще дойдете да ме вземете в един. — Пленниците често се влюбваха в надзирателите. Жертвите на похищение имаха слабост към похитителите. А Синжун вече ѝ беше заявил, че ако желае, може спокойно да си отиде...

— Ако все още искате да дойдете — отговори безразлично той.

— Искам — отговори просто Анджелика.

Офисите на „«Керц-Брейкър»“ бяха на най-долния и на петте горни етажа в двадесет и седем етажната сграда от черно стъкло на

Трето авеню в самия център на Сиатъл. Цялата сграда беше собственост на фирмата.

Двамата изминаха в мълчание краткото пътуване от Куин Ан Хил и Анджелика имаше чувството, че нервите ѝ са минали десетократно по-голямо разстояние пеша.

— Срещата, на която ще присъствате, е много важна — обясни Синжун, когато влязоха в подземния гараж. — И доста деликатна. За да ви дам достатъчно информация, ще кажа следното: хората, с които си имаме работа, искат твърде много за твърде малко.

Много умно.

— Нима всички не искат това?

Той я огледа от страни и в същото време спря колата на обичайното ѝ място.

— Някои от нас продължават да мислят с понятията на равенството във всяко едно отношение.

За първи път от последната нощ двамата се погледнаха право в очите.

Синжун изключи мотора, без да отмества поглед от нея.

— Какво мислите за честността и почтената игра, Анджелика?

Вече ѝ беше много трудно да се съсредоточи върху каквото и да било в близост до Синжун, и при това да се чувства добре.

— Винаги съм вярвала в честната игра. — Трябваше някак си да се справи с тръпките, които жълто-зелените очи и загадъчната усмивка предизвикваха в стомаха ѝ.

— Както вече намекнахте, нека забравим миналата нощ и да се съсредоточим върху деловите си отношения — напомни ѝ той.

Тя кимна и усети как бузите ѝ пламнаха. Синжун се обърна изцяло към нея.

— Причината, поради която се оттеглих на острова, беше, че вече не бях сигурен за живота си в Сиатъл.

— Може би се мамите? — попита спокойно тя.

— Да не сте били в полицейското училище? — изфуча сърдито той.

Анджелика се усмихна сдържано.

— Не, но мога да си представя какво мислите. Обикновено полицията чака съобщение, че има труп, за да прекъсне почивката си.

— Вие го казвате.

Тя сведе поглед.

— Може би не трябваше да идвате тук.

— Слушайте, Ейнджъл, тези думи прозвучаха така, сякаш не сте безразлична към мен.

Мама ѝ беше писала, че трябва да накаже виновния.

Анджелика извърна лице. Ако се погрижеше Синжун да си плати за стореното, останалото вече не беше от значение. Той никога вече нямаше да бъде част от живота ѝ.

— Миналата нощ бях много груб с вас.

Анджелика затвори очи. Синжун мушна два пръста под брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. Въздухът в колата веднага се разреши и дишането ѝ стана мъчително.

— Погледнете ме — помоли той.

Тя му позволи да вдигне лицето ѝ към своето, но сведе ресници.

— Не ви беше лесно, нали? — попита тихо той. Следващото поемане на дъх беше още по-болезнено.

— Какво?

— Да се доближите до мен заради делото?

— Аз... изобщо не съм...

— В началото не, но когато повярвахте, че е необходимо, все пак го направихте.

Тя поклати глава.

— Погледнете ме.

Съвсем бавно тя вдигна поглед към него.

— Какво виждате?

— Аз... — Тя преглътна мъчително. — Един мъж.

Очите му се присвиха.

— Не знам как да ви разтълкувам. Мислех си, че мога.

— Не съм чак толкова сложна.

Синжун избухна в смях.

— Това беше добър виц. Вие сте най-сложната жена, която някога съм срещал.

Гаражът беше слабо осветен. Жълтата неонна лампа придаваше на очите му израз на хищно животно. Тъмната коса, твърде дълга за деловите среди, падаше на меки къдрици чак до яката. Линиите на лицето — бузи, брадичка, нос — изглеждаха корави, веждите бяха високо вдигнати.

Това не беше меко лице.

Не беше лице на мъж, който прощаваше лесно.

Погледът на Анджелика се премести към устата му. Тя беше почти красива, с ясни очертания, леко извита. И бе така приятна за допир... *Стоп!* Тя трябваше да издържи. Трябваше да го забрави.

— Моля да ми кажете мнението си — рече той. — Какво виждате, след като ме огледахте така обстойно?

— Виждам човек, когото бих искала да видя жив и здрав... някъде. — Гласът ѝ пресекна и тя ужасено затисна устата си с ръка.

Синжун смръщи чело и промълви с неочаквана мекота:

— Защо имам чувството, че аз съм онзи, който не вижда ясно? — Той изруга, макар и съвсем тихо. — Това наистина не е най-подходящият момент, но знаете ли.... Макар да съм сигурен, че един ден ще съжалявам за тези думи, ще ви кажа следното: надявам се, че ние с вас имаме шанс. За връзка, която ще ни достави много радост.

Сърцето на Анджелика спря. Болката беше невероятно силна. Проклетата съдба. Защо сега? Защо с този мъж?

— Аз не съм добър играч — отговори съвсем честно тя. — Не е ли време да вървим на срещата?

Минаха няколко секунди, след което той се пресегна през нея и откопча предпазния ѝ колан. Тя остана напълно неподвижна, а той я погледна в лицето. Гледаше я настойчиво и беше толкова близо, че тя усещаше на устните си чистия му топъл дъх.

— Ще го направим — обеща той. — Но по-късно, тази вечер. Защо да не се опитаме да започнем отначало?

Тя не беше способна да отговори.

— Ейнджъл? Не ви предлагам да отидем в леглото. — Той се усмихна широко. Ефектът беше потискащ. — Това не е лоша идея, признайте. Но много ми се иска да започнем с нещо по-романтично, например риба и пържени картофи край морето, а след това разходка в мрака по брега на залива. Какво ще кажете?

Тя се усмихна като автомат.

— Започва да ви харесва, нали? Обещавам ви да се държа като съвършен джентълмен. Освен това по този начин ще научите много нови неща за човека Синжун.

— Срещата — напомни му тя, макар че много ѝ се искаше да извика: *Да, о, да!*

— Роба и картофи и разходка в тъмното? — попита отново той и се ухили.

Анджелика приглади косата си назад.

— Първо срещата.

— Разбрахме се — отговори весело той.

Скоро след това вървяха по тихи коридори, покрити със сиви пътеки. Влязоха в приемните на фирмата. Хората, които седяха и разговаряха, млъкваха веднага, щом забелязваха Синжун, и не казваха нито дума, преди да е отминал. Анджелика забеляза, че служителите му изпитваха към него уважение, което не беше непременно израз на подсъзнателен страх или враждебност.

През целия път Синжун държа ръката ѝ. А когато я поглеждаше, в очите му се четеше: *Да ви вярвам ли, или не?* За нея този проблем не съществуваше. Тя искаше да му вярва, но нямаше това право — там беше проблемът ѝ. Освен това трябваше да престане да го желае.

— Този асансьор води до моя кабинет — обясни той, когато стигнаха до предната част на сградата. Мъж в тъмен костюм се втурна към тях и натисна копчето. Синжун му кимна приятелски.

— Както виждам, Чък е свършил добра работа с покупката на дрехите.

— Това си е мой костюм — отговори сърдито Анджелика и огледа с нескрита гордост червено-кафявия копринен блейзер, съчетан със светлобежова къса пола и ниски обувки от дивечова кожа. — Мисис Фалън го изглади. Тази жена е истинска магьосница.

Вратите се затвориха и асансьорът потегли.

— Нима Чък не ви донесе нищо?

Анджелика изпухтя пренебрежително.

— Донесе ми, разбира се. Стаята е препълнена с кутии.

— Нищо ли не ви хареса?

Тя вирна брадичка.

— Изобщо не си направих труда да ги разгледам.

— Каква упорита малка женичка. — Думите му бяха придружени с мила усмивка. — По-късно ще поговорим пак за това. Всъщност обичате ли роба и пържени картопки?

— Да, обичам. — Мрежата беше станала толкова стегната, че ако речеше да избяга, щеше да пролее кръвта си.

— Много добре. Чък също ще присъства на срещата. Винаги е до мен. Хората не разбират отношенията ни, но това не е и нужно. Освен него познавате само Мери.

Ами да, Мери. За известно време беше забравила красивия монограм М. А. Б. на хавлиите и двата халата... да не говорим за хубавата кутийка с лъскавите опаковки.

Но снощи Синжун не беше отишъл при нея.

— Пристигнахме — каза Синжун.

Тя не можеше да си позволи да го обича. Той ѝ беше разказал, че в близкото минало имал жена, която престанала да му доставя удоволствие. По всичко изглеждаше, че това беше Мери. А това означаваше — ако мама беше права в твърденията си за него, — че Синжун е използвал Мери, за да получи желаното от приятеля на мама... каквото и да беше то.

Първото ѝ впечатление от кабинета на Синжун беше сребърната светлина. Тя проникваше през оцветената стъклена стена и потапяше просторните помещения в мек блясък. По стените бяха окачени ориенталски килими, които създаваха фантастичен контраст с лакираните в черно мебели.

— Прекрасно — прошепна смаяно тя.

Гласът му издаде, че оценката го зарадва.

— Благодаря. Срещата ще се състои в заседателната зала.

Кратък път по стоманено сивите пътеки ги отведе пред двойна врата от розово дърво, която стигаше чак до високия таван. Синжун отвори със замах и разговорът в помещението замря.

На другия край на огромната червена маса, донесена явно от червен Китай, се бяха събрали група хора — една жена и няколко мъже, които обърнаха лица към новодошлите.

— Здравей, Мери — поздрави Синжун. — Господа.

Анджелика, която стоеше на крачка зад него, изпита отчаяното желание да се облегне на стената... защото за малко щеше да загуби съзнание.

Синжун продължи да говори. Погледна я и тя забеляза погледа му като през мъгла.

— Анджелика Дийн — чу го да казва тя. — Анджелика, това е Гарт Лейбър. Надяваме се да станем партньори в проект, който е много скъп и за двама ни.

Тя погледна към едрия мъж с посребрени коси, който се беше изправил учтиво.

Най-после събра смелост и се взря в кафявите очи на Гарт Лейбър, човека, който повече от двадесет години беше таен любовник на майка ѝ.

— Казах на Гарт, че настояваш да му дадеш мястото с най-добрата гледка — заговори с усмивка Мери Барет. — Кажи му го още веднъж лично, Синжун.

— Непременно — потвърди учтиво той.

Това беше краят. Анджелика стисна с такава сила бележника в ръката си, че ръбът му се заби болезнено в дланта ѝ. Гарт щеше да отвори уста и да каже:

— Малката ми Ейнджъл!

Тя стоеше напълно неподвижна, сякаш краката ѝ бяха пуснали корени в мекия килим.

Гарт ѝ се усмихна... учтиво.

Усмихна ѝ се така необвързващо, сякаш никога не я беше виждал.

В същото време той поклати глава едва забележимо и в първия момент Анджелика не разбра.

— Много се радвам, мис Дийн — проговори учтиво той и пристъпи с протегнатата ръка към нея. — Значи пишете биографията на Синжун? Мисля, че досега не съм срещал човек с такава професия.

Тя въздъхна облекчено и сложи ръката си в неговата.

— Да — проговори сковано тя, когато той разтърси ръката ѝ.

— Ето че нашият Синжун притежава скрити съкровища? Има ли и нещо по-интересно от онова, което вече познаваме? Хайде, Син, разкрийте ни някои от мрачните си тайни.

— Почакайте, докато излезе книгата — отговори с лека усмивка Синжун.

Погледът на Анджелика се премести от Гарт към Мери. Ако писмото на майка ѝ казваше истината, Гарт беше единственият тук, който не знаеше нищо за заговора между Мери и Синжун.

Мери Барет прърхаше усърдно около изискания възрастен мъж.

— Какво ще кажете за едно питие? — попита любезно тя. — Син вероятно ще ви прави компания, а аз непременно.

— Ами, аз...

„Скоч“. Анджелика помнеше много добре как Гарт всеки път казваше това на майка ѝ в красивата кухничка на изисканото жилище в Сиатъл, което мама трябваше да напусне. „И мъничко сода.“ Мама просто разцъфтяваше, когато Гарт идваше да я посети...

— Разбира се, ще прием по нещо — съгласи се Синжун. — Нека Питър да бъде така добър и да донесе напитките. Да ви представя Питър Ейкърс, Анджелика. Той е нашият експерт по дългосрочно планиране.

Анджелика едва успя да промърмори някаква дума за поздрав.

— Здравейте — отговори Ейкърс, нисък набит мъж около тридесетте с къса руса коса и невинни сини очи зад очила с никелови рамки. Той се запъти към нишата в стената, където беше барчето.

— Какво да ви донеса, Гарт? — попита той.

Гарт отново погледна Анджелика в очите.

— Тъй като мис Дийн е, така да се каже, най-интересният член на тази компания, предложете първо на нея. Какво желаете, мис Дийн?

— Анджелика — отвърна автоматично тя. — Не желая нищо, благодаря.

Той нямаше намерение да я издаде.

— Добре, Анджелика. — Гарт се обърна към Питър Ейкърс: — Скоч — каза той. — С мъничко сода.

Заля я нова вълна на слабост и тя се отпусна на най-близкия стол. В крайна сметка не беше нищо повече от прост писар. Не участваше в деловия разговор — освен като наблюдателка.

Гарт не искаше Синжун да узнае коя беше тя. Анджелика отвори бележника си. Копринената блуза беше залепнала за гърба ѝ и тя се надяваше, че никой не го е забелязал. Позволи си един поглед към Гарт, установи, че той я наблюдава, и остана неподвижна.

Гарт беше готов да приеме лъжата ѝ. Но защо?

Сигурно и Гарт беше ужасен не по-малко от нея, че се срещнаха точно тук. Сигурно се питаше защо...

Сервираха им питиета.

— Сигурна ли сте, че не сте жадна, Анджелика? — Това беше Чък Джил, изрядно облечен в тъмен костюм с бяла риза и вратовръзка. Той се беше разположил удобно и подчертано небрежно в другия край на масата и ѝ се усмихна приятелски.

Анджелика поклати глава.

— Не, благодаря. — Тя беше напълно объркана и изпитваше огромното желание да се скрие вдън земя.

Гарт, Синжун и четиримата други мъже в помещението седнаха около масата. Мери си придърпа един стол до Гарт и седна толкова близо до него, че ръцете им почти се докосваха.

Говореха за „Скин оф силк“. Революционен козметичен продукт, който за много жени щеше да замести разкрасяващата хирургия. Въпреки че производството се пазеше в тайна, в медиите често се появяваха съобщения и „остаряващите жени от цял свят чакаха с нетърпение новия продукт“. Тези жена бяха в паника поради опасението, че продуктът ще излезе на пазара твърде късно. Те бяха „готови да дадат всичко, за да си възвърнат надеждата за нова младост, без да лягат на операционната маса“.

Със странно монотонен глас Питър Ейкърс напомни на Гарт, че „Керц-Брейкър“ вече има временно споразумение с „Лейбър Ентърпрайзис“ и че е крайно време да получат по-точни сведения кога продуктът ще излезе на пазара.

Чък слушаше внимателно.

Други двама мъже, дошли с Гарт, непрекъснато си водеха бележки, но почти не се обаждаха.

Анджелика погледна лявата ръка на Мери. Нямаше пръстен. Но Марлен не е имала непременно нужда от пръстен, за да знае, че е имало годеж — не и ако Гарт е подкрепил публично историята, разказана от Мери.

Твърде вероятно беше Гарт да е държал връзката си с Мери в тайна. Все пак той имаше сериозни основания да се опасява, че Синжун няма да одобри, ако главната му финансова консултантка се свърже с един от потенциалните му конкуренти.

Възможността да е разкрила истината, беше изумителна за Анджелика: Гарт вярваше, че единствено той и Мери знаеха какво се е случило в действителност.

Тя отвърна поглед и видя през прозорците покривите на други високи сгради. Усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи и примигна. Истината беше чиста като невинното синьо небе отвън. В стаята обаче от всички страни дебнеха измами. Стана ѝ още по-гадно, като си помисли в каква мръсна история беше въввлечена против волята си.

— Не сме очаквали, че някой подлага на съмнение лоялното ни сътрудничество, Син — казваше тъкмо Гарт.

Лоялно сътрудничество. Анджелика едва се сдържа да не се изсмее.

— „Керц-Брейкър“ не се съмнява в това — отговори сериозно Мери.

Тази дама е шпионка — искаше да изкрещи Анджелика на Гарт. — Трябвало е да послушаш мама. Тя е била права. Твоята любима издава на врага ти всяка дума, която ѝ казваш. Но тя не можеше да изрече това. Първо трябваше да намери начин да го убеди, че е станал жертва на измама. Иначе той нямаше да ѝ повярва, както не беше повярвал и на майка ѝ.

Отначало Синжун слушаше мълчаливо преговорите. Намеси се едва когато си изясни положението:

— Вие изисквате от „Керц-Брейкър“ да направи значителен компромис.

В помещението се възцари тишина.

— Това ви беше известно — отговори Гарт.

Анджелика драскаше в блока си, без да знае какво. Синжун прелисти документите, представени от Питър Ейкърс.

— Ние вече започнахме да отправяме предложения, които съответстват на първоначалното споразумение. А тези числа са двойно по-високи от уговорените преди.

— Преди? — Гарт стисна до болка ръба на масата. — Да, но това беше преди повече от осем месеца. Нещата се променят.

— Не и ако аз не го искам. Не и ако влагам собствените си пари.

— Син — опита се да посредничи Мери, — остави Гарт да се доизкаже.

Гарт нетърпеливо забарабани с пръсти по блестящата червена маса.

— Нямам какво повече да кажа. Вие искате петдесет и един процента от „Скин оф силк“. Аз се съгласих да ви ги продам.

— Вие ме помолихте да ги купя — поправи го Синжун. — Аз се съгласих с цената, а сега вие си въобразявате, че можете да я удвоите, и при това да задържите цели четиридесет и девет процента.

— Според мен вие трябва да инвестирате повече. Проектът погълна двойно по-големи суми, отколкото очаквахме. Аз също

плащам двойно.

Синжун се приведе леко напред.

— И какво би могло да ме накара да инвестирам повече? — Той вдигна един лист между палеца и показалеца си. — Вашият анализ на разходите не е мой проблем и аз със сигурност нямам желание да ви връча чек.

— Аз не искам чек. — Гарт изскърца със стола си. — Искам почтена цена за най-големия проект, който козметичният пазар някога е виждал.

— Това е ваше мнение — отвърна спокойно Синжун.

Един от хората на Гарт изпусна молива си на масата.

— Наше мнение? — попита възмутено той. — Това е резултат от шест години изследвания и сензационни успехи на тестовете.

Моливът се търкулна по масата и заблестя в златно.

Когато моливът стигна пред Синжун, той тежко отпусна ръка върху него.

— Покажете ми резултатите.

Собственикът на молива стана и се зае с проектора.

— Аз ще се погрижа за екрана — каза Чък и стана, за да натисне копчето, което раздвижи част от облицовката на стената.

— Не искам това — изръмжа Синжун, когато на екрана се появи образът на уморена, сбръчкана жена, заменен от същото женско лице, този път усмихнато и без бръчки. Той отмести стола си и стана. — Вие не ме разбирате, Гарт. Подобни снимки преди и след предлага всяка евтина рекламна кампания.

Гарт също стана.

— Какво трябва да означава това, по дяволите?

— Спестете си гневните думи — отговори Синжун. — Дайте ми факти, цифри и сметки. От лабораториите.

— Да не би да намеквате, че сме ви разказали лъжи?

— Не! Но е вероятно да сте пропуснали нещо. Мисля, че сте ни издали само толкова, колкото смятате за нужно, за да видите желаните пари, колкото се може, по-скоро. Аз нямам време да се занимавам с тази купчина снимки. Искам данни и цифри. В момента данните са по-важни от цифрите. Вие вече получихте цял куп пари от „Керц-Брейкър“. Ако желаете да получите още...

— Вие сте подписали споразумение — изрева ядно Гарт.

— Споразумението може да бъде анулирано — отговори спокойно Синжун. — Както вече казах: дали ще получите от нас още пари, или не, зависи от това, кога продуктът ще излезе на пазара.

— Момент, момент! — Един от хората на Гарт, дребен мъж с пясъчноруса коса и лице, напомнящо на загрижен спаниел, разпери ръце. — Само не прибързвайте!

Да, наистина — намеси се Мери и се засмя изкуствено. — Не желаете ли по още едно питие? Ако някой е гладен, ще поръчам също кафе и сандвичи.

Докато Гарт и Синжун продължаваха да си разменят остротии, Анджелика промърмори някакво извинение и излезе бързо от стаята.

— Къде е тоалетната? — попита тя безличната жена, която седеше зад едно от бюрата.

Жената я упъти любезно. Анджелика зави зад ъгъла и се отпусна облекчено на едно кожено кресло. До креслото имаше масичка с телефон. Тя се наклони встрани и притисна чело към хладната, облицована с дърво, стена.

Може би Синжун не знаеше нищичко за майка ѝ. Нищо чудно Мери да ѝ беше надрънкала куп глупости просто от чиста злоба. Може би изобщо не беше споменавала пред Синжун, че е разкрила плановете си пред трети човек.

Бренда със сигурност чакаше обаждането ѝ. Анджелика вдигна слушалката.

Можеше да разкаже цялата история на Син и да го помоли да ѝ отговори честно.

Той можеше да отрече всичко и да я изхвърли.

Възможно ли беше да е измислил историята за покушенията срещу него? Тя извади от джоба си листчето с номера на Бренда и започна да натиска копчетата на телефона. Връзката се осъществи бързо и телефонът даде сигнал свободно.

Анджелика протегна крака и си представи топлата мирна атмосфера.

Вече нищо не беше както преди.

Чуха се приглушени стъпки и тя вдигна глава. Гарт стоеше недалеч от нея, мушнал ръце в джобовете.

Никой не вдигаше. Анджелика отдалечи слушалката от ухото си, погледна Гарт и я сложи върху апарата.

— Моя малка Ейнджъл — проговори тихо Гарт.

— Какво правиш тук?

Разбира се, той бе приел, че това е случайност.

— Нали чу какво каза Синжун, Гарт. — Той изглеждаше някак си различен, сякаш времето от последната им среща беше размазало контурите, които тя помнеше. — Отдавна не сме се виждали.

Кафявите му очи я измериха остро.

— Синжун ли ти предложи да напишеш биографията му?

Креслото и масичката с телефона бяха в началото на малък коридор, където се намираха дамските и мъжките тоалетни. Зад Анджелика имаше празна, облицована с дърво, стена. Гарт се облегна на стената и по този начин блокира единствения изход. Анджелика се почувства пленница. Пак беше в капан.

— Чия идея беше биографията, Ейнджъл?

Младата жена прибра номера на Бренда в джоба на жакета си.

— Моя. — Той искаше да знае защо я беше срещнал тук. Не я попита как бе преживяла смъртта на майка си или дали му е простила, че не беше дошъл на погребението.

— Знаеше ли, че преговарям със Синжун? — попита все така остро той.

Тя не можеше да лъже. Затова отговори с контра въпрос:

— Защо се престори, че не ме познаваш? — Нападението беше най-добрата защита.

Гарт подрънка монетите в джоба си.

— Не исках да те засрамя — отговори най-после той.

— Да ме засрамиш? Защо си мислиш, че ще се засрамя?

Гарт вдигна рамене.

— Не знам точно. Ти също не се опита да издадеш, че се познаваме.

— Ти поклати глава — напомни му тя. — И се обърна към мен с „мис Дийн“.

Гарт навлажни устни.

— Мисля, че и двамата не разбрахме правилно ситуацията. Да го забравим. Но аз си мислех, че ти държиш да не намесваш частния си живот в служебните дела. Твърдиш, че отношенията между теб и Брейкър са чисто служебни...

— Това е истината — отговори кратко тя. — Цветята, които изпрати за погребението, бяха красиви.

Устата му увисна.

— Много съжалявам, че не можах да дойда.

Толкова съжаляваше, че оттогава не се беше обадил нито веднъж, за да изрази съболезнованията си, и не спомена събитието, докато тя не му го натика под носа.

— Сигурна съм, че мама щеше да те разбере.

— Разбира се, че щеше. — Той явно се залови за протегнатата от нея сламка. — Твоята майка беше разумна жена.

Разумна? Анджелика закипя от гняв.

— Можеш да бъдеш напълно откровена с мен, Ейнджъл.

Тя го погледна смаяно.

— Какво искаш да кажеш?

— Ние с теб... все още сме приятели, нали?

Стомахът ѝ се сви на топка.

— Да. — Той искаше да знае дали тя беше научила, че е бил любовник на майка ѝ.

— Наистина ли? — Той наведе глава встрани и се усмихна. — Това ли е всичко: само едно „да“? А аз си мислех, че сме повече от приятели.

Анджелика го погледна право в очите.

— И аз така си мислех. — Нямахме да му разкрие колко я бе засегнало равнодушието му. — Пътувам много, но ти можеше да ме намериш, ако искаше.

Усмивката замръзна на устата му.

— Не ми харесва, когато ме ограничават, Ейнджъл. — Особено когато това ограничаване идваше от кротката жена, чиято любов към него я бе направила толкова уязвима.

— Смятай се за напълно свободен — отговори твърдо Анджелика и даже се усмихна. — А сега?

Гарт вдигна въпросително едната си вежда.

— Какво имаш предвид?

— Не искаш ли да влезем при другите и да им съобщим: „Знаете ли, изведнъж си спомнихме, че се познаваме, и то от ранното детство на Анджелика.“ Как ли ще реагират?

— Знаеш, че не можем да го направим.

— Изразявай се по-ясно.

Стиснатите му устни образуваха тънка гневна линия.

— Не бъди толкова самонадеяна. Няма да им кажеш нищо.

Анджелика стана и веднага си пожела да не го беше правила.

— Вече не съм дете, Гарт. — Когато седеше, физическите му предимства не бяха толкова очевидни.

— Наистина не си дете. — Той потърка брадичката си. — Ако можех щях да дойда в Сан Диего. Знаеш, че е така.

— Винаги си бил човек, който е правил само онова, което иска.

— По дяволите! Понякога говориш като майка си.

Анджелика пое дълбоко въздух.

— Благодаря. Мама беше чудесна жена.

— Да, да, разбира се, че беше. Виж, много съжалявам. Не мога да ти кажа нищо повече. Не можех да се откъсна, имах задължения. Нали знаеш, бизнес.

Анджелика си представяше живо какво се е случило между Гарт и Мери. Без съмнение новата му любима не беше одобрила намерението му да присъства на погребението на любовницата си от последните двадесет години.

— Как живееш, Ейнджъл?

Боже, сега пък сантименталности!

— Отлично, благодаря.

— Радвам се. — Той приглади ризата си с жест, толкова добре познат на Анджелика, че тя отвърна поглед. — А защо избра Брейкър?

— Той е интересна личност.

Гарт помисли малко и попита:

— Да, но как попадна точно на него?

Започваше да я притеснява.

— По случайност. Рових се във вестниците и търсех човек, който е различен от другите. Така стигнах до него.

Гарт не изглеждаше особено убеден.

— Сигурно вече си чула за „Силк оф скин“? Знаеше ли нещо за него, преди да дойдеш на тази среща?

— Разбира се — отговори през смях тя. — Нали цял свят го чака с нетърпение.

— Но знаеше ли, че е производство на Лейбър?

— И това се знае от всички.

— Е, не чак от всички. — Той я погледна пронизващо.

— Продуктът ви е много известен, Гарт. Не бива да забравяш, че аз имам сериозни основания да му обърна внимание. — Тя го остави да размисли върху думите ѝ и обясни: — Все пак ние с теб имаме дълга обща история.

— Това е вярно. Значи не си очаквала да ме срещнеш тук днес?

— Разбира се, че не. — Това беше мястото, където се размиваше преходът между лъжа и истина. — Връзката между Лейбър и „Керц-Брейкър“ не е широко известна.

— Така е — промълви замислено той. — Наистина не я разгласяваме. А аз си мислех, че във „Верити“ ти харесва.

— Разбира се, че ми харесва. Работех с удоволствие за тях, но ми се дощя да направя нещо различно. Затова реших да напиша нечия биография. — Тя започваше да вярва в историята си.

— Значи никой не ти е внушил мисълта да пишеш специално за Брейкър?

Напротив, жената, която те обичаше. И то защото много те обичаше.

— Никой не е говорил с мен за Синжун Брейкър.

— Сигурна ли си?

През всичките тези години Анджелика обичаше Гарт Лейбър и се радваше на посещенията му. В този момент обаче започна да се пита защо.

— Кой би могъл да говори с мен за Синжун Брейкър? — попита спокойно тя.

Гарт успя да се престори на напълно невинен.

— Нямах предвид нищо специално.

— Но все пак си имал някаква идея. Защо иначе ще ме разпитваш така настойчиво?

— Аз... — Той вдигна рамене. — Опитай се да разбереш как изглеждат нещата от моята гледна точка.

— Обясни ми.

— Не ми изглежда чисто — изтърси сърдито той. — Но ако настояваш, че това е случайността на столетието, аз няма да ти противореча.

Анджелика смръщи чело.

— Не мога да си представя какво друго би могло да бъде. — Тя реши да блъфира. — Според мен трябва да кажем на Синжун, че сме стари приятели. Един ден той със сигурност ще го узнае, и тогава мълчанието ни ще му се стори повече от странно.

— Никога няма да го узнае — отговори бързо Гарт. — Защо му е да прави проучвания? Пък и кой би могъл да му го каже?

— Защо пък не?

Гарт отново вдигна рамене.

— Знае ли някой... разказвала ли си някому, че ме познаваш?

Анджелика поклати глава.

— Не. Мама ми обясни кратко и ясно, че ти не искаш да се знае. Тя каза, че е така, защото вие двамата сте се познавали още преди смъртта на мъжа ѝ. — Тя направи пауза и го погледна, за да види реакцията му. Гарт беше спрял да диша. Сигурно очакваше да чуе от устата ѝ, че е научила за интимните му отношения с майка ѝ. — Мама беше по свой начин пуританка. Постоянно твърдеше, че не иска да падне лоша светлина върху името ти... сигурно можеш да си представиш.

— Да.

Стига толкова. Вече не можеше да играе тази игра.

— Мама беше безкрайно наивна. Как мислиш ти?

— Да.

— Просто не мога да си представя как щеше да реагира, ако някой и беше заявил, че има тайна любовна връзка с теб.

Анджелика задържа погледа му, докато той се изсмя изкуствено и отговори:

— Такава си беше Марлен. В някои отношения имаше душевността на дете.

И ти се държеше с нея като с дете. Ако Синжун Брейкър е отговорен за смъртта ѝ, ти си отговорен не по-малко от него.

— Е, добре — промърмори Гарт и чертите му се отпуснаха. — Но не съм напълно спокоен за теб. Когато тази история с „Керц-Брейкър“ свърши, трябва да седнем и да си поговорим на спокойствие.

— Ще го направим — обеща с усмивка Анджелика. Една част от нея държеше да запази дружеските отношения с Гарт Лейбър заради общото им минало.

— Кой би помислил, че ще се появиш на тази среща? — въздъхна недоволно мъжът.

— И други хора са на мнение, че биографията на Синжун Брейкър си струва да бъде написана. Той е многостранна личност.

— Не е нужно да ми го казваш. Би ли ми направила една услуга, Ейнджъл?

Анджелика свали жакета си, защото изведнъж ѝ стана топло.

— Ако мога.

— Ти си неотлъчно до него, нали?

Тя беше много по-близо до Синжун, отколкото Гарт можеше да си представи.

— Мисля, че да.

Гласът му стана съзаклятнически.

— Ако чуеш нещо, за което би трябвало да ме уведомиш, ще ми го съобщиш, нали?

„Той винаги се е грижил за нас, Ейнджъл. Никога не бива да се съмняваш, че той беше най-добрият ни приятел и ни обичаше.“ В крайна сметка обаче се оказа, че Гарт не беше обичал истински нито една от двете.

— Моля те, Ейнджъл — настоя той. — Ще го направиш ли?

„Моля те, направи го за мен. Трябва да попречиш на онзи мъж да причини вреда на нашия приятел.“ Тя се поколеба още малко и отговори:

— Ще се опитам. — Може би един ден щеше да прости на Гарт и да си възвърне доверието към него.

— Благодаря. — Усмивката му беше отново старата — успокояваща, очарователна. — Ти... Възможно ли е Синжун да означава за теб повече от една делова връзка?

— Не!

Гарт вдигна ръка.

— О, само питам. Нямах причина да се сърдиш, освен ако не ми казваш истината.

— Откъде ти хрумват такива мисли?

— Мъжете знаят някои неща за другите мъже.

Това привлече вниманието ѝ.

— Какви неща?

— О! — Гарт изду устни. — Например как изглеждат, когато се интересуват от една жена, ако разбираш какво имам предвид. Внимавай с Брейкър, Ейнджъл.

Страшно ѝ се дощя да разкаже на Гарт, че знае много по-добре от всички колко предпазлива трябва да бъде със Синжун.

— Знам какво правя — отговори рязко тя.

— Ти го вярваш, но Брейкър е безскрупулен. Ако си направила някои предварителни проучвания на живота му, сигурно знаеш какви дяволски усилия е положил, за да стигне до онова, което е.

— Не са били чак дяволски усилия.

Гарт се ухили широко.

— Значи си научила доста неща. Много добре. Този тип е имал страхотен късмет, нали? Причината е, че Бруно Керц реши да му остави богатството си. Бруно беше невероятно упорит човек. Веднага усети, че е намерил младеж, който му подхожда по дух, и го задържа при себе си. Синжун Брейкър е възплъщение на Бруно Керц. Точно затова старикът го направи престолонаследник. А когато Бруно умря, Брейкър беше коронясан за крал.

— Благодаря за информацията — отговори без сарказъм Анджелика. — Приемам с удоволствие всяка помощ. Не се тревожи за мен и Синжун. Мога да се справя с него.

— Точно от това се боях. Той се интересува от тебе.

Анджелика спря да диша.

— Както вече казах, мъжете знаят някои неща за другите мъже. Той е хладен, по-точно студен. Но със студените хора трябва да бъдем особено внимателни. Наистина ли се съгласи с биографията още от самото начало?

Трябваше да му отговори честно.

— Не, в началото не беше особено склонен.

Смехът на Гарт прозвуча като грозен лай.

— А после размисли? Заради теб, разбира се, и с това не искам да кажа, че умът му го е посъветвал друго. Той те гледаше като... Сигурен съм, че Брейкър иска да ти бъде повече от делови партньор.

Сърцето ѝ биеше болезнено.

— Синжун не е от мъжете, които се поддават лесно. Според мен този път не си схванал правилно признаците.

— Напротив. И не искам той да те използва.

В гласа му имаше почти искрена загриженост.

— Благодаря ти, че се замисляш за мен.

Той я погледна в очите и изкриви лице в старата приятелска гримаса, която го правеше толкова привлекателен. Анджелика отговори на усмивката му.

— Гарт? — обади се в този момент възбуден женски глас и Анджелика позна Мери Барет. Гарт погледна през рамо.

— Мисля, че е крайно време да се върнеш в заседателната зала. — продължи тихо и настойчиво Мери. — Почти съм сигурна, че работата ще се уреди. Обещах да представя необходимите данни до един или два дни.

— Мери... — Гарт погледна нерешително към Анджелика.

— Знам, знам — прекъсна го бързо Мери. — Работата е несигурна. Но не може другояче. С малко повече късмет ще спечеля достатъчно време за нашата кауза.

Анджелика вдигна жакета си от стола.

Гарт ѝ обърна гръб, Мери се появи в края на коридора.

— Ще им кажем, че сме се срещнали вълн — заяви тя. — Трябва да останеш напълно спокоен... — В този момент тя видя Анджелика.

— Време е да вървим в залата, Мери — изрече спокойно Гарт.

Ала Мери спря и погледна гневно Анджелика, без обаче да успее да скрие изненадата си.

— С Анджелика тъкмо разговаряхме за биографията — обясни Гарт и се засмя. — Сериозно се замислям дали да не я наема да напише и моята. Щом старият Синжун е заслужил да го увековечат, значи аз съм заслужил двойно повече, не мислиш ли?

Мери не се усмихна.

— Не бих се изненадала. — Тя мина покрай тях и влезе в дамската тоалетна.

Гарт поклати глава.

— Нашата Мери е темпераментна дама.

— Така ли? — Анджелика изведнъж се почувства още по-самотна и ранима отпреди. — Ами ако отиде при Синжун и му

разкаже, че сме разговаряли на четири очи и че е твърде вероятно да се познаваме отпреди?

Гарт присви очи, мускулчето на челюстта му заигра нервно.

— Не се притеснявай от Мери — обясни тихо той. — Тя е на наша страна.

На наша страна? Какво значеше това? На страната на Гарт или на Синжун? Само едно беше сигурно: страната на Анджелика беше забележителна, защото тя беше единствената там.

— Мисля, че стига за днес — обяви час по-късно Синжун.

Всички станаха от масата за преговори, стиснаха си ръце и Гарт и придружаващите го изчезнаха.

Мери събра документите и ги подреди в папката си.

— Веднага ще се погрижа за подробностите, които обсъждахме, Син. — Тя беше влязла в залата няколко минути след Анджелика. Гарт дойде след нея и обясни закъснението си със спешен телефонен разговор.

— Добре — усмихна ѝ се Синжун. — Благодаря за приноса ти, Питър. Точен и изчерпателен както винаги.

Питър Ейкърс явно се зарадва на похвалата. Той последва примера на Мери и започна да събира документите в папката си.

— Утре ли ще поговорим, Син?

— Да, утре рано сутринта — отговори работодателят му. Той отиде до прозореца и остана там, докато вратата се затвори след Мери и Питър. — Какво мислите за всичко това, Анджелика?

Тя имаше чувството, че помещението е било препълнено с хора и всеки е предлагал свой дълъг дневен ред.

— Впечатляващо — отвърна кратко тя.

— Много обща забележка. — Синжун се обърна към нея. Напрегнатата линия около устата му показваше, че дългите преговори не го бяха оставили равнодушен. — По-късно с удоволствие ще отговоря на въпросите ви, ако имате такива. Но сега имам още една среща... о, по дяволите!

— Ей, Син — обади се Чък. — Какво ти стана?

— Нищо ми няма. Трябва да се погрижа за делата на Фран и това ме натъжава. — Той склони глава. — Кой можеше да си представи, че ще се случи подобно нещо? Все още се улавям, че си мисля как ще я запitam за това или онова.

Анджелика направи крачка към него, но изведнъж спря.

— Тя беше най-безогледният, най-изнервящият... и един от най-веселите хора, които съм познавал. — Синжун се усмихна горчиво на Чък. — Не се срамувам да кажа, че ми липсва. Това е истината. И се чувствам отговорен за... по дяволите, чувствам се отговорен за смъртта ѝ.

— Вие не сте виновен — отговори спонтанно Анджелика. — Това беше нещастен случай.

Синжун я погледна в очите.

— Чък ще ви върне вкъщи. Аз ще дойда да ви взема по-късно. Разбрахме ли се?

Това не беше въпрос.

— Разбрахме се — отговори кратко тя и ѝ се прииска да можеше някак да го утеши.

Когато Чък учтиво ѝ отвори вратата, Синжун вече се бе върнал към съзерцанието на своя собствен свят.

По пътя към партера Анджелика не намери какво да каже. Размисляше трескаво, но не ѝ хрумна нищо. Погледна извинително Чък и той се усмихна.

Асансьорът спря с лек тласък, вратите се отвориха. Анджелика излезе и промърмори някакъв отговор на поздрава на мъжа, застанал отвън.

— Ще ида да изкарам колата от гаража и ще ви взема от входа — каза Чък и бегло докосна ръката ѝ.

Тя погледна към тежките стъклени врати, които извеждаха на Трето авеню, и каза:

— Защо просто не идете спокойно да си свършите работата? Не се притеснявайте за мен. Аз ще се поразходя, а после ще взема такси. — Тя искаше да походи на чист въздух, за да помисли, да се опита да внесе малко ред в хаоса на този следобед.

— Син каза да ви заведе вкъщи.

Анджелика го погледна остро.

— Но аз не искам да се прибера в къщата му, поне засега — отговори твърдо тя. — Трябва да се раздвижа. Не съм свикнала да седя толкова дълго на едно място.

Чък смръщи чело и прехапа долната си устна.

— До довечера — кимна му Анджелика и се запъти към вратата.

Едва ли беше минала и две крачки, когато Чък се появи зад нея. Той я изпревари, бутна тежката врата и я последва навън в топлия сух следобед.

Когато слязоха по стълбите на тротоара, Анджелика му махна с ръка и му обърна гръб. Още на ъгъла усети присъствието му до рамото си и изпъшка сърдито.

— Къде отиваме? — попита той, когато прекосиха улицата.

— Нямам определена цел — отговори Анджелика, макар да бе разбрала, че въпреки повелите на разума бе тръгнала към точно определено място.

— Ако нямате нищо против, ще дойда с вас.

Улица „Мадисън“ се изкачваше стръмно между Трето и Четвърто Авеню. Анджелика примигна, защото слънцето се отразяваше непоносимо ярко в покривите на паркираните по края на улицата коли.

— Не искам да ми бъдете бавачка, Чък.

— Не мога да си представя друго бебе, за което бих се грижил с такова удоволствие — ухили се той.

Анджелика направи опит да се усмихне.

— Благодаря. А сега бебето иска да пие кафе.

— Чудесна идея.

Тя изохка нечуто и се запъти към най-близкото кафене. Когато натисна месинговата дръжка, в ума ѝ проблясна чудесна идея.

— Има ли в този град библиотека? — Тя знаеше, че има, и то само на една пряка оттук.

Чък зарови пръсти в гъстата си, избеляла от слънцето, коса.

— Сиатъл Пъблик. На ъгъла на Четвърто авеню и Медисън Сгрийт. Защо?

Анджелика смръщи чело.

— Имам да проверя някои данни. Досадна работа, но няма как.

— Защо?

— Защото така трябва — отговори тя, като се постара да изглежда загрижена.

— За биографията на Син ли?

— Да — отговори тя. — Искам да намеря всичко за „Керц-Брейкър“.

— Ние също можем да ви дадем данни.

— От вашата гледна точка — отговори кратко тя.

— Хайде първо да пием кафе.

— Направете го. Аз нямам нужда от кафе.

— Е, добре, да вървим в библиотеката.

— Не, Чък — отсече тя, обърна гръб на кафенето и тръгна по улицата. — Аз не съм под домашен арест, нито съм затворница. Ако срещнете Синжун преди мен, кажете му, че съм добре.

— Защо непременно държите да се отървете от мен?

Анджелика продължи към върха на хълма. Чък я следваше без усилие с дългите си крака.

— Син се тревожи за вас.

— Аз не се тревожа за себе си.

— Не ви ли разказа за покушенията срещу него?

— Разказа ми.

— Не ви ли е ясно, че съществува възможност експлозията на хеликоптера да е целяла неговото премахване?

— Синжун спомена нещо подобно.

Светофарът светна в зелено и вълна от делови мъже с напрегнати лица и елегантно облечени жени се втурна насреща им и ги раздели.

Чък успя да я настигне на следващия ъгъл.

— Син се страхува, че поради връзката си с него сте изложена на опасност.

— Всичко това ми е известно.

— Аха. Значи разбирате, че не мога да ви оставя сама.

— Не разбирам. — Тя се обърна към него. — Наистина не разбирам. Освен това мисля, че и вие не разбирате. Тук не сме на Хел. Намираме се в центъра на добрите стари Съединени щати и аз имам право сама да решавам какво да правя и какво не и с кого.

Чък вдигна ръце, сякаш да отрази удар.

— Олеле! — Той се ухили и Анджелика отново отбеляза, че е дяволски привлекателен. Без да иска, тя отговори на усмивката му.

— Оценявам загрижеността ви, но се съмнявам, че някой се интересува от работата ми със Синжун.

— Не можем да рискуваме. Цената на една грешка би била твърде висока.

Анджелика сложи ръка на рамото му и се възхити на твърдия мускул. Бутна го през следващата група хора, които пресичаха улицата, и спря пред бетонено сандъче за цветя, отрупано с розови цветове.

— Това е добро място за разговор — заяви развеселено тя. — И сигурно.

Чък заобиколи сандъчето и я изгледа подозрително.

— Как ви хрумна тази мисъл?

— Никой не би помислил нищо лошо, като види мъж и жена да си говорят на обляната от слънце оживена улица. Вие със Синжун се познавате от детските си години, нали?

— Познавам го, откак се помня. Казах ви го още в деня, когато дойдох да ви взема в Кауай.

— Знам. Просто размишлявам на глас. Опитвам се да напипам нишката. — Тя се поколеба малко и попита: — Познавахте ли баща му?

Чък премести тежестта на тялото си на другия крак.

— Да, ако изобщо някой го е познавал. Вижте, не можем ли да...

— Сигурно е бил голям мръсник.

Чък изсвири през зъби и я погледна с пронизващите си сини очи.

— Стопроцентов — потвърди той. — Надявам се, че не ви смущавам с начина си на изразяване.

— Ушите ми са подплатени с азбест. Мислите ли, че Синжун е станал това, което е сега, заради баща си?

Чък примигна слисано.

— Това да ли означава, или не?

— Не, по дяволите. Всъщност за какво говорим? Старецът му никога не е правил нищо за никого, включително и за Синжун.

— Синжун не пие.

— Вече не. — Лицето на Чък изглеждаше празно.

Анджелика впи поглед в очите му.

— Значи по-рано е пиел.

— Доста.

— И той ли е алкохолик като баща си?

— По дяволите! — Чък притисна ръка към устата си, за да не избълва още някоя ругатня, после се пресегна през бетоновото сандъче и сложи огромната си лапа на рамото ѝ. — Синжун не е алкохолик. Просто вече не пие.

Тя нямаше да му достави удоволствието да прояви страх.

— Защото го е страх, че може да стане алкохолик? Звучи логично. Новите изследвания...

— Не ми пука за вашите изследвания. Синжун предпочита главата му да е бистра. Не може да търпи, когато нещо замъглява разума му.

— Значи много държи да се контролира добре. — Анджелика погледна настойчиво ръката на рамото си. — Очевидно не е единственият.

Чък я пусна веднага.

— Както желаете. Ще му кажа, че сте настояли да се приберете в къщата му с такси.

Беше успяла да го обърка!

— Познавахте ли Ди-Ди Калър?

Чък подръпна вратовръзката си. Погледът му отново стана празен.

— Да, нали?

— Преди малко ви казах, че със Син сме заедно от деца. Разбира се, че познавах Ди-Ди.

— Каква беше тя?

Чък стисна здраво устни. Надигна се вихрушка от прах и се завъртя около глезените на Анджелика.

— Какво си помислихте, когато тя и Синжун решиха да се оженят?

Чък погледна към небето и Анджелика проследи погледа му. Един самолет остави бяла следа в потъмняващото небе като мъничка сребърна стрела.

— Какво си помислихте, Чък?

— Ожениха се, и толкова. Взеха решение, и край.

— Може би са взели това решение, защото са правили секс, без да се пазят.

— Изслушайте ме. — Той склони глава и застана толкова близо до нея, че черно-червената му вратовръзка почти се опря в носа ѝ. — Не си губете времето да търсите дребни противоречия между мен и Син, когато разказваме миналото си. Нищо няма да излезе. Разбирам кои теми ви интересуват най-много, но е по-добре да попитате Син. От него ще узнаете същото, което можете да чуете от мен. Ясно ли се изразих?

— Тъй вярно, сър.

— Радвам се да го чуя.

— И вие ли бяхте там, когато Ди-Ди умря?

— Велики Боже!

Анджелика изкриви глава и се вгледа съсредоточено в шарките на вратовръзката му.

— Е?

— Не.

— Била ли е пребита от бой?

— Не!

— Защо викате, сякаш трябва да се защитите, Чък?

— Защото сте дяволски настойчива.

Редица малки деца, които се държаха за дебело въже, преминаха покрай тях под надзора на две жени. Когато процесията отмина, Анджелика каза:

— Синжун иска да напиша авторизирана биография. Нали разбирате, не мога да пиша само колко е прекрасен и какво чудесно момче е бил някога.

— Не мога да разбера защо изобщо се съгласи — отсече сърдито Чък.

— Мисис Калър каза, че внучката ѝ била пребита от бой и затова получила кръвоизлив.

Чък помисли малко, после отново сложи ръка на рамото ѝ и я почука с пръст.

— Вървете в библиотеката. — Почука я отново и продължи: — Там ще седнете и ще направите списък от въпросите, които искате да ми зададете.

— Защо? За да го покажете на Синжун и да съгласувате двете версии?

Следващото почукване беше почти болезнено.

— Ние със Син сме се подкрепяли през целия си живот, Анджелика. — Ноздрите му се издуха. — Ако знаете кое е добро за вас, бъдете предпазлива. Мисля, че е приел така наречения ви проект, защото вие му оказвате някакво странно въздействие. Особено в някои области, които иначе умее да контролира. Не разчитайте твърде много на това предимство, защото то няма да трае вечно.

Лицето ѝ пламна.

— Много сте красива, когато се изчервявате — установи развеселено той. — Обзалагам се, че и по другите места сте също така

красива.

— Отивам в библиотеката.

— Синжун е добър, или поне жените така казват.

Тя застана на края на тротоара и го погледна невинно.

— Добър в какво?

Чък се изсмя доволно.

— Мисля, че се сещате. Мисля също, че знаете колко ви желае. Защо не забравите цялата тази глупост с биографията? Отпуснете се и ще видите колко хубав може да бъде животът. — Погледът му се плъзна съвсем бавно към краката ѝ, после се върна към гърдите. — Вие също го желаете. Нали видях как го гледате.

— Довиждане. — *Дано светофарът по-скоро светне зелено!*

— Интересът на Син обикновено не трае дълго, но когато е запален, дава всичко от себе си. Сигурно и този път ще стане така. Той ще спи с вас при всеки удобен случай, докато един ден му доскучее. Тогава ще си потърси друга, вие също ще си намерите друг. Но не се тревожете, той ще се погрижи да ви плати добре.

— Млъкнете! — изсъска гневно тя.

— Свалете най-последна тази глупава маска и погледнете истината в очите. Прочели сте някаква статия за него, решили сте, че е много интересен, и сте поискали да го видите. Харесали сте го. С много жени е така.

Най-последна светофарът светна зелено и Анджелика притича през улицата. Чък остана плътно до нея.

— Той не е от мъжете, които се женят — обясни небрежно той. — Цял куп жени се опитаха да го хванат в мрежите си, Но нито една не успя. Но нищо не ви струва да си направите удоволствието...

— Чуйте ме — извика вбесено тя, обърна се и заби юмрук в корема му. — Никой не ме е обиждал като вас. Аз съм журналистка, не съм проститутка.

— Това две различни неща ли са?

Анджелика пое дълбоко въздух и се постара да успокои дишането си.

— Е, добре. Вие положихте големи усилия да ме сплашите. Не постигнахте успех. Аз не се интересувам от мъжа Синжун Брейкър, държа само да осъществя проекта си за книгата. Ако още веднъж се

осмелите да ми говорите по този начин, ще се оплача направо на Синжун.

— Желая ви късмет.

Ситуацията беше повече от невъзможна. Тя изкачи стълбите към входа на библиотеката.

— Издържахте теста — извика ѝ от тротоара Чък.

Анджелика спря като закована, после бавно се обърна към него.

— Какво казахте?

— Казах, че издържахте теста. Притиснах ви до стената, но вие не се огънахте. Може би наистина сте онази, за която се представяте.

Анджелика изпухтя възмутено и разтърси глава. Чък се потупа по джобовете и на лицето му се изписа виновно изражение.

— За малко да забравя. Трябва да ви дам това. — Той измъкна от джоба си изрезка от вестник, отиде при нея, тикна я в ръката ѝ и си тръгна, като добави през рамо: — Може би то ще ви помогне да погледнете на нещата и от другата страна. Ние бяхме много изненадани и не се съмнявам, че и вие ще се изненадате.

Когато Анджелика вдигна глава от вестника, Чък Джил беше изчезнал.

Изрезката беше от вестник, излизащ в Дилън, и беше отпреди няколко дни. Краткото съобщение гласеше:

Калър, Сара-Мей, около деветдесетгодишна. Почина внезапно. Няма живи роднини.

Вдясно от съобщението за смъртта беше публикувана кратка статия за трагичната самота на старците.

По данни на Джошуа Симс, който вероятно последен е видял починалата, Сара-Мей е била забележително жизнена и е изглеждала така, сякаш е можела спокойно да поживее още няколко години.

Статията завършваше със сухото заключение, че външният вид може и да лъже.

Преди четири седмици, когато се срещна с Анджелика, мисис Калър изглеждаше съвсем здрава и жизнена. Въпреки че стоеше под топлото лятно слънце, младата жена потрепери от внезапен студ.

Сиатъл обичаше Синжун Брейкър и в същото време го мразеше.

Анджелика седеше пред уреда за разчитане на микрофилми в оживената читалня, сложила ръце на облегалките на стола, и се взираше в неясните, направени преди четири години, записи от

„Сиатъл Таймс“. Всъщност тя беше прочела всичко, написано за Синжун Брейкър, и беше логично да очаква, че оттогава нищо не се е променило.

За мъж, който уж късаше жените като цветенца и не оставаше дълго с нито една от тях, любовният му живот беше намерил твърде малко място по страниците на пресата. Малкото, което Анджелика успя да намери, го представяше като най-добрия улов на всички времена, който за съжаление не се поддавал на примамване. Анджелика остана с впечатлението, че много хора са се обзаложили дали Синжун изобщо ще се ожени и колко ще трае евентуалният му брак, както и каква жена ще избере, ако изобщо се стигне дотам. Нямаше съмнение, че между елитните дами, а и между много други, той беше най-желаният кандидат за женитба.

Изненадващо, но всички статии го представяха като ерген. Очевидно първият му брак е бил твърде кратък и никой не е знаел за него. Ако Анджелика не беше имала късмета да се срещне със старата мисис Калър, и тя нямаше да узнае за Ди-Ди и жестоката ѝ съдба.

А сега мисис Калър беше мъртва — напълно неочаквано.

На деветдесет. Напредналата възраст и телесното отпадане бяха естествени причини за смъртта.

Освен това посланието на Чък беше повече от ясно: дръж се настрана!

Анджелика нямаше никакво намерение да остане настрана.

Микрофилмите съдържаха огромна информация за сделките на Синжун. Близкото му родство с цар Мидас караше мнозина жадно да дебнат евентуалния му упадък и да посочат с пръст издигналия се от калта мъж, за да кажат: знаех си аз, че ще стане така.

Анджелика изключи апарата. Онова, което търсеше, не беше записано на микрофилм. Още не.

Тя погледна към вратата на библиотеката. Тротоарите бяха препълнени с хора, които се връщаха от работа. Скоро трябваше да се върне в къщата на Синжун.

Гарт вярваше, че в сделката за новия козметичен продукт Мери Барет работеше на негова страна, срещу Синжун, а Синжун си мислеше обратното... или?

Анджелика бавно прибра ролката в кутията ѝ.

Майка ѝ беше записала тази история в нощта преди смъртта си. Сигурно е била абсолютно убедена в правотата си.

Въпреки това историята може и да не беше вярна. Синжун не беше непременно негодник. По-точно, той не беше казал нищо, което да я убеди, че се готви да унищожи Гарт Лейбър. От друга страна, разговорът на Гарт и Мери в коридора ѝ показва ясно, че Гарт разчиташе на помощта на Мери за нещо, което Синжун не биваше да знае.

Анджелика не можеше да помоли нито Синжун, нито Гарт да ѝ се доверят. Но и не можеше да ги предупреди за интригата, която явно беше в ход.

Единственото, което тя знаеше за Гарт, беше разказано от майка ѝ. Освен това имаше спомените си. Съмненията в неговата личност непрекъснато нарастваха, но обещанието си беше обещание даже когато беше дадено на вече мъртъв човек — особено тогава.

Анджелика разтърка уморените си очи.

А после направи онова, което отдавна възнамеряваше.

Началото беше положено в Сиатъл, датата беше някъде преди двадесет години.

Беше крайно време Анджелика да предприеме второ сериозно разследване на мъжа, който беше „милият приятел“ на майка ѝ.

— Сигурен ли сте? — попита тя човека, на когото се беше обадила в жилищната служба.

Гласът от Олимпия, столицата на щата, отговори:

— Ако сте ми дали точна информация, напълно съм сигурен.

Смаяна, тя потърка ухото си, каза „Благодаря“ и затвори. Слънцето залязваше. Хората, които минаваха покрай телефонната кабина, явно отиваха на среща.

„Нямаме сведения, че този Гарт Лейбър някога е бил женен“ — беше казал човекът от Олимпия.

Мама беше повярвала в лъжите му. Анджелика отвори вратата на кабината и излезе на тротоара пред библиотеката. Трябваше веднага да види Синжун. Копнежът нахлу в душата ѝ като могъща вълна и я остави слаба и уплашена. Той беше мъжът, когото тя трябваше да мрази. Казват, че любовта и омразата често не се различават една от друга. Не беше възможно да го обича, но онова, което изпитваше към него, не беше омраза. Единственият страх, който я мъчеше във връзка с него, беше да не загуби сърцето си.

Без да мисли, тя тръгна обратно по пътя, по който бяха дошли с Чък. Когато стигна до Трето авеню, хукна да тича.

Входното фоайе на сградата „Керц-Брейкър“ беше пусто. Часовникът над асансьорите я информира за времето, което я изненада много.

Беше вече седем и половина и Синжун вероятно си беше отишъл. Все пак тя натисна копчето на асансьора.

След пет минути още продължаваше да чака. Явно прекият асансьор за двадесет и седмия етаж не беше на разположение на нормалните смъртни.

Или Синжун беше горе с Чък, който беше дошъл да му разкаже за разговора им и за посещенията в библиотеката. При тези обстоятелства Синжун не можеше да очаква, че тя ще се прибере навреме.

Анджелика въздъхна и взе асансьора до двадесет и шестия етаж. Оттам щеше да се качи пеша по извитата стълба.

Вратата на стълбището се затвори тихо зад нея и тя се озова съвсем сама в полутъмния коридор. Стенните лампи рисуваха бели кълба по високия таван.

От високоговорителите се чуваше тихо изпълнение на саксофон. Анджелика направи няколко крачки и спря. Та тя не знаеше къде е кабинетът на Синжун!

Саксофонът ѝ напомни за него, за жълто-зелените очи, които я наблюдаваха през официално подредената маса в трапезарията. Това беше на острова. А после, през нощта на плажа... В спомените ѝ вятърът и приборът пееха и свиреха оглушително и бяха не по-малко настойчиви от мъжа до нея.

Ако откриеше, че няма причина да помага на Гарт, защо да остава при Синжун?

Защо да направи онова, за което я бе помолила майка ѝ?

А може би мисълта, да си отиде и никога вече да не види Синжун, заплашваше да разкъса сърцето ѝ?

— Анджелика?

Младата жена се обърна рязко. Синжун стоеше на вратата вляво от нея.

— Чък каза, че сте отишла в библиотеката. Мисис Фалън обеща да ми се обади по телефона, когато се приберете вкъщи. — Като че ли неочакваното ѝ идване тук го беше ядосало.

— Съжалявам. Всъщност имах намерение да се прибера, но си помислих... исках... — Какво точно искаше всъщност?

— Какво искахте? — Синжун се облегна небрежно на рамката на вратата. Беше сменил костюма и вратовръзката с удобни панталони в защитен цвят и кремава ленена риза, отворена на шията. Косите му бяха влажни, сякаш току-що беше излязъл от банята.

— Анджелика? — повика я тихо той и се наведе към нея. — По дяволите, какво ви става? Случило ли се е нещо?

Още преди тя да е успяла да отговори, Синжун се озова с два скока при нея и я сграбчи за раменете.

— Кажете ми какво има. Хайде, веднага.

Тя поклати глава.

— Нищо не е станало. Нищичко.

— Влезте тук. — Той обгърна раменете ѝ и я въведе в помещение, което можеше да бъде наречено кабинет само защото в единия ъгъл беше поставено огромно бюро.

Анджелика го остави да я отведе до дивана, заобиколен с етажерки от розово дърво, отрупаш! с книги.

— Седнете тук — нареди Синжун и нетърпеливо я бутна да се отпусне на седалката от кремава кожа. После се настани до нея.

— Не бързайте. Само знайте, че искам да науча всичко.

Тя го погледна пронизващо. Той беше помислил, че някой се е опитал да ѝ стори зло и тя е дошла при него, защото се е уплашила до смърт.

— Не е това, което си мислите — обясни тихо тя, опитвайки се да диша равномерно. Нямахте съмнение, че Синжун Брейкър се

тревожеше за нея.

— Но вие треперите — възрази той и взе ръката ѝ в своите. — Моля ви, Ейнджъл, не се опитвайте да криете от мен. Не е нужно.

Какво голямо облекчение щеше да бъде да разкаже някому всичко, което знаеше. За нещастие той беше човекът, на когото абсолютно не можеше да има доверие — поне засега.

— Преживях силна уплаха — отговори просто тя. — Но ще ми мине.

Синжун стисна ръката ѝ още по-силно.

— На улицата ли стана? Да не ви е блъснала кола?

— Не, Синжун. — Тя трябваше да издърпа ръката си, но не искаше. — Това стана в библиотеката. Личната ми сигурност не беше застрашена. Открих нещо, което ме шокира. Това е всичко.

— Но вие дойдохте право тук.

Тя го погледна в очите.

— Да...

— Да се чувствам ли поласкан?

Анджелика помисли малко и отговори:

— Няма друго място, където бих могла да отида освен там, където сте вие. — Едва казала тези думи, тя се почувства като пълна глупачка. Как можа да му покаже така ясно уязвимостта си?

Без да отмества поглед от нея, Синжун се изправи. В небрежно елегантната комбинация от лен и памук, със загорялата от слънцето блестяща кожа и още влажната гъста коса, която му стигаше до яката, той ѝ напомни за надживял времето си пират в почти цивилизовано облекло.

— Значи печеля поради липса на алтернативи? — ухили се той. — Въпреки това се радвам, че чувството ви е подсказало да дойдете при мен, че сте го пожелали. Няма да ви притеснявам, но ако искате да ми разкажете какво ви е шокирало, ще ви изслушам.

— Един човек, когото много обичах, е бил измамен от най-добрия си приятел — заговори неохотно тя. — Аз си мислех, че познавам добре този... приятел. Оказа се, че съм се лъгала.

— Продължавайте.

— Не — отговори тя и издърпа ръката си. — Това не е интересно за странични хора. Всъщност вече не е и важно.

— Разбира се, че е важно, Ейнджъл — възрази Синжун и докосна бузата ѝ с връхчетата на пръстите си. — Ако знаете как изглеждахте, когато внезапно се изправихте пред мен в коридора! Веднага ми стана ясно, че се е случило нещо страшно. Вие не знаете към кого да се обърнете, прав ли съм? И какво да сторите.

За съжаление той беше напълно прав.

— Трудно е да се преглътне разочарование, особено този вид разочарование, което изпитваме, когато приятелите ни предават.

— Кой ви е предал? Нали казахте, че сте съвсем сама. Още една грешка.

— Тук съм сама — импровизира тя. — Работата е там, че измаменият по-рано ми беше много близък. А измамникът беше човекът, когото тя обичаше повече от всичко на света.

— За Бренда ли става дума?

— О, не — усмихна се Анджелика. — Бренда внимава много за сърцето си. Не, не е Бренда.

— Извинете, че съм така любопитен — изрече тихо той. — Искате ли едно питие?

— Не, благодаря. — Все още се чувстваше необичайно слаба. Защо майка ѝ беше толкова глупава и доверчива? — Всъщност бих могла да ви опиша станалото с няколко думи. Една добра и кротка жена вложи цялото си доверие в мъж, когото смяташе за силен и верен. Беше уверена, че е човек на честта и никога не би сторил нещо, което да я нарани.

Синжун пое дълбоко въздух и ризата на гърдите му се опъна.

— Честта е рядка добродетел.

— Да. За нещастие и аз мислех като нея, което значи, че или и двете бяхме глупачки, или той беше превъзходен артист.

— Какво направи той? Или не искате да ми разкажете?

— Той... той разби сърцето на приятелката ми. Тя вярваше, че той не може да се ожени за нея, защото е женен за жена, която никога не е обичал, но не може да я напусне, защото е много болна и страда.

— Ах! — Синжун вдигна вежди. — Мисля, че мога да си представя останалото.

Колко странно, каза си Анджелика. Историята ѝ звучеше много лично и въпреки това съвсем като клише.

— Да, сигурно можете. Днес открих, че той изобщо не е бил женен. Никога. Тя непрекъснато намираще извинения за поведението му, а той ѝ се е подигравал. Манипулира целия ѝ живот и тя никога не престана да мисли, че е живяла с принца от приказките. — Анджелика разтърка слепоочията си. — Той изобщо не е имал намерение да се ожени, или поне не за приятелката ми.

— Както ми го разказахте, този мъж явно е доста богат. Не може ли приятелката ви просто да забрави цялата тази мръсна история?

— О, да, тя вече я забрави.

— Много добре. — Погледът му беше устремен някъде в далечината. — Всички правим неща, които след това ни се иска да забравим. Последвайте примера ѝ.

Тя се самоуби.

Анджелика притисна с ръка устата си. В никакъв случай не биваше да казва това!

Синжун я погледна с присвити очи.

— Господи...

— Всичко свърши — побърза да го увери Анджелика и стана от дивана. — Мисля, че трябва да си взема нещата и да си потърся друг подслон.

— Не. — Той се хвърли към нея. — Не, бих предпочел да не го правите.

— Защо?

Той се поколеба една секунда и отговори:

— Нали имахме уговорка? Надявам се, че не сте променила решението си?

Тя го погледна несигурно. В момента не знаеше нито какво мислеше, нито какво искаше.

— Не съм променила решението си. Но не е нужно да живея в дома ви.

— Напротив, нужно е. Когато казахте, че сте преживяла шок, наистина помислих, че някой се е опитал па ви стори зло. Вярвате ли ми?

— Аз... Да.

— Нямам причина да мисля, че онези са ме забравили. Покушенията ще продължат. Страх ме е, че ще се опитат да се доберат и до вас.

— Но аз не съм...

— Моля ви, останете близо до мен, за да мога да ви държа под око.

Какво друго ѝ оставаше?

— Мисля, че мога да остана още няколко дни...

— Чудесно! — Той се засмя и изведнъж заприлича на момче. — През последните дни настана пълна бъркотия. Може би, когато положението се успокои, ще ви помагам повече. Разбира се, ако не сте се отказали от проекта си да пишете за мен.

— Благодаря ви. — Това беше единственото, което имаше значение, той трябваше да ѝ вярва.

Синжун отиде до бюрото си и взе връзка ключове.

— Имате ли апетит за пържена риба и картофи?

Тя не беше гладна, но въпреки това отговори:

— Разбира се.

— Чудесно. А какво ще кажете за малка разходка? — Тя кимна и той побърза да обясни: — По-късно ще се върнем пак тук и ще вземем колата. — Прибра ключовете в джоба си и ѝ посочи вратата.

— Не е лошо да отидем в къщата ви, за да мога да се преоблека.

Синжун посочи с глава към затворената врата в другия край на помещението.

— Аз изобщо не съм се прибирал вкъщи. Тук имам всичко, от което се нуждая. Понякога работя до късно през нощта и дори спя тук. — Двамата излязоха в широкия коридор. — Пък и не е нужно да се преобличате. Изглеждате великолепно.

Това беше обичаен учтив комплимент и не би трябвало да подобри така изведнъж настроението ѝ.

— Благодаря, вие също.

Синжун се засмя и натисна копчето на асансьора.

— С вас никога няма да ми бъде скучно, Анджелика Дийн. — Когато вратите се отвориха, той ѝ подаде ръка и направи крачка към отворения асансьор.

Анджелика изпищя пронизително.

Там, където трябваше да бъде асансьорът, зееше само черна пропаст.

— Синжун!

Той чу как Анджелика изкрещя името му, усети как сграбчи китката му, видя я да пада и да се плъзга към шахтата на асансьора. За частица от секундата усети как тялото му се понесе към зеещата черна дупка и едва не полетя в пропастта.

— Не! — изкрещя Анджелика. — О, не, не!

Дясната му обувка се хлъзна по металния ръб на шахтата.

Болка прониза внезапно претоварения ляв крак, който балансираше по края на пропастта.

Явно нейните стъпала бяха улучили външната стена. Коленете ѝ се подгънаха, но тя не го изпусна нито за миг. Със свръхчовешка сила издърпа лакътя му назад — и го удари в нещо здраво.

Синжун замахна със свободната си ръка, опря лакътя си в предпазващата го стена, стисна още по-силно китката на Анджелика и се хвърли, колкото можеше, по-далече от шахтата.

След секунда падна на пода с лице върху Анджелика. Веднага се претърколи по гръб и я увлече след себе си.

— Божичко! — изплака на гърдите му тя. Ръцете ѝ се впиха в раменете му и тя сякаш поиска да го покрие с тялото си. — Асансьорът го нямаше. Там зее само черна дупка.

Синжун затвори очи. Кръвта бучеше в слепоочията му. Сърцето му лека-полека се успокои. Нервите и мускулите все още потръпваха.

Анджелика Дийн беше вложила всяко грамче от незначителната си физическа сила, за да го издърпа на сигурно място!

Синжун отвори очи, погледна първо към далечния таван, после в разбърканата руса коса.

Тя не само се опита да предотврати нещастиято, тя успя. Ако не беше съумяла да направи спасителното завъртане на тялото му, сега той щеше да лежи размазан на покрива на асансьора, двайсетина етажа по-надолу.

— Велики Боже... — Най-последно крайниците започнаха да му се подчиняват и той я прегърна с все сила. — Вие сте невероятна. О, небеса, вече бях на път към смъртта. Щях да падна долу, и край. Вие ми спасихте живота. — Тази мисъл беше изумителна.

— Вие се спасихте сам — отговори с пресекаващ глас тя. — Помислих си, че ще паднете.

Синжун разхлаби прегръдката си.

— Онова, което се случи току-що е невероятно — обясни тихо той, докато масажираше гърба и раменете ѝ с треперещи ръце. — Вратата не може да се отвори, ако асансьорът не е на етажа. Само тогава тя получава необходимата информация, за да се отвори.

— Но се случи. Асансьорът не е тук.

— По дяволите, сигурно ви причинявам болка. — Колкото можеше, по-предпазливо Синжун се надигна и стана, като издърпа със себе си и Анджелика. — Паднах върху вас с цялата си тежест.

Тя отметна косата си назад и му се усмихна с треперещи устни.

— Тялото ми е здраво. — Меките ѝ златни очи блестяха, но дългите ресници все още бяха влажни. — Моля ви, прегърнете ме, защото чувствам, че ще падна.

Синжун обгърна раменете ѝ и преплете пръсти с нейните.

— Много искам да ви нося, но не съм сигурен дали няма да ви изпусна.

Когато стигнаха до дивана в кабинета му, той натисна незабавно едно копче на уредбата, за да се свърже с приемния салон на сградата.

— Колин? Там ли сте?

Никакъв отговор.

— Нима залата долу беше пуста?

Анджелика кимна с глава.

— Да, напълно пуста. Опитах се да повикам вашия асансьор, но след като не се появи, помислих, че се задвижва само със специален ключ или нещо подобно. Или че, когато сте сам, го държите горе. Нещо такова. Затова се качих с другия асансьор до двадесет и шестия етаж и дойдох при вас по стълбите^

От уредбата зазвучаха объркани гласове.

— Най-последно — изръмжа Синжун и още веднъж натисна копчето. — Колин?

— Обади се мистър Брейкър — извика облекчено мъжки глас — Мистър Джил, всичко е наред. Мистър Брейкър е добре.

— Ах ти, глупак, такъв! — изрева някъде отзад Чък. — Къде беше досега?

— Стига, Чък — обади се строго Синжун. — Ела горе и доведи Колин. — Той прекъсна връзката, без да каже нито дума повече.

Анджелика улови брадичката му между палеца и показалеца си и обърна лицето му към своето. Огледа го и се намръщи.

— Не мога да разбера как, но сте си разрязал бузата. Не кърви силно, но е добре да се дезинфекцира.

— Ще го направя. По-късно. А вие? Сигурно цялото ви тяло е в синини. Заради мен. Трябва да си легнете. — Явно сега не беше в настроение да мисли за двойственото значение на тази забележка. — Щом изясня какво е станало с асансьора, ще ви заведа вкъщи. Оставете тук и почивайте, докато говоря с Колин и Чък.

Анджелика не се възпротиви. Синжун излезе от стаята и се заразхожда напред-назад в преддверието като тигър в клетка, без да смее да погледне към отворената врата на асансьора.

Вратата към стълбището се отвори и Колин, високият мършав нощен пазач, се втурна към него.

— Всичко наред ли е, мистър Брейкър? Никога не бих помислил, че някой иска да ви стори зло.

— Защо смятате, че някой е искал да посегне на живота ми? — попита съвсем спокойно Синжун.

— Мистър Джил ме видя в гаража и едва не ми откъсна главата. — Колин гледаше Синжун с разширени от ужас очи, под бледата кожа на слепоочията му прозираха сини венички. — Разкрещя ми се защо, да ме вземат мътните... защо съм напуснал работното си място в приемния салон. Обясних му, че някой се е обадил по телефона и е извикал, че в гаража са проникнали чужди хора и трошат колите. Слязох долу да видя дали е истина.

Синжун усети, че нещо се промени — и вдигна глава тъкмо навреме, за да види как вратата на асансьора се затвори. Погледът му се плъзна към осветеното табло, което показва двадесет и шести и двадесет и пети етаж, а после спря.

— Чък каза, че нямам право да напускам приемния салон, когато вие сте сам горе. Каза още да не питам защо, но бил много

разтревожен, че някой се е опитал да ви убие. Вярно ли е това?

— Възможно е.

Ако Анджелика не беше свидетелка, можеше да си помисли, че само е сънувал.

— Къде е Чък сега?

— Върна се в гаража да огледа обстановката. После ще дойде горе. Заповяда ми да не ви оставям сам, преди да е дошъл. Явно беше ядосан повече на себе си, отколкото на мен.

Чък явно прекарваше времето си да играе ролята на баща, майка и брат, каквито Синжун никога не беше имал.

— Син? — Чък връхлетя като хала върху него. — Велики Боже, остарях с десет години! Някой е примамил Колин в гаража с несъществуващ спешен случай. Помислих си, че си раздробен на съставните си части и лежиш някъде в шахтата.

— За малко да стане така. Кабината на асансьора не беше в координация с вратата и за малко да пробвам дали мога да летя без крила.

Лицето на Чък побеля. Той бръкна в джоба на морскосиньото си яке и извади нещо черно.

— След експлозията трябваше да те послушам — проговори мрачно той и му показва черния шал. — Това беше на стълбата към гаража. Сигурно го е загубила.

Синжун полипа копринения шал.

— Единствената възможност вратата да се отвори, без асансьорът да е дошъл, е някой да изключи системата, прав ли съм?

— Точно така — отговори Чък и челото му се набръчка. Погледна затворената врата на асансьора, после осветеното табло с номерата на етажите. — Да. Трябва да се направи така, че системата да повярва, че асансьорът е на място, където всъщност не е. Една обикновена журналистка не е в състояние да свърши тази сложна работа. Но в мис Дийн няма нищо обикновено, нали?

— Ела с мен — покани го Синжун и тръгна към кабинета си. Отстъпи настрана и показа на Чък Анджелика. Ако имаха късмет, тя не беше чула намеците му по неин адрес. — Тази вечер тази крехка жена, която надали тежи и петдесет килограма, ми спаси живота.

Миризмата на прясна риба, щедро полени с оцет салати и пържени картофи се смесваше със силния мирис на катран и сол. Анджелика вдъхваше дълбоко различните миризми и се вслушваше в плискането на вълните, които се удряха в опорните колони на крайбрежната конструкция. Когато Чък си отиде, тя успя да убеди Синжун, че предпочита да се нахрани някъде навън и да се разходи, вместо да си легне и да заспи. Не й беше трудно да го убеди.

— Впрочем аз тежа повече от петдесет кила — заяви с усмивка тя и захапа панираната риба.

— Извинете. Петдесет и три?

— Тежа достатъчно, за да попреча на един голям мъж да си изкълчи глезените.

Под червената и розова неонова светлина на рибния бар загриженото му лице изглеждаше едва ли не смешно.

— Май щеше да ми се случи нещо много по-страшно от един изкълчен глезен.

— Е, добре, щяхте да си изкълчите и двата глезена и да си разкъравите коленете.

— За малко да получа сърдечен удар.

Тя докосна ръката му.

— Не само вие... — Само след тридесет минути в сградата бяха пристигнали експерти на асансьорната фирма. Бързо бяха установили, че в момента, когато Синжун бе отворил вратите, асансьорът е бил два етажа по-надолу. Казаха, че не са открили указания за манипулация на системата, но се съгласиха, че това не е доказателство, че такива опити не са били предприети. Междувременно повикаха и полицията. Обща за всички участници а разследването беше честата употреба на думата „в случай че“, която изразяваше крайна предпазливост. В случай че вратите наистина са се отворили към празната асансьорна шахта, покъсно те все пак са се затворили и в момента системата функционира напълно нормално.

— Полицията явно мисли, че си въобразявам разни несъществуващи неща — обяви мрачно Синжун. — Мога да се закълна, че чух как единият каза на другия: „Какво ли ще бъде следващото?“ А след това си отидоха.

— Сигурно е имал предвид какво ще бъде следващото престъпление, за което ще ги повикат — опита се да го успокои

Анджелика. Макар че и тя беше чула същото изречение и беше ужасно ядосана. — Той говореше за следващите случаи.

Синжун обърна гръб на бара и се облегна на бетонния парапет, за да погледне водата. Анджелика застана до него.

— Не исках да ви задавам този въпрос, но не мога да се удържа. Какво каза Чък за мен? Преди да влезете в кабинета?

— Чуйте това. — Синжун се наведе към водата. — Под кея са се настанили морски лъвове.

Анджелика се вслуша, но не откри нищо интересно.

— Той каза, че в мен нямало нищо обикновено. Какво имаше предвид? Не чух какво си говорихте преди това.

— Забравете го.

— Няма.

— Трябва. — Той се обърна към нея и лицето му беше напрегнато. — Не създавайте повече трудности, отколкото и без това си имаме.

Значи вече бяха станали „ние“?

— Чък си е помислил, че имам нещо общо със спирането на асансьора, нали?

Синжун се вгледа безмълвно в тъмната вода.

— Той е на мнение, че имам нещо общо и с експлозията на хеликоптера. Не разбирам защо.

— Вечерта преди нещастията или същата сутрин вие сте се обадили на летище Принсвил в Кауай. — Синжун се обърна към нея и я погледна втренчено. — Всъщност по-точно е да се каже, че някой се е обадил от бунгалото край лагуната и всички приеха, че сте вие.

Тя смръщи чело и се замисли.

— Да, това е вярно. Аз се обадох и помолих да ми изпратят останалите дрехи на острова.

— Какви дрехи?

— Моите дрехи. Всичко, което бях донесла в Кауай. Оставих го в Принсвил, когато Чък дойде да ме вземе. Казаха ми, че транспортът е много скъп, направих си сметка, че с тези пари мога да си купя нов гардероб. Затова им казах, че не искам да ми пращат нещата.

— Разбирам.

Анджелика не се отказваше толкова лесно.

— Значи наистина сте повярвал, че имам нещо общо с онази страшна експлозия. Още малко, и щяхте да ми го кажете.

— Аз продължавам да мисля, че не беше злополука. Но що се отнася до вас, сигурен съм, че съм се излъгал.

Сърцето ѝ направи огромен скок.

— Но сте го смятали за възможно... поне известно време.

Той хапна още малко, сдъвка внимателно картофките и после каза:

— Някой се опитва да ме убие.

— И вие сте предположил, че мога да бъда и аз.

— Да.

— Какво безумие! — Анджелика хвърли остатъка от порцията си в близката кофа за боклук, облегна се на парапета и скръсти ръце. — Аз съм журналистка. Пиша статии, които са доста по-добри от средните. Използвам компютър, защото ме улеснява, но все още треперя, когато чуя необичаен сигнал. А когато се появи нещо така заплашително като „дискът е пълен“, направо превъртам. Плача и кърша ръце и търся да си измеря кръвното налягане, защото ме е страх да не получа удар.

— И?

Тя стисна здраво устни и се загледа упорито пред себе си.

— Какво искате да ми кажете с това?

— Добре, ще ви обясня. Искам да кажа, че вероятно именно аз съм открила думата „технофобия“. Откъде мога да знам как се взривява хеликоптер? — Тя размаха ръка пред лицето му. — Хайде, разкажете ми подробно как се прави, защото май съм забравила. Нали един ден ще трябва да опитам отново.

— Вече ви казах, че това беше глупава грешка, от моя страна.

— Наистина глупава грешка. Да не мислите, че знам как да изключа компютърната система на асансьора? Лесна работа, не е нужно да ми се казва какво да правя. Много съм добра в тези манипулации.

— Много съжалявам, Анджелика.

— Залепваме цяла кутия прясно сдъвкани дъвки в управляващата инсталация, или може би се казва контролен център? След това...

Синжун я сграбчи за раменете, привлече я към себе си и притисна лицето ѝ до рамото си, за да заглуши остатъка от тирадата ѝ.

— Стига толкова — прошепна нежно той. — Бях магаре. Нито за момент не помислих, че сте развалили асансьора. Вие бяхте при мен и спасихте живота ми, като ми попречихте да падна в онази проклета шахта.

Анджелика отново беше започнала да трепери.

— Няма нищо — продължи все така нежно той и погали косата ѝ. — И двамата получихме шок, но сега всичко е наред.

Анджелика усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Засега свърши — възрази глухо тя и се хвана с две ръце за лепената му риза. — Нещо не е наред. В това няма съмнение, макар че полицаите очевидно не мислят така. Синжун, те непременно ще опитат пак.

Той мушна една ръка под косата ѝ и започна да масажира тила ѝ.

— Няма нищо, за което би трябвало да се тревожите.

— Напротив, има. Страх ме е.

— Не трябва да се страхувате. Ще се грижа за сигурността ви.

Анджелика присви очи.

— Страх ме е за вас, не за себе си. — Това беше вярно, но не биваше да му го казва.

Синжун замръзна на мястото си.

— Защо се страхувате за мен?

Този терен беше опасен.

— Защото не искам да ви се случи нещо страшно.

— Защо?

— Защото... защото имам нужда от вас, за да напиша глупавата ви история. Така. Сега знаете истината.

— Сериозно? — Той я отдалечи малко от себе си. — Уморен съм. А вие?

Тя сведе глава и кимна.

— Дали да не се върнем бавно в сградата на фирмата и да вземем колата? Мисля, че е време да ви отведем къщи.

Двамата бяха близки и ставаха все по-близки — каквото и да означаваше това.

Хора, сами и по двама, двойки с деца, в този вечерен час брегът беше много оживен. Един трамвай мина по улицата и даде сигнал за спиране.

Синжун беше станал толкова тих, че Анджелика не смееше да заговори. В подножието на хълма към Пайк Плейс Маркет един мъж продаваше пластмасови очила с издадени бели очи вместо стъкла.

— Искате ли да ви купя? — попита с усмивка той. — Ще си взема и аз. Полезно е, когато човек иска да се преобрази бързо.

— Стига глупости — отговори строго тя, но той въпреки това си купи чифт очила.

Докато изкачваха стръмните стъпала, Синжун нахлузи очилата на носа си и очите, окачени на метални спирали, се заклатиха на височината на горната му устна.

— Веднага ги свалете! — изсъска Анджелика. — Изглеждате смешен.

— Никой няма да ме познае в този вид. Сега това е най-важното.

— Трябва да се отнесете сериозно към проблема — продължи укорно тя. — Трябва да отидете някъде, където ще сте на сигурно място, докато откриете с кого си имате работа или докато онези загубят интерес.

— Вече опитах — отговори той и хвърли няколко монети в отвореното сандъче на един музикант, който според Анджелика свиреше като цял симфоничен оркестър. — Точно затова се уединих на Хел.

— Тогава трябва да се върнете там. Незабавно.

Синжун свали очилата.

— Не помните ли, че точно там някой едва не ме вдигна във въздуха? Направи, каквото можа, и това струваше живота на бедната Фран.

— Може да е било злополука. — Анджелика не смееше да го погледне. — Идете отново там и не допускайте никого до себе си.

— Не мога да се крия там цял живот.

— Но и не можете да се оставите да ви убият.

— Звучи така, сякаш тази възможност наистина не ви харесва.

Анджелика промърмори нещо неразбрано. И без това му беше разкрила твърде много.

— Какви основания имат според вас убийците ви?

— Не знам. Ако знаех, щях да ви кажа, но наистина не знам.

Стигнаха до Уестърн Авеню и заслизаха бавно по слабо осветената улица. Пресякоха Мадисън, изкачиха хълма и минаха

покрай хотел „Алексис“ тъкмо когато мъжът в ливрея на входа затваряше вратите на една скъпа лимузина.

— Прекрасна нощ — въздъхна Анджелика, която имаше чувството, че за първи път възприема съзнателно обстановката. — Как е възможно да се върши зло в такава нощ?

Синжун отговори с изпълнен с разбиране смях.

— Този град внушава чувството, че светът е чист, честен и безкрайно мил. Сиатъл със сигурност не е виновен, че на света съществува толкова зло.

Улиците между Първо и Трето Авеню бяха почти пусти, въпреки това Анджелика се почувства наблюдавана и шепнешком съобщи това на Синжун.

Той взе ръката ѝ и я мушна под мишницата си.

— Отпуснете се. Нали казват, че престъпниците винаги следват определена схема. Който и да иска смъртта ми, ще се опитва да ме убие, когато съм сам.

Анджелика потрепери.

— Или когато мисли, че сте сам.

В последвалото мълчание тя разбра, че и двамата мислеха едно и също. Ако не го беше потърсила в „Керц-Брейкър“ и той, потънал в мислите си, влезеше в отворената врата на асансьора, вероятно сега щеше да лежи в болницата. В най-добрия случай...

— Два етажа не е толкова много — промърмори Синжун. Мислите ѝ вървяха в паралел с неговите.

— Достатъчно дълбоко е, за да си счупите врата при падането.

Влязоха в голямата сграда и Колин, който все още не се беше успокоил, ги поздрави в приемния салон.

— Всичко наред ли е, мистър Брейкър? — попита той.

— Разбира се, благодаря ти, Колин. Тръгваме към Куин Ан.

— До утре — изпрати ги Колин.

Когато стигнаха до стълбата, Синжун не тръгна надолу, а нагоре.

— Къде отиваме? — попита загрижено Анджелика.

— Там, където никой не предполага, че ще прекарам нощта. Не говорете, Анджелика, защото ще ви трябва цялата ви издръжливост, за да изкачите двадесет и седем етажа.

— Да изкача...?

— Не можем да вземем асансьора. Колин непременно ще забележи.

— Да не мислите, че Колин...?

— Не, никога не бих помислил такова нещо. Но предпочитам никой да не знае, че сме горе. Ще уведомя мисис Фалън къде сме, но ще ѝ забраня да казва на когото и да било.

Докато стигнаха до двадесет и седмия етаж, Анджелика си пожела поне един чифт допълнителни дробове — или благословена забрава.

Синжун изобщо не се задъха. Когато стигнаха, той я издърпа в коридора и я настани в най-близкото кресло.

— Оставете ме тук — изхъхри тя, а когато намери малко сили, се обърна настрана, за да вдигне краката си на едната облегалка и да отпусне глава на другата. — Така ми е добре. Легнете си и спете... там, където спите винаги когато сте тук. Ще бъдете в абсолютна безопасност. Ако някой се осмели да мине през тази врата, ще му видя сметката със собствените си ръце.

Синжун се засмя и клекна до нея, после се обърна, седна с гръб към седалката на креслото и облегна глава на корема ѝ.

— И двамата ще останем тук. Така ще можем да се справим заедно с нападателя.

— Бихме могли поне да заключим вратата — проговори след малко Анджелика.

— Чудесна идея, но аз не мога. Краката отказват да ме носят.

Анджелика се надигна и го погледна в лицето.

— Още не сме се погрижили за раната на бузата ви.

— Голяма работа.

— Станете. Може да се инфектира. Къде ми беше умът?

Синжун изпъшка театрално и се подчини. Заключи вратата към стълбището и отиде в кабинета си.

— Не включвайте светлината — заповяда сърдито той. — Някой отвън може да ни види.

Анджелика огледа заляното от лунна светлина помещение и ясно различи вратите към другите стаи.

— Банята е навътре — обясни той, когато влязоха в спалня, която луната беше изрисувала с широки светли ивици. — Тя е без прозорци,

има само люк. Това значи, че никой отвън не може да види светлината. Да идем в банята. Ще ви покажа всичко. Ще спите в тази спалня.

Анджелика не каза нито дума. Отиде след него в банята и го изчака в тъмното да затвори вратата.

Не се движете — заповяда той и тя чу подозрителен шум.

Какво правите?

— Почакайте, ей сега. — Лампите светнаха. — Готово. За всеки случай сложих пред ключалката кърпа.

— Аха.

Синжун изкриви лице.

— Звучи глупаво, признавам. Май шокът ми е по-голям, отколкото си мислех.

Банята беше точно каквато си я беше представяла: ясни мъжки линии, цялата в бяло с изключение на разкошните зелени растения, които висяха от металните етажерки. Люкът разкриваше чудна гледка към обсипаното със звезди кадифено черно небе.

Анджелика усети, че Синжун я гледа, и се запъти към двата умивалника.

— Къде пазите нещата за първа помощ?

— Не ми трябва първа помощ.

— Разбира се, че ви трябва. — Тя го погледна в огледалото. — Не се бойте, ще духам, за да не ви пари.

Синжун не се усмихна.

Анджелика се поколеба, после отвори вратата на шкафчето над първия умивалник. То се оказа празно.

Тя огледа белите хавлиени кърпи и неволно си припомни инициалите, избродирани в тъмнозелено... и красивата мраморна кутийка.

— Нямам желание да претърсвам всички шкафове — проговори тя и се учуди на високия си глас. — Седнете някъде и ми кажете къде ще намеря онова, от което имам нужда.

— Под десния умивалник има спирт.

— Той пари.

— Нямам нищо друго.

Синжун не мърдаше от мястото си.

Анджелика се наведе и отвори шкафчето. На долната етажерка стоеше самотна бутилка спирт.

Синжун сложи ръце на хълбоците ѝ. Тя пое дълбоко дъх.

— Намерих я. Седнете.

Ръцете му продължиха нагоре и обгърнаха талията ѝ, без да я притесняват.

Изведнъж мускулите на бедрата ѝ изтръпнаха. А на друго място, много по-дълбоко, пламна огън както в нощта на острова и в спалнята му в Куин Ан.

Анджелика се изправи, здраво стиснала в ръка бутилката.

— Седнете — заповяда тя и се изплъзна от прегръдката му. Той не се опита да ѝ попречи. — Ей тук. — Тя посочи ръба на ваната, двойно по-голяма от викторианската, която беше в къщата му.

Синжун се усмихна и изпълни заповедта. Анджелика започна да бърше с гореща вода засъхналата кръв от драскотината на слепоочието.

— Не се страхувайте от мен — промълви Синжун. — Аз не хапя.

— Не ме е страх. — Раната не беше толкова дълбока, както се беше опасявала. — Стойте мирно, сега ще я почистя със спирт.

— Да не забравите да духате.

Стомахът ѝ се сви на топка.

— Раната не е страшна. Опасявах се, че ще се наложи да се шие, но не вярвам, че ще ви остави белег.

Като се стареше да не му причинява болка, тя почисти раничката със спирт. Оказа се, че разстоянието помежду им не е достатъчно голямо. Този път Синжун веднага сложи ръце на кръста ѝ, но докосването му беше леко като перце и успокояващо — в никакъв случай заплашително.

— Готово — проговори, колкото се може, по-безучастно тя.

— Не.

Анджелика прехапа долната си устна.

— Пари. Духайте, моля.

Стомахът ѝ направи скок, горещината в слабините обхвана и мускулите на краката ѝ.

— Не вярвам, че пари.

— Честно ви казвам, пари ужасно.

— Ще мине.

— Всичко минава — Той отвори очи и я погледна втренчено. — Всичко отминава, когато върви по естествения си път. Но някои неща

се нуждаят от утешително духване с нежната уста на жена, за да се подобрят.

Тази вечер очите му бяха наситено зелени. Зелени и блещукащи — и посланието в тях беше абсолютно ясно.

Анджелика стисна зъби, наведе се към него и лекичко духна върху бузата му.

— Господи! — прошепна задавено той и силните му ръце с дълги пръсти се насочиха към корема ѝ. Палците се спуснаха към слабините ѝ. Той не искаше да я насилва. Ако пожелаеше, тя можеше да избяга.

Не, това не беше нужно.

— Сега... по-добре ли е?

Синжун я погледна в очите.

— Не, Анджелика, не е по-добре, по-лошо е.

— Сигурна съм, че скоро ще мине.

— Болката, която изпитвам, със сигурност няма да мине без вашата помощ.

Анджелика беше неопитна, но веднага разбра какво искаше той. Под милувката на ръцете му в корема ѝ се разпространи теглене и тя изпита чувството, че пръстите му са от огън. И тя си пожела този огън да не угасва никога.

Синжун сведе поглед към ръцете си върху корема ѝ. Палците му пригладиха коприната над хълбоците ѝ и проследиха издатинката към свивката на бедрата.

Анджелика потрепери. Той беше поставил палците си точно на мястото, където се срещаха бедрата ѝ. Пръстите му я помилваха съвсем бавно и нежно. Чувството, което я обзе, беше разтърсващо.

— О! — простена задавено тя.

— Добре ли е? — попита тихо той, без да престава да я милва.

— Не.

Синжун спря веднага, но не махна ръцете си.

— Можеш да си отидеш, Ейнджъл. — Гласът му звучеше тихо и дрезгаво. — Иди си, и всичко ще свърши.

Анджелика го погледна преценяващо.

— Не искаш ли да престана?

Онова, което тя искаше, пулсираше точно в центъра на тялото ѝ и се състоеше само от чувство и желание. То нямаше нищо общо с

мисленето.

Тя посегна към раменете на Синжун.

— Радвам се, че и ти искаш онова, което искам аз — прошепна той и се усмихна. — Май не обичаш много сутиените? — Десният му палец продължаваше да масажира мястото, където пулсираше желанието ѝ. — Така ли е?

— Какво?

Вниманието му се насочи към гърдите.

— Днес не носиш сутиен.

— Откъде знаеш?

— Виждам зърната на гърдите ти. Знаеш ли колко са твърди...

Божичко, тя беше забравила за сутиена! Беше топло и преди да отидат на брега, тя беше оставила жакета си в кабинета му. Стана ѝ горещо — този път от смущение. Синжун огледа пламналото ѝ лице и каза:

— Ставаш много красива с този жив цвят на лицето. — Той се наведе и навлажни коприната над лявата ѝ гърда с езика си.

Анджелика отметна глава назад и простена. Палецът му я притисна по-силно и краката ѝ омекнаха.

— Няма нищо — прошепна до гърдата ѝ той. — Остави се на течението, мила. — Той засмука леко едното зърно и го захапа.

Анджелика стисна ръце в юмруци. По вените ѝ течеше гореща лава. А можеше да сложи край...

— Синжун? — Никога в живота си не беше изпитвала подобно нещо. — Синжун!

— Да? — Той измъкна блузата от колана и помилва голата кожа на корема. Анджелика усети засилващи се тръпки на местата, където я докосваше, а там, където ръцете му още не бяха стигнали, запулсира болезнено желание. Пръстите му се мушнаха под блузата и обхванаха гърдите ѝ. Синжун я погледна в очите и в погледа му светна настойчивост.

— Целуни ме — прошепна той.

Анджелика навлажни устни с език.

— Целуни ме, Ейнджъл. — Той я привлече към себе си.

— Да — прошепна заклинателно той. — Ела, мила. Целуни ме.

Анджелика затвори очи, сложи устата си върху неговата и усети как той раздели устните ѝ. Езикът му се плъзна внимателно в устата ѝ,

за да я изследва, докато ръцете му лекичко масажираха голите ѝ гърди и възбуждаха зърната. Постепенно движенията станаха по-силни и настойчиви.

Анджелика престана да мисли. Сега най-важното бяха ръцете му, устата и парещото ѝ тяло.

Синжун разкопча бързо блузата ѝ и я смъкна от раменете. Устните им се разделиха и той я отмести леко от себе си, за да види местата, които милваше.

Анджелика усети как отново се изчерви и горещината обхвана не само бузите, но и ордите ѝ. Синжун се вгледа внимателно в лицето ѝ.

— Често се изчервяваш, Анджелика — установи той, без да се усмихне.

— Да, още от дете. — Не можеше да му каже, че никога не е стояла полугола пред мъж С изключение на онази необикновена нощ на Хел, когато се срещнаха за първи път.

Но тя не беше и наполовина толкова страшна, колкото днешната.

Погледът му се плъзгаше бавно по лицето ѝ. Той приглади косата ѝ назад и прибра няколко кичурчета зад ушите. После ѝ каза, че ѝ трябва да го докосне.

Анджелика започна да откопчава ризата му. Пръстите ѝ трепереха.

Синжун я гледаше като омагьосан, докато свърши. После безмълвно ѝ подаде китките си и тя откопча маншетите. Без да се бави, той смъкна ризата от раменете си и я захвърли на пода.

Дъхът ѝ спря. Синжун Брейкър беше прекрасен. Широкоплещест, с корави мускули, но строен и елегантен. Гладката черна растителност на загорелите от слънцето гърди се стесняваше надолу и продължаваше в тънка линия под пъпа.

— Харесвам ли ти? — попита той, когато тя си позволи да огледа издутината на панталона му.

Анджелика преглътна и усети как бузите ѝ запламтяха още по-силно.

— Изчервяването ти ми харесва. Весела работа.

Тя преглътна отново. Знаеше, че този момент ще дойде, но бе престанала да го очаква. Онова, което ставаше с нея, беше възхитително и в същото време я правеше несигурна и страхлива... но

страшно ѝ се искаше да узнае дали и той я желаше толкова силно, колкото тя него.

— Какво има? — В погледа му блесна загриженост. — Ейнджъл?

— Ти си... Харесва ми да те гледам.

— О, мадам, но не толкова, колкото на мен. Представляваш възхитителна гледка.

Тя го погледна сериозно.

— Наистина ми харесва.

Той се засмя и очите му засияха.

— Искам да те любя.

Сърцето ѝ спря за миг, стомахът ѝ се преобърна.

— Искаш ли го и ти?

Тя отвори уста, но не можа да каже нито дума.

— Да — каза той, сякаш говореше вместо нея. Сложи едната си ръка на талията ѝ, а с другата продължи да масажира свивката на бедрата, все още скрита от копринената пола. Анджелика впи пръсти в коравите му рамене. Огънят на желанието я изгаряше.

С едно-единствено движение Синжун вдигна полата ѝ, бръкна с две ръце в бикините ѝ, обхвана дупето и я привлече към себе си, за да я настани върху едното си бедро.

Той я залюля напред-назад върху напрегнатите мускули на бедрото, като при това милваше набъбналите ѝ срамни устни. Усецанията ѝ бяха неописуеми. Погледът ѝ се замъгли, очите ѝ потъмняха. Тя сведе глава към шията му, целуна го по брадичката и нежно ухапа крайчеца на ухото му.

— Господи! — изпъшка той. — Ти си невероятна. Как ми се падна този късмет?

Анджелика чу гласа му някъде много отдалеч и се усмихна. Намери плоските зърна на гърдите му и повтори точно движенията, които беше направил той. Потърка ги с пръсти и се засмя доволно, когато тялото му се разтърси от силни тръпки.

— Малка магьосница — промърмори той. — Знаеш много добре какво правиш, прав ли съм?

Тя се осланяше само на инстинкта си и действаше напълно спонтанно. Устните ѝ намериха чувствителното място на ключицата и започнаха да изследват леко солената кожа.

— Желая те повече от всичко на света. Трябва да те имам — прошепна дрезгаво Синжун.

Анджелика вдигна глава.

Синжун се засмя обещаващо и я изправи на крака. Смъкна полата ѝ, след това и бикините. Обърна я настрана и я облегна толкова бързо на хладните плочки на стената, че тя едва не се препъна.

— Довери ми се, мила — прошепна заклинателно той, когато тя уплашено пое въздух. — Няма да те оставя да паднеш. — Очите му светеха трескаво. — Толкова си сладка.

Анджелика облегна гръб на хладните плочки и разпери ръце.

— Да — промълви дрезгаво той. — О, да, така ми харесваш.

Ръцете му покриха гърдите ѝ, поиграха си със зърната. След малко той коленичи пред нея и разтвори краката ѝ с главата си.

Анджелика вдигна поглед към черното, обсипано със звезди небе, което надничаше през отворения люк.

Устата му изведнъж се озова между бедрата ѝ, езикът му нарисува огнени спирали около набъбналия клитор. От гърлото ѝ се изтръгна задавен стон.

Тя се опита да се раздвижи. Раменете ѝ се притискаха към плочките. Възбудата ѝ растеше. Китките я боляха от опитите да намери опора в плочките, но тя не усещаше болката. Нещо непознато, настойчиво, великолепно гореща тръпка пулсираше в слабините ѝ, изкачваше се, разпростираше се...

Анджелика чу собствените си възбудени стонове — и смеха на Синжун.

Той се смееше!

В нея и около нея се разпръснаха звезди и я потопиха в пламтяща лава. Тялото ѝ се разтърси от конвулсивни тръпки, тя се залови отчаяно за раменете му и се притисна в него.

Когато Синжун стана и я вдигна на ръце, тя беше толкова безпомощна, че можа само да обгърне с две ръце шията му и да се задържи.

Когато влязоха в осветената от луната спалня, той дръпна завивката от леглото и я сложи на края на матрака. Разтвори краката ѝ със своите, отвори ципа на панталона си и го свали.

Анджелика го погледна и преглътна мъчително. Синжун беше силен мъж, с извънредно голям член. Или всички мъже бяха като него?

Как жените се разтягаха, за да приемат в себе си нещо толкова голямо? Сигурно това беше нормално. Само не и при нея. Тя още не беше преживявала това.

Когато остана напълно гол, Синжун се наведе да я целуне. Помилва с топлите си ръце раменете и гърдите ѝ, погали нежно все още пулсиращото влагалище и мушна пръст навътре. Анджелика потрепери.

— Сега ще те любя, Анджелика — проговори той, като я целуваше след всяка дума. — Искам да ме усетиш дълбоко в себе си. Дръж ме здраво.

Той взе ръката ѝ, отведе я до пениса си и склучи пръстите ѝ около пулсиращия връх.

Анджелика го притисна внимателно и ритмично задвижи пръсти. Гладката твърда плът беше фина като кадифе. Никога не беше предполагала, че милувката може да бъде толкова приятна.

— Да, точно така — прошепна Синжун. Тя чу отварянето на близкото чекмедже, той се обърна за малко настрана, после бързо я притисна върху леглото и бавно се наведе над нея.

Върхът на члена му проникна във входа на влагалището и усети топлата влага.

— Ти си готова за мен, Ейнджъл — проговори дрезгаво той и разтвори влагалището ѝ с два пръста, докато се притискаше към тялото ѝ.

Тя го желаше. Моментът беше настъпил.

Той започна да прониква. Тялото ѝ реагира с леко отдръпване.

— О, Ейнджъл — прошепна Синжун и помилва ухото ѝ с устни. — Ти си чудесна. Сякаш си създадена за мен.

Боже, членът му беше огромен. И напираше навътре.

— Господи, Ейнджъл! Господи! — Гласът му се пресече и цялата сила на стройното кораво тяло се събра в натиска на хълбоците. — Ще полудея!

— Ох! — Викът заседна в гърлото на Анджелика. Силата на члена му я разтегна и тя усети непоносима болка.

Синжун се оттегли, но след секунда последва нов могъщ тласък. Анджелика изпадна в паника. Не можеше да го поеме в себе си. Тялото ѝ се стегна и болката я разкъса.

— Не! — Тя заудря с юмруци по раменете му. — Не!

Той явно не я чуваше.

— Колко си тясна — изпъшка задъхано той, и отново нахлу в нея.

Нещо в нея поддаде.

— Не... — Хълбоците на Синжун тласнаха още веднъж, и още веднъж, след това останаха неподвижни. — Какво, по дяволите... Ти да не си... О, небеса!

Той излезе от нея и скочи от леглото.

— Синжун, аз...

— На колко години си? — попита той, като дишаше тежко.

— Аз... — Анджелика се опитваше да си поеме въздух. — На двадесет и осем.

— Как, по дяволите, една жена, която изглежда и реагира като теб, е навършила цели двадесет и осем години, без да... без да...?

Тя не можеше да отговори, не можеше да намери думи.

— Ти си още девствена! — Това звучеше като обвинение.

— Да — отговори просто тя. Сърцето ѝ биеше като безумно. Затвори очи и извърна глава.

— Трябва да се коригирам. — Тя усети как той се отдалечи от леглото. — Ти беше девствена, по дяволите!

Анджелика чу как той излезе от спалнята и ядно затръшна вратата.

Когато отвори очи, тя видя на нощното шкафче някакъв предмет, облян от лунната светлина. Опря се на лакът, протегна ръка и помилва хладните скъпоценни камъни на предмета, който веднага бе разпознала като скъпоценния му коз в ръкава.

Той явно я смяташе за наивна глупачка.

Тя падна във възглавниците и закри лице с ръцете си. *„Моето ръководно правило е, докато се любя с жените, винаги да хвърлям по едно око към пеонията.“* — Нали така ѝ беше казал той? Нима можеше да очаква, че някога ще се издигне до мъж с такъв стандарт?

21

От спалнята не се чуваше нищо.

Синжун стоеше малко встрани от вратата и се вслушваше напрегнато. На излизане беше грабнал панталона си, но не си даде труд да го облече.

Двадесет и осем годишна.

Журналистка, която беше работила в редакцията на голямо реномирано списание.

И преди всичко невероятно красива и привлекателна жена.

И след всичко това... По някаква незайна, невъзможна за разгадаване, причина тази жена беше решила да остане недокосната.

Недокосната. Думата направо му засядаше в гърлото.

Защо той? Защо тази нощ?

Синжун потърка безпомощно лицето си.

По дяволите, ерекцията му не отслабваше. Той обърна гръб на вратата и изкриви лице. Тялото му все още я желаше.

Не само тялото, сърцето му също я желаше.

Тази вечер Анджелика Дийн спаси живота му. И не тя беше тази, която след това взе инициативата. Тя не му бе показала с нищо, че го желае. Като се имаше предвид онова, което бе усетил преди няколко минути, тя беше, така да се каже, недокосната от човешки, особено от мъжки ръце.

От спалнята се чу шум.

Някой изхълца.

Синжун затвори очи и вдигна лице към тавана. Не искаше да се чувства като животно. Не искаше да се държи като воин, който едва се е отървал от лапите на смъртта в жестока битка и се стреми да докаже, че е още жив, като се нахвърля върху първата жена, която срещне.

Изби го студена пот.

Той не беше такъв. Никога нямаше да бъде такъв.

Никога не беше водил в леглото си жена, която не го желаше поне толкова, колкото той нея.

Анджелика беше различна. Тя беше...

Не заслужаваше да се отнесе с нея по този начин.

Синжун отиде бавно до вратата на спалнята и почука.

От стаята се чу шум, но Анджелика не отговори.

Въпреки това Синжун влезе. Луната осветяваше дребната, свита на кълбо, фигура под белите чаршафи.

Той се покашля и пристъпи към леглото, като хвърли настрана панталона си.

— Ти ме шокира — опита се да обясни той, като се проклинаше вътрешно. *Несръчен, недодялан глупак.* — Съжалявам, че те уплаших, Анджелика.

Тя не се раздвижи и не отговори.

— Ей — той приседна внимателно до нея. — Ей, защо си се свила на кълбо? Излез от черупката си.

Чу нещо, което много приличаше на хълцане.

— Да не би да плачеш?

— Не.

— Не съм си и помислил. — Никак не му беше до шеги. — Не можем ли да поговорим?

Мълчание.

— Ейнджъл, моля те, говори с мен.

Кълбото се обърна. Анджелика свали чаршафа от лицето си, но остана свита. Синжун не можа да различи лицето ѝ, но каза:

— Здравей.

— Ей сега ще освободя леглото ти — прошепна тя. — Дай ми само няколко минути да се облека и ще си отида.

— Никъде няма да ходиш — заяви енергично той. — Или поне няма да идеш никъде без мен.

— Не можеш да ме принудиш да остана.

— Ще видим.

Анджелика се приготви отново да закрие лице с чаршафа, но Синжун я спря.

— Не го прави.

— Остави ме на мира, моля те.

— Защо?

Въздиската ѝ беше прекалено дълга.

— Срамувам се. — Тя се обърна по гръб и в очите ѝ блеснаха светлинки. — А може би съм... Всъщност това не те засяга.

— Не е вярно. Може би си какво?

— Аз... не, просто ми е неловко.

Синжун улови ръката ѝ. Когато тя се опита да я изтръгне, той я задържа и преплете пръсти с нейните.

— Ще сляза по стълбата — продължи с приглушен глас тя. — Няма да те издам.

— Това ми е напълно безразлично. Няма да си отидеш.

Тя отвърна лице.

— Говори с мен — помоли отново той и вдигна ръката ѝ към лицето си. Целуна всеки пръст поотделно, после вдлъбнатините между пръстите, накрая притисна устни в дланта ѝ. После хвана двете ѝ ръце и ги притисна към гърдите си. — Моля те, говори с мен, Ейнджъл. Искам да разбера какво стана.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш.

— Не мога, защото самата аз не знам, по дяволите!

— Аз... — Той усети как тя спря да диша.

— Да, да, вероятно това е било. А после се почувствах глупачка.

— Защо глупачка?

— Много добре знаеш защо.

Той съзнаваше, че Анджелика е различна от всички жени, които беше познавал. И я намираще прекрасна.

— Ти не си глупава, мила. Каквато и да си, в никакъв случай не си глупава. И го плашеше. Ако се бях сетил, нямаше да го направя.

— Но аз го исках — отговори тихо тя.

Синжун се наведе към нея и попита:

— Защо?

— Защо спря?

Той прехапа до болка долната си устна. Чувствата бяха тема, по която избягваше да разговаря с жените. Веднъж преживя разочарование, и оттогава целенасочено избягваше всяка дълбочина във връзките си. До днес.

Анджелика чакаше отговор.

Той помилва косата ѝ, приближи се до нея и целуна шията ѝ.

— Може би осъзнах, че си твърде много за мен. — Или твърде добра. Той махна чаршафа от рамото ѝ и я целуна.

— Аз те желяех. — Гласът ѝ звучеше искрено и упорито.

Синжун се усмихна замислено в мрака. Каква нощ. Някой се опита да ги убие, и то за четвърти път, а учудващата жена, която беше осуетила поредното покушение, след това реши да му дари девствеността си.

— Ти трепериш — отбеляза тихо той.

След едва забележимо колебание той се мушна под чаршафа и легна до нея. Анджелика отново се сви на кълбо. Синжун привлече гърба ѝ към гърдите си и я обгърна с ръце.

— По-топло ли ти е сега? — попита след малко той.

— Не. — А той вече гореше!

Синжун се ухили.

— Това значи „още не“, нали? — Той започна предпазливо да разтрива хълбоците и бедрата ѝ, после корема и венериния хълм. — По-добре ли е вече?

— Не! — Тя хвана ръцете му и се извъртя, за да ги сложи върху гърдите си. — Аз не съм дете. Това ми харесва, Синжун. Наистина ми харесва.

Мъжът изскърца със зъби. Проклетата му ерекция живееше свой живот. Тя със сигурност го усещаше до хубавото си малко дупенце.

Анджелика остана известно време неподвижна, после каза:

— И на теб ти харесва.

Той склони лице към нейното и взе в устата си края на ушенцето ѝ.

— Или ще отречеш? — попита упорито тя. — Нали го усещам.

— О, да — отговори беззвучно той и пръстите му заиграха със зърната на гърдите и. Тя простена тихо и се изви в ръцете му, но той я задържа. — И на мен ми харесва, Ейнджъл. Искаш ли да се любим?

— Искам двамата да го направим заедно.

— Не те ли е страх?

— О, умирам от страх. Но въпреки това го искам.

Дали изобщо си представяше как го възбужда?

— Добре, мила, ще имаш всичко, което искаш. Обещавам ти. — Той я положи по гръб и праметна крак върху краката ѝ. — Това е последният ти шанс. Говори или замълчи.

Той видя как устните ѝ се отвориха, но не беше подготвен за онова, което последва:

— Целуни ме.

От гърлото му се изтръгна задавен стон и той завладя устните ѝ. Анджелика обви с ръце раменете му и притисна стройното си тяло до неговото. Той я целуна и напълни ръцете си с гърдите ѝ.

Усети как ръката ѝ се плъзна надолу в търсене на пениса му.

— Ако го направиш, целувките няма да траят дълго — прошепна сърдито той и пое дълбоко въздух. — Да не кажеш после, че не съм те предупредил. — Пръстите ѝ се склучиха около члена му и започнаха да го изследват.

Синжун направи опит да се усмихне. Тази малка лисица искаше да научи всичко за него.

— Намери ли нещо интересно?

— Ти си интересен — отговори тя. — Страх ме е.

— Знам. О, божичко, не бива да правиш това, мила моя. Само ако си готова за следващата стъпка.

Още преди тя да го е уверила в готовността си, той се намести между краката ѝ, потърка с топли пръсти влажната ѝ женственост и внимателно проникна в утробата ѝ.

Този път тя не трепна и го изчака да я изпълни цялата. Синжун усети, че вече не можеше да се оттегли, даже и да искаше.

— Отпусни се — пошепна до ухото ѝ той. — Нека да полетим заедно.

Дишането ѝ идваше на тласъци. Тя прошепна едно несигурно „Да“.

— Обгърни ме с краката си. — Той се задвижи ритмично.

Тя заби пети в края на бедрата му, после се придвижи още нагоре. Прасците ѝ обхванаха талията му и гъвкавите ѝ хълбоци се нагодиха без усилия към ритъма му, посрещаха всеки негов тласък.

Кулминацията го застигна твърде бързо, изля се от него и го разтърси до дън душа.

— Ейнджъл! — Той чу как извика името ѝ, усети как краката ѝ го обхванаха още по-здраво.

Светът около него експлодира. Той се опря на лакът и се претърколи настрана, без да я изпусне нито за миг. След малко вдигна глава.

— А ти? Всичко наред ли е?

— О, да — прошепна тя.

— Причиних ти болка, нали?

— Не.

Дробовете му горяха.

— Прекалено бързо. Бях толкова силно възбуден...

— Не беше бързо.

— Напротив. Следващия път ще бъда по-добър.

Той я притискаше с все сила до себе си, защото изпитваше нужда да я усеща.

— Ще има следващ път, Ейнджъл. И още много, много пъти.

— Да.

Той млъкна и принуди нервите си да се отпуснат.

— Сигурно за теб е било ужасно — прошепна след малко той и я погледна изпитателно.

Анджелика поклати глава.

— Не ми се сърди...

— Беше великолепно. Според мен беше фантастична. — Очите й, докоснати от меката лунна светлина, блещукаха като диаманти и се усмихваха. — Благодаря ти.

Синжун се почувства... почувства се готов да умре, защото не можеше да даде име на онова, което изпитваше в момента.

— Не казвай това. — Той усещаше нещо опасно. Тази жена нямаше просто да изчезне в миналото му като другите.

— Уморена съм — каза Анджелика. — Но не ми се иска да се отдалечиш от мен.

— Малко дяволче — извика развеселено той и я целуна с новопобудила се страст. — Учиш се много бързо.

— При този интензивен курс?

— Ти си непоправима.

— А ти си невероятен.

Тя не беше като другите жени, с които беше общувал.

— Спи сега.

— Веднага заспивам. Обещай ми само едно.

— Всичко. — По дяволите, той беше напълно искрен.

— Когато се събудя, искам да го направим още веднъж.

Анджелика отдавна го наблюдаваше в тъмното. Събуди се преди него и изпита дълбока, почти болезнена, радост, че можеше да разгледа на спокойствие великолепните линии на голото му тяло, облени от лунната светлина.

Когато ресниците му затрепкаха, тя затвори очи и се престори на заспала. Той я премести на възглавницата, изтегна се по гръб и скръсти ръце зад главата си.

Щом се увери, че той не гледа към нея, Анджелика рискува да го погледне крадешком. Профилът му се очертаваше ясно, очите му светеха в мрака. Бавна, дълбока въздишка повдигна гърдите му и той издиша продължително. Синжун Брейкър размишляваше, и тя беше готова да даде всичко на света, за да прочете мислите му.

— Ти си будна.

Това ѝ дойде твърде неочаквано и тя потрепери.

— Хмм.

— Много съм объркан.

— Наистина ли? — В душата ѝ пламна безпокойство.

— Искам да те любя още веднъж.

Тя издиша също така дълбоко като него, претърколи се върху тялото му и сложи лице на гърдите му.

— Аз също.

— Първо няколко въпроса. — Той освободи едната си ръка и се заигра с косата ѝ. — Защо, Ейнджъл?

— Изразявай се по-точно — помоли тя в опит да спечели време.

— Защо си останала девствена до двадесет и осем годишна възраст?

Анджелика се премести малко по-нагоре и сложи глава на рамото му.

— Това не е важно — прошепна тя и плъзна ръце по гърдите му.

— Разбира се, че е важно. За мен. Сигурен съм, че е важно и за теб.

— То е много лично.

Синжун пусна кичура коса, който милваше.

— Това ми е ясно, но при така създадите се обстоятелства бих те помолил да направиш опит да ми обясниш.

— Не исках да кажа това. — Той нямаше да я разбере, но тя въпреки това му обясни: — Актът на... той е много личен. Няма нищо по-лично. Винаги съм била на това мнение, сега също.

— Искаш да кажеш, да се любиш с някого?

Анджелика потърка наболата му брада.

— Да се любиш с някого. Така би трябвало да бъде... Хората трябва да се любят от любов — завърши бързо тя. — Тялото е единственото, което притежаваме истински. Никога не бих могла просто да... да го използвам така, между другото. Не искам да кажа, че обвинявам хората, които се отнасят по друг начин с тялото си. Само се опитвам да обясня какво изпитвам.

— Разбирам.

Тя се съмняваше в това.

— Нима не е нещо дълбоко лично да приемеш някого в себе си? Или да проникнеш в чуждо тяло?

Пръстите му милваха раменете ѝ, но той не отговори.

— Ти попита — каза тя — и аз отговорих. Вероятно ме смяташ за странна.

— Не. Но защо реши да спиш точно с мен?

Анджелика зарови лице в рамото му. Беше отишла твърде далеч, беше казала твърде много. Той се смъкна в леглото и се намести върху нея.

— Моля те, кажи ми.

Тя поклати глава.

Синжун се обърна по гръб, вдигна я и я намести върху себе си.

— А сега имаш ли желание да направиш с мен най-личното нещо на света? — попита с усмивка той.

Наистина ли беше разбрал какво му бе казала?

— Ейнджъл, мисля, че аз... аз изпитвам същото като теб.

Тя престана да диша.

— Каза ли, че би могла да ме обичаш? — Той помилва бедрата ѝ. — Седни върху мен. Искам да те гледам.

С негова помощ Анджелика се настани върху бедрата му и се опря на раменете.

— Господи — прошепна възхитено той и помилва гърдите ѝ. Привлече я към себе си, взе едното зърно в устата си и го засмука. Страстта отново се събуди в нея и тя простена. Той я повдигна малко и

обясни дрезгаво: — Аз съм готов. — Тя усети как членът му потърси пътя към влагалището ѝ. Раздвижи се съвсем леко и го прие целия в себе си.

Следващия път, когато се събуди, леглото до нея беше празно. Тя чу шума на водата в банята, придружен от леко ръмжащ басов глас, който въодушевено пееше нещо, наподобяващо на „It Had to be You“.

Той я забеляза едва когато тя потопа крак във ваната.

— Топло ли е тук? — попита невинно тя и се настани съвсем естествено върху него, както беше направила миналия път.

Очите му бяха сериозни, лицето неподвижно.

— Ей сега ще стане още по-топло. — Той я погледна в очите. — Но първо искам да ти кажа нещо.

Анджелика се отдръпна малко назад и седна на бедрата му.

— Ще бъда съвсем кратък. В деня, когато се оженихме, Ди-Ди направи аборт.

Анджелика вдигна ръка и закри устата си, за да не извика.

— Беше го уредила още преди това. Каза ми го чак вечерта, когато я намерих в къщата на баба ѝ.

— О, не — прошепна ужасено Анджелика. — Защо го е направила?

— Защото не искаше дете. Вече не ѝ се сърдя. Самата тя беше почти дете, аз също. Но аз исках детето.

Тя видя някогашната божа в очите му и помоли:

— Недей, Синжун.

— Напротив, трябва. Важно е да го знаеш. Ди-Ди искаше да се омъжи за мен. Тя беше едно загубено малко момиче и се нуждаеше от човек, който да се грижи за нея. Избра мен за свой закрилник. Мисля, че я обичах, поне малко. Няколко пъти спахме, и тя забременя. Изчезна, без да ми каже, и се върна... Върна се така, както ти е разказала баба ѝ.

Анджелика усети как очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Съжалявам. И за двама ви.

— Ами... Като ѝ казах, че ще се оженим, тя веднага се погрижила за аборта. Въобразила си, че двамата ще имаме светло бъдеще само ако махне детето. Онази вечер изчезна незабелязано, а вечерта някой ме повика и каза, че Ди-Ди лежи болна в къщата на

мисис Калър. Когато отидох там, старата ми обясни, че Ди-Ди била бита и пометнала.

— Сигурен ли си, че това не е истинската причина за...

— Абсолютно сигурен. Ди-Ди не можа да каже истината на старата мисис Калър. Историята с боя ѝ послужи за алиби, но тя умря от аборт. Край на историята.

— Много съжалявам. — Тя се мразеше, че го е обвинявала в неща, които той никога не би направил. — Не исках да... сега ми се ще да не си бях пъхала носа в тази история.

— И без това щях да ти я разкажа един ден.

Тя го погледна пронизващо. Синжун отговори на погледа ѝ, без да мигне.

— Защо? — попита най-после тя. — Защо щеше да ми го разкажеш? За биографията? — Откога беше забравила тази проклета биография, заедно с куп други неща!

— Не. Защото мисля, че не мога да обичам някого, без да му разкажа всичко за себе си.

Сърцето ѝ спря да бие.

— Синжун?

— Никой никога не ми е давал онова, което ти ми даде тази нощ — обясни просто той. — И не говоря за очевидното. Ти ми се отдаде цялата, прав ли съм?

— Да.

— Нямах да направя това, ако не ме обичаше.

— Не. — Изпълни я чувство, огромно като небето.

— Не мога да повярвам, че наистина казвам това, но почти съм сигурен, че и аз изпитвам същото към теб. — Той привлече главата ѝ към себе си и я целуна. — Съвсем сама ли си, Анджелика? Имаш ли си друг освен пламтящата Бренда?

Тя разбра веднага какво искаше да ѝ каже.

Пламтящата Бренда? — Май вече нямаше причини да бъде особено предпазлива с него.

— Подхождате си. Пламтящата, дива Бренда и...

Анджелика едва не избухна в смях.

— Бренда е бисер, и аз я обичам.

Той проследи с пръст издадената вена на лявата ѝ длан.

— Кого още обичаш?

Тя го погледна сериозно.

— Няма ли друг? Нито един?

— Не.

— А обичала ли си вече някого... Ейнджъл?

— Преди това? — попита замислено тя. — Понякога съм била влюбена, не мога да отрека. Но не съм обичала истински. Надявам се, че ми вярваш.

— Вярвам ти — отговори тържествено той и завладя устните ѝ. Звънът на телефона разруши идилията им.

— По дяволите. — Синжун погледна стенния телефон над ваната. — Само мисис Фалън знае, че съм тук.

— Може би има спешен случай?

Пронизителният звън разкъса тишината — два, три, четири пъти.

— Може би някой просто се опитва да открие дали съм тук?

— А може би се е случило нещо лошо. — Анджелика се хвана за ръба на ваната. — Аз ще вдигна слушалката. Ако не е мисис Фалън, ще кажа, че съм чистачката.

— Недей.

— Ще го направя. Ако кажа друго, няма да ми повярват. — Тя вдигна слушалката. — Ало?

Чу първо тиха музика, след това женски глас попита:

— Синжун там ли е?

Анджелика стисна до болка студената слушалка.

— Кой се обажда?

— Коя сте вие?

Тя се отказа спонтанно от лъжата за чистачката и повтори:

— С кого желаете да говорите?

— Анджелика! — Гласът изплю името ѝ като отрова.

— Да. — Защо да отрича. — Да, тук е Анджелика.

Синжун се раздвижи, водата се разплиска.

— Тук е Лорейн. Трябва да говоря със Синжун. Веднага.

Анджелика му подаде слушалката и кратко обясни:

— Лорейн.

Той поклати глава, но каза „Да“ в слушалката. Минаха секунди, после каза остро:

— Това изобщо не те засяга, по дяволите.

Анджелика изстина. Той ѝ беше казал, че я обича, или се лъжеше? Като видя гневното му лице, в гърдите ѝ се надигна дълбок страх. И предчувствие за загуба.

— Чък не биваше да ти казва къде съм — изръмжа Синжун. — А мисис Фалън не биваше да го казва на него.

— Забрави! — Синжун беше готов да остави слушалката, когато се вслуша внимателно, очите му се присвиха и той стисна здраво устни. — Обясни.

Анджелика понечи да излезе от ваната, но той веднага протегна ръка да я спре и поклати глава.

Защо не можеш по телефона? — Той смръщи чело и погледна Анджелика. — Това е невъзможно. Абсолютно невъзможно. Ако Чък потвърди думите ти, ще дойда. Но Анджелика ще дойде с мен. — Този път окачи слушалката с едно движение.

— Какво има? — попита страхливо Анджелика.

— Ако може да се вярва на тази жена, тя е открила кой се опитва да се отърве от мен.

Бренда Батърс беше грозна. Грозна, прекалено грамадна и твърде уверена в себе си.

Лорейн стоеше на два метра от масата за закуска в зимната градина, наливаше си вино във водна чаша и се правеше, че не се интересува от разговора между Бренда и Ендерс.

Мистър Лойд-Уорти свали очилата, с които четеше, и отмени книгата, в която си водеше бележки.

— Според мен Синжун не бива да се връща тук.

Лорейн потрепери и разсипа част от виното си. Бренда се наведе през масата и попита напрегнато:

— Но защо не? Мислех си, че ще се радвате да го видите отново.

— Все ми е едно какво мисли полицията — отвърна Ендерс. — Хеликоптерът се взриви във въздуха. Нали го видях.

— Аз също — съгласи се Бренда. — Но това не означава, че някой е сложил в него взривно устройство. А ако някой наистина се опитва да стори нещо на Синжун, според мен тук той ще бъде на много по-сигурно място, отколкото в Сиатъл.

Да, да, да. Лорейн тресна бутилката на кухненския плот, вдигна чашата, погледна искрящото бяло вино и отпи голяма глътка. Единственото, което чуваше след заминаването на Син, беше постоянно повтарящата се дискусия за експлозията на хеликоптера. Това и твърдението, че от известно време насам някой се опитва да убие Синжун.

Даже проклетото куче не преставаше да скимти.

Лорейн имаше много по-важна работа, за да се занимава с приказки.

Благодарение на писмото, което беше намерила в бунгалото край лагуната, тя можеше да спечели — или да изгуби — всичко, когато Синжун се върнеше на острова. Равен резултат не можеше да има.

— Сигурно се радвате, че Чък се връща днес, Лорейн — усмихна се Бренда. Слънцето, което нахлуваше през прозореца, правеше косата

й оранжева. — Когато сте сама, нямате никакви занимания.

Лорейн отпи още една глътка вино, преди да отговори:

— Никога не оставам без занимания.

— Радвам се за вас.

Лорейн престана да слуша. Къде беше тази сутрин Уилис? Всяка сутрин отиваше да плува с Бренда и това беше станало нещо като ритуал. В сърцето ѝ пламна дива ревност. И тъй като беше луда по Уилис, ревността беше много болезнена. Тя се запита за хиляден път какво намираше Уилис в тази ужасна жена. Със сигурност се чукаха. По отношение на жените той не се интересуваше от друго. Беше ѝ дал ясно да разбере, че не иска да я вижда наблизко.

Проклет негодник! Всички да вървят по дяволите!

Бренда се протегна, прозина се, скръсти ръце зад тила си и направи няколко упражнения. Днес носеше бял бански. Тънък и предизвикателно прозрачен, особено на най-неприличните места, той подчертаваше гърдите ѝ. Зърната ѝ бяха тъмни и твърди. Лорейн погледна черния триъгълник между бедрата на другата жена и се изненада от тъмното окосмяване. Да върви по дяволите тази Бренда!

Когато вдигна глава, тя срещна очите на неприятелката си. Бренда се усмихна. Тази крава смяташе, че стои много по-високо от нея, по дяволите. Чувстваше се секси, по-силна от Лорейн — само защото тя, а не Лорейн се чукаше с Уилис.

Дали Уилис ѝ беше говорил за нея?

Дали беше казал, че вече не я иска?

Гневът се надигна в гърлото ѝ като жлъчка.

Беше време за следващия ход. Но трябваше да бъде предпазлива, много по-предпазлива, отколкото във всички досегашни ходове.

Мисис Миджли, която влезе заднешком в кухнята с планина от чисто бельо, отклони вниманието ѝ.

— Добро утро, мисис Миджли — поздрави весело Бренда. Господи, гласът ѝ беше блудкав като сироп! — Утрото е наистина чудесно, не намирате ли?

— Прекрасно е — потвърди мисис Миджли и се усмихна зарадвано. Очилата се бяха смъкнали на носа ѝ.

— Защо не сложите един бански и не дойдете да поплувате с нас? — попита с усмивка Бренда.

Мисис Миджли избухна в смях.

— Хайде, отивайте да се забавлявате, мис Бренда. Аз работя тук. Защо ми е да плувам?

— Ако искате, можете спокойно да плувате — обади се сериозно Ендерс. — И двамата знаем, че за мистър Брейкър е важно всички да се чувстваме добре на острова.

Мисис Миджли се изсмя развеселено.

Тази тъпа Бренда водеше всички за носа. Всички я ценяха като очарователна, ексцентрична, но много мила жена и четяха желанията по очите ѝ.

Даже Уилис се бе хванал на въдицата ѝ и я следваше като вярно кученце.

— Олеле! — извика внезапно Бренда и скочи. — Пак стана късно! Време е да свършим нещо. Доскоро, милички. — Тя посочи с дългия си пръст към Лорейн. — Не бързай толкова с напитките, сладката ми. Ако прекалиш, ще си развалиш хубавата кожа.

Лорейн изскърца със зъби, изчака Бренда да излезе, изпразни чашата си на един дъх, и отново си наля.

— Мисля, че трябва да приемете сериозно съвета на Бренда — отбеляза Ендерс, и отново се зае с книгата си.

Лорейн грабна бутилката, мина безмълвно покрай него и излезе на сенчестата тераса зад къщата. Видя бегло белия бански на Бренда и пламтящата ѝ червена коса. Видя как Уилис излезе отнякъде и се присъедини към нея. Двамата тръгнаха към отсрещната част на комплекса от къщи, слязоха по хълма и изчезнаха.

Не ѝ остана много време да обмисли какво точно трябва да направи. Син щеше да пристигне следобед — с Анджелика. Когато се обади вчера, тя го помоли да остави журналистката в Сиатъл, но той отказа. Така щеше да бъде много по-просто. Така Бренда нямаше да има причина да се мотае повече тук. С решението си да доведе онази проклетница Син беше затруднил значително изпълнението на плана ѝ. Но тя щеше да се справи.

С малко чужда помощ планът ѝ щеше да успее. Анджелика трябваше да изчезне — окончателно, и Бренда да си иде заедно с нея. Ако в последната минута не ѝ хрумнеше как да привлече отново Уилис, той ставаше безполезен. Ала Кембъл полагаше големи усилия да играе по свирката ѝ и днес тя щеше да му даде шанс. Днес щеше да му каже какво да стори, за да завоюва благоволенieto ѝ. А от утре вече

нямаше да се нуждае от чужда помощ, защото щеше да получи онова, което искаше. Син щеше да стане неин, прекрасният, вечно благодарен на спасителката си, Син.

Тя грабна бутилката и се запъти към бунгалото на мисис Миджли. Сутрин и в ранния следобед, докато мисис Миджли работеше усърдно в кухнята, Кембъл медитираше.

Лорейн се ухили цинично. Днес щеше да му помогне в медитацията.

Тя стигна до мястото, където моравата се спускаше към брега, и откри в далечината, извън стените на голямата къща, Бренда и Уилис, които вървяха ръка за ръка към купчината дървета, отрупани с оранжеви цветове. Дърветата създаваха разделителна линия между една част от плажа и тази страна на острова.

Лорейн се поколеба. Много бързо щеше да убеди Кембъл да направи онова, което се искаше от него. Другата работа беше поспешна.

Тя забърза с леки стъпки надолу по хълма, размишлявайки как да подчини напълно Кембъл, чрез него да контролира Чък, който в крайна сметка да ѝ осигури контрол над Син.

За съжаление не можеше да им покаже ценното писмо на Анджелика.

Когато намери неколккратно сгънатия розов плик под най-долното чекмедже на скрина в спалнята на бунгалото, тя повярва, че щастието ѝ е пълно. Но се оказа друго. Онази тъпа ревла, която Гарт напусна по настояване на Лорейн, не беше споменала изрично името ѝ, но Синжун веднага щеше да разбере, че именно тя е жената, за която пишеше Марлен Годдън. Той знаеше, че Лорейн е била сгодена за Гарт Лейбър, и веднага щеше да се сети, че именно тя е излъгала Марлен. Така Син щеше да узнае цялата истина и да унищожи окончателно плана на Лорейн. Защо ли някога беше надрънкала пред Марлен Годдън, че има интимна връзка със Синжун и двамата заедно работят срещу Гарт?

Тогава ѝ доставяше удоволствие да тормози наивната Марлен. Но не биваше да преувеличава. Още от самото начало целта на Лорейн беше да напусне Гарт и да завладее Син. Просто малко избърза... и добави няколко свободни съчинения, които направиха разказа ѝ по-достоверен и интересен. Сега се укоряваше, че изобщо се е занимавала

с Марлен. Ако не беше тя, Анджелика Дийн и Бренда Батърс никога нямаше да се появят на острова.

Лорейн стигна до горичката и тръгна предпазливо към плажа в търсене на пролука.

Как Анджелика беше повярвала в умопомрачителните глупости, които ѝ беше написала майка ѝ? Какво сълзливо писмо! Но повечето от глупостите на вдетинената старица бяха полезни за нея.

През първата пролука между дърветата тя не видя нищо освен скали и мор. Отпи глътка вино и продължи напред.

Усмивката ѝ издаваше самодоволство. Анджелика се смяташе за много хитра — да дойде на острова при Син и да го довърши. Очевидно тя не се досещаше, че именно Лорейн беше жената, заменила майка ѝ при Гарт. Но дори да се досещаше, тя беше повярвала напълно в историята на добрата стара майчица и намерението ѝ беше да накаже Син за стореното зло.

Бризът донесе към нея звука на човешки гласове.

Лорейн видя наблизко бледо петно, в което листата не бяха толкова гъсти. Промъкна се към него и погледна през една дупчица. Онази коза Бренда сигурно щеше да умре от срам, ако откриеше, че Лорейн я е наблюдавала как се чука с Уилис.

В първия момент Лорейн не откри никого.

Дишането ѝ се ускори и бедрата ѝ овлажняха. Гледането също си имаше предимства. Това не беше първият път, когато доброто представление я възбуждаше. След това щеше да си поиграе до насита със сладкия невинен Кембъл, който беше готов на всичко.

Вече беше готова да пролази през отвора, когато ги видя. Бренда седеше с високо вдигнати колене на една скала и гледаше към водата, където Уилис се беше привел и миеше нещо, което Лорейн не можа да види.

Уилис стана и махна с ръка.

Лорейн потрепери, но изведнъж осъзна, че той не махаше на нея, а на Бренда.

Когато отново погледна към брега, Уилис вече вървеше към Бренда. Той протегна ръка и Лорейн успя да види, че стискаше в шепата си парче корал.

— Този е особено хубав — каза Уилис и го подаде на Бренда. — Рядък вид.

— Ама той е съвсем лилав — учуди се Бренда.

— Навън, край рифа, има корали във всички цветове — обясни Уилис. Лорейн никога не го беше виждала толкова жизнен и дори весел. — Някой път при нисък прилив ще те отведе там.

Бренда разгледа внимателно корала, а през това време Уилис я зяпаше, като че щеше да я изяде. Лорейн прехапа устни и едва не извика от болка. Уилис гледаше този грамаден боен кон, като че беше направен от стъкло — великолепно, нежно стъкло. Той гледаше Бренда, като че тя беше ръчно изработен стъклен съд, а той — най-добрият познавач на подобни антики!

Бренда вдигна лице и Уилис се усмихна.

— Харесва ли ти коралът? — попита той.

— Много.

Усмивката изчезна от лицето на Уилис. Той помилва косата на Бренда, обхвана брадичката ѝ и се наведе да я целуне.

Лорейн се издаде напред и дишането ѝ се ускори.

Когато целувката свърши, Уилис коленичи пред Бренда и ѝ протегна ръка. Тя се присъедини към него и двамата легнаха на топлия пясък. Един до друг, с глави, облеgnати на скалата, те седяха с преплетени ръце и наблюдаваха морето.

Уилис нито веднъж не бе целунал Лорейн с такава нежност. Жената се намръщи, после презрително изкриви устни. Тя не искаше това, нито пък той. Никога не би седял така, нито пък би понесла Уилис да държи ръката ѝ като ученик. Кой знае по каква причина, той играеше с тази вещица.

Лорейн реши да се оттегли. Гърлото ѝ беше пресъхнало, защото през цялото време бе сдържала дъха си. Беше ѝ все едно дали Уилис се държеше с Бренда не така, както с нея, Лорейн. Тя не искаше да седи с него в пясъка.

Бунгалото на мисис Миджли беше близо до Пуа-Кали, къщата, която споделяха Чък и Лорейн. И двете постройки бяха на север, близо до голямата, заградени със стени, къща, разделени с изкуствени езерца и бамбукови плантации.

Лорейн тръгна право към задната страна на бунгалото и притисна лице към прозореца на кухнята. Кембъл не се виждаше и тя влезе в помещението през стъклената врата.

От другата част на бунгалото се чу странен шум. Лорейн се стресна, после различи тоновете на далекоизточна музика и се усмихна.

Тя остави бутилката в кухнята и последва шума, докато застана пред полуотворена врата. Промуши се в стаята и видя Кембъл. Само по шорти, той седеше по турски на пода и се взираше в една свещ, която трепкаше в зеления стъклен свещник.

Лорейн направи няколко крачки назад и извика в противоположна посока:

— Кембъл, вкъщи ли си? Аз съм, Лорейн. — А после, още по-високо: — Тук ли си, Кембъл?

Тя стигна отново до вратата на стаята му, отвори я и видя как той стана.

— Ето те и теб. Не ставай. — Тя застана до него и се хвана за рамото му. — Моля ти се. Стой си спокойно. Искам да говоря с теб.

Кембъл смръщи чело.

— Нещо не е наред ли?

— Ами да. В първия момент усетих страх, но после се сетих, че имам теб, и вече не ме е страх. Ти ще ми помогнеш, нали, Кембъл?

— Ако мога...

Не беше нужно той да гори от желание да изпълни молбата ѝ. Твърде възможно беше глупавите му религиозни наклонности да се окажат пречка за плана ѝ.

— Искам да остана малко с теб — обясни тя. — Искам да ме скриеш.

Челото му се намръщи още повече. По дяволите, май я чакаше доста работа.

— Само докато се върнат Син и Чък. — Не беше много умно да споменава Анджелика. Ако нещата се развиеха според желанието ѝ, нямаше нужда да моли Син да предприеме нещо срещу нахалната журналистка.

— Защо искаш да се скриеш? — попита Кембъл.

Лорейн сведе глава и огледа внимателно гладките му гърди, под които пулсираха мускули. Той не беше Уилис, но със сигурност бе добре снабден с необходимите атрибути. Така поне изглеждаше отвън.

— Лорейн?

— Добре, ще ти обясня. Трябва да говоря с Чък, преди да видя отново Син. Мога да бъда сигурна, че това ще се уреди само ако се скрия от тях, а ти доведеш Чък при мен. Ще трябва да го издебнеш, когато е сам, и да го накараш да дойде с теб. Той сигурно ще откаже, но ти непременно трябва да го убедиш.

Кембъл поклати глава.

— Слушай, Кембъл, знам, че ще се справиш. Аз ще ти кажа как да го убедиш.

— Чък не може да ме понася.

Все старата песен.

— О, я стига! Той просто е сдържан, това е всичко. Ти ще го убедиш, че трябва непременно да се срещне с мен, без да уведоми Син.

— Не вярвам, че ще успея.

— О, ти, малко, глупаво момче. — Лорейн отвори дългия си смарагдовозелен саронг и коленичи пред Кембъл. — Забрави го. Това не е важно. — Разбира се, тази среща с Чък беше най-важното нещо на света, но първо трябваше да се погрижи Кембъл да забрави всичко друго освен факта, че иска да получи още от онова, което тя щеше да му даде сега.

— Какво се е случило? — попита Кембъл. — Защо трябва да доведе Чък при теб?

— Чък вече не ме интересува — отговори небрежно Лорейн и вдигна свещника на малката масичка. Жалюзите бяха спуснати и пламъчето рисуваше трепкащи фигури по белите стени.

— Жадна ли си? — попита той. — Искаш ли да ти донеса нещо за пиене?

— Не, но можеш да направиш така, че да се почувствам по-добре. Помниш ли как миналия път ми намаза гърба с крем против изгаряне?

Момъкът навлажни устните си и сведе поглед.

— Да, помня.

Лорейн разбра, че той помнеше не само гърба ѝ.

— Би ли го направил отново? — попита с усмивка тя. — Сега?

Кембъл не отговори.

Лорейн се приближи до него и помилва прасците му. Приведе се, сложи ръце върху бедрата му и вдигна глава към лицето му.

— Ако не желаеш, няма да настоявам — прошепна тя.

— Това няма да хареса на Чък.

— Защо? — попита невинно тя. — Няма нищо лошо, когато двама души си доставят приятни мигове, нали?

— Не вярвам.

— Разбира се, че е хубаво. Какво е това? — Мъничко шишенце с бледозлатна течност беше оставено до кибритена кутийка и касетофон, от който идваше музиката.

— Ароматно масло — отговори той. — Затопля се над пламъка и ухае чудесно. Успокоява мислите.

По дяволите спокойните мисли! Лорейн се усмихна, взе шишенцето и отвори капачката. Ароматът на маслото беше доста силен. Беше смес от мускус, кедър и санталово дърво, а може би и малко карамфил. Лорейн отля няколко капки в шепата си, остави шишенцето и размаза течността на дланите си.

— Хубаво мирише — прошепна тя. — Ако го затоплим, ще ухае още по-силно.

Тя започна да разтрива раменете и гърдите му.

— Прекрасен аромат. Приятно ли ти е да те масажiram?

— Да — промърмори той и се вгледа в ръцете ѝ.

Когато показалците ѝ започнаха да описват кръгове около зърната на гърдите му, той потрепери и я погледна като дете под коледното дърво.

— Не знаеше ли, че това предизвиква силни и приятни усещания? О, Кембъл, обзалагам се, че има още хиляди хубави неща, които не знаеш.

Той се изчерви и понечи да стане. Когато клекна, Лорейн посегна към китката му.

— Моля те, не си отивай. Имам нужда от теб.

— Каж ми защо — настоя той и се отпусна на колене. — Знаеш, че искам да ти помогна. Знаеш, че съм готов да направя всичко, за да те видя щастлива.

Лорейн се разплакваше много лесно, когато искаше. И този път очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Каж ми какво става. — Кембъл не се отказваше толкова лесно.

— Просто имам нужда от теб, това е всичко. С теб се чувствам сигурна. Когато усетя топлите ти ръце върху кожата си, цялото ми

вътрешно напрежение се стопява. Точно от това имам нужда в момента.

След кратък размисъл той каза:

— Е, добре. Моля те, не плачи. Легни на дивана. Подът е твърде корав за теб.

Нищо не беше твърде кораво за нея. Тя се усмихна през сълзи, взе едната му ръка и отля няколко капки ароматно масло върху дланта му. После затвори очи и прошепна:

— Не искам да лягам. Искам да усетя маслото там, където го усети и ти.

Кембъл дишаше тежко. След минута той разтри ръце и внимателно докосна раменете ѝ — извън презрамките на черното бодито, което тя носеше под зеления саронг. Бодито беше с дълбоко деколте, а надолу се стесняваше до тънка ивица.

Кембъл намаза с масло шията ѝ и слезе към ръцете. Тя остана със затворени очи, само ръцете ѝ полекичка разкопчаваха бодито. Едва успяваше да остане сериозна, като чуваше задъханите му стонове.

— Не можеш да го направиш, както трябва, ако съм облечена — обясни тя и продължи да разкопчава ситните копченца. Нарочно действаше бавно, държеше гърба си изправен и знаеше точно какво вижда Кембъл в момента. — Не преставай — помоли тя.

Бодито се отвори до талията, където беше саронгът. Кембъл докосна предпазливо крайчеца на гърдите ѝ, сякаш щяха да го ухапят.

— Защо не се обърнеш, за да ти натрия гърба?

Лорейн не отговори. Вместо това отвори полата и я хвърли на пода. След това отвори окончателно бодито.

— Ти... — Кембъл преглътна мъчително. — Не бива да правиш това, Лорейн.

Начинът, по който гласът му предрезгавя, ѝ показа, че младежът беше готов да направи следващата стъпка — да премине в действие.

Изведнъж Лорейн отвори очи и го погледна настойчиво.

— Напротив, трябва да го направя. Има много видове любов. Ти и аз споделяме един от тях.

Момъкът поклати глава, но тя се приближи и хвана лицето му между двете си ръце.

Очите на Кембъл се затвориха едва когато го целуна. Тя го целуваше дълбоко и страстно, с дългогодишна опитност.

Кембъл се оказа дяволски сръчен ученик. Участваше в целувката с цялото си същество, хапеше устните ѝ също както тя неговите, изследваше устната ѝ кухня с езика си точно както тя правеше с него — и през цялото това време Лорейн чуваше тежкото му дишане, което ѝ подсказваше, че и той се подготвя за нещо повече.

Когато отдели устни от неговите, тя се облегна назад и сложи ръце на раменете му. Очите му святкаха трескаво.

— Направи ми онова, което аз направих на теб — подкани го тя. Когато той не реагира, тя потърка с пръст зърното на лявата му гърд — Направи го.

Кембъл разглеждаше гърдите ѝ. Лорейн гледаше него. Той прокара език по устните си, но не направи опит да свали бодито ѝ.

— О, Кембъл — прошепна укорително тя и свърши тази работа вместо него. Гърдите ѝ набъбнаха и устата му се отвори. — Направи го, мили.

Бавно и с такъв израз, сякаш чакаше плесница, той сложи върховете на показалците си върху гърдите ѝ. По тялото ѝ се разляха пламъци, които стигнаха чак до петите и тя се сгърчи от наслада.

— Божичко — прошепна задавено Кембъл. — Божичко!

— Не е справедливо — отговори игриво тя. — Спрямо теб, мили. У мен има много повече неща, които се нуждаят от успокояване.

Вените на слепоочията му се издуха. Ноздрите му потръпнаха, очите се присвиха. Лорейн усети как собствените ѝ устни се разтвориха в очакване. Явно Кембъл беше на път да забрави религиозното си вглъбяване.

Не стана нужда да му казва как да масажира гърдите ѝ. Той го направи с искрена отдаденост и дори не трепна, когато тя смъкна бодито от раменете си и го нави на хълбоците.

Кембъл изля още малко масло върху дланите си и се зае за работа, без да поглежда към лицето ѝ. Този път ръцете му се плъзнаха към хълбоците ѝ, напреднаха без колебание към корема, докато накрая пръстите му се заровиха в слабините ѝ.

— Кембъл! — извика зарадвано Лорейн и в същото време отблъсна ръката му. — Нали се уговорихме, че не бива да правиш нищо, което аз преди това не съм направила с теб.

— Нищо не сме уговаряли — отговори той учудващо ясно.

— Напротив, уговорихме се. — Тя посегна към шортите му и се засмя с искрена радост. — Ти си вече голямо момче, Кембъл. Достатъчно голямо, за да държиш на думата си. А нашата уговорка гласи: първо ти, после аз.

Той се взираше внимателно в полюляващите се гърди. Когато посегна да ги улови, Лорейн изписка отново, но не му попречи. Вместо това отвърза връзката на шортите и ги смъкна до коленете.

— Исусе! — Кембъл почервения като рак, но не престана да мачка гърдите ѝ.

— Точно така — потвърди Лорейн, и отново се засмя. — Исусе! Ти наистина си голямо момче. И си готов, нали?

Той я погледна втренчено.

Лорейн сложи ръце на раменете му и го целуна, този път нежно, като използваше езика си по-скоро като перце, отколкото като ледоразбивач. Той я притисна до себе си и тя потърка гърди в неговите.

Ние с теб много си приличаме — проговори задъхано тя. — Дълбоко в сърцата си сме мили и добри. И в душите си също. Човек лесно може да ни нарани. Но в особени случаи като този можем да си доставим наслада. Така ще станем още по-близки.

— Лорейн, аз искам...

— Знам какво искаш. Остани на мястото си.

Без да говори повече, Лорейн се наведе, заби дългите си нокти в коравия му задник и пое възбудения член в устата си.

Трябваша му десетина секунди, за да преодолее шока.

След това обаче Кембъл стана страстен почитател на способностите ѝ.

След тази първа игра Лорейн го накара да легне и когато го възседна, той беше отново корав и готов за нея.

— Искам пак да бъдем заедно като сега... и да го повтаряме много често — пошепна задъхано тя, докато го яздеше ритмично и се наслаждаваше на дрезгавите му стонове. — Нали ще го правим, Кембъл?

— Винаги. — Очите му блестяха като в треска. — Не се тревожи за нищо, Лорейн. Каквото и да се случи, ние с теб ще се справим.

Тя се задвижи по-бързо.

— Знаех си, че ще се погрижиш за мен, Кембъл.

— Погледни онзи буреносен облак — проговори мрачно Чък, наведе се напред и посочи през рамото на Синжун. — Майчице!

Синжун погледна на юг и видя как огромна бяла гъба се издигна над дебелия облачна покривка.

— Голям е, признавам.

— Никога не съм помисляла, че над тези острови бушуват бури — обади се Анджелика и най-после прекъсна дългото мълчание, започнало още щом Синжун ѝ каза, че ще се върнат на Хел.

— Случва се понякога — отговори с усмивка той. — Но не много често.

Беше решил сам да пилотира еврокоптера от Хонолулу. Чък възрази, но когато Синжун му заяви, че има нужда от малко вълнение, се съгласи. Всъщност Синжун се нуждаеше от чувството, че контролира събитията, даже то да беше илюзия.

— При лошо време хеликоптерите не се справят много добре, нали? — попита Анджелика. — Мисля, че чух някъде подобно нещо.

Той я погледна, и отново се усмихна.

— Не се бой, ще се справим с бурята.

— Мисля, че когато стигнем до острова, ще се наложи да затворим клапите — отбеляза Чък. — Този облак е само началото.

— Фронтът, за който говориха по радиото, върви зад този облак. Седемдесет и пет мили, така казаха. Не им вярвам. Мисля, че вече виждам края.

Синжун огледа изпитателно южното небе.

— Може би си прав — съгласи се той, защото не искаше да тревожи Анджелика. Пресегна се и помилва ръката ѝ, стисната в юмрук на коляното. — Лично аз много обичам истинските бури над островите. Почакай, докато видиш как изглежда светът, след като дъждът го измие.

— Ето го и островът — обяви Чък, когато на хоризонта се появи Хел. — Най-красивата гледка на света, нали, Син?

— Мисля, че да. — Синжун втренчи поглед в Анджелика и не се отказа, докато тя не му отговори. — Познавам само една гледка, която е още по-красива.

Както беше предвидил, бузите ѝ се зачервиха и тя бързо извърна глава настрана.

Той искаше отново да бъде сам с нея и не можеше да чака. Тя носеше широка памучна риза с навити ръкави и кафяв ленен панталон. Копринена кърпа с тигрови глави придържаше косата ѝ на тила. Изглеждаше нежна, чиста и хладна... и той беше твърдо решен още днес да махне от нея всичкия памук, лен и коприна, да посвети цялото си внимание на красивото ѝ тяло и да приложи всички възможни средства, за да прогони хладината ѝ. И двамата трябваше да забравят значението на тази дума.

— Искаш ли да кацнеш на Хел, Син? — попита Чък. — Или ти се доця да се поразходиш до Токио?

Синжун забеляза, че беше на път да пропусне площадката за кацане. Направи елегантен завои и обясни:

— Искях само да огледам от всички страни това мило местенце.

Чък се изсмя кратко и посочи към земята.

— Я, виж, долу се е събрала цяла делегация посрещачи.

Три лица, едното от тях с яркочервена коса, чакаха в края на площадката.

— Ето ни и нас — заключи доволно Синжун и се засмя, когато Анджелика нададе кратък вик. — Страх ли те е?

— Замаяна съм — обясни тихо тя. — Искам вече да сме кацнали.

И той искаше, макар че никак не му се занимаваше с Лорейн. Не ѝ вярваше, че е открила нещо важно, което ще го насочи по следите на евентуалния убиец.

Лорейн не се беше отказала от идеята си да му стане любовница и поредните ѝ машинации пак преследваха целта да я доведат в леглото му... Тя просто не можеше да разбере, че той не я искаше. Вероятно беше измислила тази история, за да го върне на острова. Синжун разпита Чък, но той му заяви, че няма представа какво може да е открила Лорейн и също като него чака с нетърпение да чуе фактите. Какво трябваше да направи, за да убеди Чък, че Лорейн само го използваше? Как да накара онази проклетница да изчезне завинаги от живота на приятеля му? Хеликоптерът кацна на площадката.

— Не беше лошо — изкрещя Чък, за да надвика двигателите. — Като се има предвид, че си аматьор.

Синжун се ухили и усмивката му стана още по-широка, когато Анджелика откопча предпазния колан и се наведе да го целуне по бузата.

— Макар и аматьор, ти си страхотен — извика тя и се засмя, когато той възмутено я ощипа по бузата.

Чък отвори вратичката, приведе се и скочи на земята.

— Значи изпитваш облекчение, че ви приземих благополучно — промърмори Синжун и побърза да се възползва от минутата усамотение. Мушна ръка под дебелия опашка на тила ѝ и впи устни в нейните. После я отстрани от себе си, за да може да я погледне в лицето. Анджелика беше свела поглед. — Трябва да поговорим, Ейнджъл — заяви спокойно той. Тя кимна мълчаливо.

Миналата вечер, в къщата му в Куин Ан, той усети, че тя желаше да бъде сама. Да лежи буден и да знае, че тя е само на няколко метра от него, беше най-страшният тест за силна воля, на който се беше подлагал досега. Ала предостави решението на нея. Тя не дойде при него.

— Искам тази нощ да си при мен, Ейнджъл — помоли той. Тя прехапа долната си устна.

— Ще дойдеш ли?

— Да изчакаме какво ще се случи — отвърна тихо тя и го погледна открито с огромните си кафяви очи. — Страх ме е, Синжун.

— Няма да допусна някой да ти стори зло.

Той желаше с цялото си сърце да може да съдържа това обещание.

— Ти винаги си мислиш, че се страхувам за себе си. — Той отвори уста да каже нещо, но тя сложи пръст на устните му. — Не си прав. Има много неща, за които трябва да си поговорим. Много повече, отколкото предполагаш. Скоро ще го направя.

— Ще имаме много случаи да говорим. Няма да допусна да...

— Тихо сега! Моля те, Синжун, не казвай нищо повече. — Тя се изправи, погледна през рамото му и продължи: — Посрещачите вече се питат защо не слизаме. Да вървим.

— Добре, любов моя. Колкото по-скоро уредя този въпрос с Лорейн, толкова по-добре. Ние с теб си имаме друга работа.

Анджелика скочи от хеликоптера, и отново се обърна към него.

— С теб не може да се случи нищо лошо, Синжун. Разбра ли ме?

Той понечи да отговори, но Бренда се втурна към приятелката си и завладя цялото ѝ внимание.

„С теб не може да се случи нищо лошо.“ По дяволите, заради нея той беше готов да се изправи срещу целия свят и да разкъса във въздуха всеки глупак, който би се опитал да му се изпречи на пътя.

Той пое дълбоко въздух и скочи на земята. Островът беше обгърнат в пареща горещина, която предвещаваше силна буря. Естествено той вече не вярваше в тези неща, но въпреки това: май наистина се беше влюбил, тотално и безнадеждно. Синжун Брейкър, влюбен до уши.

Първите думи, които чу, когато наближи малката група в края на площадката, бяха на Чък:

— Какво значи това, че не знаете?

— Отговорих ви съвсем точно — каза Ендерс и Синжун установи зарадвано, че личният му слуга беше възвърнал част от самочувствието си.

— Здравейте всички — проговори весело той, засмя се и прие с радост въодушевения поздрав на Суифти. — Много мило, от ваша страна, че сте разгънали червения килим за посрещането ни. Радвам се да ви видя, Ендерс. О, а вие, мисис М., обикновено не сте член на почетната гвардия.

Загриженото лице на мисис Миджли не допринасяше с нищо за общото настроение.

— Бяхме много разтревожени, мистър Брейкър — обясни тя.

— Не е нужно. — Той погледна в ясните очи на Бренда Батърс и установи, че тя беше не по-малко сериозна от другите. — Хайде, успокойте се. Каквото и да става, сигурен съм, че ще се справим. Аз ще се справя — разбира се, с ваша помощ.

Той видя Уилис да идва към тях от къщата. Ендерс се покашля.

— Имаме проблем, мистър Брейкър. — От устата на Ендерс тези думи звучаха наистина обезпокояващо.

— Е, добре — промърмори Синжун. — Какво се е случило?

— Нищо — отговори веднага Ендерс.

Чък хвърли на земята чантата, с която беше слязъл от хеликоптера.

— По дяволите, Син, нищо ли не забелязваш?
— Да. Завръщането ни не носи радост никому.
— Мистър Брейкър... — започна Ендерс.
— Става дума за Лорейн — прекъсна го рязко Чък, — Не дойде да ни посрещне. Това не ти ли се струва странно?
— Мисля, че...
— Тя е изчезнала, Син — процеди през здраво стиснати зъби Чък. — От сутринта никой не я е виждал.

Нещо се беше объркало. Лорейн стоеше притисната до стената и от време на време поглеждаше през жалюзите на прозореца. Намираще се в стаята на Кембъл. Небето потъмня, вятърът носеше дъжда на талози и люлееше застрашително дърветата и храстите.

Кембъл беше излязъл преди повече от час. Когато чуха, че хеликоптерът се приземи, тя се скри бързо в гардероба. Беше й ясно, че Чък и Синжун няма да претърсят бунгалото Пуа-Кали, защото не предполагаха, че тя може да бъде там. Разбира се, те разпитаха Кембъл, но той само им каза, че не я е виждал.

След като двамата мъже излязоха от бунгалото, Кембъл й обеща да намери Чък и да го доведе. Ако момчето изпаднеше в паника и заговореше с Чък пред Син, тя щеше да загуби всичко.

Чу се затваряне на врата.

Лорейн се обърна рязко към входа. Не беше чула стъпки. Промъкна се на пръсти към вратата.

Сърцето й биеше като безумно, гърлото й пареше. Стъпки.

Ако беше Чък, сигурно щеше да извика името й. Тя се огледа и видя отворения гардероб. Не можа да стигне дотам. Вратата на спалнята се отвори с такава сила, че се удари в стената. Чък нахлу вътре като бесен.

— Какви игри играеш, по дяволите? — изръмжа ядно той. Ризата и панталоните в защитен цвят бяха залепнали за тялото му. От мократа коса се стичаха вадички вода.

Лорейн направи крачка към него и спря.

— Слава Богу че си тук! — извика тя и протегна ръце към него.
— О, Чък, тук беше същински ад! Толкова дълго те чаках!

— Пази си въздуха, Лорейн. Знаеш, че не обичам театрални представления. Този път отиде твърде далеч, миличка. Син е побеснял. Ще те изхвърли с такава сила от острова, че ще полетиш...

— О, Чък, почакай! Изслушай ме. Знаем кой се опитва да убие Син. През цялото това време...

— Така ли? И как го откри? С кристално кълбо? Или злодеецът се е обадил доброволно? Защо го направи? Само за да дойде отново при теб, нали? Защото не издържаш и ден, без да те чукат?

— Забрави — проговори ледено тя и се запъти към вратата.

Чък я сграбчи така бързо, че едва не я преобърна.

— Е, добре — проговори той. Очите му святкаха злобно. — Ще те изслушам. Бъди кратка и говори просто и ясно. Имаш точно две минути, след което ще ти помогна да си събереш багажа.

Боже, с какво удоволствие щеше да наблюдава как Чък, а не тя, си събира багажа след изричната заповед на Синжун!

— Ако не й попречим, Анджелика Дийн ще убие Синжун.

Лицето на Чък се вкамени, в очите му светна учудване.

— Ти наистина не си с всичкия си — промърмори той. — Този път отиде твърде далеч, Лорейн.

— Искаш ли да ти обясня или да те оставя да си отидеш, за да помогнеш на онази жена да си свърши работата?

Чък я пусна и изтри водата от лицето си.

— Говори.

— Веднага разбрах, че с нея нещо не е наред. Не повярвах в глупавите й обяснения за биографията и се оказах права. Тя е решила да го премахне. Не ме прекъсвай, Чък. Намерих писмо, което дамичката беше скрила от вътрешната страна на едно от чекмеджетата на скрина в бунгалото. Почти съм убедена, че в момента тя се е прибрала в спалнята си и го търси.

Най-после Чък я слушаше внимателно.

— Не искам да покажа писмото пред всички, защото се боя, че Анджелика ще извърши някоя лудост.

— И какво според теб ще направи?

— Нямам представа. Може просто да извади пистолет и да застреля някого. — Лорейн разпери ръце и изписа на лицето си дълбоко безпокойство и страх. — Чък, не знаех как да постъпя. Онази

жена е луда. Изслушай ме много внимателно, моля те. Анджелика Дийн работи за Гарт Лейбър.

Учудването му се превърна в неверие.

— Пълна глупост.

— Не е глупост. Писмото е от Гарт и в него се казва, че Анджелика вече няма право на пропуски и грешки.

— Да не искаш да кажеш, че си намерила това писмо, докато Анджелика още е била на острова? Измисли нещо по-добро. Ако хеликоптерът е бил взривен нарочно и ако някой се е опитал да хвърли Синжун в шахтата на асансьора, докато бяхме в Сиатъл, писмото вече не е актуално, не разбираш ли?

— Каква шахта? Какъв асансьор? — Трябваше да бъде много, много предпазлива. — Наистина ли са се опитали да хвърлят Синжун в шахтата на асансьора?

— Точно така. Както виждаш, в историята ти няма нищо вярно.

Лорейн изохка театрално.

— Какво да направя, та да ми повярваш?

— Покажи ми писмото. Това би било добре като начало.

— Знаех, че ще кажеш това, Чък, но не посмях да го взема. Не бях сигурна дали ще успея да говоря с теб и да предупредя Син, преди Анджелика да се върне в бунгалото. Ако открие, че писмото е изчезнало... — Тя не довърши.

Чък скръсти ръце.

— Наистина ли твърдиш, че Анджелика Дийн е убийца? Че е наета от Гарт Лейбър, за да довърши Син?

— Сигурна съм в това. — Трябваше да направи историята си още по-достоверна. — Той ѝ поръчва да се разправи окончателно с Брейкър. Ендерс каза, че е имало няколко покушения срещу Син, преди да дойде на Хел. Вярно ли е?

— Да.

— О, моля те, иди при Син и му кажи да се отърве от тази жена. Помоли го да бъде много предпазлив.

— Ако е вярно, Анджелика явно не е майстор на убийствата. Три, четири, пет безуспешни опита!

— Необходим е само един успешен опит, Чък! Ти не си чел писмото, но аз го прочетох. Сигурно я е страх, че няма да задоволи Гарт, затова е готова на всичко. Знаеш ли, никога не съм помисляла, че

Гарт е способен на такова нещо. — Дали беше разиграла добре картите си?

Чък потърка замислено брадичка.

— Май съм пропуснал нещо? Какво според теб очаква Гарт, след като премахне Синжун?

Лорейн не бе помислила за това. Ако кажеше, че е заради някакви сделки, Чък щеше да направи проверка и да открие лъжата ѝ.

— Гарт иска да ме накаже — отвърна с трагичен тон тя. — Бесен е, че ме е загубил, и иска да бъде сигурен, че ще страдам, както страда той.

— Разбирам. — Чък отпусна ръце. Боже, май беше направила грешка!

— Искам да кажа, че Гарт се опитва да си отмъсти на теб заради мен. Защото сега съм с теб. Той знае колко е важен за теб Синжун, затова е наредил да го убият. Исква да ти причини болка, Чък. — Тя се обърка, но вече не можеше да спре. — Гарт знае... ами, той знае...

— Разбрахме се — заключи спокойно Чък. — Мисля, че е най-добре да се върна в къщата и да обясня на Син, че сме намерили агентатора.

— Прав си — съгласи се зарадвано Лорейн. Слава Богу, че Чък не беше забелязал подхлъзването ѝ. — Кажи му всичко. Кажи му също, че Анджелика е много опасна. Обясни му как съм намерила писмото и се опитай да му внушиш, че не бива да ѝ казва нищо, преди да я изгони от острова.

Чък кимна.

— Искаш да кажеш, че Син трябва да остави нещата, както са? Да измисли някакъв претекст, да я качи на хеликоптера и да я махне оттук?

— Точно така. — Вълнението я правеше нервна. — Щом бурята отmine, ще я качиш на хеликоптера и ще я отведеш далече. Да не забравиш и Бренда Батърс. Сигурна съм, че и тя участва в заговора. Вероятно като заместничка, ако Анджелика срещне някакви трудности.

— Добре си го измислила.

— О, да. Син сигурно ще бъде адски благодарен, когато му стане ясно, че съм решила проблема.

— Хм. Ти ще се радваш на благодарността му, вярно ли е?

— Да... — Тя се поколеба. — Ще се погрижиш всичко да се свърши бързо, нали?

— Абсолютно. Ела тук, Лорейн.

Тя отметна косата си назад и се усмихна прелъстително.

— Не можем да направим това, Чък, не и тук. Първо трябва да предупредиш Син.

— Ела тук — повтори тихо той.

Лорейн не хареса звука на гласа му, но пристъпи към него и дори протегна ръце да го прегърне.

— Сигурно ти липсвах? — попита той.

— Да. — Защо говореше така? Защо беше различен от друг път?

— И ти ще ми липсваш.

— Това е много мило от твоя страна... Но какво имаш предвид?

— Не е нужно да го обсъждаме. И без това няма никакво значение.

Лорейн направи крачка назад, но Чък я сграбчи за рамото и ѝ попречи да избяга.

— Какво има? — попита стреснато тя. — Плашиш ме, Чък.

— Няма нищо. — Той посегна към косата, която падаше по гърба ѝ, и я уви на ръката си. — Аз ще се погрижа Анджелика да не стори нищо на Син.

— Причиняваш ми болка. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Каж ми, че си спала със Син, и ще престана да ти причинявам болка.

Тя коленичи, но той я дръпна да стане.

— Каж ми.

— Не!

— Каж ми — изсъска той. — Ти си решила да се отървеш от Анджелика само защото ревнуваш. Вещица такава!

— Не, Чък, не е така.

— Напротив. Искаш тя да се махне оттук, защото знаеш, че сега той иска нея, а не теб. Признай си.

Лорейн загуби контрол над себе си.

— Не е вярно! — Чък беше опасен. Това личеше по очите му и стиснатите устни. — Искам само теб.

Той я блъсна към вратата. Двамата минаха през къщата и се насочиха към кухнята.

— Хайде, ще идем и ще попитаме Син.

— Не! Не бива да ходим при Син.

— Защо? Защото знаеш, че той ще каже истината и ще те изобличи в лъжа?

В момента, когато я блъсна навън, в непрогледния мрак, дъждът заваля с нова сила и в кожата ѝ сякаш се забиха хиляди ледени иглички.

— Моля те, Чък. — Той дърпаше безмилостно косата ѝ и болката беше непоносима. Без да обръща внимание на молбите ѝ, Чък продължи напред, като я влачеше след себе си. Двамата вървяха право към горичката, която заобикаляше голямата къща.

Лорейн започна да го удря, да го дращи, засипа го с порой от обидни думи. Той изви ръцете ѝ назад като две досадни клончета и ги стисна здраво в желязната си длан.

— Добре ли е така? — попита той и вдигна ръцете ѝ нагоре. Беше му по-удобно да държи с една ръка и косата, и китките ѝ.

Лорейн изпищя.

Чък заби юмрука си в корема ѝ и когато тя се сви на кълбо и започна да повръща, запуши носа и устата ѝ със свободната си ръка.

Лорейн загуби съзнание.

Чък тичаше към бунгалото край лагуната, спъваше се и се хлъзгаше в мокрите растения и ругаеше полугласно. Анджелика със сигурност беше при Син. Той вярваше на Лорейн, макар и само отчасти. Тя не беше надарена с достатъчно въображение, за да измисли цялата история. Писмото наистина съществуваше и в него имаше нещо, което говореше против Анджелика. Дали в писмото не ставаше дума и за самата Лорейн — това беше другият въпрос, който го занимаваше. Тя беше забравила една важна подробност, която направи историята ѝ подозрителна още от самото начало: Гарт Лейбър нямаше представа къде е изчезнала, камо ли пък, че е отишла при Син или Чък.

Ако знаеше истинската причина, поради която Гарт Лейбър би могъл да насъска Анджелика срещу Син, Лорейн щеше да му я каже. Ако писмото не съществуваше, тя нямаше да издържи и щеше да си признае. Накрая той щеше да узнае цялата истина...

Не. Сега трябваше да забрави Лорейн и да вземе писмото, преди Анджелика да е успяла да се отърве от него.

Мракът беше негов враг. От листата капеше вода и влизаше в шията му. Чък напредваше бавно. Нов пристъп на вятъра го принуди да спре за малко и той се хвана здраво за едно дебело стъбло. Ако реагираше прибързано, можеше да провали всичко. Трябваше да спре и да помисли. Първо, трябваше да раздели Анджелика и Син. После можеше да каже на Син за писмото, като изложи версията на Лорейн, за да прогони Анджелика.

Като творение на луд магьосник по небето се стрелна светкавица и го разцепи чак до короните на шибаните от вятъра палми. Минаха секунди, преди да дойде гръмотевицата. Чък се отдели от стъблото и се запрепъва към къщата. Идваше от юг, по края на гъстите храсталаци, които растяха от горната страна на бунгалото.

— Чък? — Тих мъжки глас прозвуча някъде съвсем наблизо, тласкан от бурята. — Чък, аз съм, Кембъл. Погледни насам.

Момчето се беше сетило да вземе джобно фенерче и сега насочи лъча светлина към Чък. Кембъл стоеше само на няколко метра под гъсто преплетените увивни растения.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Кембъл? Да не искаш да се удавиш?

— Не знаех какво да правя и къде да ида. Реших, че след разговора с Лорейн ще дойдеш тук, затова те чакам.

— Прибери се вкъщи — отрязва мрачно Чък. Следващата светкавица прорязва небето. — Аз ще се махна оттук и те съветвам и ти да направиш същото.

Кембъл изскочи от безполезното си скривалище и посегна към ръката му.

— Добре ли е Лорейн? Тя каза ли ти... Ти разбра ли какво искаше да ти каже?

Чък запази спокойствие, макар че мислите се надпреварваха в главата му.

— Разбрах напълно.

— Добре. Много добре. Ще направиш ли онова, което иска тя?

— Да.

— Много ѝ е трудно, знаеш ли — обясни бързо Кембъл. — Синжун не я харесва и се отнася много зле с нея.

Кембъл не за първи път намекваше нещо в тази посока.

— Синжун не е зле настроен към Лорейн, той просто не ѝ обръща внимание — отговори Чък. Това не беше вярно, но той нямаше намерение да обсъжда темата с това хлапе.

— Лорейн ми каза, че не ѝ вярваш. — Позата на Кембъл се промени. — Аз ще се погрижа да промениш мнението си. Лорейн разказа ли ти какво прави Бренда Батърс с нея и с Анджелика?

Чък изтри мокрото си лице, макар че това беше напълно безполезно.

— Какво общо има Бренда Батърс?

— О, ние мислим, че тя е частен детектив. Ние с Лорейн сме на мнение, че Син я е наел, за да открие кой се опитва да го убие. Лошото е там, че Бренда е решена да убие Синжун. Според нас именно тя е автор на всичките покушения срещу него.

— Моля те, бъди така добър и ми разкажи какво прави Бренда. — Чък пристъпи по-близо до Кембъл. — Обясни ми.

— Ами... Работата е там, че Бренда застрашава сигурността на Лорейн и Анджелика. Лорейн ми обясни всичко и съм сигурен, че е права. Бренда трябва веднага да се махне от острова.

— Бренда ли трябва да се махне?

— Да.

— Какво правеше Бренда, докато ние отсъствахме? Стори ли зло на Лорейн?

— Аз... Не. Още не. През цялото време се мотаеше с Уилис.

Чък започна да разбира.

— Лорейн ли ти разказа всичко това?

— Да... Лорейн каза... Някой трябваше да се погрижи за нея, докато теб те нямаше.

Чък му взе фенерчето и момчето не се възпротиви.

— Значи Лорейн те е помолила да се грижиш за нея? — Чък изпрати лъча светлина право в лицето му.

Кембъл вдигна ръка, за да предпази очите си.

— Не беше нужно. Аз и без това щяха да се погрижа за нея. Тя е мила и добра.

— И секси — допълни небрежно Чък.

— Аз... искам само да помогна на Лорейн и Анджелика. И на теб.

— И с теб ли го направи?

Кембъл примигна и извърна глава.

— Попитах те нещо. — Чък протегна ръка, сграбчи момчето за края на тениската и го дръпна към себе си. — Хайде, отговаряй, разгонен хлапако. И с теб ли го направи?

— Не знам... какво искаш да кажеш?

Чък го дръпна още по-силно.

— Питам дали сте се чукали — обясни провлечено той. — Тя ли те чукаше, или ти нея? Колко пъти? Как? Откри ли как ти харесва най-много? Лорейн е много умела.

— Недей! Не говори така за нея.

— Значи не те е чукала? Помисли още малко, Кембъл. Прощавам някои неща, но мразя да ме лъжат. Сториш ли го, ще побеснея от гняв.

Момчето се опита да се освободи от яката му хватка.

— Лорейн знае много добре как се прави онази работа, нали? — продължи безмилостно Чък. — Харесва ли ти да те смуче? О, никой не умее това като Лорейн. Обзалагам се, че само при мисълта за нея се втвърдяваш. — Той посегна към члена на Кембъл и намери потвърждение на думите си. — Видя ли!

Кембъл размаха ръце и извика:

— Пусни ме!

Чък го разтърси здравата и го пусна.

— Признай, и ще забравим този глупав разговор. — Когато не получи отговор, той изкрещя: — Кажи си! Хайде, веднага!

— Е, добре. Направихме го, но не беше така...

— Не беше обичайното, нали? Това ли искаше да кажеш? Разбира се, че не. Лорейн е единствена по рода си. Никога не се чука по един и същ начин.

— Ние се утешавахме взаимно — обясни бързо Кембъл. — Тук всеки е в опасност от злото. Всеки...

— Махай се от пътя ми. — Момчето беше лудо, но безобидно.

— Значи не ми се сърдиш?

— Няма да говорим повече за това.

— О, благодаря. Лорейн е добре, нали?

— Сега нямаше време да се разправя с него.

Отлично.

— Благодаря.

— Върви си вкъщи. — Чък му връчи фенерчето и му обърна гръб.

— Ще го направя, Чък. О, Чък, сетих се нещо, за което исках да те попитам.

— Какво има? — попита през рамо Чък и Кембъл се втурна да го настигне.

— Намери ли си чантата за документи?

Чък спря.

— Какво?

— Чантата ти с документите. Дали си я... Забрави. Няма никакво значение, нали?

— Разбира се, че има значение — отговори Чък и се обърна. — За какво говориш? — Ръката му се стрелна към китката на момчето и Кембъл се намръщи.

— Говоря за чантата с документи, която трябваше да бъде в Принсвил. За която каза, че е в заключеното чекмедже.

Чък поклати глава.

— Не помниш — отбеляза Кембъл. — Когато ми позволи да отлетя с теб и Фран за Кауай. Даде й ключа от касата и й каза да вземе чантата с документите и да я донесе в хеликоптера. Каза й още да не съобщава на Син, защото в чантата има изненада за него. Каза й... О, небеса!

— Имаш страхотна памет — похвали го Чък. — Казал ли си някому за чантата?

— Не, разбира се. — Кембъл заклати усърдно глава. — Наистина не съм. Просто ми хрумна и реших да те попитам.

— Радвам се да го чуя — промърмори Чък и бръкна в джоба си. Не можеше да поеме този риск. — Колко жалко, че се примоли да летиш с нас до Кауай. Бедната ти майка ще бъде много опечалена.

Анджелика се отказа от опитите си да не наблюдава Синжун. Вече почти три часа той се разхождаше нервно напред-назад в работната си стая. Преди три часа Чък бе настоял с мрачно изражение на лицето да потърси Лорейн сам.

Уилис изчака Чък да излезе, след което кратко обяви, че ще обиколи брега, и изчезна. Бренда веднага реши да се прибере в

апартамента си в къщата над басейна, а Ендерс се оттегли с извинението, че ще потърси мисис Миджли в кухнята, за да поработят над сметките.

Синжун беше бос и без риза. Анджелика гледаше широките рамене, подплатени с яки мускули, и горещо желаше да помилва къдравите косъмчета на шията му. Тя се опитваше да обмисли какво трябваше да предприеме, но само при мисълта, че двамата нямаха общо бъдеще, гърлото ѝ се свиваше болезнено. В момента тя не беше в състояние да се опълчи срещу огромните трудности, които като нищо можеха да ги разделят.

Рано или късно трябваше да зададе въпроса, който я мъчеше.

— Как мислиш, Синжун, какво е станало с Лорейн?

Той погледна часовника си.

— Давам на Чък не повече от десет минути. След това ще се обърна към спасителната служба и към полицията в Хавай.

— Нима мислиш... — Разбира се, че го мислеше. Ако тя кажеше на глас онова, което и двамата мислеха, от това нямаше да има никаква полза.

Все още в джинсите, с които беше дошъл, Синжун застана пред креслото ѝ.

— Лорейн не е много умна — заговори замислено той. — Ако наистина е открила човека, който иска смъртта ми, ако е решила да застане открито срещу него и да му каже мнението си, има голяма вероятност да е мъртва. — Той клекна и се хвана за облегалката на креслото. — Защо да се преструваме, че няма такава опасност? И двамата сме почти убедени, че Лорейн лежи някъде мъртва. Най-вероятно в Кауай или Оаху, в зависимост от това, къде е била срещата.

— Никой не я е видял да заминава — възрази Анджелика.

— Може да са я взели с лодка.

Анджелика въздъхна.

— Тя не е много дипломатична. — Това беше съвсем меко казано. — Искам да кажа, тя е нагла и може да бъде много натрапчива.

— Не я харесвам — промърмори Синжун. — Никога не съм я харесвал.

— Анджелика зарови пръсти в гъстата си коса.

— И аз не я харесвам. — Сега не беше моментът да заговори за намеците, които Лорейн беше направила за връзката си със Синжун.

— Това обаче не означава, че искам да я видя мъртва.

Анджелика поклати глава.

— Разбира се, че не.

— Надявам се, че е още тук, по дяволите! Много ми се иска да вярвам, че се е скрила някъде и чака момента за голямото си излизане на сцената. Това е точно в стила ѝ.

Анджелика промърмори нещо неразбрано.

— Ще изляза да огледам — каза Синжун. Когато понечи да стане, Анджелика сложи ръце на раменете му.

— Моля те, остани си на мястото. Ако Чък не може да я намери, значи и ти не можеш. Той искаше да останеш тук, ако се наложи да бъде взето някакво спешно решение. Не забравяй, че Уилис също излезе. Той познава острова по-добре от всеки друг. Ти сам го каза.

— Не съм особено добър в чакането и безделието.

— Знам. — Тя знаеше също, че двамата имаха да обсъдят твърде много неща, повече, отколкото Синжун подозираше. С всяка секунда мисълта за предстоящия разговор ставаше по-ужасна. Да му разкрие истината, да му каже защо беше дошла на острова. Това разкритие можеше да има само две последствия: той щеше да приеме истината и да ѝ прости — или щеше да ѝ каже да изчезне завинаги от живота му.

Синжун положи брадичка на рамото ѝ и я погледна.

— Кажу ми, че тази нощ няма да ме оставиш сам.

Тя приглади косата му назад и помилва с палец една от красиво извитите му вежди. Когато го докосваше, изпитваше непознати досега чувства — и постоянната необходимост да го докосва навсякъде и да бъде докосвана от него.

— Ще останеш ли, Ейнджъл?

Ако всички решения, които ѝ предстояха, бяха лесни като това...

— С удоволствие ще остана.

Смехът му отекна в стаята. Колко разнообразни чувства имаше в този смях.

— Ние с теб наистина си подходяме — заяви той. — Ти искаш онова, което искам и аз. Харесваш онова, което харесвам и аз.

През няколкото часа, които бяха прекарвали насаме в кабинета му в Сиатъл, той я бе научил да харесва цяла редица неща, за чието съществуване изобщо не беше подозирала.

— Добре е да се върна за малко в бунгалото си. Там са всичките ми дрехи.

— Ще помоля мисис Миджли да изпрати Кембъл да ти ги донесе. Той умее да събира багаж и ще...

— Не — прекъсна го решително тя. — Не, благодаря.

— Да не би да имаш проблеми с Кембъл? Мога да изпратя и Уилис, когато се върне, но се съмнявам, че ще съумее да се справи с такова поръчение. — Той се засмя. — А какво ще кажеш за Ендерс?

— Не мога ли сама да си събера багажа? — попита развеселено тя. Освен това трябваше да вземе от бунгалото нещо, за което знаеше единствено тя.

Синжун я погледна замислено.

— Ще отидеш само ако мога да дойда и аз.

Анджелика изщрака с пръсти и Суифти стана колебливо от любимото си място под бюрото на Синжун.

— Ела тук — примами го тя. — Ти ще ме придружиш, нали, стари момко? Мисля, че ти непременно трябва да останеш тук, Синжун.

— Засега няма да предприемаме нищо — отклони той. — Ще почакаме, докато мине бурята.

— Син! — извика отвън Чък и влезе в стаята, без да чука. — По дяволите, каква нощ!

Синжун свали ръцете си от раменете на Анджелика и стана.

— Какво е станало с теб?

Чък попила една от драскотините, с които беше осеяно лицето му, и направи гримаса.

— Заврях се в един бодлив храст. Нали знаеш, че някои имат тръни като ножове.

— Да, много са подли — съгласи се сериозно Синжун.

Анджелика се надигна от креслото си.

— Не намери ли Лорейн? — попита Синжун.

Чък отвори жълтия дъждобран, който беше нахлузил над тъмната риза, и потропа с гумените ботуши, в които беше прибрал джинсите.

— Намерих я — отговори мрачно той.

— Слава Богу. — Синжун отпусна ръце. — Добре ли е? Ще дойде ли?

— Не може да дойде. Лошо ѝ е, защото е препила. Изпълнена със срам за другата жена — и за Чък, — Анджелика извърна глава.

— Аха — промърмори намръщено Синжун. — Къде е сега? В леглото ли?

— Да.

— През цялото време ли е била там?

Последвалото мълчание беше толкова дълго, че Анджелика не можа да издържи, и отново се обърна към Чък. Той стоеше на сред стаята, заровил ръце дълбоко в джобовете на джинсите.

— Чък? — попита настойчиво Синжун.

— Претърсих целия проклет остров — отговори нервно Чък. — А Уилис претърси брега. Сега е в кухнята с Ендерс и мисис М.

— Може би Лорейн има нужда от лекарска помощ — каза Синжун. — Тя има сериозни проблеми с алкохола. Прав ли съм в предположението си, че не беше в настроение да ти каже какво е открила?

— Моля те, Син — отговори Чък и се размърда неловко. — Не можем ли да обсъдим това на четири очи?

Анджелика стана веднага.

— Ако имаш да ми кажеш нещо, можеш спокойно да го направиш пред Анджелика — възрази Синжун и според нея в гласа му имаше повече гордост на притежател, отколкото желание за спор.

— Не мога — промърмори Чък, и отново потропа с ботушите си.

— И без това трябва да отида до бунгалото си — намеси се бързо Анджелика. — Още ли вали силно, Чък?

— Не. Бурята продължава, но дъждът престана.

— Моля те, почакай ме — обърна се към нея Синжун.

— Добре, ще говоря. — Чък свали якето си и го смачка в ръката си. — Трябва да се отърва от това, преди да се пръсна. Когато се приземихме, Лорейн вероятно е била в леглото. Във всеки случай беше там, когато най-после я намерих. За нещастие не беше в моето легло.

Анджелика се намръщи и видя как Синжун направи същото.

— Не мога да следя мислите ти — каза тихо той.

Чък прекоси стаята и си наля пълна чаша уиски. Хвърли вътре кубче лед, течността преля и той изруга ядосано.

— Винаги наливаш по много — напомни му Синжун и укорно поклати глава.

Чък размаха мократа си ръка.

— А ти постоянно се държиш като проклетия ми баща. — Той посочи Анджелика. — Ще й кажеш ли да излезе?

— Не.

— Проклет да си, Синжун! Е, добре, така да бъде. Сигурно помниш, че претърсихме Пуа-Кали. Лорейн не беше там. После отидохме в бунгалото на мисис М.

— Да — кимна Синжун. — И Кембъл ни каза, че не я е виждал.

— Грешка — изръмжа Чък и сръбна голяма глътка уиски. — Той каза, че не я е виждал, но тя беше там. В неговото легло.

— О, небеса — промърмори Синжун.

Чък изкриви лице и отговори философски:

— Какво да се прави, такъв е животът. Само че историята продължава, Син, и мога да ти я разкажа само насаме. — Той хвърли зъл поглед към Анджелика и отново отпи от чашата си.

— Е, добре — въздъхна Синжун. — Ейнджъл, нали нямаш нищо против, ако ние с Чък...

— Не, разбира се — прекъсна го бързо тя. — Ще слеза в бунгалото си... и ще направя онова, което възнамерявах. По-късно можеш да ми се обадиш по телефона. Но не е абсолютно необходимо.

Сиуфти стана и тръгна след Анджелика. Тя го помилва по муцуната и го бутна обратно към господаря му.

— Ще ти се обадя, разбира се — обеща Синжун. — Бъди внимателна. Сигурно е много хлъзгаво.

Анджелика беше чакала повече от час позвъняването, когато телефонът най-сетне иззвъня. Тя грабна слушалката.

— Ало? — Гласът й прозвуча задъхано. — Как мина с бедния Чък?

— Слушайте внимателно — проговори раздражен женски глас. — И не ме прекъсвайте.

Кой се обажда?

По жицата се понесе изнервена въздишка.

— Мери Барет от Сиатъл. Извинете, веднага трябваше да се представя. А сега чуите какво имам да ви кажа. Синжун ме помоли да ви се обадя.

Мери Барет. Анджелика напразно се бе опитала да забрави името и лицето на тази жена — и онова, което тя беше за Синжун.

— Слушате ли ме? — попита сърдито Мери.

Не ѝ беше възможно да забрави как тази жена бе наранила бедната ѝ майка.

— Слушам ви. — Не, в момента тя наистина не можеше да говори с Мери, макар че вече не обвиняваше Синжун за нещата, които Гарт беше започнал години преди Марлен да посегне на живота си.

— Синжун се страхува за вас.

Анджелика погледна смаяно слушалката.

— Какво? — попита като на себе си тя.

Мери промърмори нещо неразбрано и Анджелика отново притисна слушалката до ухото си.

— За какво говорите, Мери?

— Ще ви обясня всичко. Трябва само да ме изслушате. Знаем, че онзи, който се опитва да убие Синжун, е на Хел. Син се страхува за вас и иска да се махнете оттук.

— Ще отида при него и...

— Няма да отидете при него. Няма и да се обаждате в къщата. Ако го направите, рискувате не само собствения си живот, но и неговия. Забравихте ли това?

— Разбирам — отговори бавно Анджелика.

— Добре. Идете веднага при лодката на Синжун и се скрийте в задната кабина.

Лодката? Та тя дори не я беше виждала.

— Не знам дали...

— Не е нужно да знаете. Направете, каквото трябва. Идете на лодката и се скрийте в задната кабина. Не излизайте, докато не чуete шума на мотора. Така ще разберете, че всичко е наред, защото Син ще управлява лодката. Той ще ви отведе на сигурно място.

— Но, Мери, аз...

— Молете се по-скоро да чуete шума на мотора — прекъсна я рязко Мери и окачи слушалката.

Синжун опря лакти на бюрото и скри лице в ръцете си.

— Не мога да разбера — прошепна той. — Не вярвам, просто не вярвам.

— Можеш спокойно да ми повярваш — отговори мрачно Чък. Остави една чаша пред Синжун и я бутна по-близо. — Хайде, изпий това и ще се почувстваш по-добре.

Но Синжун не взе чашата, а факса, който Мери Барет беше изпратила преди няколко минути.

— Как е могла да направи такава драматична грешка?

— Всички правим грешки. Хората, които се занимават с дреболии, правят дребни грешки. Онези, които се заемат с големи неща, рискуват да направят големи грешки. А Мери се занимава с цял куп големи неща.

Синжун погледна мрачно приятеля си.

— Много благодаря за поучението. — Той удари по факса. — От това известие разбирам, че Гарт от самото начало е искал да ме измами. Когато подписах споразумението, той е знаел, че то почива на нереални цифри.

— Ами... да. Мисля, че си прав.

— Това е началото — промърмори Синжун. — Той още тогава е знаел, че ще има непредвидимо дълго забавяне, докато продуктът излезе на пазара. Знаел е, защото е имал доказателства, че проклетият продукт не върши почти нищо от онова, което обещава рекламата му.

— Мери каза, че не са съвсем сигурни...

— Това са само думи — прекъсна го Синжун. — Гарт е извъртял страхотен номер, като е успял да ме накара да напиша името си под договора. За нещастие той още от самото начало е възнамерявал да ме премахне.

— Прав си — отговори нещастно Чък. — Точно така.

— Какво щастие, че си бил достатъчно умен да информираш Мери. Онзи кучи син е скрил данните на химиците. По дяволите, дързостта му е повече от учудваща. Ако Мери не беше направила основна проверка на всички данни, и досега щяхме да си водим преговорите и...

— Исках да събера всички доказателства, докато Анджелика беше с теб в къщата. Знаех, че докато е тук, тя не представлява опасност. В къщата има много хора. Но мога да се обзаложа, че

малката вече се е заела да организира големия финал. Тя няма да направи още една грешка, Син. Не може да го допусне, нали разбираш.

— Не мога да повярвам, че се хванах на въдицата ѝ. — Синжун не се срамуваше чак толкова от факта, че беше повярвал в историята и. Другото беше по-страшно. — Аз... реших, че тя е нещо съвсем особено.

— Съжалявам — промърмори Чък.

Само че той не съжаляваше и наполовина колкото Синжун.

— И всичко това е било написано в писмото на Гарт до Ейнджъл? — Думите засядаха в гърлото му. — Истина ли е това, Чък?

— Не всяка подробност — отговори Чък. — Пийни си уиски.

— Мразя уиски. Искам писмото.

— Не вярвам, че ще го получим. Лорейн е постъпила правилно, като го е оставила в бунгалото. Докато Анджелика не знае, че сме осведомени за намеренията ѝ, предимството е на наша страна.

— Предимство? — Синжун се изсмя дрезгаво. — Да, мисля, че си прав. — Току-що беше загубил нещо, за което бе повярвал, че е най-доброто в живота му досега. И това съвсем не беше предимство.

Чък облече отново измачканото си яке.

— Не можем да седим така и да чакаме.

— Какво предлагаш, да направим? — Спомени изплуваха в паметта му, неясни образи, лицето на Анджелика, но той се постара да ги прогони.

— Ще се погрижа да изчезнеш от острова, а аз ще се оправя с нея.

Меки кафяви очи, които не скриваха нито едно душевно вълнение. Усмивка. „С теб нищо не може да се случи, Синжун. Разбра ли ме?“ Сърцето и душата бяха събрани в очите ѝ, когато каза това — или поне така изглеждаше.

— Върви на лодката — повтори настойчиво Чък.

— Ти да не мислиш, че ще избягам? — Синжун стана и заобиколи бюрото си. — В никакъв случай. Аз сам ще се оправя с Анджелика Дийн.

— Не, няма. — Синжун никога не беше чувал Чък да говори с този тон и сега спря на мястото си. — Единственият труп, който има значение за тази жена, е твоят. Толкова ли не разбираш?

— Ако ѝ поискаш сметка и тя разбере, че и другите знаят за нея, ще застрашим много невинни хора.

Синжун не искаше да слуша тези разумни аргументи, но не можеше и напълно да ги отхвърли.

— Трябва да заведем всички останали на сигурно място.

— Ще се оправим — увери го Чък. — Най-добре е да не даваме излишни обяснения. Така всички ще се държат нормално и няма да срещнем пречки. Искам да отидеш на лодката. Пусни мотора и се постарай колкото се може по-бързо да стигнеш до рифа. Върви. Ако тя се обади, ще я залъжа с нещо. По-късно ще бия тревога и ще кажа, че си изчезнал. Така ще имаме достатъчно време да повикаме полицията. Вече имаме натрупани доказателства и ченгетата ще започнат разследване. Ако сме достатъчно сръчни, ще направим така, че да я махнем от острова и да я арестуват при пристигането ѝ в Хонолулу.

Синжун не изпитваше задоволство, че ще спечели срещу Анджелика. Каквото и да станеше, за него това означаваше загуба.

— Защо Хонолулу?

— Защото смятам да я примамя в капан. Не си губи времето да ме разпитваш за подробностите. За Бога, Синжун, тръгвай!

— Защо да не взема еврокоптера?

— Защото тя ще чуе шума на моторите. Може би няма да ми потрябва, но предпочитам ефекта от изненада да е на моя страна.

Синжун посегна към ризата си.

— Мразя цялата тази история.

— Понякога се налага да предадеш контрола другиму — отсече Чък. — Нямах много опит в това, но тази нощ ще научиш нови неща. Лодката е най-доброто решение. Върви.

Анджелика угаси светлината в спалнята и отиде до прозореца, за да погледне навън.

Вече беше минало полунощ. Трябваше отдавна да е отишла при лодката... само че тя не знаеше къде е проклетата лодка, а и не помнеше да е преживявала друга толкова тъмна нощ.

Трябваше ѝ Синжун. Трябваше поне да чуе гласа му. Трябваше да разбере дали е на сигурно място.

Силен порив на вятъра блъсна френските прозорци. Огромни дъждовни капки заудряха по стъклата. Бурята отново се усилваше. В такава време тя не можеше да намери лодката. Даже ако случайно я

откриеше и Синжун беше на борда, той не можеше да маневрира към рифа, без да изложи на риск живота си.

Тя бе събрала багажа си и бе зашила писмото на майка си в подплатата на якето, което носеше.

Заради Синжун трябваше да преодолее страха си и да намери лодката. Но първо да се обади по телефона.

Тя мина през бунгалото и вдигна слушалката на телефона в кухнята. Звънът в другия край се чу още преди да е набрала номера докрай.

Чакането ѝ се стори безкрайно.

Анджелика затвори очи и се помоли някой да вдигне.

Най-после се чу щракане и прозвуча гласът, който се беше надявала да чуе:

— Да?

— Бренда — зашепна настойчиво Анджелика, — тук става нещо страшно. Ти вече знаеш, че някой се опитва да убие Синжун, нали?

— Така ни казаха.

— Вярно е, но аз не знам какво да правя. — Тя ѝ разказа набързо историята с асансьора, спомена и обаждането на Мери Барет от Сиатъл.

— По дяволите — изръмжа Бренда, когато Анджелика свърши. — Звучи като на филм.

— Искане ми се да беше филм.

— Слушай, според мен има само едно решение. Колкото и да ми е неприятно да бъда зависима от така наречения силен пол, ще предадем работата в ръцете на Уилис.

— Имаш ли му доверие?

— Абсолютно. Честно, Ейнджъл, той е страхотен. Най-доброто, което ми се е случвало някога. Той е истински, а за Синжун е готов да умре. Това е буквално, той наистина би умрял за него.

— Къде е сега Уилис? Какво чакаме още?

— Отиде в жилището си, за да види дали всичко е в ред и дали бурята не е отнесла нещо. Каза ми, че трябва да очакваме още един фронт. И че той може да бъде по-лош от онзи, който току-що преживяхме. Слушай, искам да си стоиш в бунгалото. Искане ми се да бях при теб, но сега ще се наложи да чакам Уилис. Когато се върне, веднага ще дойдем при теб. О кей?

— О кей. — Анджелика остави слушалката. О кей? Нищо не беше о кей.

Светлината в кухнята угасна. Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя се обърна бързо. Всички светлини бяха угаснали.

Тя се придвижи пипнешком до най-близкия шалтер и го включи и изключи няколко пъти.

Нищо.

Трябваше да остане спокойна. Вероятно токът беше спрял заради бурята. Трябваше бързо да се обади отново на Бренда, за да е сигурна, че и тя няма ток.

В момента, когато вдигна слушалката и чу мъртвешката тишина по линията, Анджелика разбра, че постъпките ѝ бяха нелогични. От нейните прозорци не се виждаше нито голямата къща, нито някое от другите бунгала.

Може би в останалата част на острова имаше ток. Може би някой беше прекъснал кабелите само на няколко метра от нея. Може би навън имаше човек, който само чакаше тя да действа прибързано.

Бурята отново разклати бунгалото. Дъждът тропаше оглушително по стъклата, шишарките на близките дървета казуарина падаха по покрива.

Колко време трябваше на Уилис и Бренда, за да стигнат дотук?

Въпросът беше също толкова излишен, колкото и възможният отговор. Единственото, което имаше значение сега, беше въпросът, дали щяха да я нападнат, или не.

Навън цареше пълен мрак.

Между воя на бурята потискащата тишина се прекъсваше само от далечното скимтене на непознати същества.

Анджелика се опря в стената и се придвижи опипом към спалнята. Малкият пистолет беше скрит в страничния джоб па чантата ѝ. Тя намери оръжието и го стисна в треперещите си ръце.

Пистолетчето ѝ беше заредено и готово за стрелба. Единственото съмнително нещо беше дали тя ще посмее да стреля.

Анджелика вдигна пистолета пред очите си, както беше гледала по филмите, и тръгна към коридора. Там имаше поне малък шанс да избяга от човека, който... Все едно кой беше нападателят, тя имаше шанс да му се изплъзне.

Изведнъж откъм спалнята нахлу силно студено течение. Анджелика потрепери и се обърна в посока на вятъра.

Внезапно, както беше започнало, течението спря.

Някой беше отворил и затворил френския прозорец в спалнята.

Анджелика затаи дъх и се вслуша. Вятърът тласкаше дъжда към прозорците, почиваше си малко, събираше сили, и отново започваше.

Тя чу слабо скърцане. Старите къщи скърцаха, но този шум беше различен.

Тя притисна свободната си ръка към гърдите с желанието да заглуши лудото биене на сърцето си, защото имаше чувството, че ударите отекват в тишината. После внимателно направи няколко крачки назад.

Анджелика замръзна на мястото си.

Вече не беше сама. Някой беше влязъл в къщата и вървеше към нея, докато тя се промъкваше назад.

Много скоро щеше да се удари в някоя стена, която да ѝ пререже пътя за отстъпление. Онзи, който я преследваше в тишината, щеше да я настигне.

Можеше ли да стреля по него?

Рамото ѝ се хлъзна от стената към празно помещение — намираше се в дневната. Точно до вратата стоеше ратаново кресло с високи облегалки. Анджелика опипа за грапавия материал, намери го и се сгуши зад креслото, което веднага я успокои. Най-последно беше попаднала в скрит ъгъл.

Тя усети как въздухът се раздвижи едва забележимо и се промени, и то така близо, че можеше просто да протегне ръка и да го докосне. Между сивите и черни тонове, които изпълваха помещението, се плъзна съвсем тъмна сянка.

Натисни спусъка!

Как да го направи? Как да стреля, без да знае кой е човекът, дошъл да я нападне и защо.

Форми и въздушни движения се объркаха. Тишината свърши, без наистина да е била нарушена. Анджелика напрегна цялото си тяло и зачака мига, когато можеше да се хвърли към входната врата — или обратно към кухнята, за да се измъкне през задния вход.

Нещо се движеше около нея, но тя не можеше да определи къде. То докосна лицето ѝ. Анджелика стисна зъби, затвори очи и вдигна ръце. Замахна с оръжието към нападателя си и улучи корави мускули.

Глух мъжки глас произнесе: „Проклятие!“ и Анджелика имаше чувството, че е изръмжало диво животно.

Мъжът посегна към оръжието ѝ, но тя нямаше намерение да го изпусне. Даже когато той протегна и двете си грамадни ръце, за да обхване китката ѝ и да я измъкне иззад креслото, тя продължи да стиска пистолета с всичка сила.

Анджелика се отбраняваше мълчаливо, като през цялото време си повтаряше, че не бива да пада. Мъжът я сграбчи през кръста и я вдигна високо във въздуха, притисна я към тялото си, което според нея беше огромно като стаята, достатъчно голямо, за да препречи всички изходи.

Тя го ритна с все сила, но в отговор чу само едно слабо „Уф!“

Преди следващия ритник мъжът я обърна и ръката му се склочи около шията ѝ. Анджелика се отбраняваше отчаяно и мъчително си поемаше въздух. Пред очите и танцуваха червени облаци.

Той щеше да я удуши. Боже, той искаше да я убие!

Тя чуваше съскащото си дишане, усещаше как между гърдите ѝ се стичаха студени вадички пот.

Не, тя нямаше да умре, без да му е дала да разбере.

— Мръсник! — изхрачи тя и го изрита в глезена.

Мъжът изохка от болка и за частица от секундата разхлаби хватката си.

— Веднага ме пусни! — Тя се обърна, изви се в ръцете му, нанесе няколко боксови удара, изпищя с парещо гърло. Най-добрата защита беше нападението. — Ще те убия — изкрещя тя и се опита да опре дулото на пистолета в рамото му. — Ще те убия, казвам ти!

Юмрукът му я улучи в корема и я хвърли на пода. Анджелика усети как мъжът полетя след нея. Тя се задави, покри главата си с ръце, сви се на кълбо и се прицели към мястото, където според нея бяха краката му.

Мъжът изруга грубо, спъна се в гърба ѝ, загуби равновесие и се строполи на пода, като увлече със себе си куп предмети от стаята. Чу се шум от счупено стъкло.

— Стига толкова — изръмжа той. Беше твърде бърз за нея. Тялото му падна върху нейното и я погребва под тежестта си. — Стига вече.

Толкова. Всичко свърши. Анджелика дишаше с тежки, хълцащи шумове, които гърмяха в ушите ѝ. Нападателят издърпа ръцете ѝ и ги вдигна над главата. Притисна краката ѝ с коляно, за да не ѝ позволи да се раздвижи.

— Защо трябваше да играеш тази мръсна игра, Анджелика? — попита горчиво той. — Защо събуди в мен чувства, които не биваше да изпитам?

Синжун.

— Синжун, о, Синжун! — Тя се закашля мъчително. Той едва не я удуши. — Аз съм, аз... — Той знаеше, че е тя. Беше казал името ѝ.

Анджелика отпусна оръжието и не стана нужда той да ѝ го отнеме със сила. Синжун се отмести настрана, но продължи да държи ръцете ѝ над главата и коляното си върху краката ѝ.

— Но това съм аз — прошепна с болка тя. — Помислих, че си чужд човек.

— Всъщност трябваше да се махна оттук — обясни той. — Но не можах. Трябваше да бъда сигурен, че няма да причиниш зло на някой от хората ми. Ако те задържа, тук ще настъпи спокойствие... поне временно.

Анджелика едва дишаше.

— Но аз не съм сторила зло никому. Смехът му беше ужасяващ.

— Искаш да кажеш, че за теб аз съм никой? Благодарение на Чък узнах истината.

— Не те разбирам.

— Разбира се, че не разбираш. Ти си само една журналистка, която иска да напише биографията ми.

Анджелика пое дълбоко въздух, за да прочисти дробовете си.

— Аз съм само една журналистка, която се влюби в теб.

Ръката му притисна устата ѝ. Тя усети дъха му до шията си като голяма тежест.

Анджелика се опита да помисли. Страхът, който изпитваше, вече нямаше нищо общо със смъртта. Това беше кошмар, макар че тя беше напълно будна.

— Проклетата да си — изръмжа до ухото ѝ той. — Защо трябваше да събудиш в мен такива силни чувства? — Тя се опита да говори, но ръката му ѝ попречи. — Колко ти плати Гарт Лейбър, за да ме убиеш?

Анджелика издаде задавен шум и примигна в мрака.

— Сега ще си махна ръката, но ти няма да пициш, нито ще ме лъжеш. Само ще ми кажеш каква беше цената, която Лейбър даде за главата ми. А после ще ми разкажеш коя си в действителност и защо не ме улучи още първия път от колата: това беше в Сиатъл, помниш ли, и защо не ме уби. Другите покушения също не се увенчаха с успех, нали? Не знам защо реши да ме убиеш на Хел. Искам да ми кажеш всичко. — Той свали ръката си от устата ѝ. — Изплюй камъчето.

— Не съм направила нищо подобно.

— Говори!

— Как можа да си помислиш, че аз... съм способна да ти сторя зло. Аз те обичам, Синжун.

— Престани. За Бога, само да си посмяла да кажеш тези думи още веднъж! Не съм сигурен, че мога да се контролирам. Затова не го прави.

Сълзите закапаха от парещите ѝ очи, спуснаха се по слепоочията и потънаха в косите.

— Не знам за какво говориш. Не си ли казал на Мери Барет да ми се обади и да ми каже да отида в лодката? Не си ли ѝ казал в никакъв случай да не ти се обаждам в къщата? А после угасна токът. Сигурно ти си го прекъснал. Какво правите с мен всички вие? Какво се опитвате да ми сторите?

Тя усети как Синжун спря да диша.

— Бренда и Уилис ще дойдат само след минути. Успях да се обадя на Бренда, преди да угасне токът. Не можех да се махна оттук, без да я предупредя. Ще дойдат всеки момент.

Синжун се раздвижи.

— Мери ли ти се обади?

— Да. Каза ми...

— Това вече го чух. — Той се отдръпна бавно от нея и я вдигна да седне. — Не си измислила това, нали?

— Не. — Тя простена и се опита да освободи китките си от железните му ръце.

Без да съзнава какво прави, Синжун започна да масажира натъртената ѝ кожа.

— Значи Мери ти каза да отидеш в лодката?

— И да се скрия в задната кабина — допълни тя. — Да чакам там, докато чуя шума на мотора. Каза, че това ще означава, че ти си на борда и двамата сме на път към сигурно убежище. Само че аз не знаех къде е лодката.

— О, Господи! — Той я грабна в обятията си и я притисна толкова силно, че я заболя. — Велики Боже! Аз не съм прекъснал тока, мила. Покушението е планирано от друг. Атаките идват от различни посоки. Няма писмо, нали?

Анджелика разбра, че трябва да му разкрие всичко.

— Писмо ли?

— Което си скрила под едно от чекмеджетата на скрина. От Гарт Лейбър, който ти пише, че следващия път трябва да ме улучиш по-добре, за да ме премахнеш окончателно, иначе ще те постигне същата съдба.

Тя се опита да подреди мислите си.

— Кой ти каза за писмото?

— Лорейн го каза на Чък. — Той я притисна още по-силно. — Няма такова писмо, нали?

— Напротив — прошепна тя. — Има писмо. Но то не е от Гарт и в него няма нищо от онова, което ми каза току-що. Писмото е от майка ми. Тя е писала за Мери. За теб и Мери.

— За Мери и мен? Защо майка ти пише нещо за мен и Мери? Аз не я познавам, нали?

— Не — отговори тя. — Но Мери е била при нея. Искаш ли да видиш писмото? — Беше неизбежно Синжун да прочете писмото на майка ѝ. Цялото. — В кухнята има свещи.

Синжун реагира едва след известно време. Стана и ѝ помогна да се изправи. Тя се облегна тежко на гърдите му. Цялото тяло я болеше.

Докато вървяха към кухнята, Синжун я подкрепяше и последва указанията ѝ, за да намери свещите. Заедно с кибрита те бяха на рафта под умивалника. Той запали една свещ и трепкащата светлина огря лицето му.

Анджелика го погледна и изчака, докато той се обърна към нея.

— Оставих ти още една драскотина — промълви тя. — За пореден път...

Усмивката му беше безрадостна.

— А аз за пореден път те смачках под тежестта си. Добре ли си?

— Добре съм — излъга тя. — Няколко пъти вече те уверих, че съм издръжлива.

Този път Синжун не се засмя.

Ръцете не ѝ се подчиняваха, но тя все пак успя да измъкне смачканото писмо от подплатата на якето си. Извади от плика розовите листове, като запази само последните два, и ги подаде на Синжун. Той очевидно не беше забелязал, че тя е оставила част от писмото в плика.

Синжун разгъна листа на масичката за сервиране и започна да чете с присвити очи.

Анджелика взе втора свещ и я запали от първата. След това накапа малко горещ восък върху една чинийка и залепи свещта.

Когато най-после вдигна очи и я погледна, сякаш беше минала цяла вечност.

— Значи майка ти се е самоубила.

— Да.

— Тя ли беше жената, за която ми разказа, докато бяхме в кабинета ми?

— Да.

— И този неин приятел я е излъгал? Казал е, че не е свободен и не може да се ожени за майка ти, макар че е бил ерген?

— Да.

— Разбирам. — Той потърка тила си. — Съжалявам, Ейнджъл, това сигурно е бил голям шок за теб. Но наистина не мога да си представя коя е жената, която уж ѝ е разказала за мен.

— Нали ти обясних.

Той застина напред движението.

— Мери?

— Това е очевидното заключение от писмото на майка ми.

— Не, не е. Кой е... приятелят на майка ти?

Тя преглътна мъчително.

— Гарт Лейбър.

— Ти май се шегуваш. — Ръката му я стисна болезнено за рамото. — Не е вярно, нали? — Той размаха хартията. — Този тук е

Гарт Лейбър, така ли?

— Да, както вече ти казах.

— Но когато се срещнахте в кабинета ми, ти се направи, че не го познаваш. Той също се държа с теб като с непозната.

— Точно затова изглеждам виновна. Но нямам никаква друга вина освен тази, че те прецених неправилно. Дойдох тук, за да намеря начин да те изоблича като безскрупулен негодник. Бях убедена, че си такъв. Нямах намерение да напиша биографията ти, исках кръв... метафорично казано. Имах намерение да напиша статия, която да бъде публикувана на първите страници на цялата жълта преса в страната... и дори в света. Аз те бях осъдила, Синжун, бях те обявила за виновен. — Тя пое дълбоко дъх и заключи: — Оказа се, че съм направила огромна грешка.

— Да, сгрешила си — потвърди мрачно той. — Много повече, отколкото знаеш.

Това означаваше край. Той искаше да ѝ каже, че няма да ѝ прости — никога.

— Нищо чудно, че Лорейн е скрила писмото — проговори той, повече на себе си, отколкото на нея.

— Защо го е направила?

— Къде е остатъкът?

Тя се поколеба само секунди, преди да му подаде плика.

— Защо не? Имаш право да узнаеш всичко.

Синжун измъкна последните две страници от писмото на мама и стомахът ѝ се сви на топка.

Синжун зачете внимателно и тя видя как чертите на лицето му се втвърдиха. Когато свърши, той сгъна цялото писмо и го прибра в плика. После мълчаливо ѝ го подаде.

Коленете ѝ омекнаха.

— Мери е отишла при мама и ѝ е заявила, че Гарт вече не я иска, защото е много стара за него. Мама е преживяла това много тежко, нали разбираш? Не е могла да понесе повече и се е самоубила.

— Разбирам — отговори спокойно той. — И безкрайно много съжалявам, Анджелика.

Той я прегърна и тя не се възпротиви.

— Наистина ли узна тази мръсна история едва след смъртта на майка си? Преди това не си подозирала нищо, нали?

Тя се отпусна бавно и тялото ѝ затрепери. Вече не можеше да стои изправена.

— Сигурно си представяш какво ми е било. — Тя обгърна с две ръце кръста му и заплака тихичко. — Помислих, че трябва да направя опит да помогна на Гарт заради мама. Той ми е баща. Но аз го мразя. Когато мама му каза, че е бременна, той уредил брака ѝ с Лари Голдън. Човекът, когото наричах свой баща, ме е приел само защото е работил за истинския ми баща, за Гарт Лейбър. Гарт е купил заместник баща и съпруг, защото не е искал да се обвързва.

— Тихо, не плачи — прошепна до ухото ѝ Синжун и я залюля нежно като бебе. — Не бива да рухваш, любов моя. Аз се нуждая от теб, от издръжливостта ти, за да излезем живи от тази история.

— Каква история? — попита тя и усети, че е близо до истерията.

— Как ти дойде на ума, че Мери би могла да има нещо общо с Гарт?

— Тя... заради нещата, които каза. И заради нещата, които Гарт ѝ каза онзи ден в коридора пред кабинета ти. Начинът, по който общуваха. И писмото.

— Майка ти не е имала предвид Мери — обясни мрачно Синжун. — Лорейн имаше афера с Гарт Лейбър. Лорейн е надрънкала всички тези лъжи на майка ти и това е типично за нея. Опитай се да разбереш. Тя е казала на майка ти онова, което много би искала да се случи в действителност.

Това беше твърде неочаквано, за да го проумее веднага.

— Лорейн твърдеше, че не само Чък, а и ти си неин любовник.

— Защото така иска. Лорейн не е в състояние да приеме действителността. Това обяснява защо е намерила за нужно да промени историята на майка ти и да прикрие писмото. Не е можела да рискува това писмо да попадне в ръцете на Чък или в моите.

Тя искаше да го целуне, искаше и той да я целуне, но страхът я спираше.

— Защо Мери ми се обади и ми нареди да ида в лодката?

— По същата причина, поради която е убедила Чък да ми внуши, че трябва да избягам с лодка.

Анджелика смръщи чело.

— Много съжалявам, но пак не разбрах.

— Как би могла да разбереш? Мери е тази, която работи съвместно с Гарт срещу мен. Сега всичко ми е ясно. Тя е фалшифицирала данните, накарала ме е да подпиша документи, които в противен случай никога не бих подписал... По-късно, Ейнджъл. По-късно ще ти обясня всичко. Сега първата ни грижа е да оцелеем. Ела с мен.

Анджелика не беше в състояние да се помръдне.

— Какво ще правим? Мери е в Сиатъл. Не може да ми стори нищо.

— Тя не. Но някой друг. В това съм абсолютно сигурен. Също както съм сигурен, че ако бяхме отишли на лодката, сега щяхме да сме мъртви. Някой има интерес да се промъкнем през рифа в тази буря. Сигурен е, че няма да стигнем далеч.

Анджелика потрепери от внезапен студ.

— Мислиш ли, че са намерили начин да ни убият там?

— Обзалагам се, че е точно така. И ако не побързаме, ще забележат, че сме излезли от играта, и ще се опитат да ни обкръжат. Ела с мен. Ще се върнем в къщата. Искам да събера всички свои хора, за да се убедя, че не ги заплашва опасност.

Анджелика сложи ръката си в неговата и двамата излязоха в бурната нощ.

— Да се надяваме, че по пътя ще срещнем Бренда и Уилис — заключи с надежда Синжун. — Бедният Чък. Като открие, че Лорейн и Мери са го измамили така жестоко, направо ще полудее. Познавам го, в такива настроения той е в състояние да убие някого.

Къщата тънеше в мрак.

Вятърът беше отслабнал, но дъждът продължаваше да се лее.

Когато Синжун тръгна, Чък го посъветва да не взема със себе си фенерче. Тогава той не си помисли нищо лошо, защото не искаше да привлече внимание върху себе си. Но сега си пожела все пак да беше взел със себе си фенерче.

Без да разбира защо, той привлече Анджелика към себе си и пошепна:

— Трябва да вървим съвсем тихо. За всеки случай.

— За всеки случай? — отзова се едва чуто тя. — Какво имаш предвид?

— Не знам точно. Но не можем да бъдем сигурни, че някой не ни дебне. Много ми се иска да знам къде са останалите.

— Не вярвах, че страхът може да се увеличава безкрайно, но се оказа истина, — Анджелика стисна едната си ръка в юмрук и я притисна към гърдите си. — Трябваше да си взема пистолета.

— Как се сети? — ухили се Синжун. — Аз го взех, моят също е в джоба ми. Впрочем напомни ми да ти покажа как се освобождава спусъкът.

След известно време Анджелика се изкиска задавено. Синжун взе ръката ѝ и заобиколи къщата. Като повървяха малко, тя го подръпна и пошепна в ухото му:

— Не се чува абсолютно нищо. Къде ли са останалите? Много се тревожа, Синжун.

Той също се тревожеше, не само за тях, но и за нея, и за себе си, ала не можеше да ѝ го каже.

— Генераторът се намира в близост до пречиствателната инсталация за морска вода. Там складираме и горивото. Предполагам, че Уилис е отишъл право там, за да поправи генератора. Предполагам, че затова не сме го срещнали. Бренда сигурно е с него, но за другите не знам.

— Мислиш ли, че и те са отишли с него? — попита тихо Анджелика и с това изказа на глас собствените му мисли.

— Възможно е — отговори той. — Дръж се здраво и не вдигай шум, докато не се уверим, че в къщата не ни очакват неприятни изненади.

Двамата влязоха в къщата през вратата на зимната градина. Нависналите листа се удряха в лицето му и той ги отстраняваше безшумно. Трябваше да намери стъпалата към кухнята.

Късите нокти на Анджелика се впиха дълбоко в дланта му. Силата на порива му да я закриля го изумяваше. През кратките седмици след първата им среща бяха станали толкова много неща. Още не беше осъзнал на какво се надяваше. Но не можеше да си представи бъдещето без нея.

Тя докосна ръката му и той я помилва.

Най-после видяха излъсканите до блясък тенджери на мисис Миджли.

Чувство за недействителност обзе Анджелика. Изведнъж кухнята се превърна в страшно място, напуснато от обитателите си.

— О, Син! — Анджелика се препъна, дръпна ръката му и той я подкрепи да не падне. Като забеляза какво я беше препънало, тя едва потисна ужасения си вик.

— Суифти — прошепна Синжун и се отпусна на колене до безжизненото тяло. Треперещ от ужас пред онова, което можеше да открие, той започна да опипва животното с очакването да намери рана. Анджелика коленичи до него и той чу как заговори на кучето съвсем тихо и без да осъзнава какво казва.

След минута тя сграбчи Синжун за ръкава и пошепна зарадвано:

— Той диша. Жив е. Пипни тук.

— Би трябвало да се събуди.

— Не и ако някой го е упоил.

Тъй като засега не можеха да сторят нищо за Суифти, двамата продължиха пътя си през кухнята и излязоха през въртящата се врата в коридора, който минаваше през цялата задна част на къщата.

От всички страни ги обгръщаше пълна тишина и Синжун започна да опипва пода с пръсти, преди да направи следващата крачка. Може би Суифти беше само един от многото. Следващото безжизнено тяло, с което щяха да се сблъскат, нямаше да бъде на куче.

Синжун стигна до мястото, където коридорът се отклоняваше към стайте му. Анджелика вървеше плътно зад него, и отново го подръпна за ръкава. Той сведе ухо към главата ѝ и тя прошепна:

— Под вратата на работната ти стая се вижда светлина.

Синжун беше готов да отговори, че е луната, но в последния миг се сети, че в тази забулена с облаци нощ не можеше да има луна.

— Остани тук — прошепна той, но тя се вкопчи с две ръце в лакътя му и двамата се промъкнаха заедно към вратата.

Под вратата наистина проникваше светлина, която очевидно беше грижливо затъмнена. Когато жалюзите и завесите бяха спуснати, отвън кабинетът изглеждаше съвсем тъмен.

Синжун затвори за миг очи и се вслуша. Усети как Анджелика до него направи същото и неволно се усмихна. Откъм стаята долиташе приглушено шумолене на хартия.

Някой претърсваше документите му.

Синжун бутна Анджелика до стената и заста на пред нея. Помилва лицето ѝ, притисна устни към челото ѝ и тя разбра: той трябваше да продължи сам.

Ако не бяха достатъчно предпазливи, това щеше да струва живота и на двамата.

Синжун освободи спусъка на пистолета си, отвори вратата с ритник и извика:

— Не мърдай!

Дулото на пистолета сочеше към бюрото — но зад нето нямаше никой. Синжун се обърна и насочи оръжието към стенния шкаф.

На пода, в краката на един мъж, беше оставено джобно фенерче, затъмнено с кърпа. Погледът на Синжун се премести от краката към лицето на мъжа и към отворения сейф в стената.

— За Бога! — изхъхри Чък и тялото му се отпусна. — Как ме уплаши. Махни това оръжие.

Синжун сведе дулото към пода и пристъпи по-близо.

— Какво правиш тук?

Чък бавно поклати глава.

— Боже, ти не си забравил какво значи да си бодигард, Син. Но това време отдавна свърши. Никога вече не бива да ме плашиш така.

— Попитах те какво търсиш в сейфа.

— А ти какво си мислиш? — изфуча сърдито Чък. — Че съм дошъл да те ограбя? Да открадна проклетия коз в ръкава, който ти завеща Бруно?

— Искам само да отговориш на въпроса ми — настоя Синжун.

— Ти сам ми даде комбинацията. Да не си забравил?

Стомахът на Синжун се сви на топка.

— Не съм забравил. Но ти не ми отговори. — Сега му хрумна, че Чък може би се бе обадил на Мери, преди да му разкаже историята, която Лорейн бе съчинила за Анджелика... Нали именно Чък му препоръча да отиде в лодката, без да привлича внимание...

— Това е безумие — оплака се Чък. — Ние с теб се познаваме през целия си живот, а ти не ми вярваш.

Единственият човек, който беше постоянно до него, откак бе започнал целият този ужас, беше Чък. Той замина за Кауай и организира изпитателния полет на взривения хеликоптер. Той

подтикна Синжун да направи сам изпитателния полет, защото знаеше, че това е неповторим шанс, който не трябва да се изпусне.

Чък понечи да затвори сейфа.

— Не пипай — спря го спокойно Синжун.

В деня на експлозията двамата закъсняха за полета и колкото повече напредваше времето, толкова по-неспокоен ставаше Чък.

— Е, добре! — Чък отвори широко вратата на сейфа. — Надявам се, един ден да повярвам, че това е само свръхчувствителна реакция, от твоя страна, дължаща се на преживения стрес. Иначе ти току-що загуби най-стария си приятел, Синжун. Дойдох да прибера факса, който ти изпрати Мери. Имах чувството, че е полезно да скрия всички документи, които биха накарали убиеца да заподозре, че сме по следата на Лейбър и хората му. Нали разбираш, някой от тях може случайно да се появи тук и да се огледа.

Синжун издиша всичкия въздух от дробовете си.

— Велики Боже! — Той разтърси глава. — Май наистина ще се побъркам. — После прибра пистолета в джоба си. — В последно време треперя от нерви. Само ако знаеш как изглеждаше, Чък. Слушай, трябва да се опитаме да открием истината. Лорейн е излъгала за писмото. Анджелика няма нищо общо с покушенията срещу мен, затова пък Мери има.

При тези думи в стаята влезе Анджелика. Чък я погледна втренчено и затвори вратичката на сейфа.

— Мери? — попита бавно той. — Аз говорих с нея, но тя не знае нищо.

Торбичката с рубинената пеония на Бруно падна от сейфа и Синжун си припомни, че я беше сложил там само преди няколко часа. Блещукащото рубинено цвете с фантастично изплетени и обсипани с диаманти златни листенца се подаде навън. Зад торбичката се хлъзна голям плик и падна на пода.

Чък не се разтревожи за пеонията, а се наведе да вземе плика. Синжун го изпревари. Грабна плика и го огледа невярващо. В горния ляв ъгъл бяха написани и подчертани думите: **Синжун Брейкър, последна воля и завещание.** Но той никога не беше виждал този документ.

— Не й вярвай, Син — прошепна Чък и в гласа му имаше страх. — Лорейн беше права. Тази жена е опасна.

Синжун си припомни упоеното куче на кухненския под и в гърдите му пламна гняв.

— Какво е станало със Суифти?

Погледът на Чък зашари несигурно по стаята.

— Не й позволявай да се намесва между нас — продължи настойчиво той. — Тя лъже убедително, защото е професионалистка. Тя те е примамила в капана си, приятелю.

Без да му обръща повече внимание, Синжун отвори плика и измъкна купчина документи.

— Останете там, където можем да ви виждаме — излая Чък, който следеше с поглед Анджелика. — Седнете в онова кресло.

Синжун зачете страниците.

— Все още можеш да изчезнеш — каза му Чък. — Аз ще я задържа тук. Върви, Син.

Синжун вдигна очи. Блещукацията в средата на пеонията огромен рубин привлече вниманието му и той погледна празната торбичка. Някой беше развързал шнура, иначе торбичката нямаше да се отвори толкова бързо.

Той продължи да прелиства документите, които равнодушно събираха сумата на финансовите успехи, които беше постигнал в живота си.

— Интересно — промърмори той и се вгледа в последната страница. — Май трябва да поработя над подписа си.

— Син...

— Странно, защо непрекъснато забравям, че Мери е адвокат. Тя знае най-добре как се изготвя завещание.

— Какво искаш да кажеш? — попита Чък.

— Искам да кажа, че всичко свърши, приятелю. Нима си повярвал, че това фалшиво завещание ще мине?

Чък стисна ръце в юмруци.

— Ти ми дължиш много, Син.

— Наистина ли? — Синжун никога не се беше чувствал толкова зле. — Защо? Защото те приех при себе си, когато разпиля всичко, оставено от Лен? Защото останах до теб, когато всички останали ти обърнаха гръб? Нима ти дължа всичко, за което съм работил само защото не си успял да постигнеш нищо в живота си?

— Дължиш ми го, защото ме използваше. — Чък изтри уста с треперещите си пръсти. — Ти се възползва от приятелството ни, за да се докопаш до парите на баща ми. Той се отнасяше с теб като със свой истински син. Намираше, че струваш много повече от мен. Той те научи да летиш. Ако не беше направил това, ти нямаше да срещнеш Бруно Керц и нямаше да станеш това, което си днес.

— Прав си — отговори спокойно Синжун. — С изключение на едно. Лен никога не е смятал, че съм по-добър от теб.

— Така ли? Благодарение на онова, което получи от баща ми, ти стана богат и известен мъж, на когото всички се стараят да утолят. Ти се запозна с хора, които можеха да ти предложат повече от нас, и изчезна. Ако беше останал, щяхме да запазим ранчото. Ти и аз заедно. Ти имаш ум в главата си, затова си ми длъжник.

Синжун вдигна завещанието.

— Значи само защото не исках да остана в ранчото, ти си влязъл в заговор с главната ми финансова консултантка и си фалшифицирал завещанието? Завещанието и подписа ми!

— Не съм.

— О, не, разбира се. — Синжун направи крачка напред. — Всъщност прав си. Разбира се, че не си ти. Не ти си фалшифицирал подписа, а Мери.

— Не съм казал това.

— Двамата сте го направили, не отричай. Предполагам, че завещанието, което направих преди време, трябваше да изчезне безследно.

— Мери каза... — Чък се огледа с безумен поглед и посочи Анджелика. — Тази проклета жена е виновна за всичко. Тя непрекъснато се пречкаше на пътя ми.

— Така ли? Да не искаш да кажеш, че по нейна вина ти и Мери Барет сте унищожили валидното завещание и сте съставили ново, в което оставям цялото си имущество на теб?

— То е мое! — извика дрезгаво Чък. — Ти се отнасяше с мен като с лакей. Ти получи всичко, което по право принадлежеше на мен. Винаги е било така. Ти ми открадна всичко, което имаше значение за мен.

— Затова реши да ме убиеш и да си го върнеш.

— Да — изрева Чък. — Да, да, да!

— Къде са другите? — попита Синжун, обзет от сковаващ страх.
— Къде са Ендерс и мисис М.? Къде са останалите?

— На място, където не могат да ти помогнат.

— Внимавай! — извика внезапно Анджелика. — На бюрото! Твърде късно. Преди Синжун да успее да измъкне пистолета си, Чък грабна оставеното на бюрото оръжие, но не го насочи към Синжун, а към Анджелика.

— Жалка глупачка! — изсъска той и разкриви уста в дяволска усмивка. — Проклетата мръсница! Ако не беше дошла, всичко щеше да е свършило!

Синжун направи крачка към Анджелика.

— Още едно движение, и ще я застрелям — заплаши го Чък.

— Излез отгук, Синжун — прошепна умолително Анджелика.

Чък избухна в смях.

— Виж ти, каква геройска постъпка. Как го правиш, Син? Всички искат да умрат за теб.

— Слушай, Чък — заговори спокойно Синжун, — спри, преди да е станало твърде късно. Откажи се от тази работа, преди някой да е загинал и докато съществува известна надежда да уредим нещата.

— Вече е късно — възрази Чък, примигна и мускулите на бузата му затрепераха. — Толкова добре бяхме планирали всичко. Мери е побесняла от гняв срещу теб, защото си я отблъснал. На жената малко ѝ трябва, само един точен удар в проклетата ѝ сексуална гордост. С теб и мен нещата са по-сложни.

— По-сложни са, защото имаме дълго общо минало — обясни тихо Синжун. — Ние с теб отраснахме заедно. Ти ме спаси. Ти и Лен.

— А ти плю отгоре ни.

— Не е вярно!

— Напротив. — Чък се облегна на бюрото и с пистолета очерта тялото на Анджелика във въздуха. — Лорейн напусна Гарт, защото искаше теб, не мен. Решила да ме използва, че да се добере до теб. Не ми възразявай, защото ти го знаеше, а аз знаех, че ти го знаеш. Сигурно си умираше от смях, защото за теб Лорейн е само купчина боклук, макар и красив.

— Никога не съм се смял. Защо не дойде при мен да си поговорим за Лорейн? Можехме да я отпратим, и готово.

Дулото на пистолета го посочи обвинително, после отново се върна към гърдите на Анджелика.

— Не исках това. Исках да играя собствената си игра и щях да я спечеля, ако не се беше появила тази изнервяща журналистка. Бяхме разработили плана до последната подробност. Инсценирахме цяла поредица от така наречени опити за убийство. Това те накара да се барикадираш на острова, за да примамиш в капан въображаемия атентатор. Първоначалното ни намерение беше да те намерят мъртъв редом с Лорейн, чисто и безопасно убийство плюс самоубийство. Край.

Синжун преглътна тежко и се постара да разсъждава разумно.

— Ако убиеш Анджелика и мен, правосъдието ще те преследва до края на света. Сам опрости шанса си да получиш наследството.

— Мери ще се задоволи с паричките, които ѝ е обещал Гарт за фалшифицирането на химическите данни. — Чък говореше монотонно. — Това е още една причина да те премахнем.

В сърцето на Синжун пламна надежда. Чък явно не беше на себе си.

— Никога не бих могъл да измисля толкова умен план — похвали го той, като полагаше огромни усилия гласът му да звучи напълно спокойно.

— Лорейн ме избра като заместител и живя в къщата ми, докато имаше нужда от мен — продължи унесено Чък. — Така беше и с Ди-Ди.

Синжун едва не се задави. В последния миг пое дълбоко въздух и не реагира.

— Бебето, което тя абортира, беше мое — обясни с отсъстващ вид Чък.

Анджелика издиша шумно. Сърцето на Синжун се разкъсваше от божа.

— Аз я обичах, но тя предпочиташе златното момче. Идваше при мен, когато теб те нямаше, а когато забременя, те накара да спиш с нея, за се ожените.

— Млъкни! — изсъска Синжун. — Не искам да чуя нищо повече.

— Защо не? Аз живях с това толкова дълго. Тя ти заяви, че бебето е твое, и те убеди да я направиш своя жена.

Синжун затвори очи и лицето му посивя.

— Тя не ме е принудила. Аз я исках. Исках и бебето.

— Моето дете? Този път животът ти се отплати, както заслужаваше, мръсно. Ди-Ди използва моето бебе, за да те заведе пред олтара. А после махна бебето, защото всъщност искаше само теб. — Той описа голям кръг във въздуха със свободната си ръка. — За съжаление тогава трябваше да изчезна. Ако знаеше, че ще умре, Ди-Ди със сигурност щеше да ме издаде на ченгетата, след като я пребих от бой.

Синжун не искаше да слуша повече подробности. Чък току-що беше признал, че е бил Ди-Ди. Тя беше направила аборт, но освен това е била пребита и това е довело до смъртоносен кръвоизлив.

— Веднага хвърли оръжието. — Чък насочи пистолета към лицето на приятеля си. — Веднага го хвърли и застани до новата си любовница.

Анджелика се изправи и се обърна към него.

— Недей, Синжун.

— Седни и мълчи — заповяда нервно Чък — Иначе ще разкрася лицето ти така, че няма да го познаеш.

Тя се отпусна тежко в голямото кресло.

— Искам да видя оръжието, Син — настоя Чък и щракна с пръстите на свободната си ръка.

В следващия миг Анджелика направи огромен скок, вкопчи се в него и първият изстрел одраска лявото рамо на Синжун.

— Остани долу — изкрещя Синжун на Анджелика. В стаята настана хаос.

Синжун освободи спусъка на пистолета си и се прицели в Чък. Но се поколеба и проследи как пистолетът на стария му приятел описа кръг във вдигнатата му ръка. Анджелика се вкопчи в краката му и го раздруса с все сила.

Чък я изрита, даде изстрел, улучи една картина и по пода се посипаха счупени стъкла. Вторият куршум потъна в тапицерията на креслото, в което беше седяла Анджелика.

— Синжун! — Анджелика изкрещя името му, свлече се на колене, без нито за миг да изпусне краката на Чък.

Грамадният мъж погледна Син с тържествуваща усмивка и се прицели внимателно в главата на Анджелика.

— Ела и ме спри. — Спусъкът щракна. — Хайде, ела, златно момче. Ти винаги печелиш, нали?

В последвалата тишина Синжун чу тракането на часовника си. Чу биенето на сърцето си... и помириша страха си.

Отвън се чу тихо скимтене, което бързо се издигна в обвинителен рев. Ревът се изроди в нечовешки крясък.

Чък дръпна Анджелика за косата и объркано погледна през рамо.

Тялото, което превърна прозорците в дъжд от счупени стъкла, а жалюзите в ситно нацепени дъсчици и изтръгна завесите от корнизата, полетя към Чък със силата на точно прицелено гюлле.

Чък успя да стреля още веднъж, но това му беше за последно.

Синжун едва успя да издърпа Анджелика, преди Уилис да просне жертвата си на коравия дървен под и да започне да я обработва с юмруци.

Чък изкрещя от болка. Изрева от гняв, когато Уилис му изтръгна пистолета и го захвърли настрана като непотребна играчка. Изохка, когато Уилис го заудря по главата, сякаш беше стара боксова круша. Изпищя задавено, когато кръвта на ранения в шията Уилис потече по лицето му — по лицето на човека, когото искаше да убие.

— Кажу ми да спре — помоли, хълцайки, Анджелика.

— Ей сега — отговори Синжун, когато реши, че Уилис е свършил достатъчно, за да задоволи гнева си, но все пак не толкова, че да убие жертвата си. — Стига толкова. — Той потупа Уилис по рамото и грамадният самоанец незабавно се оттегли.

Чък беше загубил съзнание.

— Пропан — обясни кратко Уилис, без да напуска мястото си до Чък. — Бренда ми разказа, че Анджелика трябвало да се качи на лодката и да ви чака там. След това токът угасна, Ендерс дойде с мисис М. и каза, че ги изпратил Чък. Мисис М. трябвало да остане при Бренда, а ние с Ендерс да отидем да оправим генератора, за да ви помогнем. С Ендерс си помислихме едно и също: някой иска да ни отдалечи от къщата. Ендерс отиде да види какво е станало с генератора и дали сте там, а аз отидох да видя лодката. — Уилис направи пауза, после спокойно продължи най-дългата реч в живота си. Синжун не можа да удържи усмивката си. — В машинното имаше пропан. Люковете бяха блокирани, а вентилите отворени. Вие щяхте да се

качите на борда и да включите мотора. — Той сви рамене и притисна ръка към драскотината на шията си.

— И двамата с Анджелика щяхме да се разлетим на късчета във въздуха. Водата щеше да ни погълне без остатък — довърши Синжун.

Уилис кимна и се изправи.

— Заедно с Кембъл и Лорейн. Те бяха в предната кабина. Овързани, с парцали в устата. Чък съблякъл Лорейн, набил я и я вързал. Когато ги освободих, бяха живи, но в окаяно състояние.

— Защо го е направил? — попита с болка Анджелика.

— Не вярвам, че искаш да узнаеш всички подробности — отговори Синжун и усети как от рамото му се стича кръв. Болката непрекъснато се усилваше. — Да оставим на полицията да зададе останалите въпроси.

Всичко свърши.

Всичко свърши.

Лимоненожълто слънце се издигна от оловносивото море. То премина между пластовете сивосини облаци и оцвети водата в малко по-топло стоманеносиво.

Нощната буря се оттегли и островът стана точно толкова чист и блестящ, колкото беше предрекъл Синжун. С ярки цветове и аромат на влажна земя, нападали плодове и бял джинджифил.

— Добър ден, мила.

Анджелика кимна усмихнато на приятелката си.

— Добро утро. Изобщо не те чух да идваш. Как е Уилис?

Бренда се ухили.

— Абсолютно...

— Абсолютно страхотно добре — довърши изречението Анджелика, и отново се обърна към морето.

Бренда се отпусна до нея на обраслия с трева бряг, сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Каква безумна нощ.

— Права си — съгласи се Анджелика.

— Този Чък... кой би предположил, че би могъл да...

— Никой — отговори тихо Анджелика. *Особено пък най-добрият му приятел*, прибави наум тя.

— Доколкото разбирам, ченгетата му готвят доживотен затвор.

— Сигурно...

— Как ли се сетиха да доведат лекар? Добре направиха, защото някой трябваше да превърже Уилис и Син.

— Аха.

Бренда погледна изпитателно приятелката си.

— Ти май предпочиташ да скоча от тази скала и да те освободя от присъствието си?

— Моля? О, не, разбира се, че не! Извинявай, но главата ми е пълна с мисли и...

— С всички е така. Значи Чък е вдигнал във въздуха хеликоптера с Фран?

Анджелика се облегна на силното рамо на приятелката си.

— Невероятно. Кембъл е заподозрял нещо, но не е разбрал. Питам се как Чък е успял да се справи с всичко това.

— Уилис каза, че взривът бил в чантата с документите. Тя задвижила механизма и бум!... Бомбата била с часовников механизъм и в уречения час избухнала.

— Да. Бедната Фран. Само защото случайно била в Кауай, Чък ѝ наредил да вземе чантата с документите. Жертвата е трябвало да бъде Синжун.

— Чък най-после ще си получи заслуженото, мила. — Бренда започна да масажира раменете и тила ѝ. — Знаеш ли, вече отведоха Лорейн. Раните ѝ са доста сериозни и ще я настанят в болница.

— Доколкото разбрах, и Кембъл е заминал с нея. Искан ми се да престана да мисля за това.

Бренда изсумтя замислено.

— Аз съм напълно объркана, Бренда. — Това беше твърде меко казано.

— Спала ли си изобщо? — попита сърдито Бренда.

— Не си спомням.

— Ще предприемеш ли нещо срещу твоя... срещу Гарт Лейбър?

Докато чакаха полицията да ги разпита, Анджелика най-после разказа на Бренда за Гарт Лейбър. Оттогава не беше мислила за него.

— Може би зададох непозволен въпрос? — попита с усмивка Бренда.

— Не, разбира се, че не. Само че още не знам отговора. Най-вероятно няма да предприема нищо. Майка ми е обичала този мъж, макар че той я е направил толкова нещастна, че я е тласнал към самоубийство. През всичките тези години обаче той е бил единствената радост в живота ѝ. Знаем това, защото много пъти съм ги виждала заедно, без да осъзнавам какво точно ставаше помежду им.

— Той ти е баща.

— Само биологичен. Когато го срещнах в Сиатъл, си припомних времето, когато го обичах. Когато бях дете и той ме отрупваше с подаръци. Той беше любимият ми чичо, макар че понякога го

възприемах и като щедър дядо. Най-добре е да си запазя хубавите спомени и да се опитам да забравя останалото.

Бренда мълча дълго и най-после каза:

— Уверена съм, че ще намериш най-добрия път за себе си, скъпа. Но какво ще правиш със Синжун?

— Лекарят му заши рамото. Куршумът само го е одраскал и се е забил в стената.

— Не говоря за рамото му.

Анджелика погледна приятелката си.

— Знам. Но не мога да ти кажа нищо друго. След като полицаите се оттеглиха, той се затвори в себе си. Искаше да бъде сам, затова аз се прибрах в бунгалото край лагуната.

— Откъде знаеш, че е искал да бъде сам?

— Помислих си...

— Мислите ти са грешни.

Анджелика се стресна и вдигна глава. Синжун стоеше зад нея. Беше се приближил безшумно благодарение на спортните си обувки.

— Ето ти на! — засмя се весело Бренда и скочи. — Мисля, че е време да вървя. Доскоро.

— Кажу ми на Уилис, че трябва да щади раната на шията си — напомни й строго Синжун. — Много по-добре беше да послуша лекаря, който искаше да го отведе в болницата в Кауай.

— Прав си, аз също се опитах да го убедя. Но нали знаеш колко е упорит.

Синжун се ухили.

— Знам, че очаква да седиш до него и да му държиш ръката... или нещо друго.

Бренда го погледна напълно невинно.

— Е, добре, отивам при него и ще му държа ръката... или каквото и да е друго. — Тя намигна на Анджелика и тръгна бавно към горичката.

— Вече казах на Уилис, че според мен идеята му е страхотна — извика Синжун след отиващата си Бренда.

— Каква идея? — обърна се стреснато тя.

— Казано с негови думи, това означава „да организирате заедно живота си, ако никой от двамата няма предвид нещо по-добро“.

— Аха — кимна Бренда. — Ще се наложи да помисля малко. Евентуално ще вземем решение да се виждаме редовно. Но човек никога не знае какво го очаква, нали? — Тя им обърна гръб и закрочи решително към вътрешността на острова. С този грамаден ръст и дългите изваяни крака приличаше на олимпийска състезателка.

— Не е ли по-добре да носиш ръката си в примка? — попита Анджелика, и отново се загледа към морето.

— Не ми трябва примка. Раната е повърхностна и в момента не боли.

— Радвам се да го чуя. — Пулсът ѝ биеше неравномерно, всички мускули на гърба я боляха. — Наистина се радвам. — Сигурно беше уморена до смърт, щом говореше такива глупости.

— Дори не съм чул как си си отишла — продължи Синжун.

— Беше дълбоко потънал в мислите си. — Коремните мускули също я боляха, да не говорим за ръцете и краката.

— А ти не си ли потънала в мисли?

Тя усещаше дори мускули, за чието съществуване не беше и подозирала.

— Да... и аз размишлявам. — За теб.

— Това означава ли, че трябва да си отида?

— Защо? Този остров е твой. Тук ти решаващ кой къде да отиде.

— Ако се съди по гласа ти, това не ти харесва. — Той коленичи до нея. — Прекарахме дяволски гадна нощ, Ейнджъл.

— Дяволски гадна нощ на остров Хел, като ад — прошепна тя. — Би трябвало да промениш името на острова.

— И как да го нарека, Хейвън, като небе?

— Е, не толкова скоро. Не и докато многото отрицателни трептения не изчезнат.

— За какво мислиш?

Искаше ѝ се да каже „За нищо“, но вече бяха приключили с безсмислените игрички.

— Съжалявам — въздъхна тя. — Трябва да знаеш, че съжалявам страшно много, задето реших да те накажа, преди да съм ти дала и най-малък шанс да се защитиш.

— Наистина трябва да съжаляваш.

Анджелика не смееше да го погледне.

— Знам — прошепна с мъка тя. — Знам също, че не мога да върна миналото. Не мога да променя случилото се. Искам само да ти кажа, че се чувствам ужасно. Ако не бях се натрапила на острова, сега Фран щеше да е още жива.

— Възможно е — промърмори той. — И аз бих искал да го променя. По-добре да бях умрял аз вместо нея. Всъщност, ако ти не се беше „натрапила“, както казваш, точно това щеше да се случи.

Това беше вярно, и тя се радваше, но тази радост отново я изпълваше с чувство за вина. Трябваше да му каже всичко и да приключи веднъж завинаги.

— Е, добре — проговори, колкото можеше, по-небрежно тя и се удари по бедрата. — Това беше. Сега и аз ще изчезна. Бихме ли могли да се обадим да изпратят хеликоптер?

Синжун мълча толкова дълго, че Анджелика се обърна да го погледне.

— Можем ли? — повтори тихо тя. Бяха използвали резервната батерия, за да повикат полицията и лекаря.

— Стани, Анджелика.

— Аз... — Тя видя ярката светлина в очите му и изведнъж забрави какво искаше да каже.

— Казах ти да станеш.

Тя се надигна с мъка. Той остана коленичил пред нея. Лицето му беше на едно ниво с талията ѝ и точно там беше съсредоточено цялото му внимание.

— Ето, станах — заяви тя. — Багажът ми е събран. — Ако трябваше да опише цялостно състоянието си, щеше да спомене, че ще отнесе със себе си и разбитото си сърце.

— Защо си мислиш, че можеш да избягаш, без да си застанала срещу реалните факти? — попита той, впил поглед в мястото, където между късата блузка и колана на бялата пола се подаваше тясна ивица кожа.

— Замръзвам — отговори тя, избягвайки въпроса, на който нямаше отговор. — Ще ида да си взема пуловер и...

— Ти си уморена — прекъсна я той. — Имаш нужда от сън.

— Ти също — каза тя, но после ѝ се допря да си отхапе езика. — Загуби доста кръв. Върни се в къщата. Аз ще помоля Ендерс да се обади на летището вместо теб.

Синжун стана и тръгна пред нея към бунгалото.

— Това е невъзможно.

— Как така? — Тя се затича да го настигне. — Нали той извика полицията? Той знае как да работи с радиоуредбата.

— Казах, че това няма да стане. — Синжун излезе на терасата и се запъти към спалнята под надвисналите клони на увивните растения. — Моля те, побързай.

Анджелика застана в края на терасата и го погледна колебливо.

— Знам, че си много ядосан...

— Сега ще си легна. А ти ще се погрижиш да се чувствам удобно.

— О, Синжун! — Тя се втурна след него в стаята. — Не ти ли е добре?

— Бих казал, че имам нещо в мозъка.

Анджелика поклати глава, хвана го за лакътя и го отведе до леглото.

— Веднага си легни — заповяда тя и затвори вратата. — Настани се удобно, а аз ще направя малко... По дяволите, забравих, че генераторът не е поправен и не мога да направя чай. Ще изстискам лимон в чаша вода и ще добавя захар. Казват, че захарта помага при шок.

— Шок значи — промърмори той.

— Моля те, легни — заповяда сърдито тя. — Ей сега ще се върна.

Синжун седна на ръба на леглото и извърна лице.

— Защо смяташ, че ти се сърдя?

Анджелика навлажни пресъхналите си устни.

— Аз те излъгах и... аз те излъгах, това е. Сигурно си мислиш, че нарочно съм се опитала... да те използвам. — *Това не беше всичко.* Тя отново прокара език по устните си. — Сигурно си мислиш, че съм се опитала да се доближа до теб чрез секса.

С тези думи тя избяга от стаята и спря едва пред вратата на хладилника. Дишаше тежко. Откакто полицията си отиде и Синжун замлъкна, тя знаеше, че той ще я отпрати. Беше само въпрос на време.

Каната с лимонада в хладилника беше хладка. Анджелика взе кутия с полуразмразен лимонов чай от камерата и се запъти към умивалника.

— Суифти се чувства по-добре — съобщи Синжун, който я бе последвал в кухнята.

Анджелика отвори кутията и изсипа съдържанието ѝ в каната.

— Радвам се да го чуя наистина.

— Чък го е упоил с хлороформ.

— Иди да си легнеш. Ей сега ще ти донеса лимонада.

— Ти нямаш право да ми даваш заповеди, Ейнджъл. — Гласът му беше сух и скърцаше.

Анджелика напълни консервената кутия с вода.

— Искам да ми кажеш, че си се възползвала от секса, за да ме тласнеш към нещо.

Водата преля. Анджелика завъртя крана и се хвана за него. Усети как Синжун застана зад нея.

— Кажи го.

Тя поклати глава.

Когато той я докосна, тя изпусна кутията. Водата изпръска лицето ѝ.

Синжун мушна ръце под широката бяла блузка и обхвана тънката ѝ талия.

Анджелика изтри водата от очите си. Сърцето ѝ биеше като безумно.

Синжун притисна горещите си устни към свивката на шията ѝ. Без да иска, тя изви глава на другата страна и затвори очи.

— Кажи ми го, Ейнджъл.

— Не мога — прошепна тя.

Той помилва с връхчетата на пръстите си дантеления сутиен, освободи гърдите ѝ и ги притисна една към друга. Палците му помилваха втвърдените зърна.

— Кажи го — заповяда неумолимо той и притисна хълбоците си към дупето ѝ. Тя усети набъбналия му член и потрепери.

Краката ѝ омекнаха и тя се залови за ръба на мивката. Палците му се задвижиха по-бързо.

— Ти каза, че съм готова да направя всичко, за да получа, каквото искам — проговори задъхано тя.

— Наистина ли? — Той намери кукичките на сутиена и го отвори. — Може би. Но съм готов да се обзаложа, че сама го признаваш.

Анджелика се наведе над мивката, за да има по-добра опора. Местата, по които Син я докосваше, бяха в пламъци.

— Ако желаеш, можеш по всяко време да ме отблъснеш — заяви дрезгаво той.

След малко пусна гърдите ѝ и с едно-единствено движение вдигна полата ѝ на кръста.

— Синжун? — Голата ѝ кожа потръпна от хладния въздух. — Какво правиш...?

Тя не можа да довърши изречението, дори мисълта си. Той облегна гърди на гърба ѝ и тя чу как отвори ципа на панталона си.

Объркана, Анджелика се опита да се обърне. Синжун я задържа и бързо смъкна бикините ѝ. Хвана я за хълбоците и я вдигна. Щеше да проникне в нея отзад. Анджелика отвори уста... и затвори очи.

Синжун я изпълни цялата. Тя го посрещна със сладостно потреперване.

Той започна да я движи върху коравия си член и тя се постара да следва ритъма му.

Синжун изохка гърлено и изръмжа:

— Кажи ми, че съм идиот. Кажи ми, че вече си ми казала всичко, което трябва да знам.

Анджелика не беше в състояние да говори.

— Напомни ми, че сексът е нещо лично.

— Лично е — прошепна с пресекващ глас тя. Вече беше близо до върха.

— Страх ме е, Ейнджъл. — Той се заби в нея с цялата си сила. — Ти беше девствена. Дойде при мен, защото ме желаше. Кажи то.

— Дойдох при теб, защото те желаях.

— Да. — Движенията му станаха още по-бързи. — Желаяш ме, защото ме обичаш.

Тя стигна до върха и утробата ѝ се напрегна до крайност.

— Обичам те — прошепна с последни сили тя.

— Това ми харесва — произнесе дрезгаво той и тя усети отново могъщата сила на оргазма му. — Исках да ми го кажеш.

Когато Анджелика се свлече към пода, Синжун я задържа. Той я закрепил, въздъхна дълбоко и продължително и прошепна:

— Господи, нека това не е сън.

— Не е сън — отговори задъхано Анджелика. — Наистина не е сън.

Синжун опря лице в гърба ѝ и каза:

— Чувствам се зле. Мисля, че ще загубя съзнание.

Анджелика понечи да се изправи.

— Няма да направиш това.

— Защо?

— Защото си много тежък и не мога да те нося.

Двамата се завлякоха до спалнята. Анджелика отметна завивката и му помогна да се настани в леглото. Силната му ръка се склучи около дясната ѝ китка.

— Няма да ти позволя да си идеш — заяви решително той.

— В момента и без това не мога да стигна далеч.

— Имаме да обсъдим много неща.

Тя смръщи чело и погледна в блестящите му зелени очи.

— Началото не беше особено добро, Синжун. Ти никога няма да забравиш защо влязох в живота ти.

— Началото беше превъзходно, само че малко прибързано. — Той я дръпна към себе си и смъкна блузката през главата ѝ. Сутиенът я последва. — Ще ми позволиш ли просто да лежа тук и да те гледам?

Тя усети добре познатото пламване на бузите си.

— Мога ли да ти попреча?

— Не. А искаш ли?

— Какво да искам?

— Каквото и да е. Когато и да е. Всичко? Завинаги? И така нататък.

— Звучи напрегашо.

Той я намести на гърдите си и я целуна. Целуваше я с наслада, горещо и страстно — беше толкова просто да получи от него всичко, което искаше.

Хълбоците на Синжун се вдишаха срещу нея и тя го пое дълбоко в себе си.

— Не можем ли да останем за момент така? — простена той. — Само докато получа отговор... Не! Не, по дяволите! Ще ме изслушаш ли, преди отново да свърша по-бързо, отколкото ми се иска?

Той протегна ръка към панталона си, изкриви лице, защото рамото го заболя, и се добра до джоба на джинсите си, без да излиза от

Анджелика.

— Това тук е... О, божичко! — Той се заби дълбоко в нея и стисна здраво зъби. След малко се усмихна изтощено. — Трябва да се науча да се владеея по-добре. Трябва да се науча да казвам не, когато настина не искам.

Анджелика продължи да се извива чувствено върху него и сякаш никога нямаше намерение да спре.

— Но ти го искаш.

Той намери лявата ѝ ръка, отвори я и сложи в шепата ѝ фантастичната рубинена пеония.

— Това е за теб.

— Не ставай смешен.

— Никога не ме наричай смешен, Неуравновесен може би, но не и смешен. Тя вече не ми трябва.

— Но... не можеш просто така да подариш нещо толкова ценно.

— Разбира се, че мога, любов моя. И ти ще я вземеш, без да ми противоречиш.

Тя се опита да му върне пеонията, но той склучи пръстите ѝ около накита и тя извика от болка.

— Разказах та, че Бруно я купил в Сингапур и дал и последната стотинка, която тогава притежавал. Тя беше неговата застраховка живот, решаващият ас в ръкава.

— И ти даде тази рядка скъпоценност, защото искаше всичко, което е било негово, да стане твое, нали?

— Грешка. Това беше символичен жест. Даде ми пеонията, когато ме направи свой партньор. Каза, че сега аз съм асът в ръкава му и трябва да задържа пеонията по същата причина, поради която той я купил. За да ми носи щастие.

— Точно така.

— Точно така — съгласи се засмяно той. — Затова сега я давам на теб, партньорке. Нека ти донесе щастие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.